

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

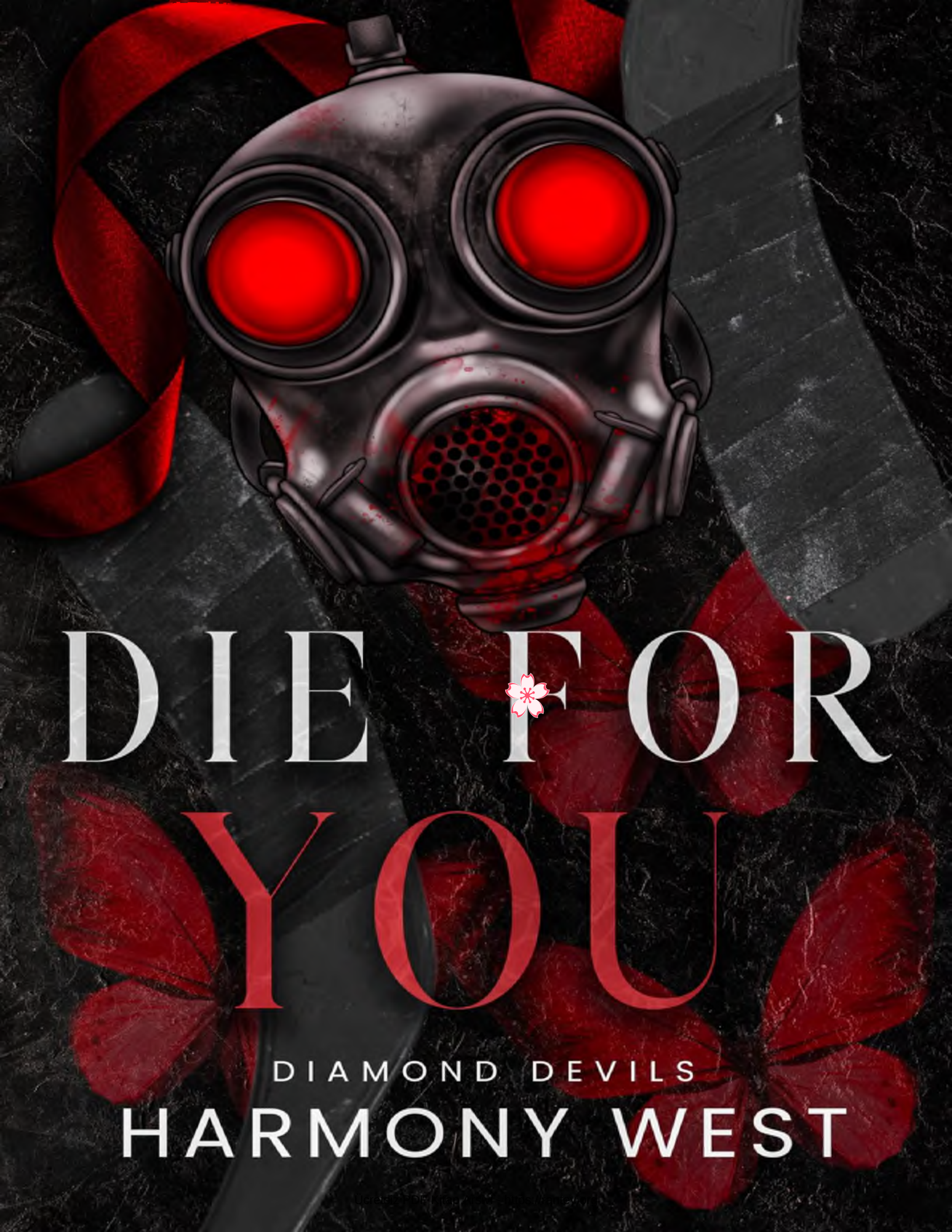
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DIE FOR YOU

DIAMOND DEVILS
HARMONY WEST

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DIE FOR YOU

HARMONY WEST

Telif hakkı © 2025 Harmony West

Kapak Tasarımı © 2025 Beholden Kitap Kapakları

Sanat © 2025 Zoe Maxwell

Westword Press tarafından yayınlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

ISBN (ciltsiz): 979-8-9881181-8-3

Harmony West'in diğ er eserleri

Diamond Devils Serisi

[Eğ er Cesaretin](#)

[Varsa Sana](#)

[Boğ ulmak](#)

[Tanıdığ ın Şeytan](#)

[Senin İçin   l](#)

Aziz ve Günahkar D eti

[Onun Azizi](#)

[Onun G nahkarı](#)

Tek Başına

[Her Zaman Seninle](#)

[Beni B y le](#)

Tetikleyici Uyarılar

Die for You, ağır temalı karanlık bir romantizm romanıdır. Bu kitapta aşağıdakiler yer aldığından okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir:

Cinsel içerikli sahneler
Takip
Araba kazası
Grafik şiddet
Kaçırılma
Ebeveynin ölümü (hatırlanan)
Aile içi şiddet
Mahremiyetin ihlali
Ev baskını Gizli
kameralar Alkol
tüketimi Kamuya açık
cinsel faaliyetler
Paylaşma
İlkel oyun
Nefes
oyunu
Maske
oyunu

*Okurlarım için,
Sonuna kadar benimle kaldığınız için teşekkür ederim.*

İçindekiler

1. [Aurora](#)
2. [Finn](#)
3. [Knox](#)
4. [Damien](#)
5. [Aurora](#)
6. [Finn](#)
7. [Damien](#)
8. [Aurora](#)
9. [Aurora](#)
10. [Knox](#)
11. [Aurora](#)
12. [Aurora](#)
13. [Finn](#)
14. [Aurora](#)
15. [Damien](#)
16. [Aurora](#)
17. [Aurora](#)
18. [Finn](#)
19. [Aurora](#)
20. [Knox](#)
21. [Damien](#)
22. [Finn](#)
23. [Knox](#)
24. [Aurora](#)
25. [Finn](#)
26. [Aurora](#)
27. [Damien](#)
28. [Aurora](#)
29. [Finn](#)
30. [Aurora](#)
31. [Damien](#)

32. [Knox](#)
33. [Aurora](#)
34. [Finn](#)
35. [Aurora](#)
36. [Knox](#)
37. [Aurora](#)
38. [Knox](#)
39. [Damien](#)
40. [Finn](#)

[Epilog](#) __

[Harmony West'ten Daha Fazla Okuyun Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bölüm 1

Aurora

Tehlikeden kaçtım ama yine aynı tehlikenin kollarına düştüm.

Stiletto ayakkabımla, beni pençesine alan pislüğün tenis ayakkabısına tüm gücümle bastım.

Dişlerinin arasından tıslayarak kollarını indirir ve ben de dönüp bacaklarının arasına bir tekme atarım.

Acı çığlığı, pop müziğin ritmi ve sarhoş üniversite öğrencilerinin uğultusu arasında yankılanıyor.

"Tanrım!" Arkadaşı omzuna elini koyar, kaşlarını çatarak sanki saldırganın acısını kendi acısı gibi hissediyormuş gibi bir ifade takınır. "Testislerin ne kadar hassas olduğunu biliyor musun? Onu ömür boyu kısır bırakabilirdin."

Sanki aynı fikirdeymiş gibi, adam kusar. Kusmuğun sıçramasından kaçınmak için geri adım atarım. "İyi. Partide rızası olmadan rastgele kadınları yakalayanların üremesine gerek yok."

"Seni kız arkadaşı sandı."

"O zaman ona bir iyilik yaptım. Artık istenmeyen gebelikler olmayacak." Topuklarımı döndürüp, bu aptallardan uzaklaşıyorum.

Tabii ki ilk üniversite partim böyle geçecekti. Üniversite deneyimini tam anlamıyla yaşamak istedim ve işte bu. Ne kadar hayal kırıcı.

Yine de, Jeremiah tarafından hapsedilmekten kesinlikle daha iyidir. Ne zaman çıkabileceğimi, nereye gidebileceğimi, kiminle konuşabileceğimi söylenmesi. Onun emirlerini yerine getirerek, başımı eğerek, bana söylediğinde susarak çok fazla yıl geçirdim. Emirleri yerine getirmekten bıktım, başkasının talimatlarıyla yaşamaktan bıktım.

Yani bir kardeşlik partisine gidip, kötü kokan ve terbiyesiz bir pislüğü hayalarından tekmelemek istersem, bunu yapacağım.

Ne yazık ki, arkadaşın yoksa partiler pek eğlenceli olmuyor. Yanında dedikodu yapacak, içki içecek veya dans edecek kimse yok. İçki bile bok gibi tadı var.

Bunun tipik bir üniversite partisi olduğundan pek emin değilim. Katılımcıların çoğu maske takıyor. Bunun nedenini bilmiyorum, Halloween aylar önceydi. Sanırım bir şeyi kaçırmışım.

Telefonumdaki parlak rakamlar saatin on birini biraz geçtiğini gösteriyor. Üniversite partisini terk etmek için biraz erken ama kimse beni takip etmiyor. Son dört yıldır, tüm dünyada beni önemseydiğini iddia eden tek bir kişi vardı ve on beş gün önce nihayet ondan kaçtım.

On beş gün. Üç yüz altmış saatlik özgürlük. Yine de hala üzerimde gözler hissediyorum, sanki bir kamera her hareketimi izliyor gibi.

Bas müziği beynimi sarsıyor, şakaklarımı ağrıtıyor. Kemanımın yüksek, yumuşak sesinden çok uzak. Parmaklarım düşecekmiş gibi hissedene kadar saatlerce çalabilirim, kulak zarlarımda en ufak bir acı hissetmeden.

Partiler resmen abartılıyor.

Merdivenlerin önündeki sahanlıkta toplanan kalabalığın arasından geçerken, duvara yaslanmış üç devasa gaz maskeli adam görüyorum. Biri başını geriye eğmiş, maskesi tavana bakıyor. Diğer ikisi maskelerini merdivenlere doğru çevirmiş, üçü de kendilerine yaslanan kızları görmezden geliyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu gece bu pisliklerin nesi var böyle? Kızlar onlar için dans ediyor, onların ilgisini çekmek için can atıyor, ama onlar kızlara bakacak kadar nezaket bile göstermiyorlar. Ben o kızlardan biri olsaydım, çok kızardım.

"Maskeleriniz güzel," diye sesleniyorum geçerken. "Yüzlerinizi kapattıkları için hoşuma gitti."

Küçük düşürücü mü? Evet. Kötü mü? Belki. Ama o adamlar partide rastgele bir kızın onlar hakkında ne düşündüğünü umursamıyor olsalar bile, bu beni daha iyi hissettiriyor.

Arkamdan, maskesi nedeniyle bozuk bir ses geliyor. "O...?"

"Bekle!"

Keskin, boğuk emir karşısında donakalıyorum, ama yoluma devam ederim. Siktir et o adamları. Onlara bir saniye daha dikkatimi vermeyeceğim. Onları meşgul edecek başka kızlar bolca var. Ben sohbet, tartışma ya da tek gecelik ilişki aramıyorum.

Koridoru dolduran kalabalığın arasından sıyrılıp çıkışa yöneliyorum. Cebimdeki telefonum titriyor. İki seçenekten biri: bir e-posta ya da ondan bir mesaj.

Lütfen spam olsun.

Ekrana bakmaya cesaret ettiğimde midem düğümlenir.

BİLİNMEYEN

Benimle konuşman lazım.

Beni rahat bırakmayacak. Valizimi toplayıp evinden kaçtığım anda numarasını engellemiştim. Ama bana ulaşamadığını fark eder etmez yeni bir numara aldı. Bana ulaşmanın yeni yollarını her zaman bulur.

Bildirimi silip, giderek daha talepkar hale gelen mesajlarına cevap vermiyorum.

Yakında bana küfredecek, aklına gelen en kötü isimlerle çağırarak, bir saat sonra özür dileyip beni suçlu hissettirecek. Söyledikleri ve davranışları için beni suçlayacak. Bir şekilde beni tüm bu olanların kötü adamı yapacak.

Uzun süre, onun hikayemizi çarpıttığına inandım. Artık inanmıyorum. "O adam seni öldürmek istercesine bakıyor." Boğuk bir kadın sesi ses, dikkatimi telefonumdan uzaklaştırıyor.

Kırmızı çizgilerle süslenmiş siyah saçlı bir kız beni izliyor. Yüzünde piercingler var, bacakları file çoraplarla kaplı, kısa eteği uyluklarının üstünde bitiyor. Mavi gözlü bakışları pek sıcak ya da davetkar değil, ama kaba da değil. Daha çok sıkılmış gibi.

Yanında, dar kırmızı bir elbise giymiş, yumuşak kahverengi saçlı bir kız dudağını ısıyor, kaşları endişeyle çatılmış... benim için mi?

"Hangi erkek?" Kimden bahsediyor olabilirler ki? Ben antisosyal bir müzik öğrencisiyim. Bu üniversitede kimseyle, beni nefret edecek kadar uzun süre konuşmadım.

Gotik Kız, odanın diğer ucundaki uzun boylu birini işaret ediyor. Etrafındaki diğerlerinden çok daha uzun, kalabalıktaki en uzun ve en iri kişi. Gözleri bize dikilmiş. Keskin bakışları kan dökecek kadar sert.

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Beni buldu.

"Siktir." Telefonumu cebime sokuyorum. Buradan gitmem lazım buradan gitmem lazım.

"O kim?" Esmer kız benim aciliyetimi hissediyor ve sesi yüksek sesle fısıldayarak soruyor. "Lanet olası eski sevgilim."

Beni nasıl buldu? Bu gece bu partide olacağımı nereden bildi? O öğrenci değil. Onun mesajlarına cevap vermedim. Nerede olacağıma dair ona hiçbir ipucu vermedim.

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor. Ondan kaçmanın bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim.

"Onun dikkatini dağıtacağız," diyor siyah saçlı kız.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki canım acıyor, ama yine de gülümsemeyi başarırım. "Teşekkürler..."

"Juliet," diye ekler.

Juliet'in arkadaşı bana o kadar hızlı sarılır ki, tepki verecek zamanım bile olmaz, hemen kollarını indirir. Yasemin kokusu neredeyse yatıştırıcıdır. "Ben Sienna."

"Aurora."

Juliet beni kapıya doğru itmeden önce adımı zar zor söyleyebildim. Kömür karası göz kalemi ile çerçevelenmiş düz, mavi gözleri en ufak bir endişe belirtisi göstermiyor. O, zor durumların üstesinden gelen bir kız. O gece benden önce bana ulaştığı için çok şanslıyım. "Git. Seni takip etmemesini sağlayacağız."

O kalabalığı yararak bana doğru gelmeye başlar başlamaz başımı sallayıp arkamı dönerim. Kalbim boğazımda çarparak beni boğmak üzere. Onun bana tekrar elini sürmesine izin vermeyeceğim.

"Bekle!" Sienna arkamdan sesleniyor. "Emin olmak için numaranı almalıyız..."

Ama ben çoktan kapıyı açmış, soğuk gece havasına karşı kendimi hazırlamıştım. Merdivenleri yarı koşarak indim ve kaldırımda aceleyle yürüdüm, donmuş yağmur damlaları düşmeye başladığında paltomu sıkıca sarıldım.

Beni kontrol etmelerine gerek yok. Jeremiah'ın dikkatini dağıtıp ondan kaçmam yeter. Beni takip edemediği, yeni adresimi bulamadığı sürece güvendeyim.

En azından, kendime böyle söyleyeceğim.

Bölüm 2

Finn

"OYDU, DEĞİL Mİ?" Maskelerinin arkasında, Damien ve Knox birbirlerine bakışırlar.

Knox omuz silkiyor. "Emin değilim. Yüzünü iyi göremedim."

O soluk sarı saçlar, bizim kızın saçlarıyla aynı renkteydi. Geçen dönem kampüste gördüğümüzden beri hiçbirimizin aklından çıkmayan kız. O zamandan beri onu arıyoruz. Şansımız yaver gitmedi.

Ama o ses beklediğim gibi değildi. Utangaç, içine kapanık bir kızın ruhani, yumuşak, çekingen sesi değildi. Bu ses zehirli bal gibiydi — tatlı ve sıcak, ama keskin ve tehlikeli bir kenarı vardı.

"Finn?" Damien bana başını salladı. "Sence o muydu?" Başımı salladım. "Hayal kuruyorsun."

Onu her yerde görüyoruz, ama yakından baktığımızda burnu, gözleri, ağzı, saç rengi yanlış çıkıyor. Kızımız artık kampüste mi, kim bilir?

Onu yakalayamadan gitmiş. Adını bile öğrenemeden. Yüksek tiz bir kahkaha kulaklarımı tırmalıyor. Çok tanıdık geliyor.

Dikleşiyorum. Önümde dans eden hokey hayranlarını itip kakıyorum ve protestolarını görmezden geliyorum. O lanet kahkahanın rehberliğinde kalabalığın içinden geçiyorum.

Onu, gözleri ve ağzı delikli beyaz maskeli en yeni üyeyle birlikte buluyorum. Ryder, birinci sınıfta transfer olan ve şimdiden bazı son sınıf öğrencilerinden daha iyi olan bir öğrenci. Bu geceki dört golümüzün ikisi ondan geldi.

Quinn'i öyle güldürmeseydi ona hayran olurdum. Onu bir sonraki yemeğiymiş gibi süzüyor.

Omzunu sıkıca sıkıyorum. O da irkiliyor. "Kız kardeşim."

Koyu renkli gözleri, bana ve bana somurtan Quinn arasında gidip gelirken parlar. "Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," diye homurdanır.

Devils'ın hiçbirini bilmiyor. Quinn sporu sevmez, bu yüzden daha önce hiç maça gitmemişti. Ama şimdi son dönemim olduğu için, en az bir maça, ve sonunda sezonun son maçına gelmeyi teklif etti.

Onu Devils'a maruz bırakmamam gerektiğini bilmeliydim. Şimdi, ona eve gitmesini söyledikten sonra, gizlice kardeşlik partilerine giriyor.

O geri çekildiğinde, "Gitmek zorunda değilsin," diye itiraz ediyor.

Ryder ellerini kaldırarak teslim olur. Akıllıca. "Kız kardeşler kuralı. Üzgünüm."

O kalabalığın içinde kaybolur kaybolmaz, Quinn koluma yumruk attı. 1,65 boyunda ve sıksa kolları olan biri için biraz fazla sert bir yumruk. Quinn elleriyle işaret dilinde, "*Onunla flört etmiyordum bile. Bir erkek arkadaşım var*" dedi.

Quinn işitme engellidir ve çocukken birlikte işaret dilini öğrendik. Ebeveynlerimiz öğrenmeye yeterince önem vermediler ve o zamandan beri bu bizim gizli dilimiz gibi. İşitme cihazı yardımcı oluyor ama böyle kalabalık ve seslerin bizi aşırı uyardığı bir yerde işaret dili en kolayı.

Umurumda değil. O seninle flört ediyordu ve sen burada olmamalısın. Ayrıca erkek arkadaşın olmamalı.

Quinn gözlerini devirdi. *Ben on sekiz yaşındayım. O zaman onu ara ve davet et.*

Olmaz, onu korkutup kaçırırsın.

İyi. O küçük pislige kız kardeşime bulaşmamasını öğretmenin zararı olmaz. Hayatında yeterince kötü şey yaşadı ve birinin ona tekrar zarar vermesine izin vermektense cehenneme bile girerim.

Maskeyi çıkarabilir misin? O şey takılıyken seni ciddiye alamıyorum.

Olmaz. Kadınlar bunu seviyor.

Quinn'in koyu renkli gözleri alışılmadık bir şekilde ciddileşti. *Beni her şeyden koruyamazsın*

Beni her şeyden koruyamazsın, biliyorsun. O öldü. Artık güvendeyim. Hayatını tamamen bana bakmakla geçirmeyi bırakıp kendi hayatını yaşamalısın.

Quinn'i her şeyden korumak istediğimden asla vazgeçmeyeceğim. Çocukken onu korumayı başaramadım, bizi koruması gereken annemizden onu korumayı başaramadım. Annemiz ölmüş ve gömülmüş olsa bile, Quinn'in çılgınlıkları beni asla rahat bırakmayacak. Onu korumak, kurtarmak isteyen ama bunu başaramayan ağabeyi için attığı çılgınlıklar.

Sanmıyorum. Seni bir balonun içine koysam nasıl olur?

Quinn başını sallar, dudaklarında isteksizce eğlenceli bir gülümseme belirir. *Başka bir hobiye ihtiyacın var. Artık bir kız arkadaş bul.*

Burun kıvırıyorum. Tabii. Konuşmak zorunda olduğu her saniyeden nefret eden bir adamı sevebilecek bir kız bul. Sessiz bir hayatı bir şekilde kabul edebilecek bir kız.

Quinn bunu asla anlayamayacak çünkü gittiği her yerde arkadaşlar ediniyor. Yedinci sınıftan beri erkek arkadaşları var, bu da beni çok korkutuyor. Onu sevmek kolay. Ben mi? O kadar da değil.

Omzuma ağır bir el kondu. "Bu kim?"

Knox maskesini kaldırır ve Quinn'e sırtarak bakar. Quinn ona kirpiklerini kırıştırır. Hayır, olamaz.

Elini omzumdan çekerim. "Kız kardeşim."

Kaşları saç çizgisine kadar yükselir. "Kız kardeşin mi var?" "Quinn," der parlak bir gülümsemeyle.

"Quinn? Quinn ve Finn?" Bana alaycı bir gülümseme attı. "Kafiyeli isimler. Çok tatlı."

Quinn'in teorisi, annemizin bize kafiyeli isimler vermeye karar verdiği, böylece ayık olmadığı zamanlarda isimlerimizi hatırlamasının kolay olacağı yönünde. Ki çoğu zaman ayık değildi.

"Ben Knox," diyor ona ve sonra bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Siz ikiniz işaret dili mi kullanıyordunuz?" Ben başımı sallayınca gözleri parlıyor. "Bu kadar zamandır birlikte yaşıyoruz ve ben şimdi mi senin bir kız kardeşin olduğunu ve *işaret dilini* bildiğini öğreniyorum?"

Bilmiyorum. Senin gibi meraklı birinin bunu öğrenmesi bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

Quinn kıkırdar. Knox el hareketlerimin ne anlama geldiğini bilmiyor olsa da, sırtarak sırtıma vurur. O her zaman iyi niyetli olmuştur. Keşke ben de onun kadar mutlu olabilsem.

Quinn dışında, Knox ve Damien beni olduğum gibi kabul eden dünyadaki tek iki kişi. Neden sessiz kalmayı tercih ettiğimi sormuyorlar. Kendi annem bile alay etse, sesimin kalınlığıyla dalga geçmiyorlar. Yıllar sonra kendimi görecekmışim gibi, sessiz ve mutsuz bir şekilde annemin yanında sessizce duran babama bakıyorum.

"Bir içki ister misin?" diye sorar Knox, Quinn'e.

"O on yedi yaşında." Bir yıl fark var ama önemli değil. Hala lisede. Benim cesedimi çiğnemededen bir üniversite partisinde içki içmez.

"Oh, lanet olsun." Knox gülüyor. "O zaman kesinlikle içki içmeyeceksin." Çıkışa doğru başını sallıyor. "Eve güvenli bir şekilde gitsen iyi olur."

Quinn itiraz etmeden önce, biri Knox'un adını çağırır. Bakışları tanımadığım bir kıza takılır ve ifadesi tanınmaz bir hale gelir. Gülümsemesi kaybolur ve omuzları gerilir, sonra "Gitmem lazım" diye mırıldanır ve kız kardeşime veda bile etmeden kalabalığın içinde kaybolur.

Quinn'e işaret ediyorum, *Cidden. Eve git.*

Sakin ol. Erkek arkadaşım yolda. Kız sırtıyor. Sonra başka bir partiye gidip takılacağız.

Beni kışkırtmaya çalışıyor. Ve işe yarıyor. *Bana adresini ver.*

Quinn gülüyor ve sonra kollarını belime dolayarak beni sıkıca sarıyor. Geri çekildiğinde, gülümsemesi yumuşak ve nazik. *Mutluyum. Keşke sen de kendini mutlu etsen.*

Göğsümdeki sıkı, sert düğüm yumuşuyor. *Mutlu olmayı hak ediyorsun.*

Çocukluğumdan beri tek istediğim şey bu: küçük kız kardeşimin mutlu ve güvende olması. Ağlamaktan çok gülümsemesi.

Telefonuna bir mesaj gelir. Erkek arkadaşı onu almaya gelmiştir. Küçük pislik eve bile girmeyecek. Onu burada tutmamın imkanı yok.

Quinn benden uzaklaşarak işaret diliyle, *Sen de öyle, Finn, diyor.* Ama ben öyle olduğumdan emin değilim.

Eve vardığında bana mesaj at, diye işaret diliyle ona söylüyorum. Seni sağ salim eve götürmezse, onu öldürürüm.

Bölüm 3

Knox

MONICA JONES. Mezuniyette onu son kez göreceğimi ummuştum, ama işte burada, Sigma Chi partisinde elinde içkisiyle duruyor.

Siktir.

Partide tanıdık bir yüz arıyorum ama Devils'ı kaybettim ve Juliet ya da Sienna'yı kısa boylarıyla bulamayacağımdan eminim. Damien'in annesi yeni erkek arkadaşını maça getirdikten sonra bu gece saatli bir bomba gibi, umarım müdahale etmemi gerektirecek bir kavga çıkar.

Ondan kaçmak için kalabalığın arasından geçmeye çalışırken içkim neredeyse dökülüyordu, ama çok geç kalmıştım. Kilometrelerce uzun tırnakları olan bir el koluma kondu, boğucu çiçek kokulu parfüm burnumu tıkadı. Midem bulandı.

"Knoxy? Hey!"

Bu iğrenç takma isme dişlerimi sıkıyorum. Üniversitede de peşimden gelmesini istemediğim bir isim, özellikle de birkaç ay sonra mezun olacağım için.

"Bu partide olacağını bilmiyordum." Aldatıcı bir tatlı gülümseme takınıyor.

Tabii. Benim üniversitemdeki bir partiye gelmesi tamamen tesadüf. Neden maskemi çıkardım ki? Maskeyi çıkarmamış olsaydım, benim olduğumu asla bilemezdi.

Gülümsemeye çalışıyorum ve gergin omuzlarımı gevşetmeye zorluyorum. Onun hala benim üzerimde bir etkisi olduğunu ona belli etmeyeceğim. "Oh, merhaba."

Beni kucaklıyor, kolları belimde sert ve garip bir şekilde. Tek istediğim onu kendimden uzaklaştırmak, ama gülümsemeyi yüzümde tutmaya devam ediyorum.

Artık dayanamayarak ilk ben sarılmayı bırakıyorum. "Providence'ta bu gece iyi bir parti yok mu?"

Omzunun üzerinden, terli bir futbolcuyla dans etmekle meşgul olan ve bizi fark etmeyen bir arkadaşına gülümsüyor. "Sigma Chi partileri oldukça kötü şöhretlidir. Mezuniyetten önce bir tanesini deneyimlememiz gerekiyordu."

Alaycı gülümsememi bastırmak için tüm irademi kullanıyorum. Belki hala lisede olsaydık, onun yalanlarına inanırdım, ama artık değil. *Gerçekten neden buradasın?* Bu sözler dilimden dökülmek için can atıyor, ama o bana gerçeği söylemeyecek zaten.

Ayrıca, nedenini zaten biliyorum. Benim için burada. Dört yıl sonra bile, mümkün olduğunca beni mutsuz etmek onun görevi. Onunla mutsuz, onsuz mutsuz — Monica Jones senin yörüngene girdiğinde tek seçeneğin bu. Kıyamet gibi sonuçları olan bir asteroit.

Fincanımı kaldırıp, onun başının üstündeki birine başımı sallıyormuş gibi yapıyorum. "Peki, iyi eğlenceler..."

"Biriyle çıkıyor musun?" Eli yine kolumda, uzun tırnakları birbirine çarpıyor. İnce dudaklı gülümsemesi, onu gerçekten tanımayanlara tatlı gelebilir. Ben daha iyi biliyorum.

Ağını ören bir örümcek. Tuzağını kuruyor.

Beni geri kazanmak için burada. Onunla bir saniye daha geçirmek yerine, bu gece erken ve ateşli bir ölüm tercih ederim.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Hayır. Kız arkadaş aramıyorum."

Benim ilişkilerimi mahvettiğini bilmeli. Ama belki de bana çektiirdiği cehennemden gerçekten fark etmiyor. Belki de bir gün erkek arkadaşına bok gibi davranıp ertesi gün onu sevdiğini söylemenin normal olduğunu düşünüyor. Onun kafasını böyle karıştırmanın.

Başka kimseye bana yaptıklarını yapma şansı vermeyeceğim.

"Ah, çok yazık." Arkasında, kızıl yüzlü bir üniversiteli genç, saçlarına anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmadan önce öne doğru sendeliyor. Kız gülümsüyor ve göğüslerini ona bastırıyor, ben de neredeyse gözlerimi deviriyorum. "Bu benim erkek arkadaşım Aaron."

Doğru. Beni geri kazanamazsa, beni kıskandırmaya çalışacaktır. Zavallı adam. Onu hiç kıskanmıyorum. Ona ondan uzaklaşmasını söylemek isterdim, ama muhtemelen yarın bu konuşmayı hatırlamayacaktır.

Eve giderken, partide ne kadar dikkatsiz davrandığı için onu azarlayacak. Belki de yolcu koltuğunda çökmüş haldeyken ona vuracak. Ve o da benim her zaman yaptığım şeyi yapacak: Onun için bahaneler uydurup, onu yeterince sevdiği, ona yeterince iyi olduğunu kanıtladığı takdirde onu düzeltebileceğine kendini ikna edecek. Onun sevgisi, onun kendisine bok gibi davranmasını engelleyecek.

O da dersini zor yoldan öğrenecek. Kendini bozuk görmeyen birini düzeltmek imkansızdır ve birlikte olman gereken son kişi, onun isteği dışında düzeltmen gereken kişidir.

Tanıdık bir kadın sesi adımı çağırıyor ve neredeyse rahat bir nefes alıyorum. Sienna bana el sallıyor, Luke onun yanında dikiliyor. Arkalarında, Trey ve Juliet köşede, halka açık bir yerde fazla samimi davranıyorlar.

Onları gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Başımı sallıyorum ve hala talihsiz erkek oyuncağına yapışık olan Monica'yı neredeyse ezip geçiyorum. "Görüşürüz."

"Knox..."

Ama yürümeye devam ediyorum. Onu görmezden geldiğim için bütün gece öfkelenecek.

Kalabalığın arasından geçmeyi başardığımda, arkadaşlarıma gülümserim. "Sizi gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım pislikler. Eğleniyor musunuz?"

Luke'un eli Sienna'nın kalçasında, Juliet ise Trey'in sahiplenici yılan gibi kollarından kurtulmaya çalışıyor. "Harika. Maskeleri olan seksi erkeklerle öpüştük ve çılgın eski sevgilisinden bir kızı kurtardık. Başarılı bir gece oldu." Koluma dostça bir yumruk atıyor. "O kimdi?"

"O... sevimli görünüyor," diyor Sienna. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştır. "Senin tipin gibi görünmüyor." Luke omzumun üzerinden "Senin daha sakın, sessiz kızlardan hoşlandığını sanıyordum."

"Sessiz mi?" Trey homurdanır. "Sessiz olsalardı, yatak odamdan seslerini duyamazdım."

Trey ve Juliet'i mezuniyete kadar bizimle hokey evinde kalmaya ikna ettik. Trey kendi evlerine taşınmak istiyordu, ama Juliet hepimiz kampüsten ayrılana kadar Sienna'nın yanında kalmak istiyor. Keşke o lanet örümceği odalarında tutmak zorunda kalmasalar. Kim tarantula besler ki?

"Evet, öyleyim," diyorum Luke'a. "Sebebi o."

"O kim?" Sienna endişeyle kaşlarını çatı. Luke'un tatlı bir kız bulmasına sevindim, bunu hak ediyor.

"Eski sevgilim."

"Eski sevgilin mi var?" Juliet koyu renk kaşlarını kaldırır. "Senin bakır olduğunu sanıyordum."

Herkes buna güldü, stoik erkek arkadaşı bile.

"Lise boyunca çıktık. Onun saçmalıklarını çok uzun süre katlandım."

"Sakın bana, başka kimseyle ciddi bir ilişki istememenin sebebinin o olduğunu söyleme." Sienna beni dürttü.

Juliet ilgisini kaybeder, Trey'i kanepeye geri çeker ve üzerine oturmadan önce onu oturur pozisyona getirir.

Ben cevap vermediğimde, Sienna ekler, "Onun, senin için gerçekten iyi olabilecek biriyle olan şansını mahvetmesine izin verme, Knox." Luke'a şeker gibi tatlı bir gülümsemeyle bakar. "Aşk buna değer."

"Gag," diye bağırır Juliet ve dilini tekrar Trey'in ağzına sokar.

Sienna ve Luke'un yaşadığı gibi bir şeyden zevk alır mıydım? Elbette. Ama bu olmayacak. "Aklımda ilişkiden daha önemli şeyler var. Hokey, dersler, mezuniyet."

"O ortaya çıktıığında, fırsatı kaçırmadığından emin ol." Luke, Sienna'yı kalçasından kendine doğru çeker ve Sienna ona gülümser. "Güven bana."

Hayatlarının geri kalanını birlikte geçirecekleri kişiyi bulmuşlar, söylemesi kolay tabii. Finn, Damien ve ben, ömür boyu bekar kalacağımız kaderimizi kabullendik.

"Vanderbilt ve Ashby nereye gitti?" Luke etrafımızdaki yüzleri tarar.

"Umarım bizim için bir hokey hayranı bulmuşlardır." Gülümsemesi, Monica'ya zorla yaptığım gülümseme kadar

Monica'ya zorla yaptığım kadar sahte geliyor. Bu geceki galibiyetimizden sonra bile, tek istediğim eve gidip uykuya dalmak ve bu geceyi unutmak. Luke'un omzuna vuruyorum. "Evde görüşürüz."

Partinin karanlık, daha sessiz bir köşesinde, sonunda Damien ve Finn'i duvara yaslanmış, iki hokey hayranı kışlarını onlara sürtüyorlar. Damien'in maskesi hala yerinde duruyor, ama önündeki kıza kollarını kavuşturmuş, etkilenmemiş bir şekilde baktığı sırada yüzündeki somurtkan ifadeyi net bir şekilde hayal edebiliyorum. Finn'in başı geriye eğilmiş, gözleri muhtemelen maskenin arkasında kapalı.

"Eve gitmek isteyen var mı?" diye sesleniyorum.

Finn'in çenesi, uykudan uyanıyormuş gibi yavaşça düşüyor. Damien duvardan itiyor ve önündeki kıızı dirseğinden yakalayana kadar neredeyse düşürüyor. Ama kız sızlanırken ona bakmıyor. "Evet, hadi buradan gidelim."

"Bir hokey hayranı mı götürüyoruz?" diye soruyorum. İki kız da canlanıyor. Damien çoktan kapıya doğru yönelmiş. "Yok, ben almayayım." Kızlar, Finn sessizce yanlarından geçerken dudaklarını büküyorlar.

"Göt herifler!" Kızlardan biri gözlerini kısarak arkamızdan bağırır.

"Belki bir dahaki sefere," diye bağırırım, çünkü yıllar sonra bile, bir kızın bana hakaret etmesine tahammül edemiyorum. Onun dediği kadar boktan biri olduğumu düşünmesine izin veremem.

Monica'yı düzeltmeyi başaramadım, ama o beni mahvetti.

Bölüm 4

Damien

SÜRÜCÜ KOLTUĞUNDAN, direksiyonu annemi öldürmüş gibi boğazlıyorum.

Yanımda Knox, gergin sessizliği bozmak için telefonunda maç sonrası çalma listesini arıyor. Arka koltukta Finn, maskesini çıkarıp kapıyı kapattığı andan beri başını koltuk başlığına yaslamış, gözleri tavana dikilmiş ve kapalı. O partiye girdiğimizden beri kendinden geçmiş durumda.

Gece gökyüzünden yağmur kadar hızlı bir şekilde karla karışık yağmur yağıyor, ön cama çarpıp başımızın üzerindeki metal tavana vuruyor. Tek ses, ön camda ileri geri hareket eden sileceklerin sıkıcı sesi, karla karışık yağmurun uzun farlarda parlayarak önümüzdeki karanlık ve kaygan yolu aydınlatması. Berbat bir günün berbat bir sonu.

Kaptan olarak ilk maçımdı ve neredeyse hiç tadını çıkaramadım.

Neden annem beş saniye bile bekar kalamıyor? Yemin ederim, bir erkekten diğerine atlıyor ve her zaman eve getirebileceği en büyük pislikleri seçiyor. Babam onu kendisi gibi pisliklerin mıknaatısı yaptı.

Bu yeni adamın yüzüne yumruklarımı indirmek zorunda kalırsam, yapmam gerekeni yaparım, ama keşke annem daha çok bana benzeseydi. İlişkilere siktir et ve kafasına sok, seni sadece güzel bir yüz olarak gören biriyle birlikte olmaktansa bekar kalmanın daha iyi olduğunu. Erkekler onu böyle görüyor, kadınlar da beni böyle görüyor. O da bunu biliyor, ama nedense vazgeçmiyor. Sadece kurbağalarla karşılaşmış olsa da, hala beyaz atlı prensin dışarıda bir yerde olduğunu düşünüyor.

"Buzlara dikkat et," diye uyarıyor Knox.

Direksiyonu daha sıkı tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. "Araba kullanmayı biliyorum."

Knox koltuğunda kıpırdanıyor. Sessizce oturamayan tek kişi o. Her zaman gerginliği kırmaya çalışıyor, soruna bir yara bandı yapıştırıp

ve sorun yokmuş gibi davranmak zorundadır. Finn ise tam tersidir; bazen günlerce ondan tek kelime bile duymayız.

"Finn işaret dilini biliyor," diyor Knox. "Ve bir *kız kardeşi* var. Bunu biliyor muydun?"

Kafamı sallarım. Pek de şaşırtıcı değil. Finn neredeyse hiç konuşmaz, kendisiyle ilgili bir şey söylemekten bahsetmiyorum bile. Kız kardeşini Devils'tan uzak tutması akıllıcaydı. Keşke ben de annemle öyle yapsaydım. Takımın yarısı, onu ne kadar sikmek istediklerini anlatan çok fazla şaka yaptı.

"O annenin yeni erkek arkadaşı mıydı?" diye sorar

Knox. "Bu konu hakkında konuşmayacağım."

Tuz ve biber saçlı, düzgün kesilmiş sakallı adam, annem beni tanıştırap elini uzattığında bile avucunu annemin belinde tuttu. Ben çok sıkı sıkıyım da bile irkilmedi, anneme her baktığında gülümsemesi çok genişti. Gözlerini ondan ayıramıyordu, ama bu bir şey ifade etmiyor. Erkekler asla ayıramaz. Kadınların çoğu da öyle. İnsanlar da benden gözlerini ayıramazlar, ama bu, hiçbirinin benden, bana hayal ettikleri zevkten daha fazlasını istediği anlamına gelmez.

Annem bana onun adını söyledi, ama ben çoktan unuttum. Haftaya buradan gitmiş olacak.

Yolun diğer tarafında, bir kız kaldırımda aceleyle yürüyor. İnce ceketi onu karla karışık yağmurdan korumaya yetmiyor, kapüşonunu çekmiş ve uzun sarı saçları dışarıya dökülüyor. Kollarını göğsüne sıkıca sarılmış halde tutuyor, ama karla karışık yağmurun içine doğru yürüyor ve yağmurun dinmeye niyeti yok gibi görünüyor.

Burada ne halt ediyor bu kız? Hava berbat ve saat on birden sonra. Sigma Chi partisinden kampüse dönüyor olmalı, ama en azından bir araba bulmalıydı.

Eğer ona teklif edersem, arabada üç dev hokey oyuncusu görecektim ve çılgın atarak diğer yöne koşacaktır.

Dişlerimi sıkıyorum. Bu gece kimse işleri benim için kolaylaştırmıyor, değil mi?

"Annenin yetişkin bir kadın olduğunu biliyorsun, değil mi? Kendi başının çaresine bakabilir." Knox telefonunda Play tuşuna basar, ilk birkaç notayı hemen tanırım ve çenemi sıkarım. Arkadaşının annesiyle yatmak isteyen bir adam hakkında bir şarkı. "Eğer yatmak istiyorsa, yatacaktır."

Stereoyu kapatırım. "Kapa çenen, Rockefeller."

Sırıttırıyor. "İstersen senin yeni üvey baban olurum."

Arka koltuktan Finn kıkırdar. Knox'un suratına yumruk atmakla gülmek arasında kalırım, dudaklarımdan sızmak üzere olan gülümsemeyi zorla bastırırım. Yüzüme karşı saçma sapan konuşup paçayı sıyrabilen tek kişi odur. Seni güldürmek için saçma sapan konuşan, sana gülmek için değil. "Sen bir pisliksin."

Çok geç, yolun kenarında neredeyse şeffaf bir buz parçası görüyorum. Lastiklerimiz ona çarpmadan hemen önce.

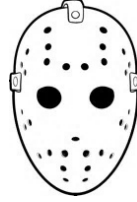
Lastikler kayarken boğazım sıkışıyor, beynim uyuşuyor ve zihnim boşalıyor, direksiyon demir gibi sıkı tutuşumda tepki vermiyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin...

Araba dönüyor, arka lastikler kayıyor ve gıcırdıyor. Bizi yoldan çıkıp karanlığa doğru fırlatıyor.

Vücudumdaki her kas gerginleşir, çarpışmaya hazırlanır.

Knox işe yaramaz dualar mırıldanır ve sağır edici, metalik bir gürültüden önce duyduğum son şey Finn'in mırıldandığı kelimedir. "*Siktir.*"

ÖLDÜM.

Ölmüş olmalıyım. Sırtımı kaplayan acımasız, buz gibi soğukluğun başka bir açıklaması olamaz.

Bal kokusu burnuma geliyor, yumuşak bir gıdıklanma yanağımı nazikçe okşuyor.

Sıcak bir şey elimi sarar. Nazik ve küçük. "*Lütfen.*" Çılgınca bir fısıltı. "*Lütfen uyan.*"

Sonunda gözlerimi açmayı başardığımda, yuvarlak, kahverengi gözlü bir kız bana dehşetle bakıyor. Soluk sarı saçları, yağmayı kesen karla karışık yağmurdan ıslanmış, kafasına yapışmış ve cildimin üzerinde fısıldıyor. Minik eli, beni hayata döndürebilecekmiş gibi elimi sıkıyor.

Ama ben ölmedim. Sırtımdaki buz ölümün soğuğu değil, donmuş kaldırımın soğuğu. Hokey salonuna dönerken kullandığımız sessiz, terk edilmiş yol. Bu saatte tek bir araba farı bile görünmüyor.

Kaldırımındaki kız. Kazayı görmüş ve yardım etmek için koşmuş olmalı.
Eğer o burada olmasaydı, eğer üçümüz de o arabada bilinçsiz halde kalsaydık, kim bilir başımıza ne gelirdi.

Birkaç kez göz kırptıktan sonra, loş ışıktaki nihayet onun yüz hatlarını seçebiliyorum. Kalbim neredeyse duruyor.

Geçen dönem kampüste gördüğümüz kız. Sienna ve Juliet Diamond'a transfer olduğunda yemekhanede gördüğümüz kız. Dikkatimizi çeken, tek bir kelime veya bakış bile etmeden zihnimize kazınan kız.

Saçları sıırıslıklam ve yüzüne yapışmış, yüz hatlarının çoğu gölgede kalmış, neredeyse tanınmaz halde. Onu bir daha göremeyeceğimizi düşünmüştüm, ama işte burada. En çok ihtiyacımız olduğu anda burada.

Melek. Şeytanların elinde. "Sonunda."

"Ne?" Burun kıvrırması ve büyüleyici kehribar rengi gözlerini kısmasıyla şaşkınlığı ona çok yakışıyor.

"Seni bulduk."

Bu, onun benim ellerimde hamur gibi erimesi gereken kısım. Gülümsemesi ve o da bizi aradığını fısıldaması gereken kısım.

Bunun yerine, omuzlarını düzeltir. "Dinle, sanırım o kazada kafanı vurmuş olmalısın. Bugün günlerden ne biliyor musun?"

"Sonunda seninle tanıştığım gün."

Gözleri kısılır. "Evet, kesinlikle bir tür beyin hasarı geçirmişsin.

Kalkabilir misin? Seni kesinlikle kaldıramam." "Ne oldu?"

"Araban buz üzerinde kaydı ve bariyere çarptı."

Arkasında, duman gece gökyüzüne yükseliyor. Benzin kokusu burnumu tıkıyor, onun tatlı bal kokusunu bastırıyor. Motor duman çıkarıyor. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi, birden dikleşiyorum. "Finn, Knox..."

"Onlar iyi."

Yolcu koltuğundan Finn, Knox'u arabadan çıkarmaya yardım ediyor. Önce Finn'i uyandırmış olmalı, o da beni dışarı çıkarmış. Knox bilinçli, ama topallıyor ve ağırlığını Finn'e dayıyor. Bu, önceki maçtan mı yoksa kazadan mı kaynaklanıyor?

Siktir. Takım arkadaşlarımı neredeyse öldürüyordu. Dostlarımı. Kardeşlerimi.

Dişlerimi sıkıyorum. Şu anda yaralanması gereken biri varsa, o da benim. Ama hızlıca kendimi kontrol ettiğimde, üzerimde tek bir çizik bile olmadığını fark ettim.

Sirenler çalıyor ve melek gibi kadın sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana başını sallıyor. "911'i aradım."

Adını sormadan ve teşekkür etmeden önce, Finn bana doğru koşar, kolumu tutar ve beni ayağa kaldırır.

O dikleşir ve ben onun üzerinde yükselirim. Benim gibi biri onu korumalı, ama beni kurtaran o oldu.

Melek bizi kurtardı. Hepimizi.

"Motor patlamadan önce arabadan uzaklaşmalıyız," diye uyarıyor.

Motorun içinden koyu, yoğun dumanlar yükseliyor. Yağ alev almış olmalı. Haklı, motor patlarsa şarapnel parçaları bize isabet eder.

Onu kaldırıma, güvenli bir yere çekmek için elinden tutuyorum. Bu sefer onu gözümün önünden ayırmayacağım.

Bölüm 5

Aurora

ŞEYTANLAR. Finn Ashby, Knox Rockefeller ve Damien Vanderbilt. Diamond Üniversitesi hokey takımının sağ kanat oyuncusu, orta saha oyuncusu ve kaptanı. Hastanede geçirdiğim beş dakika içinde, takımlarına takıntılı olan hemşirelerden Şeytanlar hakkında bilmem gereken her şeyi öğrendim.

Tabii ki, trafik kazasından kurtardığım üç dev adam hokey oyuncusu. Bu pisliklerden kurtulamıyorum. Eminim onlar da takımlarının diğer hayranları gibi eski sevgilime takıntılıdırlar. Uygunsuz ve şiddet içeren davranışları nedeniyle ligden atılmış olması kimin umurunda? Onların gözünde o hala bir yıldız.

"Yani arabada değildin?" Floresan ışıkların altında, bir hemşire, paramediklere ve karşılaştığım tüm hastane personeline kazada olmadığımı söylememe rağmen, yaralarımı muayene ediyor.

"Onuncu kez söylüyorum, hayır, kazayı kaldırımdan gördüm."

Bana sert bir bakış attı ve ellerini indirdi. "Nasıl hissediyorsun? Zihinsel olarak? Bir kazaya tanık olmak travmatik olabilir."

"Daha kötüsünü de yaşadım. Bu geceki olay ilk yüzde bile yer almaz."

Kaldırımdan önce lastiklerin çığlıklarını duydum. Araba iki kez döndü, sonra arka kısmı korkuluğa çarptı. Kazanın gürültüsü sessizliği yankıladı: Lastiklerin buz üzerinde kayarak yol tutamaması ve kaldırımda kayarken çıkardığı çığlık, ardından metalin metale çarpması.

Bir saniye nefes alamadım. Sonra bacaklarım kendiliğinden hareket etti ve kafamda hiçbir düşünce olmadan onlara doğru koştum. İlk ulaştığım kapı arka sürücü tarafındaydı ve arkadaki adam bayılmıştı.

Onu uyandırmaya çalışırken, ona daha fazla zarar vermekten korktuğum için omzunu salladım.

Birkaç saniye boyunca kalbi durmuş gibi hissettikten sonra, sonunda gözlerini açtı. İçeriye bakındı, yavaşça nerede olduğunu hatırladı, sonra bakışları

bana takıldı.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Gece yarısı siyahı saçları, safir mavisi gözleriyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Şakağına çarptığı yerden kan akıyordu, ama farkında bile değildi.

Beni gördüğünde donakaldı. Bir an için nerede olduğumu unuttum. Az önce tanık olduğum kazayı.

Sonunda kendime gelmeyi başardım. "İyi misin?"

Sadece başını salladı. Bu kelimeler onu transından çıkarmaya yetti ve yanımdan geçip gitti, cennetsi çam kokusu beni bir battaniye gibi sardı. Sürücü kapısını açarak ön koltuklarda baygın yatan iki adamı ortaya çıkardı.

En iri olanını direksiyonun arkasından çıkardı. Görünürde bir yaralanma olmamasına rağmen, bana verdiği tepkiyle sürücünün bir tür kafa travması geçirdiği açıktı. Belli ki beni başka biri sanmıştı.

Olay yerine ilk gelenler, motor yangınının kazadan önce sızmış olabilecek yakıttan kaynaklandığını söylediler. İtfaiyeciler yangını söndürmeyi başardılar, ama ben orada olup Devils'ı uyandırmasaydım, hayatta kalamayabilirdi.

Bu gece berbat geçse de, iyi bir şey de oldu. O partiye gitmemiş olsaydım, o anda ayrılmamış olsaydım, kazayı gören kimse olmazdı.

"Onlar nasıl?" diye hemşireye soruyorum.

"Gidip onları görebilirsin." Yatağımdan uzaklaşarak beni gönderir.

Siktir, sonunda.

"Ben iyiyim." Yataktan atlıyorum. "Şimdi gidiyorum."

Bana gözlerini kırptırıyor, dudakları düzleşiyor. Açıkça bu gecenin en kötü kısmı benim. Odadan çıkarken başka bir şey söylemiyor, ben de birkaç saniye bekledikten sonra dışarı çıkıyorum.

Gece bu saatte hastane ürkütücü bir sessizlik içinde. Uyuyan hastaları uyandırmamak için alçak sesler, her odadaki makinelerden gelen düzenli bip sesleri. Steril bir çamaşır suyu kokusu beni sarıyor, her odadan geçerken floresan ışıklar gözlerimi kamaştırıyor. Lanet olasıca yorgunum ve şimdi bir gece kuşu beni eve götürecek bir araç paylaşım hizmeti işletiyor olmasını ummam gerekiyor.

Bir el benim elimi yakalayıp çeker.

Refleks olarak kollarımı savurmadan önce bir çığlık attım. Beni hastane odasına çeken adam geri adım attı, avuçlarını teslimiyetle yukarı kaldırdı.

Arka koltuktaki adam.

Safir rengi gözleri beni delip geçiyor. Takımının logosu bulunan koyu renkli kot pantolonu ve kapüşonlu sweatshirt'ü buruşuk ve bakışlarının yoğunluğuna göre fazla rahat. Siyah saçları dağınık ve ben, saçlarını elime almak için garip bir dürtü hissediyorum.

Birkaç saniye sessizce birbirimize bakıyoruz, ta ki sinirim kırılma noktasına gelene kadar. "Bu, bana teşekkür etmenin tuhaf bir yolu mu?"

Hâlâ tek kelime etmiyor. Belki de şakağındaki kan damlası sandığımdan daha ciddiye.

"Bu tıbbi bir sorun mu? Doktor çağırmam mı gerekiyor?" Kafasını sallıyor.

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. "Adın ne?"

"Finn." Sesi okyanus kadar derin. O kadar derin ki, dudaklarının hareket ettiğini görmeseydim insan sesi olmadığını düşünürdüm.

Konuşmamasına şaşmamalı. Böyle bir ses, sürekli istenmeyen ilgiyi ve sinir bozucu soruları üzerine çekiyor olmalı. *Bu senin gerçek sesin mi? Neden sesin böyle? Hasta mısın?* Tanrım, bunu hayal etmek bile kulaklarıma bıçak saplamak istememe neden oluyor.

"Ben Aurora."

"Aurora," diye mırıldanıyor. Adımın onun dudaklarından çıkmasıyla omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Ben tepki veremedim, Finn tekrar elimi tutar ve ağzına götürür, dudakları parmaklarıma nazikçe dokunur.

Vücudumdaki her kas donar, her sinir hücresi onun bana dokunduğu yerde toplanır. Beni öptüğü yerde.

Gözleri tekrar benimkilere kayarken, dudakları hala tenime baskı yaparken, erimek istiyorum.

Ta ki aklım başıma gelip elimi çekene kadar. "Sana hiç kimse senin çok tuhaf olduğunu söyledi mi?"

Ağzının bir tarafı eğlenceli bir sırıtışla yukarı kalkar. Mavi gözleri yumuşak, dudakları dolgun ve kavisli, çenesi camı kesebilecek kadar keskindir.

Kollarımı kavuşturup, üzerinde alçı veya bandaj var mı diye onu inceliyorum. Şakağındaki bandaj dışında, belirgin bir yarası yok. "Peki, iyi misin?"

Finn kollarını ve bacaklarını salladı. Bana iyi olduğunu gösterme şekli buydu. Eğlenceli bir kahkaha atmamak için kendimi tuttum.

"İyi. Ben gidiyorum..."

"Bakın kim otomat bulmuş!" Diğer Şeytanlardan biri odaya girer, kollarında bir dizi küçük plastik torba ve granola bar tutarken gülümseyerek. Beni görünce aniden durur, gülümsemesi imkansız bir şekilde daha da genişler. "Selam, güzelim!"

Yolcu koltuğundan topallayarak çıkan Şeytan. En çocuksu olanı o — dağınık kahverengi saçları, parlak yeşil gözleri, kalçalarına kadar sarkan koyu gri eşofman altı ve yüzünün her köşesine ulaşan bir gülümsemesi var. Atıştırmalıkları en yakın yatağa bırakıyor ve bana doğru attığı her adımda gülümsemesi büyüyor.

Beni yeni tanımış olmasına, adımı bilmemesine rağmen, sanki dünyadaki en sevdiği kişiymişim gibi bana gülümsüyor. Bu gece onun hayatını kurtardığımı düşünürsek, sanırım bu durumu açıklıyor.

Beni kucaklamak için kendine doğru çeker, kolları kocaman ve kasları gergin, nane kokusu beni sarar. Kahretsin, çok güzel kokuyor.

Ama kucaklaşmanın tadını uzun süre çıkaramadan, klostrofobik bir şekilde kaskatı kesiliyorum. Beni ezebilir ve bu düşünceyle kalbim hızla atmaya başlıyor.

Onun kollarından kurtuluyorum. Normal bir insan, fiziksel yakınlıklarını minnettarlığın bir ifadesi olarak nezaketle kabul ederdi. Ne yazık ki bu gece yanlış kız tarafından kurtarıldılar.

"Arkadaşlarımı kurtardığın için teşekkür ederim." "Rica ederim."

"Adın ne, güzelim?"

Bu iltifattan etkilenmemeye çalışıyorum. "Aurora."

"Ben Knox." Yatağa uzanır ve bir paket cips açar, bana uzatır. Kafamı sallarım. "Sigma Chi partisinde gördüğümüz sen miydin?"

Omuz silkiyorum. "Oradaydım."

"Maskelerimizi yüzümüzü kapattığı için beğendiğini mi söyledin?"

Burun kıvrıyorum. "O üçünüz müydünüz? Evet, bendim." İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Söylediğim şeyin arkasındayım."

Knox kahkahayı patlatır ve Sessiz Finn bile alçak bir kahkaha atar. "Merak etme. Maske fetişine uyum sağlayabiliriz."

Kafamdaki mantıklı beyin hücrelerine rağmen karnımın altında bir sıcaklık hissediyorum. "Kinklerimi karşılamanıza gerek yok, teşekkürler."

"Seni daha önce gördük. Kampüste. Gözlerimizi senden alamadık." Finn granola barının ambalajını yırtarken, o bir avuç cips çiğniyor.

. "Seni arıyorduk."

Sonunda. Seni bulduk.

Demek Damien kendine geldiğinde kim olduğumu gerçekten biliyordu. Beni ne zamandır arıyorlardı? Neden hafızalarında kalmıştım, emin değildim. Son birkaç yılımı bir kaplumbağa gibi kabuğumda geçirmiştım — dünyadan saklanarak, fark edilmemek için gözden uzak durarak. Jeremiah'ın fark edip beni cezalandıracağı istenmeyen dikkatleri üzerime çekmemek için.

Aklı başında bir insan, üç yabancınnı beni bir kez görüp o zamandan beri beni aradığını duyunca ürperirdi. Ama ben ürpermedim.

Boğazımı temizledim. "Bu gerçekten ürkütücü, Knox." O gülümsedi. "Adımı söylediğini duymak hoşuma gidiyor."

Yanaklarım kızarsa da gözlerimi deviriyorum. "Hastane odandan atıştırmalık almak için çıkmama izin veriyorlarsa, durumun iyi demektir herhalde?"

Knox bakışlarımı takip ederek bacağına bakar ve onu sallandırır. "İyiym. Maçtan sonra dizim zaten ağrıyordu. Buz koymam lazım. Çok daha kötü olabilirdi."

"İyi." İkisini birden süzdüm ve omzumun üzerinden başparmağımı salladım. "Peki, ben gitsem..."

"İlk görüşte aşka inanır mısın?" Knox başını yana eğdi, yüzündeki hafif gülümseme hiç kaybolmadı. Sanki senin ilgini çektiği için mutlu olan bir köpek yavrusu gibiydi.

İkisi de, tamamen rastgele ve saçma bir soruya vereceğim cevabın onlar için en ufak bir önemi varmış gibi beni izliyorlar. "Hayır. Şehvet, aşk değildir."

"Hayır mı?" Knox, o sarsılmaz gülümsemesi olmasaydı neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünecekti. O, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel dişlere sahip. Gülümsemesi gözlerine kadar uzanıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor, kaşları kalkıyor, sanki her santimi mutluluk yayıyor gibi. "Peki ya... aşkın potansiyeli? Hiç birini ilk kez görüp, '*Ona aşık olabilirim*' diye düşündün mü?"

Gerçek şu ki, tüm hayatımı beni kurtaracak birine aşık olabilmeyi dileyerek geçirdim. Ailem öldükten sonra beni ezici yalnızlıktan kurtaracak, sistemden çıkıncaya kadar gidip geldiğim koruyucu ailelerden kurtaracak, gittiğim her okulda hayatımı cehenneme çeviren zorbalardan kurtaracak, Jeremiah'dan kurtaracak biri. Bana hiç aitmiş gibi gelmeyen bu hayattan kurtaracak biri. Ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmem, kendime bile. Umut, tutunmak için çok korkutucu bir duygu.

Cevabımı düşünüyormuş gibi yapıp dudağımı ısırıyorum. "Sanırım buna en yakın olduğum an, '*Onun hayalarını tekmeleseydim, birazcık suçluluk duyardım*' diye düşündüğüm andı."

"Ben de hiç hissetmedim." Knox, hastane yatağındaki ince yastığa yaslanır. "Bu geceye kadar."

Gerçekten *bana* aşık olabileceğine mi inanıyor? Benim nasıl bir kız olduğumu hiç bilmiyor. Bilseydi, bunu bir saniye bile düşünmezdi.

Finn'e bakıyorum, Knox'un bu kadar saçma bir şey söylediği için onu azarlamasını bekliyorum. Ama o ağzını kapalı tutuyor ve bana sabit bakışları, Knox'un hiç de saçma davranmadığını düşündüğünü gösteriyor.

Bu gece çok fazla kafayı buldukları konusunda kaba bir şey söylemeden önce, dönüp oradan ayrılıyorum. Son bir saat içinde hep birlikte çok şey yaşadılar, mantıklı düşünemiyorlar.

"Hey, melek." Boğuk bir ses beni durdurur.

Devasa bir adam kapının önünde duruyor, kolları kavuşturmuş duvara yaslanmış, kapı çerçevesine sığmayacak kadar uzun.

Koyu renkli gözleri beni delip geçiyor, kömür siyahı irisleri, kaldırımda kendine geldiğinde gözlerinde parıldayan aynı minnettarlıkla parlıyor. Kot pantolonu, kalın kaslı uyluklarını zorluyor ve kapüşonlu sweatshirt'ü, şişkin pazılarını gizlemeye yetmiyor. Her santimi korkutucu.

Damien.

Üç devasa hokey oyuncusuyla bir odada yalnızım. En azından çılgılık atarsam, bir düzine hastane personeli koşarak gelir.

"Kafa yaralanması yok mu?" diye soruyorum.

"Bir çizik bile yok. Senin sayende."

"Ben *tanrı* değilim. Tek yaptığım bir kazayı bildirmektir."

"Bundan çok daha fazlasını yaptın." Knox'un sesi arkamda, bal gibi yumuşak ve tatlı bir şekilde yankılanıyor.

Damien, cebimden dışarı çıkan telefonuma doğru başını sallıyor. "Bize numaranı ver. Hastaneden çıktığımızda bizi ziyarete gelebilirsin."

"Neden yapayım ki?"

Karanlık bakışları vücudumun her santimini tarıyor. "Sana layıkıyla teşekkür edeceğiz." Bu imalı sözler yıllardır hissetmediğim bir şekilde tenimi yaksa da gülüyorum. Gözlerinin beni soyup soğana çevirmesinin hücrelerimi adrenaline doldurduğunu inkar edemem. Belki de arzu bile. Ama yıllarca süren berbat bir ilişkiden yeni çıktım ve yakın zamanda başka biriyle ilişkiye girmeye niyetim yok

Başka bir erkekle. Hele ki, neredeyse hiç tanımadığım, açıkça dengesiz üç hokey oyuncusuyla.

Bu gece cehennemden ne tür şeytanlar çıkardım ben?

"Bana teşekkür ettin. Hem de defalarca. Yeterli."

"Zaten çok fazla ziyaretçileri var!" diye bir erkek sesi koridordan yankılanıyor.

Bir çift bot yaklaşıyor. "Hadi, güvenliği çağırın o zaman!"

Kadını, boğuk ses belli belirsiz tanıdık geliyor.

Tanrım. Şimdi kim geldi? Bütün hastaneyi bu odaya davet etmek daha iyi olur.

Partideki siyah saçlı kız içeri girer. Juliet. Deri ceketi açıktır ve tek renkli kıyafetini ortaya çıkarır. Sienna, küçük elbisesinin üzerine bir palto giyerek ona yetişmek için koşar. Kızların arkasında, iki tane gülünç derecede uzun boylu, kırmızı yüzlü adam onlara yetişmek için acele eder.

Juliet Damien'e dönüp koluna vurur. "Ödümü kopardın!" Sonra Finn ve Knox'a döner. "Hayatta olduğunuz için şanslısınız, çünkü ölseydiniz sizi öldürürdüm."

Sienna, Knox'a sarılmak için koşar, Knox onun sırtını okşarken gözleri yaşarır. Kızları buraya kadar takip eden adamlardan biri, Knox'un ona dokunan ellerine gözlerini kısar.

Fırsatım varken bu sirkten kaçmalıyım.

"Aurora, değil mi?" Juliet bana başını sallar. "Burada ne işin var?" "Bu gece bizi kurtardı," der Knox.

Sienna Knox'u bırakıp yanıma koşar ve bana sarılır. Bir gecede ikinci kucaklaşma. Bu kızla daha yeni tanıştım.

"Kazayı gördü ve 911'i aradı," diyor Damien arkadaşlarına.

Sienna'nın şaşırtıcı derecede boğucu kucaklaması arasında, "Artık onların kahramanıyım" diye ciyaklamayı başardım.

"Sen hepimizin kahramanısın." Sienna geri çekilir ve bana o kadar samimi bir ifadeyle bakar ki, ona içten bir gülümseme mi sunayım yoksa yüzüne gülümseyerek mi karşılık vereyim, karar veremem.

"Bu gece ikiniz de beni kurtardınız." Onu ve Juliet'i işaret ediyorum. "O zaman hepimiz eşit sayalım, tamam mı?"

Bu gece yeterince kaos yaşadım. Hayatımın geri kalanında da yeterince yaşadım. Devils'tan uzaklaşıp kabuğuma geri dönmeye hazırım — gözlerimi ileriye dikip, müziğime ve derslerime odaklanıp, mezun olup Juilliard'a gitmeye. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Hiç de bile, Rory." Knox bana çarpık bir gülümseme attı.

Rory. Bu yeni. "Benim adım o değil."

"Bu benim erkek arkadaşım Luke." Sienna, açık gri eşofman giyen, içeri girdiklerinden beri beş saniyeden fazla bir süre boyunca bakışlarını ondan ayırmayan sevimli genci işaret ediyor. "Ve bu da Juliet'in erkek arkadaşı Trey."

Trey, kurt gibi gözleri, koyu renk kıyafetleri ve kalçalarına sahip çıkarcasına koyduğu elleriyle, Juliet gibi birine yakışacak tipte bir erkek. İki erkek de bana pek ilgi göstermiyor.

"Takım arkadaşlarımızı kurtardığın için teşekkürler," diyor Luke.

Sienna dirseğiyle ona hafifçe vurur. "Onlar senin en iyi arkadaşların." "Aww," der Trey.

Luke ona orta parmağını gösterdi.

Beklenmedik bir şekilde eğlenceli hale gelen bu gösteriyi izlemek için kalmak isterdim, ama yorgunluk başlıyor ve eğer bir araba bulamazsam, eve yürüyerek gitmek zorunda kalacağım. "Herkesle tanıştığıma memnun oldum." Damien, Finn ve Knox'a ekliyorum, "Hayatınızı kurtardığım için rica ederim. Neyse. Ben gidiyorum. Cidden. Hoşça kalın."

Arkadaşlarının yanından geçiyorum ve Sienna bana dostça bir gülümseme atıyor. Hayatımda arkadaşlara yer olsaydı, onları davet edebilirdim.

ıkarken Damien beni dirseğimden yakaladı. Üzerime eğildi, vücut ısısı yayılıyordu.

Onun şehvetli bakışları beni yutarken kalbim gırtlaağıma kadar çıkıyor. Hepsi bizi izliyor.

"Bize numaranı vermedin, melek."

Ona yapmacık bir gülümseme atıyorum. "Ve vermeyeceğim de."

Trey eğlenerek kıkırdar. Luke gülümsemesini bastırmak için yanağını ısırır. Finn ve Knox pek de eğlenmiyorlar ve bir an için onları hayal kırıklığına uğrattığım için neredeyse üzülürüm.

Damien'in gülümsemesi de kaybolur. Beni bırakır, ama sesi diğerlerinin duyamayacağı kadar alçalır. "Seni bir daha bırakmayacağız, Aurora. Her şeytanın bir meleği olması gerekir."

Bölüm 6

Finn

ÖLÜP KALABİLİRDİK.

Ölebilirdik, ölebilirdik, ölebilirdik. Ölebilirdik.

Ama ölmedik.

Hala buradayız.

İkinci bir şans. Aurora bize bunu verdi.

"Bana dürüst olun beyler. İçki içiyor muydunuz?" Koç, ofisinde ellerini arkasında birleştirerek önümüzde volta atıyor.

Damien ve ben başımızı sallıyoruz. O gece bir damla bile içmedim ve Damien, şoförlük yapacağı zaman asla içki içmez.

"Bir bira içtim," diye itiraf ediyor Knox. "Ama hepsi bu."

"Uçmuş muydunuz?" Koç'un bakışları üçümüz arasında gidip geliyor.

"Hayır, efendim." Damien yere bakıyor, kazadan dolayı kendinden çok, iki gün sonra bizi sorguya çeken koçtan dolayı kızgın. "Hepimiz ayıkydık."

Koç derin bir nefes alır. "En azından bunu duyduğuma sevindim. Üçünüz de ölebilirdiniz, biliyorsunuz."

Başımızı sallıyoruz. Ne diyebiliriz ki? O zamandan beri her saatimizi ölüme ne kadar yaklaştığımızı düşünerek geçirdik. Aurora orada olmasaydı o gece ne kadar kötü sonuçlanabilirdi. Bizi zamanında arabadan çıkarmamış olsaydı.

Eğer ben ölseydim, Quinn geride kalacaktı. Aurora ile bir saniye daha geçiremezdim. Ona tekrar dokunamazdım. Sesini dinleyemezdim. Yumuşak kahverengi gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedemezdim.

Onu tattıktan sonra, iştahım on kat arttı. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ondan alabileceğim her şeye. Bana vermek istediği her parçasına.

"Önünüzde koca bir hayat var." Koç tekrar önümüzde volta atmaya başladı. Daracık ofisinde her seferinde sadece birkaç adım atıyor. "Daha dikkatli olmalısınız."

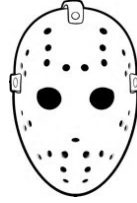
"Olacağız," diye yemin eder Damien. Kazadan bu yana geçen kırk sekiz saat boyunca, Knox'un o direksiyonun başında herhangi birimiz olabileceğine dair güven vermesine rağmen, suçluluk duygusunu ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyor.

"İyi. O kızın orada olduğuna çok, *çok* minnettar olsan iyi olur."

O kız. Onu gördüğümüzden beri aklımızdan çıkaramadığımız kız. En kötü anda hayatımıza geri döndüğü için. Ve en iyi anda.

"Aurora," diye tamamladı Knox. Gözlerinde bir parıltıyla bana ve Damien'e baktı. "İnan bana, Koç. Öyleyiz."

"Çok minnettarız," diye Damien başını sallayarak onaylar. Ona ne kadar minnettar olduğumuzu göstereceğiz.

AURORA ARCHER. 1,65 boyunda. 21 yaşında. Müzik bölümü öğrencisi. Adres: 3265 Maple Street, Daire 13.

Hastaneden döner dönmez, dizüstü bilgisayarında onun öğrenci profilini aramaya başladım. Oradan tam adını, bölümünü ve adresini buldum. DMV'de, sabıka kaydında veya sosyal medya hesaplarında hiçbir kayıt yoktu. Bir üniversiteli kızın sosyal medyada hesabı olmamasının tek nedeni, birinden saklanmasıdır.

Öğrenilecek çok şey var. Damien ve Knox, onlara verdiğim bilgilerle pek tatmin olmadılar.

"Onun ders programını aldın mı?" Damien, antrenmandan sonra hepimizin yüzü kızarmış halde yemekhaneye doğru yol gösteriyor.

Kafamı salladım.

"Gerek yok." Knox gülümser ve başının üstünden el sallar. "Ona sorarız. Rory!"

O, bir an bile tereddüt etmeden çıkışa doğru yürümeye devam ediyor, sarı saçları arkasında dalgalanıyor ve ağır bir çanta omzunda sallanıyor.

"Aurora!" Damien'in gürleyen sesi, yemekhanede sırada bekleyen birkaç kızın irkilmelerine neden oluyor.

Omzunun üzerinden bakarak kaşlarını çatı. Meleklerimiz manyetiktir. Onun tek bir bakışı beni olduğum yere çiviler.

Knox omzuma vurur. "Onun burada olacağını biliyordun, değil mi?"
İkisi de benim sırtışıma görünce, tek kelime etmeme gerek kalmaz.
Damien onaylayarak başını sallar. "Aferin."
Aurora gözle görülür bir şekilde iç çeker ve isteksizce bize doğru yürür.
"Merhaba tekrar."
"Bizimle akşam yemeği ye," diyor
Knox. "Sanmıyorum..."
Ama Damien çoktan öğrenci kartını çıkarıp iki kez okutmuştur. "Hadi. Yemek yiyin."
"Bu, beni köpek yavruları gibi takip edip sonsuza kadar bana minnettar davranacağınız, birinin hayatını kurtarma durumlarından biri mi olacak?"
Knox ona gülümser. "Şimdi anlıyorsun."
Dudaklarını büzerek bana sinirli bir bakış attı. "Hepiniz dayanılmazsınız."
Durumumuz daha da kötüleşecek, melek. Bekle ve gör.
O benim önümdeki sıradan geçip yemekhaneden bir sürü yemek seçerken, kot pantolonunun sarstığı poposundan gözlerimi alamıyorum. İsteksizce Damien ve Knox'u takip ederek arkadaşlarımızın yemek yediği masaya oturuyor.
Sienna, Aurora'yı görünce yüzü aydınlanıyor ve Aurora da kızları fark edince omuzları biraz gevşiyor. Onu erkeklerden korkutan kişi toprağa gömülmeli.
"Takip etme becerilerin hala yerindeymiş," diyor Luke bana.
Aurora'nın açık kahverengi gözleri bana takılır ve kısıılır. "Ne diyor bu?"
"Onu boş ver." Knox ona bir sandalye çekiyor. "Otur."
O kasıtlı olarak başka bir sandalyeyi çekip oturur ve patates kızartmalarını yemeye başlar. Trey onaylayarak sırtar ve Luke gülmemek için kendini zor tutar. Juliet'in kaldırdığı kaş, bizim zaten bildiğimiz şeyi söyler: Aurora bize zor anlar yaşatacak.
Damien onun karşısındaki boş sandalyeye oturur, Knox ve ben de iki yanına otururuz. Kapalı kapılar ardında onu bu şekilde çevrelediğimiz düşüncesine kendimi alıştırمام gerekir. İçimden bir ses, bizi kızdırmak için mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalışacağını, ama sonunda çılgınlıklarıyla bizi ödüllendireceğini söylüyor.
"Bize kendinden bahset, Aurora." Sienna çatalını bırakıp tüm dikkatini meleşimize verir.
"Ne bilmek istiyorsunuz?" diye şüpheyle sorar.

Sienna omuz silkiyor. "Her şey. Senin ana dalın ne?"

"Bakın, hepinizin... nazik olmaya çalıştığınızı biliyorum." Masadaki herkese bakıyor. "Ama buna gerek yok. Ben doğru zamanda doğru yerdeydim. O durumda herkesin yapacağı şeyi yaptım. Sizin küçük evlatlık acıma arkadaşınız olmama gerek yok."

Masa sessizliğe bürünür, Sienna bile ne diyeceğini bilemez.

Sonunda Juliet geriye yaslanır ve Aurora'ya düz bir bakışla bakar. "Biri sana kaltak dese, bunu hakaret mi yoksa iltifat mı olarak alırdın?"

Aurora bir saniye bile tereddüt etmez. "Övgü."

"Onu sevdim," der Juliet.

"Sen acınacak biri değilsin." Damien, Aurora'ya doğru sert bir bakış attı. "Buradasın çünkü seninle yatmak istiyoruz. Bunun açık olduğunu sanıyordum."

Sienna suyu boğazına kaçırır ve Luke ona bir peçete uzatır.

"Çok açık," diye mırıldanır Trey, hamburgerine dalarak dikkatini başka yere çekmeye çalışır. "Öyle bir şey olmayacak." Aurora, telefonuna bir bildirim geldiğinde telefonunu çıkarır.

omurgası gerilir ve ben metne bakmaya çalışırım, ama o ekranı çok çabuk kilitler.

Knox tabağını kenara iter ve dirseklerini masaya vurur. "Neden olmasın?"

"Çünkü ben yabancılarla yatmam. Ya da hokey oyuncularıyla." Telefonu yine alıyor, ama bu sefer görmezden geliyor. O şeye elimi uzatıp ona kim mesaj attığını öğrenmek için can atıyorum.

Juliet burun kıvrıyor. "Ben de o yollardan geçtim."

"Hepsi eninde sonunda geri gelir." Trey, Juliet'i gözleriyle soyuyor.

"Ben değil." Aurora, mide bulandırıcı bir gülümsemeyle karşılık verir ve sonra dikkatini tekrar yemeğine verir, kucağında yüzüstü duran telefonunu görmezden gelir. Mesaj atan kişiyle buluşmak için buradan çıkmaya mı çalışıyor?

Bu adam da kim?

"Sana kim mesaj atıyor?" Damien homurdanır.

Omuz silker, ağzına yemek tıktırır. "Erkek arkadaşım mı?"

"Erkek arkadaşım yok." Ama bundan başka bilgi vermez.

Knox ve Damien bana bakıp başlarını sallarlar.

Aurora'nın kucağından telefonu kapıyorum. Ağzı dolu halde geri almaya çalışırken, "Hey!" diye bağılıyor.

Mesajlar, Aurora'nın rehberine kaydetmeye tenezzül etmediği bir numaradan gelmiştir. İsim yok. Sadece bir kez bile cevap vermediği bir sürü mesaj var.

BİLİNMEYEN

Beni görmezden gelmeyi bırak, Rora.

Cevap ver lan.

Konuşmamız lazım.

Cevapları hak ediyorum.

Sen lanet bir orospusun, biliyor musun?

Saklanmayı bırak. Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmelisin. Sorumluluk al.

Bana ihtiyacın var.

Birlikte mükemmel olduğumuzu biliyorsun.

Tansiyonum yükseliyor. Bu telefonda geçip, ona böyle konuşan o pisliği dövmek istiyorum.

Telefonu Damien'e veriyorum, okuduğu her mesajda kaşları daha da çatlıyor.

"Hepiniz pislisiniz!" diye protesto ediyor. Juliet omuz silkiyor.

"Alışırsın."

"Onları tanıdıkça aslında sevimli pislikler olduklarını anlarsın," diyor Sienna.

"Sevimli mi?" Luke, sahte bir şüpheyle ona bakıyor. Sienna gözlerini deviriyor. "*Platonik olarak* sevimli."

"Biz de romantik olarak sevimliyiz," diye itiraz eder Knox. "Ve cinsel olarak da." Trey öğürür.

"Bu da *kim lan*?" Damien sertçe sorar ve masadaki herkes susar. Telefonu Knox'a doğru kaydırır, Knox da Aurora'dan önce telefonu kapar. Knox ekranı görünce kaskatı kesilir. "Sır yok. Bu saçmalıkla bir daha uğraşmayacağız."

Aurora boş tabağını itip iç çekene kadar kimse tek kelime etmez. "Eski sevgilim. Sigma Chi partisinden."

Juliet başını sallar. "Güvende değilsin, değil mi?"

Yine sessizlik hakim olur ve Aurora'nın yüzüne bakınca, gözyaşlarını tutmak için çaresizce uğraştığını anlarım. Bu pislikle uğraşmak zorunda olduğu için kızgın ve bu öfkenin altında... korku var.

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Elini tutuyorum. Parmaklarını parmaklarımın arasına alıyorum, başparmağımla onun parmaklarını okşuyorum. Bu sefer çekmiyor. Herkesin teselliye ihtiyacı vardır, etrafındakileri buna ihtiyaçları olmadığına ikna etmek için elinden geleni yapanlar bile. Özellikle onlar.

"Seni koruyabiliriz." Knox'un sesi yumuşak ve yatıştırıcı çıkıyor.

Bu, onu sikmek istemekten çok daha ciddi bir şey. O gece bizi korudu, şimdi biz de onun için aynısını yapmalıyız.

Gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını silip, "Ne olmuş yani? Benim korumalarım mı olacaksınız?" diye sorar.

"Daha iyilerini bulamazsın," diyor Damien.

"Ya da bedavaya," diye ekliyor Knox. "Sana borçluyuz."

Aurora elimi bırakır ve ben onun parmaklarını çoktan özlemişimdir.

"Benim sayemde hayattasın."

Knox sırttı. "Aynen öyle."

"Bizimle yaşa," diye fısıldarım.

Aurora'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Sizinle mi *yaşayayım*? Sen delisin." "Seni korumak için daha iyi bir yol olabilir mi?" diye sorar Knox.

Gözleri şüpheyle doluyor. "Peki karşılığında ne isteyeceksiniz?"

"Seni," diyor Damien basitçe.

Bir an için, teklifimizi kabul edeceğine gerçekten inanıyorum. Bizi hayatına al. Bize yardım et. Bu pislikle tek başına yüzleşmek zorunda kalmamalı.

Ama o başını sallar ve ayağa kalkarken boş tabağını alır. "Akşam yemeği için teşekkürler. Ama hayır, ben iyiyim. Korumaya ihtiyacım yok, ve kesinlikle oda arkadaşına da ihtiyacım yok. Borcunu ödediğini düşün."

"Aurora..." Damien bağırır, ama o durmaz ve odanın arkasına doğru ilerleyerek tabağını atar ve binadan çıkar.

"O inatçıdır." Knox sırtarak arkasına yaslanır. O zorlukları sever.

"Ona iki dakika vereceğiz." Damien'in karanlık bakışları onu takip eder.

"Sonra onu takip edeceğiz."

Aurora dikkatleri başka yöne çekmek ve yardıma ihtiyacı yokmuş gibi davranmak istese bile, onu gölgelerden koruyacağız. O artık bizim.

"Üç takipçi," diye homurdanır Juliet. "Bir takipçi bile fazla geliyordu."

Bölüm 7

Damien

Müzik binasının önünde, kaldırımın kenarındaki tuğla yarı duvara tünemiş, benim boyuma yakın bir adam gördüğümde iki kez bakmak zorunda kaldım.

Bu, Titans'ın eski NHL yıldızı Jeremiah Crowder olamaz. Vay canına. Bu adam bir efsane. Erken emekliye ayrılmak zorunda kaldığında tüm eyalet çılgına dönmüştü. Haberler bize onun kendi isteğiyle ayrıldığını ikna etmeye çalıştı, ama o sosyal medyada ligden ayrılmak istemediğini açıkça belirtti. Gerçekte ne olduğunu bilmiyorum, ama onun kadar yetenekli birinin buz pistinden zorla çıkarılması büyük bir utanç.

Hayranlık duymak istemiyorum ama ayaklarım onun yönüne doğru gitmekten alıkoyamıyorum. Beni gördüğünde duvardan doğruluyor, sanki elini sıkamak mı yoksa suratına yumruk atmak mı istediğinden emin değilmiş gibi.

Elimi uzatıyorum. "Damien Rockefeller. Sen Jeremiah Crowder'sın, değil mi?"

Elimi sıkıca tutarak elimi sıkıyor. "Benim. Tanıştığımıza memnun oldum dostum. Sen de oynuyor musun?"

"Evet." Uzakta bulunan buz pistini işaret ederek başımı sallıyorum.

"Devils takımında oynuyorum." "Harika. Müthiş bir takım."

"Seni kampüste görmek beni şaşırttı. Takıma mı katılıyorsun?"

Gülümsüyor. "Hayır, emekli oldum. Sadece kız arkadaşımı bekliyorum. O da öğrenci. Belki tanıyorsundur."

Omuz silkiyorum. "Burası büyük bir okul."

Siktir, umarım o, son birkaç yıldır Knox ve Finn ile paylaştığım hokey hayranlarından biri değildir. O ortaya çıktığında çok garip bir durum olur.

"Bu o." Jeremiah arka cebinden telefonunu çıkarır ve bana kilit ekranını gösterir.

Ve işte orada.

Uzun hırkalı narin bir sarışın, kolları bileklerinin ötesine uzanmış, saçları melek gibi yüzünü yarı yarıya örtüyor. Narin sivri çene, düğme burun, yüksek elmacık kemikleri. Vahşi kahverengi gözleri uysal, temkinli, kırık.

Aurora.

Ne oluyor lan? Kan damarlarım kaynıyor, yüzüm kızarıyor. Lanet olası bir erkek arkadaşı olmadığını söylemişti.

Yalan söylemiş.

Sadece erkek arkadaşı olmakla kalmıyor, aynı zamanda Titans'ın en ünlü eski oyuncularından biri. Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?

Rekabet edemem. O beni çoktan elledi. Başından beri hiç şansım yoktu.

"Onu tanıyor musun?" diye soruyor Jeremiah.

Kafamı sallıyorum. "Tanıdık gelmiyor."

Telefonunda saati kontrol eder, binaya tekrar bakar ve yüzünü buruşturur. "Kahretsin, gitmem gerek."

"Peki ya kız arkadaşın?"

"Beni arayıp arabayla gelmemi isteyebilir. İyi günler." "Evet. Sana da."

Jeremiah Crowder otoparka girip uzaklaşırken, ben tuğla duvarın yarısına yaslanıyorum. Aurora müzik binasından çıkmadıkça, her geçen dakika öfkem artıyor.

Annemin erkek arkadaşlarının hepsi ona yalan söyledi. Onu aldattı. Sperm bağışçım ile başlayarak. Oğlunun olduğunu öğrendiğinde yaklaşık beş saniye kalıp, bir oğlunun bile onu bir kadına sonsuza kadar bağlı tutmaya yetmediğini fark edene kadar.

Aurora yalan söyleyerek neyi başaracağını sanıyordu? Muhtemelen paçayı kurtaracağını düşündü.

Sonunda, müzik binasının kapıları gıcırdayarak açılır ve dersleri biten öğrenciler bir sıra halinde dışarı çıkar. Aurora, ağzını sıkıca kapalı tutarak, kimseyle konuşmayı veya kimseye bakmayı reddederek grubun ortasında yürür.

Onu beklediğimi görünce, göz kapakları yarıya kadar düşer. Çenesi sıkılır. Omzunda bir sırt çantası ve kollarında nota kağıtları dökülen bir yığın dosya taşıyor. Dişlerimi gıcırdatmama rağmen, sırt çantasına uzanırım.

O geri çekildi. "Bana dokunma."

"Sana dokunmuyorum," diye öfkeyle söylüyorum.

"Çantanı alıyorum." "Alma o zaman."

"O şey kırk kilo ağırlığında gibi görünüyor. O şeyi taşıyarak kendine zarar verebilirsin ya da benim taşımama izin verebilirsin."

Sanki yükünü bana yüklemek dışında bir isteği yokmuş gibi tereddüt ediyor. Bunun yerine, askıyı omzuna daha da yukarı çekiyor. "Ben iyiyim."

Kısa bacaklı bir kız için hızlı hareket ediyor. Ama ben daha hızlıyım. Terlemeden onunla aynı hızda yürüyorum. "Erkek arkadaşın olmadığını söylemiştin."

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşir. İmkansız bir şekilde, öfkemi bana geri yansıtır. "Yok."

Gerçekten yüzüme karşı yalan söylüyor. "O zaman neden Jeremiah Crowder gelip seni kız arkadaşı olarak tanıttı? Neden kilit ekranında senin resmin var?"

O kadar hızlı ki, büyüleyici kahverengi gözlerinden öfke kayboluyor. Duruyor, yüzünde kalbimi durduran bir korku parıltısı belirliyor. "Burada mıydı?"

Kahretsin. Oymuş. Lanet olası eski sevgilisi.

Ben bir aptalım. Ona değil, ona inanmalıydım. Erkek arkadaşı olmadığını söyledi, ama o bunu anlamamış ya da kabullenmemiş. Hala telefonunda sanki ona aitmiş gibi onun fotoğrafı var. Eski sevgilisini taciz etmek için burada olduğunu itiraf edemezdi, değil mi? "O eski sevgilin, değil mi?"

"Evet. O." Gözleri, her an ona saldırmasını beklermiş gibi etrafı tarıyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bundan nefret ediyorum. Ben varken başkalarından korkmasından nefret ediyorum. "Beni yalnız yakalamaya çalışıyor."

"Sana yardım edebiliriz, melek..."

"Sana siktir git demiştim." Bana dönüyor, gözlerinde yine o tanıdık öfke parlıyor. "Ve bana öyle deme."

İşte orada. En azından benden korkmuyor. Onun adını duyduğunda bana baktığı gibi bana bakarsa, bunu kaldıramam.

Benden uzaklaşıyor ama ben onunla aynı hızda yürüyorum. "Dur tahmin edeyim: NHL maçlarını izleyip mastürbasyon yaparken onu tanıdın ve şimdi ikiniz en iyi arkadaş mısınız? Puck'ı kaleye atmakta iyi olan bir adam gördün ve şimdi onunla tanışan herkes gibi sen de ona aşık oldun, değil mi?"

Onu dirseğinden tutup durduruyorum ve bana bakmasını sağlıyorum. "Hayır. O adamı siktir et. Ben seni o saçmalıklardan çok daha fazla önemsiyorum."

Hokey benim için her şeydi. Elbette kızları tavlayabilirdim, ama hiçbiri kalıcı olmazdı. Sadece uzun ve sert bir seks aradıklarında geri gelirdiler. Spor yönetimi bölümünü seçtim çünkü en azından hokeyde profesyonel olarak başarılı olamazsam, hayatımın geri kalanını koçluk yaparak geçirebilirdim. Hayatım boyunca başka hiçbir şey için kafamın çalışmadığını söylediler.

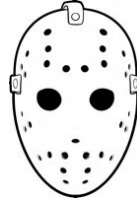
Ama eğer onun ihtiyacı buysa, yarın oynamayı bırakır, izlemeyi bırakır ve bir daha asla bu konuyu açmazdım.

"Sen beni umursamıyorsun." Elinden kurtulur. "Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum."

Bana öfkeyle bakar ve tek kelime etmeden topuklarını döndürür, ayaklarını yere vurarak uzaklaşır.

Onu takip ediyorum. Onu ne kadar uzağa kadar takip edeceğimi bilmiyor. "Bir gün her şeyi öğreneceğim."

Antrenmandan önce soyunma odasında telefonumu kontrol edip duruyorum. Ya o pislik beni Aurora ile görmüşse? Ya onu dairesine kadar takip etmişse? Onu gözümün önünden kaybolmasından nefret ediyorum. Onun kampüsüne gelip, ders çıkışı kız arkadaşını almaya gelen sevgi dolu bir erkek arkadaş gibi davranmasından nefret ediyorum.

"Ne oldu?" Knox, sıkıca tuttuğum telefona bakarak başını sallar.

"Bugün Aurora'nın eski sevgilisiyle karşılaştım."

Knox ve Finn donup kalıyor. "Nerede?"

"O pislik kampüste takılıyordu. Hâlâ onunmuş gibi davranıyordu." Telefonumu duvara fırlatmak istiyorum, ama öfkemi dindirmek için buz pistine varana kadar bekleyeceğim. "Adı Jeremiah Crowder."

"NHL oyuncusu mu?" Luke'un gözleri büyüdü. "Evet."

"Onu öldürmelisin," diyor Trey, buz pistine doğru yürürken düz bir sesle. "Yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

Luke başını sallar. "O adamla aynı fikirde olduğum zamanlardan nefret ediyorum."

Luke, Trey'in ardından soyunma odasından çıkarken, Finn'e başını sallarım. "Bir şey buldun mu?"

Aurora'nın dijital izlerini araştırıyor. İhtiyacımız olan bilgileri, onun vermek istemediği detayları bulabilecek biri varsa, o da Finn'dir.

Sessizce telefonunu çıkarır ve ekranını bana ve Knox'a gösterir. Bir ölüm ilanı. İsimleri okuduğumda dişlerimin arasından tıslıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Knox. "Her *iki* ebeveyni de. Burada, onların öldüğü zaman onun sadece on bir yaşında olduğu yazıyor."

Finn başını sallar ve telefonunu dolabına geri koyar.

Kalbim sıkışır. Aurora *on bir* yaşından beri bu dünyada yalnızdır. Sonra onu bok gibi davranan sefil bir pisliğin eline düşer ve ondan kurtulmasına yardım edecek kimsesi yoktur. Dayanabileceği başka kimse yoktur. O çok daha iyisini hak ediyor.

Telefonumdaki kameraları tekrar kontrol ediyorum. O dersteyken dairesine birkaç tane saklamıştık. Ekstra bir güvenlik önlemi. Bizim korumamıza ihtiyacı var.

Peki ya bu, geceleri ipeksi tişörtü ve külotuyla dans ettiğini izleyebileceğimiz anlamına geliyorsa?

Knox ve Finn görüntüleri izlemek için eğilirler. Oturma odasında Aurora kemanını çalar ve güzel bir melodi duyulur. Onun çalımını dinlemek göğsümü gururla doldurur.

"O güvende," diyor Knox.

Hoparlörden yumuşak ve ruhani bir soprano sesi yükselir. Kalbim neredeyse durur. "O şarkı mı söylüyor?"

Tanrım, o gerçekten bir melek. Böyle şarkı söyleyebileceğini asla tahmin edemezdin.

Knox, dolabından telefonunu alırken sırtıyor, hoparlörü açığında metalden çınlayan zil sesi yankılanıyor.

Kamera görüntüsünde Aurora kemanını bırakıp tezgâhın üzerindeki telefonuna bakıyor. Kaşlarını çatarak telefonu ağzının önüne tutuyor. "Alo?"

"Daha yüksek sesle,"

diyor Knox. "Ne?"

Şimdi kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyor. Finn'in gözlerinde bile yaramaz bir ışıltı var. "Daha yüksek sesle söyle ki seni daha iyi duyabilelim."

"Ne oluyor?" Aurora başını çevirip dairesini gözden geçirir. "Sen benim dairemde misin?"

"Hayır."

"Beni nasıl duyabiliyorsun?" Pencereye koşar ve dışarıya bakar.

Knox ile aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Sesin çok güzel, melek."

"Kapa çeneni." Telefonu kapatır ve biz de onun daireyi boşuna aramaya devam etmesini izleriz.

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle.

Bölüm 8

Aurora

O OROSPU ÇOCUKLARI beni gözetliyor. Onların benim korumam olmaları konusunda şaka yaptığımda, iş tanımlarının *gerçek anlamda takip ve rızam dışında gözetlemeyi* de içerdiğini düşünmemiştim.

Banyoda giyinirken kendi kendime şarkı söylüyorum. Dün gece, bu banyonun her santimetresini kamera veya gizli mikrofon var mı diye aradım, ama en azından kendi evimde bana biraz mahremiyet tanıyacak kadar nezaketleri varmış gibi görünüyor.

Sesin çok güzel, melek.

Kabul etmekten nefret etsem de, Knox ve Damien'in dünkü övgüsü göğsümün içindeki soğuk ve cansız bir şeyi ısıttı. Tabii bunu onlara asla itiraf etmem. Bu küçük gerçeği mezara götüreceğim.

Banyodan mutfığa giderken, bir gürültü beni durdurdu.

Ne oluyor *lan*?

Lanet dairemde biri var.

Nabzım boğazımda atarken banyoya geri çekildim. Tabii ki lanet telefonum mutfakta. Neyi silah olarak kullanabilirim ki? Diş fırçasıyla gözünü bıçaklayayım mı? Ağız gargarasıyla korneasını yakarsam, daireden kaçmam için yeterince dikkatini dağıtır mı?

Çömelerek, lavabonun altındaki dağınık eşyaları olabildiğince sessizce karıştırıyorum, ta ki birkaç gün önce bozulan saç kurutma makinesini bulana kadar. Ağız gargarasından daha iyidir herhalde. En azından o orospu çocuğun kafasına vurabileceğim bir şeyim olur.

Koridorda sessizce attığım her adımda, gürültü devam ediyor. Ne arıyorlar bunlar? Kısa süre sonra, gürültünün üstüne yumuşak bir uğultu başlıyor.

Daireme giren hırsız *mırıldanıyor* mu? Benim eşyalarımı çalmak için zorla girerken mi? *Aman Tanrım.*

Ne tür bir hırsız bu...

Mutfağın köşesini dönmeden önce, taze, tereyağlı krep ve tatlı akçaağaç şurubu kokusu burnuma geliyor.

Knox beni görünce gülümser, elinde spatula ve alnında un lekesi vardır. "Hey! En sevdiğin şeyi yaptım. Çikolata parçacıklı krep."

Jeremiah olmadığı için omuzlarım rahatlar ve garip bir rahatlama hissedirim. Ama omzumun üstündeki saç kurutma makinesini indirmiyorum. Knox Rockefeller evime zorla girmiş. Tahmin ettiğim gibi, açıkça dengesiz biri. "Benim dairemde ne *halt* ediyorsun?"

"Sana kahvaltı hazırlıyorum." Gülümsemesi hiç bozulmaz.

Bu bir şaka olmalı. "Bana *krep* yapmak için daireme mi girdin?"

"*Bize* krep yapmak için. En az altı tane yiyeceğim." Yanındaki yığına başını salladıktan sonra, benim derme çatma silahıma sanki bir kedi yavrusuymuş gibi eğlenceli bir gülümseme attı. "Beni saç kurutma makinesiyle öldürmeyi mi planlıyordun?"

Sonunda silahımı indirdim. Ama bırakmadım. Ne olur ne olmaz diye. "Seni öldürmek için beş farklı yol düşünmüştüm bile."

"Yemek yerken bu kanlı detayları benimle paylaşmak zorunda kalacaksın." Tabaklarımızı alır ve sanki burada yaşıyormuş gibi masaya taşır. "Otur."

"Benim evimde ev sahibiymiş gibi davranma." Yine de, birkaç bahçe satışından topladığım sandalyelerden birine oturuyorum. O yığın halindeki kreplerin kenarlarından damlayan şurup ağzımı sulandırıyor. Dişlerimi sıkıyorum. Bana karşı iradem dışında gözetim yaparken yemek tercihlerimi öğrenmiş olduğu belli. "Ve bir daha asla daireme izinsiz girme."

"Bana anahtar ver, o zaman zorla girmek zorunda kalmam."

Ona kızgın bir bakış atarım, ama o fark etmez. Yumuşacık, altın kahverengi tatlılara o kadar dalmış ki, benim bakışlarımın ağırlığını hissetmez. Ya da belki de bunu görmezden gelmeyi tercih ediyordur. "Neden buradasın?"

Kaşları çatıldı. "Rory, bunu az önce konuştuk."

Sana krep yapmak için buradayım. İyi misin? Kafanı mı vurdun?"

Onun sahte endişesine ve hayatımda hiç kimsenin bana takmadıkları o takma isme gözlerimi devirdim. "Neden bana kahvaltı yapmak için *zorla* giriyorsun? Normal bir insan gibi kapıyı çalmak gibi bir şey duymadın mı hiç?"

"Çünkü kapıyı çalsaydım beni içeri almazdın."

Doğru. "Belki de bu, hoş karşılanmadığının bir işareti olmalı."

"Bu sabah biri sana kahvaltı hazırladığı için mutlu olmadığını mı söylüyorsun?" Kendinden emin bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

En son ne zaman biri benim için yemek pişirdiğini hatırlamıyorum. Tabii ki, bir kez olsun kendim pişirmek zorunda olmadığım bir yemek yemek güzel. Uyanıp, aceleyle kahve ve kahvaltı yapıp yine de derse geç kalmamak güzel. Ama bunu evime izinsiz giren kişiye itiraf edemem.

"Senin şarkı söylemeni dinlemek hoşuma gitti. Hazırlanırken." Yine bana sırtıyor. Bu adam neden hiç *gülümsemeyi* bırakamıyor? Sinir bozucu. Ve midemde kesinlikle olmaması gereken garip şeyler yapıyor. "Belki kampüse giderken bana serenat yapabilirsin."

"Kesinlikle olmaz." Dişlerimi sıkıyorum. Yine şarkı söylediğimi duyduğuna inanamıyorum. "Ve senin arabana binmeyeceğim."

Knox dudaklarını büküyor, alt dudağını şişiriyor. "Neden? Harika bir sesin var. Bütün gün dinleyebilirim."

Yanaklarım kızardı ve umarım kızardığımı fark etmez. Jeremiah, onun yanında şarkı söylediğimde her seferinde şikayet ederdi. Müzik benim ikinci dilim gibidir; sessiz bir an geldiğinde ellerim çalgı çalmak için kaşınır ve farkında olmadan şarkı söylerim. Ta ki Jeremiah başının ağrıdığını ve kimseye sesimi dinlemesi için para ödemediğini söyleyerek bana susmamı söyleyene kadar. Hiçbir şeyi doğru yapamazdım, bu yüzden sessiz kalmayı öğrendim.

"Jeremiah sesimi sevmezdi."

Bu sabah ilk kez Knox'un yüzündeki gülümseme kaybolur. "O zaman o tam bir pislik."

Kendini beğenmiş bir sırtışı bastırıyorum. Birlikteyken kimse Jeremiah hakkında kötü bir şey söylemezdi. Onun şöhretinden biraz olsun pay almak isteyen dalkavuklarla çevriliydi. Onun çevresinde kalmak için ne gerekiyorsa yapar veya söylerlerdi. Bu yüzden, onun çevresinde onu nefret etmeye başlayan tek kişi olduğum için deli olduğumu hissediyordum.

Aramızda oluşan sessizlikte, kreplerime bolca tereyağı sürüyorum.

Yemekhanede Devils'a katılmaya zorlanmak dışında, en son ne zaman biriyle yemek yediğimi hatırlamıyorum. Jeremiah ve ben hala birlikteyken bile, o genellikle televizyon karşısında ya da arkadaşlarıyla dışarıda yemek yedi.

Knox, ben yığını keserken gözlerinde bir ışıltıyla izliyor. İlk kabarık, şekerli lokma dilime değdiği anda, "Nasılsın?" diye soruyor.

"

"Güzel." Açıkçası, bunlar şimdiye kadar yediğim en iyi krepler, ama bunu itiraf edersem, bunu benim daireme girmeye devam etmek için yeşil ışık olarak algılayabilir.

"Harika!" Ağzına bir lokma tıktırıyor.

Bu adamın nesi var böyle? Onun gibi birini daha önce hiç görmedim. Çok rahat, çok sakın, çok... *mutlu*. Onu sevimli bulmakla sinir bozucu bulmak arasında kaldım.

Yakışıklı, atletik, popüler. Bazı insanlar gerçekten her şeye sahip, geri kalanımız ise artıklarıyla yetiniyoruz.

"Hiç kötü bir günün oldu mu?"

Kısa, şaşkın bir kahkaha attı. "Neden soruyorsun?"

"Çok mutlusun." Krep yığınınından bir parça daha kestim. "Dur tahmin edeyim: Ailen hala mutlu bir evlilik sürüyor, çocukluğunu birçok arkadaşınla çiçek tarlalarında oynayarak geçirdin, devasa bir ev ve üç spor araba sahibi olmanın normal olduğunu düşünecek kadar zengin bir ailede büyüdün ve hiç düşman edinmedin. Büyük aile tatillerinde yurt dışına seyahat ettin, lise boyunca hoş, tatlı kız arkadaşların oldu, iyi notlar aldın ve spor yaptın. Çekicisin, bu konuda da şanslısın. İnsanlar sana daha nazik davranır ve geleneksel olarak çekici olmayan insanlara göstermedikleri hoşgörüyü sana gösterirler. Hayat sana iyi davranmış, mutsuz olmak için ne var ki?"

Aramızda sessizlik hakim. Knox bir kez olsun söyleyecek bir şey bulamıyor. Yine de, bir şekilde gülümsemeye devam ediyor. Daha küçük bir gülümseme, ama yine de orada.

Kollarını önündeki masanın üzerine katlayıp öne doğru eğiliyor. "Haklısın: annemle babam hala mutlu bir evlilik sürüyor, büyürken çok arkadaşım ve kız arkadaşım vardı. Notlarım iyiydi ve spor yapıyordum. Ve çok çekiciyim."

Gözlerini devirip ağzımı açıyorum, ama o sözümü kesiyor.

"Ama sen de yanıyorsun. Çok yiyen, spor yapan ve birkaç kemiği kırılan üç ağabeyim vardı, bu yüzden ben doğduğumda fazla bir şeyimiz kalmamıştı. Ben, ailemin karşılayamadığı bir kazara bebek oldum. Ama idare ettik. Tatile çıkmadık, çiçek tarlalarında koşup oynamadım ve birçok düşmanım oldu. Eski sevgilim de onlardan biri. Yanlış kişiyle çok uzun yıllar mutsuz geçirdim. Bu yüzden şimdi tam tersi bir hayat yaşamaya çalışıyorum."

Demek böyle kendini tamamen rezil ediyorsun. Bununla ilgili ders vermem gerek. Onu bu kadar yanlış tanıdığımı inanamıyorum. "Neden onunla mutsuzdun?"

Omuzları gerginleşir, gülümsemesi kaybolur ve bakışları masaya düşer. Boğazı titrediğinde, şaka yapmadığını anlarım. O kız ona ne yaptıysa, izini bırakmış. "Beni sürekli kontrol etmeye çalışıyordu. Onsuz hiçbir yere gitmemi istemiyordu. Her zaman nerede olduğumu, kiminle olduğumu bilmek istiyordu. Söylediklerim hoşuna gitmediğinde bana vuruyordu, ona ne kadar incittiğini söylemek için olsa bile."

Göğsüm sıkışıyor. Kahretsin, bu çok tanıdık geliyor. "Bunu yaşadığın için üzgünüm." Bir parçam ona uzanıp elini sıkmak istiyor. Onu rahatlatmak için *bir şey* yapmak istiyorum. Bunu benimle paylaştığı için ona teşekkür etmek istiyorum. Ama sonra onun benim daireme zorla girdiğini hatırlıyorum ve ellerimi kendime saklıyorum. "Seni anlıyorum."

Jeremiah bana hiç fiziksel şiddet uygulamadı. En azından, bu kadar bariz bir şekilde. Kolumu çok sıkı tutar, beni engellemek için kollarıyla sarardı, ama bana hiç vurmadı. *Etrafıma* vururdu — duvarlara, masalara, kapılara. Ama bu da yeterliydi. Beni tedirgin etmeye ve içten içe onunla asla gerçekten güvende olmadığımı anlamama yetecek kadar. Tehdit her zaman oradaydı, ayaklarımın altındaki bir akıntı gibi. Beni denize sürükleyeceğine dair sürekli, korkutucu bir vaat.

Knox'un yeşil gözleri sonunda benimkilere dönüyor ve nefesim kesiliyor. "Beni anlayabilmeni sevmiyorum. Ve bize güvenmemeyi sevmiyorum, ama neden güvenmediğini anlıyorum."

Başımı sallayıp dikkatimi tekrar kreplerime veriyorum, boğazımda bir düğüm var. En azından o anlıyor. Birisi anlıyor. Bunu bulmak için bir ömür beklediğimi hissediyorum. Birisinin "*Anlıyorum. Seni anlıyorum*" demesini duymak için.

Knox o cehennemi yaşayıp diğer tarafa geçebiliyorsa, ben de geçebilirim.

Göğsümün derinliklerinde bir şey kıpırdanıyor. Bir umut ışığı. Onu geri itiyorum.

"Muhtemelen benim evime zorla girip

ve beni gözetlemenden kaynaklanıyor olabilir. Bu, bazı güven sorunlarına neden olabilir."

O benim iğnelememi görmezden geliyor. "Bize güvenebilirsin, Rory. Sana asla zarar vermeyiz.

Yaptığımız her şey senin için."

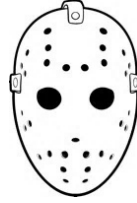
Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmadan tekrar kapatıyorum. Aklıma gelen tek kelimeler alaycı ve sert kelimeler ve bir kez olsun onları geri yutuyorum. O, masum kurbanlarına krep pişiren bir ev hırsızı olsa bile, bunları hak etmiyor.

Ama dört yıl boyunca kendisine kötü davranan bir pislikle birlikte olduktan sonra, kendisine iyi davranan ilk erkeğe güvenen tatlı bir kız da olamam. Özellikle de bu adam hayatında *sınırlar* kelimesini hiç duymamışsa.

"Rory?"

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Aurora."

"Rory'yi seviyorum." Yine o gülümseme. Uzun zaman önce öldüğünü sandığım, karnımda kelebekler uçuşturan gülümseme. "Bana inanmak zorunda değilsin. Bize güvenebileceğini kanıtlayacağız. Ne kadar sürerse sürsün. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Eve giderken başımı sürekli çevirip duruyorum. Damien, Jeremiah'ın kampüse gelip beni aradığını söyledi. Hâlâ onun kız arkadaşı olduğumu iddia ediyormuş. Midem bulanıyor.

Beni yalnız bulacak. Bu sadece an meselesi. Onu meşgul edecek hokey ya da dikkatini dağıtacak hokey hayranları olmadan, beni bulmak için tüm zamanı var. Okuduğum okulu biliyor, bu yüzden makul bir yürüme mesafesinden gidip geliyorum. Saklanabileceğim çok fazla yer yok.

Her köşede pusuda bekleyip, gelip gittiğimi görmek için beni izliyor olabilir.

Bu noktaya gelmek için çok çalıştım. Evden eve dolaşan koruyucu aile çocukları pek fazla kaynağa sahip olarak büyümeyiz. Son koruyucu ailenizden atıldığınızda ve sistemden yaş sınırına ulaştığınızda hiçbir güvenlik ağınız olmaz. Mezuniyete son dönemim kaldı, bu kadar yaklaşmışken vazgeçmek istemiyorum.

Ondan başka bir şey daha almamasını istiyorum.

Telefonum bir arama ile titriyor. Ekranımda bir isim beliriyor ve bu isim hem midemi bulandırıyor hem de gözlerimi devirmeme neden oluyor.

Barb Crowder.

Jeremiah'ın annesi. Eski koruyucu annem.

Cevap verebilirdim. Bana aramayı kesmesini, Jeremiah'ı savunmak için söyleyeceklerinin veya onun kalbini kırdığım için ne kadar kötü olduğumun umurunda olmadığını söyleyebilirdim.

Ama bu sadece ateşi körüklemek olur. Barb ile mantıklı bir şekilde konuşmak ya da onu dinlemek mümkün değil, tıpkı Jeremiah ile mantıklı bir şekilde konuşmak mümkün olmadığı gibi. Bu noktada tek istediğim, artık onlarla uğraşmak zorunda kalmamak için hayatımdan çıkmaları.

Aramayı reddettikten bir dakika sonra sesli mesajım çaldı. Hiç şüphesiz, Jeremiah ile barışmamı talep eden, onun kalbini kırdığım ve başına gelen en kötü şey olduğum için beni azarlayan öfkeli bir mesaj bırakmıştı.

Jeremiah'la işim bitti ve onunla da uzun zaman önce bitmişim.

Arkamda bir SUV gürültüyle yaklaşıyor. Gözlerimi parlak güneş ışınlarından koruyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum. Şimdiye kadar tüm araçlar hız kesmeden yanımdan geçti, ama lastikler yaklaşıncaya kaldırımdaya yavaşlıyor. Göğsüm sıkışıyor.

Kaldırımdaya tek başına duran bir kıza bir aracın yavaşlamasının iyi bir senaryosu olamaz — Jeremiah ya da beni kaçırmak isteyen başka bir sapık.

Sırt çantamdan sarkan biber gazını arıyorum. Alçak, tanıdık bir ses "Bin" diyor.

Tanrıya şükür. Omuzlarım gevşer ve biber gazını kullanmaya ya da onların yönüne bakmaya zahmet etmem. "Siktir git."

"Seni bırakalım, güzelim." Knox, yolcu tarafındaki pencereden dışarı eğilir ve aptalca sırtarak gülümser.

"Hepimiz seni bırakırız." Damien'in sürücü koltuğundan gelen müstehcen teklifi kulaklarımın etrafında yankılanıyor. Kazada kullandığı arabayı değiştirmek için bu SUV'yi almış olmalı.

"Neredeyse evime vardım. Beni takip edip adresimi bulduğuna göre, bunu biliyor olmalısın." Onlara sert bir bakış attım ve hemen pişman oldum.

Camları tamamen açık, bu yüzden yanlarında yürürken beni soyup soğana çeviren o baştan çıkarıcı sırtışları ve gizemli bakışları açıkça görebiliyorum. Şeytanlar kendi iyilikleri için fazla yakışıklı. *Benim* iyiliğim için.

Arka koltuktan Finn beni kendilerine doğru çağırıyor. Ama kaslarımı zorla yerinde tutuyorum.

"Neden araban yok? Tek başına dolaşmamalısın." Knox başını çevirip etrafımda tehlike olup olmadığını kontrol eder.

Yumruklarım sıkışır. "Kadınlar her yerde tek başına yürüyebilmeli."

"Evet, öyle olmalı." Damien'in anında aynı fikirde olması beni şaşırttı. "Ama seni takip eden bir pislik var, bu yüzden seni korumak için ekstra önlemler almamız gerekiyor."

"Üçünüzün beni takip ettiğinizin farkındasınız, değil mi?" Sonunda durup kollarımı kavuşturur ve onları azarlayan bir bakışla süzerim. "Ayrıca daireme girip gizli kameralarla beni gözetlediniz."

Bunun ne kadar ikiyüzlü olduğunu görmeleri gerekir. Görmüyorlarsa, hayal dünyasında yaşıyorlar demektir.

"Sana yardım etmek için." Finn'in nadir, okyanus kadar derin sesi omurgamdan aşağı bir titreme gönderir.

"Sana zarar vermek için değil," diye onayladı Damien.

Beynimin aptal bir kısmı bu güvenceyle yumuşar. Haklı, bana zarar verecek hiçbir şey yapmadılar. Henüz.

"Neden araban yok?" Knox tekrarlar.

"Alacak param yok. Olsa bile, araba kullanamıyorum." Hemen, bu sözleri geri alabilmeyi diledim.

"Sana öğretiriz." Damien, bu teklifini sanki çoktan karar verilmiş gibi yapar.

"Kesinlikle olmaz."

"Sana öğretecek birine ihtiyacın var." "Siz üçünüz değil."

"O zaman kim?"

"Ailen sana araba kullanmayı öğretmedi mi?" Knox araya girer. Sesinde garip bir ton vardır. Sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

Sesimi düz tutuyorum. Hiçbir duygu göstermezsen, insanlar senin hiçbir şey hissetmediğini düşünür. "Ben çocukken öldüler. Ondan sonra bir koruyucu aileden diğerine geçtim ve kimse bana öğretmedi."

"Peki ya o pislik eski sevgilin?" Damien, Jeremiah'ın adını anmaya bile tahammül edemiyormuş gibi yüzünü buruşturur. İkimiz de aynı durumdayız.

"Ondan istedim. Birkaç kez yalvardım. Bana öğretmek istemedi. Her şeyde ona bağımlı olmamı istiyordu. Böylesi beni kontrol etmesi daha kolaydı." Anılar akın akın geri geliyor ve artık sözlerimin dökülmesini engelleyemiyorum. "Tabii ki o zamanlar bunun farkında değildim. Beni korumak için yaptığını söylerdi, benim de ailem gibi bir kaza geçirmemi istemiyordu

. Beni, benim onları kaybettiğim gibi kaybetmek istemiyordu. Beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu.”

Hayatımın o dönemine geri baktığımda, sanki her günün üzerinde kara bir bulut dolaşıyor gibi. Güneş ışığını engelliyor ve tüm varlığımı karanlığa gömüyor.

"Siktir et o adamı." Knox'un yüzünü alışılmadık, derin bir öfke kaplıyor. "Seni manipüle ediyordu. Ailene olanları sana karşı bu şekilde kullanmamalıydı."

O zamanlar bunun farkında değildim, Jeremiah'ın beni bir kazada kaybetmekten gerçekten korktuğunu sanıyordum. Ama şimdi, zaman ve mesafeyle birlikte gerçeği öğrendim. O benim korkumu bana yansıtıyordu.

Arkalarında bir kamyon yavaşlar. Sürücü, rahatsız edici bir şekilde kornaya basar. Damien, kamyon hızla geçerken ona orta parmağını gösterir ve sonra bana kaşlarını çatarak bakar. "Arabaya bin, Aurora."

"Hayır."

Knox, ben tekrar itiraz etmeden arabadan atlar. Knox beni yakalarken Finn'in kapısı açılır. Çığlık atarım, ama beni kaldırıp SUV'ye taşıyıp arka koltuğa bırakırken ona karşı koyacak hiçbir şey yapamam.

"Ne oluyor lan..."

Kapı arkamda çarpar ve Knox yolcu koltuğuna dönüp Damien arabayı çalıştırmadan önce kapıyı açma şansım olmaz.

"Adi herifler," diye homurdanırım.

"Evet, seni eve bıraktığımız için piçiz." Damien dikiz aynasından bana ters ters bakar. Ona orta parmağımı gösteririm, o da sırtarak gülümser.

İğrenç. Tavrım onu tahrik ediyor.

Bu sefer Finn'e bakıyorum. "Kaçış şoförü ya da kaçırın kişi sen değilsin diye, onların kadar kötü olmadığın anlamına gelmez. Sen de suç ortağısın."

"Gözlerini bağlayıp kelepçe takacak olan o," diyor Knox. "O sadece suç ortağı değil."

Finn'in seksi sırıtışı, ihtiyacım olan tek kanıt. Hepsi deli. "Neden konuşmuyorsun?" diye soruyorum. Bu soru, Devils ile tanıştığımdan beri aklımda

. Finn'in sessizliği, Knox'un sürekli cazibesi ve Damien'in aralıksız alaylarıyla sert bir tezat oluşturuyor.

Benim şüphem, sesinin ne kadar derin olduğu hakkında yorumlar duymaktan hoşlanmadığı yönünde. Ama bence bundan daha fazlası var.

Sözleri zorla çıkarmadan önce boğazı titriyor. "Ellerimle konuşmayı tercih ederim."

"Gece yarısı sana uzun paragraflar yazmaya başlayana kadar bekle," diye araya giriyor Knox. "O hiç susmaz."

Finn ona rahatça orta parmağını gösterir ve Knox güler.

"Ellerinle mi konuşuyorsun? İşaret dili gibi mi? İşitme güçlüğü mü var?" Hiç işitme cihazı fark etmedim, ama o kadar da yakından bakmadım ve saçları kulaklarını kapatıyor.

Kafasını sallıyor. "Kız kardeşim öyle."

Ellerim yavaşça, beceriksizce hareket ediyor ve kelimeleri doğru kullanabildiğimden emin değilim. *Babam da öyleydi.*

Finn'in mavi gözleri parlıyor, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor ve bu manzara kalbime beklenmedik bir sarsıntı veriyor. Elleri benimkinden daha hızlı, daha akıcı hareket ediyor. *İşaret dilini biliyor musun?*

"Biraz. Çocukluğumdan beri kullanmadım, o yüzden paslandım." Nedense yanaklarım kızardı.

Bana ayak uydurmam için yavaşça işaretler yapıyor. Neyse ki, iletişim kurmaktan çok yorumlamak benim için daha kolay. *Annem çocukken sesimi duymaktan nefret ederdi. Kız kardeşimle sessizce konuşmanın daha iyi olduğunu öğrendim. Kendi gizli dilimizin olması hoşumuza gidiyordu. Ailemiz onu öğrenmeye hiç zahmet etmedi.*

Finn ve kız kardeşi için içim sızladı. Annem, babamla tanışır tanışmaz işaret dilini öğrenmeye başladı. Kendi ebeveynlerimin beni bu kadar önemsemediğini, benim için daha kolay bir şekilde iletişim kurmaya çalışmadıklarını hayal edemiyorum. "Bu çok kötü. Damien ve Knox hakkında onların önünde dedikodu yapabilmemiz için bana bu dili öğretmelisin."

"Hey!" Knox itiraz ediyor.

"Eğer kötü konuşacaksan, yüksek sesle konuş. Ve yüzüme karşı," diye homurdanır Damien.

Finn gülümser ve eliyle "*Tabii*" işareti yapar.

Garip bir şekilde, dudaklarımdan karşı konulmaz bir gülümseme süzülür. Ailem öldüğünden beri işaret dili kullanmamıştım ve şimdiye kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ailemle olan o bağı ne kadar özlediğimi.

Aniden, SUV durur. Zaten apartmanımın önündeyiz. Beklenmedik bir hayal kırıklığı hissi beni sarar, ama sonra onu silkelerim.

"Sen bizimle eve gelebilirsin," diyor Damien.

Üçü de yarı kapalı gözlerle beni izliyor. Beni eve götürmeyi hayal ederken, gözleri beni soyuyor.

Bir an için, "*Siktir et*" deyip onlarla gitmek üzereydim.

Bunun yerine, kapıyı açıp dışarı atlıyorum, adrenalın patlaması bacaklarımı titretiriyor. "Ben iyiyim. Bir daha böyle bir şey yapmayın."

"Hoşça kal öpücüğü mü?" Knox pencereden dışarı eğilerek seslenir. Arkama bakmadan ona orta parmağımı gösteririm. "Yarın görüşürüz, melek," diye bağırır Damien.

"Yapma..."

Ama çoktan gitmişlerdi.

Bölüm 9

Aurora

Müzik teorisi sınavına çalışırken hokey antrenmanı inanılmaz derecede dikkat dağıtıcıymış. Sadece koçun ve oyuncuların bağırışları, buzda kayan patenlerin sesi veya vücutlarının ve ekipmanlarının çarpışmasının gürültüsü değil, lanet olası esnemeler de ^{dikkatimi} dağıtıyor. Bu adamlar zavallı buza ne tür ahlaksızca şeyler yapıyorlar ve ben neden bu kadar ilgileniyorum? *Bunlar* gözümün önünde olurken nasıl ders çalışmaya odaklanabilirim ki?

Juliet ve Sienna beni müzik binasının dışında köşeye sıkıştırdılar ve isteğim dışında buraya sürüklediler. "Kötü bir kadın gibi konuşmak istemem," dedi Juliet, "ama arkadaşlara ihtiyacın var."

Juliet ve Sienna şüpheli arkadaşlarla takılsalar da, tekrar arkadaşlarımın olması, eski sevgilimin gölgesinde yaşamaktan kaynaklanan sürekli stres ve korkudan kurtulmak için hoş bir fırsat olduğunu inkar edemem.

Hantal kıyafetleri içinde bile, gözlerim buz üzerindeki Finn, Damien ve Knox'a kayıyor. Üçü de bana bakıp duruyor ve ben onların bakışları altında yanıyorum. Beni köşeye sıkıştırmadan buradan çıkarmayacakları kesin. Juliet ve Sienna, Devils'ın boş zamanlarında ne tür ahlaki açıdan şüpheli faaliyetlerde bulunduklarını biliyorlar mı acaba?

İnlememi zorlukla bastırıyorum. Tanrım, bu kasık germe hareketleri beni buradan hamile bırakabilir.

"Henüz onlardan biriyle birlikte oldun mu?" Juliet, Devils'ı işaret ederek başını sallıyor. O ve Sienna, dizlerine kadar uzanan formalar giyiyorlar. Destekleyici kız arkadaşlar.

Sienna, kucığında bir kitapla bana gülümsemeden önce Juliet'e dirsek atıyor. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Kiminle birlikte olduğun bizi ilgilendirmez."

"Artık grubun bir parçasıysa bizim işimiz," diye itiraz etti Juliet. "Dörtlü seks yapacaksa, en azından ilginç detayları duymak hakkım var."

Birbirimizi çok uzun süredir tanımıyoruz, ama son birkaç gündür onları özlediğimi fark ettim. Sienna çok tatlı, Juliet ise

alaycı ve ifadesiz bir şekilde çok komik. Ayrıca, jüri hala karar verememiş olsa da, grupta aklı başında olan tek kişiler onlar gibi görünüyor.

"Hayır, yapmadım ve yapmayı da düşünmüyorum."

"Neden?" Juliet, üç dengesiz hokey oyuncusuyla aynı anda çıkmamamın beni suçlu bir deli yapacağını düşünürcesine kaşlarını çatıyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum, ama sanırım benim özel hayatımın ayrıntılarını hatırlamasını beklememeliyim. Birbirimizi sadece beş saniyedir tanıyoruz. "Berbat bir ilişkiden yeni çıktım."

"İyi haber: Pislik erkek arkadaşını terk etmek, istediğin kişiyle yatabileceğin anlamına gelir. Hatta aynı anda üç kişiyle bile."

Bu öneri üzerine aklıma müstehcen görüntüler geliyor. Karanlık bir oda, Damien beni boğazımdan duvara yapıştırıyor, Knox parmaklarını çıplak tenimde gezdirirken kulağıma övgüler fısıldıyor, Finn önümde diz çökmüş. Yatakta, çıplak, Knox altımda, Finn arkamda ve Damien önümde...

"Onu dinleme." Sienna Juliet'in yanına eğilir. "Hazır olduğundan emin olana kadar onlarla hiçbir şey yapma."

"Uh... teşekkürler." Sanki benim Devils ile birlikte olmam kaçınılmazmış gibi konuşuyorlar. Kendi kişisel deneyimleri dışında, bu bilgiyi nereden aldıklarını bilmiyorum.

Eminim bu üçüyle seks yapmak hayatımın en ateşli gecesi olurdu, ama onlara yakınlaşmak, sadece fiziksel olarak bile olsa, bir hata olurdu. Kimseye o kadar güvenemem.

"Ama orgazm ruhu iyileştirmeye kesinlikle yardımcı olur," diye ekliyor Sienna, sinsi bir gülümsemeyle. "Ve o üçü sana çok iyi bakacaktır."

"Hey! Başka bir şeyden konuşmaya ne dersiniz?" Ders kitabımı kapatıyorum. Sanırım bu gece hiç ders çalışamayacağım.

Juliet kitaba doğru başını sallar. "Müzik bölümü öğrencisi misin?" "Evet."

"Ne yapıyorsun?"

"Keman ve piyano öğreniyorum."

"Bu harika." Sienna bana içten bir gülümsemeyle bakar. "Ben hemşirelik öğrencisiyim."

"Psikoloji," diyor Juliet, sesi düz ve ilgisiz, buz üzerinde koşuşturan hokey oyuncularına bakarken.

"Güzel. Hayatımda bir terapist ihtiyacım var." Sienna'nın kucağındaki kitaba başımı sallıyorum. "Ne okuyorsun?"

Gülümser ve kitabı sanki kendisi yazmış gibi havaya kaldırır. "Bu arkadaşımızın kitabı."

Adına dikkatle bakıyorum. "Violet Novak mı?"

Sienna başını sallar. "Erkek arkadaşının soyadını takma ad olarak kullanmış. Ne kadar tatlı, değil mi? Kitabı geçen hafta yayınladı. *Çok* güzel. Çok seksi."

"Benim tarzım bir kitaba benziyor."

"Ben okuduktan sonra benim kitabımı ödünç alabilirsin."

Hokey antrenmanının geri kalanında Sienna ve Juliet bana her şeyi anlatıyorlar: derslerini, mezuniyet sonrası planlarını, nasıl arkadaş olduklarını, erkek arkadaşlarıyla nasıl tanıştıklarını. Aslında en son ne zaman arkadaşlarım olduğunu hatırlamıyorum. Muhtemelen lise yıllarında, Jeremiah ile çıkmaya başladığım zaman. Yavaş yavaş beni onlardan uzaklaştırdı, ta ki tek kalan kişi o olana kadar.

Kabul ediyorum, bu konuda paslanmışım — ne soru soracağımı veya sohbeti nasıl sürdüreceğimi bilmiyorum. Ama Sienna ve Juliet bunu fark etmiyor gibi görünüyor, ya da fark ediyorlarsa da umursamıyorlar. Onları şimdiden sevdim.

Antrenman bittikten sonra Devils soyunma odasına gidip üstlerini değiştiriyorlar ve çıktıklarında Knox, Damien ve Finn'in uzun boylu, iri yarısı figürleri bana doğru gelirken kalbimin atışını durduramıyorum.

Sienna, onu görünce yüzü ıslıl ıslıl olan Luke'a koşar. Luke'un kollarına atlar ve Luke onu döndürür, sonra öpüşürler. Haklarını vereyim, çok tatlılar. Trey, Juliet'e başını sallar ve parmağını kıvrarak onu kendine doğru çağırır. Sırtışından niyetini anlamam yeter.

Juliet yanımdan ayrılmadan önce bana doğru eğilir ve fısıldar: "Onları parmağında oynatıyorsun. Unutma: güç sende."

Sözleri midemde bir taş gibi oturur. Jeremiah'a karşı hiçbir zaman gücüm olduğunu hissetmedim, ama üç Şeytan da odadaki tek kişi benmişim gibi bana bakıyorlar.

Ama Juliet'in haklı olması imkansız. Şeytanlar parmağımın etrafında dönmüyorlar. En iyi ihtimalle, kaza gecesini için benden intikam almaya çalışıyorlar. En kötü ihtimalle, daireme girip beni kaldırımdan kaçırarak beni korkutmaya çalışıyorlar... bana krep yapıp eve bırakmak için.

İsteksizce, onlarla buluşmak için tribünlerden aşağı iniyorum.

"Buraya senin için gelmedim. Juliet ve Sienna beni zorla getirdiler. Tekmeliyor ve bağırıyordum."

Finn ve Knox sırtarken Damien cebine uzanıp bana bir şey fırlatıyor.

Geri çekildim ve avucuma çınlayarak düşen anahtarları neredeyse kaçıırıyordum. "Bunlar ne için?"

"Sana araba kullanmayı öğretiyoruz."

Gözlerimi devirip anahtarları geri atıyorum ve çıkmak için arka dönüyorum. "Olmaz."

"Bilmediğini söyledin," diye Damien arkamdan homurdanır. "Şimdi öğrenme zamanı."

Ona dönerek, "Beş saniye önce kaza yapan adam mı?" diyorum.

Knox ve Finn kaskatı kesilir.

Kahretsin. Yanlış bir şey söyledim. Kaza Damien'in suçu değildi ve muhtemelen o gece direksiyonda olduğu için hala suçluluk duyuyordur.

Söylediklerimin Damien'i rahatsız ettiğinin tek işareti, çenesindeki bir kasın seğirmesi. "Araba kullanmak temel bir yaşam becerisidir. Okula, işe, hastaneye veya başka bir yere kendin gidebilmelisin. Bir yere gitmen gerektiğinde başkalarına güvenmek istemezsin, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum. Tabii ki kimseye güvenmek istemiyorum. Jeremiah'dan bana öğretmesini istediğimde bunu açıklamaya çalıştım, ama yine de reddetti. "Hayır, istemiyorum."

"O zaman kışını arabaya koy." Tekrar itiraz etmemi beklemeden, anahtarları yumruğunda sıkıca tutarak çıkışa doğru yürüdü.

Dışarıda, Sienna ve Luke onun arabasıyla çoktan yola çıkmışlar, Juliet ve Trey ise motosiklet kasklarını takıyorlar. Trey öne biniyor ve Juliet'in bacağını arkasındaki motosiklete atmasına yardım etmek için elini uzatıyor. Juliet, benim isteksizce Devils'ı takip ederek Damien'in SUV'sine doğru gittiğimi görünce, sırtarak müstehcen bir hareket yapıyor ve vizörünü indiriyor.

Ona orta parmağımı gösteririm ve onlar uzaklaşırken motorun gürültüsünden yüzünü göremiyor ve sesini duyamıyor olsam da, güldüğünden eminim.

"Daha küçük bir şeyle sürmeyi öğrenemez miyim?" Kollarımı kavuşturuyorum. SUV, beni çevreleyen üç adam gibi devasa ve ürkütücü. Baş döndürücü kokularının karışımı sarhoş edici.

"Hayır. Böyle bir şeyi sürmeyi öğrenirsen, daha küçük bir şeyi sürmek sorun olmaz." Nedense, Damien'in mantığına karşı çıkamıyorum, her zaman haklı olması beni deli etse de.

Finn benim için sürücü kapısını açar ve bana yardım etmek için elini uzatır. İçimdeki küçük, minicik, gülünç derecede küçücük bir parça bunu istese de, ona uzanmam.

"Arabaya kendim binebilirim," diye mırıldanıyorum. Damien yolcu koltuğuna otururken, Finn arkamdan kapıyı kapatıp Knox'la birlikte arkaya biniyor.

"Fark etmez. Bizimle birlikteyken kapıları sen açmazsın," diyor Damien.

Dişlerimi sıkarak direksiyonu kavrarım ve hiçbirine bakmam. "Kendi işimi kendim yapmamı istediğini sanıyordum."

"Gerekli *olduğunda*," diye araya girer Knox. "Biz buradayken kapıları açmayacaksın, yemek parasını ödemeyecek, hatta kendi ayakkabılarını bile çıkarmayacaksın."

"Hepiniz saçmalıyorsunuz." Gözlerimi deviriyorum, ama sözleri içimi ısıtıyor.

Prences muamelesi. Hala sosyal medyada hesabım varken, erkeklerin kadınların elbiselerini fermuarlamasını, topuklu ayakkabılarını çıkarmasını veya araba kapılarını açmasını gösteren videoları izler ve bunların hepsinin gösteriş için olduğunu düşünürdüm. Hepsi izlenme sayısı için, gerçek ya da samimi bir yanı yoktu.

Ama belki de böyle erkekler gerçekten vardır.

Tabii tüm bunlar şeytanların sahnelediği bir oyun değilse. Beni bayılttırıp bacaklarımı açtırmak için yaptıkları bir oyun. Sonra istediklerini elde ettiklerinde, sıkılıp ortadan kaybolacaklar.

Ben aptal değilim. Şeytanların ününü çok iyi biliyorum. Bir iki gece kızları paylaşıp, sıkıldıklarında onları bir kenara atıyorlar. Ve dikkatleri uzun sürmüyor gibi görünüyor.

Hayatım boyunca bunca reddedilmeyle uğraştıktan sonra, bunu kaldıramam. Koruyucu ailede, okulda, Jeremiah'la. Bir kız, bir daha kimseye kendisini reddetme şansı vermeden önce, ancak bu kadarını kaldırabilir.

Damien bacaklarımın arasına uzanır, şampuanının misk kokusu burnumu doldurur, saçları yüzümden birkaç santim uzaktadır.

Ayrılmış dizlerimin arasında kolunu görmek midemi bulandırıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırırım.

Bir kez olsun, Finn gibi sessiz kalır ve koltuğumu öne doğru iter, böylece lanet pedallara ulaşabilirim.

O koltuğuna sırtarak geri oturduğunda, kalbim hala deli gibi atıyor. Kimse sadece yakınımda olduğu için bana böyle bir etki yapmamalı

ama bu üçü hariç.

Ama hava gerginlikle dolu. Şeytanlar her hareketimi izlerken, nasıl sürüşe konsantre olacağım bilmiyorum.

"İlk adım: aynalarını ayarla," diyor Knox.

İsteksizce, aynalarımı doğru şekilde ayarlamam, sinyal lambasını ve silecekleri bulmam, Park konumundan Sürüş konumuna geçmem ve hareket etmeye hazır olana kadar ayağımı frende tutmam için bana her adımı gösteren talimatlarını izliyorum. Bütün bu yeni bilgiler bir anda üstüme yağdığında, bunalmış hissedeceğimi düşünürdüm, ama her hareketi bana anlatan yatıştırıcı seslerinde sakinleştirici bir şey var.

İyi haber: Pislik erkek arkadaşını terk etmek, istediğin kişiyle yatabileceğin anlamına gelir. Hatta aynı anda üç kişiyle bile.

Belki bunu da bana anlatırlar.

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Şeytanların yatak odasında bana ne yapacağını düşünerek dikkatim dağılırsa, sürüşe konsantre olmak imkansız olacak.

Hatta, bu arabada.

Kes şunu.

"Daha hızlı." Finn'in alçak, nazik emri beni gerçeğe geri döndürür.

Boş bir otoparkta olmamıza rağmen, gaza biraz daha baskı uyguladım, ellerimle direksiyonu ölümcül bir şekilde sıktım.

"Rahatlamayı öğrenmelisin," diye Knox beni sakinleştiriyor. "Omuzlarını gevşet."

Hayatım boyunca tek bir sürücü hocam olmadı, ama şimdi üç tane var. "Beş tonluk bir metal yığnında dolaşıyorum. Rahatlamak mümkün değil."

Damien gözlerini devirdi. "Hiçbir şeyin içinde *zıplamıyorsun*. Az önce bir solucanın bizi geçtiğini gördüm."

Ona orta parmağımı gösteririm.

"İki elin de direksiyonda olsun," diye hatırlatıyor Knox. "O zaman Damien'e beni kızdırmamasını söyle."

"Mmm. Adımı tekrar söyle," der Damien yavaşça. "Aman Tanrım."

Düşük bir inilti neredeyse gözlerimi yuvalarından fırlatıyordu. "*Daha yavaş*," diye inliyor Finn.

Bakışlarım dikiz aynasına kayar. Gözleri yarı kapalıdır, ama o küçük alaycı sırıtış ve ellerini başının arkasına koymuş olması, benim şüphelendiğim gibi arka koltukta mastürbasyon yapmadığını gösterir.

Tüm sağduyuma rağmen, onun o sesi tekrar çıkarmasını istiyorum. Tekrar tekrar.

Knox ve Damien kahkahalarla gülüyorlar ve ben dudaklarımda beliren gülümsemeyle mücadele ediyorum, yüzüm yanıyor. "Hepiniz piçsiniz."

Direksiyonu çevirip bir sonraki boş park yerleri sırasına doğru sürmeye başlıyorum.

"Harika gidiyorsun, Rory." Knox'un cesaretlendirmesi göğsümü gururla dolduruyor. "Devam et."

Neden şimdi ağızlarından çıkan her kelime cinsel imalar gibi geliyor?

"Kendi kendime araba kullanabildiğim zaman, hiçbirinizin beni arabayla götürmesine ihtiyacım olmayacak, biliyorsunuz, değil mi? Artık size ihtiyacım olmayacağından korkmuyorsunuz, değil mi?"

"Hiç de değil," Damien tereddüt etmeden homurdanır. "Kendi başının çaresine bakabilmen, bize ihtiyacın olmayacağı anlamına gelmez."

Knox sırtır. "Başka birçok fayda da sunuyoruz."

"Mesela?" Adrenalin damarlarımdan akıyor, ama bu sefer beş tonluk bir aracı kullandığım için değil.

"Orgazm," diyor Finn yavaşça.

"Ne zaman istersen," diye ekler Damien.

Uyluklarım kasılırken gözlerimi deviriyorum. Üçünden de orgazm. *Tanrım.* "Vibratörüm bu işi gayet iyi hallediyor."

"Bizim yapabileceğimiz gibi değil." Knox öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar ve sesi baştan çıkarıcı bir tona düşer. "Bir oyuncak geceleri sana sarılmayacak, seni derse götürmeyecek, bacağın kırıldığında seni taşımayacak, bağlandığında ve daha fazlasını isterken seni becermeyecek."

Bir kez olsun, ne diyeceğimi bilemiyorum. Dilimin ucunda alaycı bir espri yok. Belki de zihnim, Damien'in beni hastaneye taşıyıp doktor istediği görüntülerle dolduğu içindir. Knox'un göğsüne başımı dayadığım, o hafifçe horlarken beni kendine sıkıca sarıldığı görüntüler. Finn'in sabah beni derse götürürken elini bacağıma koyduğu görüntüler. Sonra üç şeytanın da beni iple bağlayıp bacaklarımı açarak klitorisime vibratör dayayıp seviştikleri görüntüler.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum, orada oluşan baskıyı gizlice hafifletmeye çalışıyorum.

Küçük sarı bir sedan otoparka girerken kalbim durdu. Direksiyonu okyanusun ortasındaki bir şamandıra gibi sıkıca tuttum. "Kahretsin! Tanrım

Tanrım, ne yapacağım?"

"Öncelikle sakın ol," diye bağıır Damien. "Sonra yavaşça park yerine gir. Onlara siktirip gitmelerini söyleriz."

Santim santim, park yerine giriyorum. Ya da en azından girmeye çalışıyorum. Lastiklerim beyaz çizginin üzerine çıkıyor.

"Sanırım bu yeni bir rekor," diyor Damien. "İnsanlık tarihinin en yavaş park etme rekoru."

"Siktir git."

"Onu takma. Harika iş çıkarıyorsun, melek." Knox bana gerçekten övgüde bulunuyormuş gibi gülümser.

Frene bastığımda hepimiz öne doğru sarsılıyoruz ve arabayı park konumuna getiriyorum.

"Tamam, *bu* biraz sert oldu," diye kabul ediyor Knox. "Bunun üzerinde çalışacağız." Sarı arabanın sürücüsü çoktan park etmiş ve arabadan inmiş, bize doğru geliyor. Omuzlarına kadar uzanan dalgalı kahverengi saçlı bir kız, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bize doğru yürüyerek geliyor. Uzun tırnakları dikkat çekici,

koyu renkli göz kalemi, buradan bile gözlerini öne çıkarıyor.

Midem düğümleniyor. Arabayı tanıdığı belli. Buraya bir amaç için gelmiş. Devils'ın antrenmandan sonra tanışmak için davet ettiği bir hokey hayranı.

Tabii ki. Muhtemelen tanıştığımızdan beri her gece hokey hayranlarıyla takılıyorlar. Bunun benim için bir önemi olmamalı. Onlar benim erkek arkadaşlarım değil ve bana hiçbir şey borçlu değiller. Ben erkek arkadaş *istemiyorum* bile.

Öyleyse neden boğazım asit ile yanıyormuş gibi hissediyorum? "Kahretsin," Knox içinden küfür eder.

"Ne?" Damien arkadaşına dönüp kaşlarını çatı. "O da kim?"

Onu tanımıyorlar. Demek hokey hayranı değil. Utanç verici bir rahatlama hissi beni kaplar.

Bir kez olsun, Knox'un yüzünde neşeli gülümseme yok. "Monica."

Bölüm 10

Knox

LANET OLASI MONICA.

Damien'in SUV'sinden atladığımda, park yerinin ortasında durduğu yerden sırtıyor, dudakları parlak kırmızı ve tırnakları göz yuvasından bir gözü çıkaracak kadar uzun.

Omuzlarımı gevşetmeye çalışarak, ellerimi cebime sokmuş halde ona doğru yürüyorum. Bu sefer ne istiyor?

"Artık boş otoparklarda takılmaya mı başladın?" diye sesleniyorum. "Kabul etmelisin ki, bu biraz garip bir hobi."

Onun kahkahası midemi bulandırıyor. Normalde, birini güldürmek egomu okşar. Onun kahkahası ise kendimi ateşe atmak istememe neden oluyor. "Sen konuşmalısın. Sen de öyle yapmıyor musun?"

"Aslında sürüş dersi veriyorum." Zorla gülümsedim ve arabasına doğru başımı salladım. "Boş bir otopark bulmayı umuyorduk."

"Sürüş dersi mi? İçinde on altı yaşında bir çocuk mu var?" diye burun kıvrıyor.

Onun bakışını takip ediyorum, ama Rory artık sürücü koltuğunda değil. Bir nedenden dolayı arkaya geçmiş olmalı.

Sakinleştirici bir nefes alıp çenemi sıkıştırdım ve Monica'ya söylemek istediğim tüm zehirli sözleri geri yuttum. "Buraya neden geldin?"

"Muhtemelen antrenmanın ya da maçın falan vardır diye düşündüm. Bu civardaydım, durup selam vereyim dedim."

Yaşlandıkça daha iyi bir yalancı olacağını düşünürsünüz, ama hala benim, gençken bana söylediği yalanlara inanmamı bekliyor gibi görünüyor. "Ne tesadüf."

Sesimdeki alaycı tonu fark etmiyor ve SUV'ye doğru başını sallıyor. "Görünüşe göre öğrencinizin arabada başka bir öğretmeni var. Belki biraz mola verebilirsiniz."

Onunla mola mı? Bir mil uzunluğunda kızgın kömürlerin üzerinde yürümek daha iyi.

"Ben..."

Arkamda bir kapı çarpıyor ve bir çift topuklu ayakkabı kaldırımda gürültüyle yürüyor.

Aurora, daracık siyah bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarla bize doğru sıçrayarak geldiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Elbisenin altında, her adımında göğüsleri şiddetle sallanıyordu. Sütyen giymemişti. Lütfen elbisenin altında da külot olmasın.

Tanrım. Onları sırt çantasına mı koymuştu? Ne için, acil bir tek gecelik ilişki için mi? Ve otuz saniye içinde eşofmandan bu hale nasıl geldi?

Bakışlarımı ondan yeterince uzaklaştırıp Damien'in yumruğunu ısırıldığını ve Finn'in arka koltuktan öne eğilip iyi görebilmek için uzandığını fark ettim.

Monica, Aurora'nın şimdiye kadar gördüğüm en büyük sahte gülümsemeyle bize doğru koştuğunu görünce çenesini dışarı çıkararak sertleşir. Bu manzara beni neredeyse güldürecek.

Pantolonumdaki sertleşmeyi düzeltmeye zahmet etmedim. Monica, Rory'nin üzerimde yarattığı etkiyi tam olarak görsün. Monica'nın en iyi günlerinde bile üzerimde yaratamadığı bir etki.

"Üzgünüm, bebeğim!" Aurora, koluma yapışarak seslendi. "Seni aceleyle getirmek istemem, ama şimdi çıkmazsak rezervasyonumuzu kaçıracağız!"

Onun peşinden gitmeden önce zihnim hızla çalışmaya başlar. "Sorun değil, güzelim. Sen her zaman beklemeye değersin."

Aurora'nın bir sonraki hamlesini tahmin edemedim, yüzümü tuttu. Kalbim gırtlığıma kadar çıktı, losyonunun bal kokusu beni sardı. Elleri çok yumuşaktı, çenemi okşarken çok nazikti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kendine doğru çeker ve dudakları benimkilerle buluşur, dudakları serin gece havasından soğuktur ve inanılmaz derecede tatlıdır.

Bir an donup kaldım, sonra onu kendime doğru çektim, ellerimi onun beline doladım, bal kokusuna boğuldum, göğsü ereksiyonumla çarpıştı.

Vücudu kollarımda sıkı ve sıcaktı, dilim onun diline girdiğinde nane gibi ve lezzetliydi. Nefes nefese bir inilti çıkardı, bu da benim penisimi titretti ve ben inleyerek onu olabildiğince kendime yaklaştırdım. Asla yeterince yakın olamazdı.

Bu artık rolün bir parçası değil, her saniyesi gerçek.

Siktir. İşte bu benim özlediğim şeydi. Ölmek için. Aurora kollarımda, dudakları dudaklarımda, tadı dilimi kaplıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. *Daha fazla, daha fazla, daha fazla...*

Arkamızda bir boğaz temizlendiğinde, ikimiz de transımızdan sıyrıldık. Çok erken. Monica'nın burada olduğunu unutmuştum.

Aurora, tüm dünyayı unutturma konusunda bir ustadır.

"Oh!" Aurora, Monica'yı ilk kez fark etmiş gibi ona döner. "Merhaba! Ben Aurora, Knox'un kız arkadaşım."

Knox'un kız arkadaşı. Kahretsin, kulağa hoş geliyor.

İki araba kapısı çarpıyor, ardından ağır ayak sesleri geliyor. Damien ve Finn tüm bu sahneyi izlemişler. Kıskançlıkları buradan bile hissedilebiliyor. Belki Aurora için öpücük gerçek değildi, ama benim için gerçektir. Onlar için de gerçektir.

Monica, Rory'ye zehirli bir bakışla gözlerini kısar. "Oh. Merhaba. Ben Monica."

"Monica?" Aurora'nın kaşları en abartılı, şaşkın bir ifadeyle birbirine yaklaştı. "Üzgünüm, isimleri hatırlamakta çok kötüyüm. Birlikte ders alıyorsunuz?"

Bu kız tam bir dahi. İhtiyacın olduğunda lanet olası yüzük nerede? Hemen diz çöküp evet diyeceğim.

"Hayır. Aslında ben Knoxy'nin lisedeki sevgilisiyim," Monica, Aurora'nın kıskançlığını tetikleyeceğini umarak sahte kirpiklerini kırıştırarak mırıldanır. Ellerim, sanki hâlâ birbirimiz için bir şey ifade ediyormuşuz gibi, benim hakkımda şimdiki zamanda konuşmasına tepki olarak yumruk haline gelir. Mezun olduğumuzdan beri benim için hiçbir şey ifade etmiyor. "Yıllarca çıktık."

"Oh! Sen o Monica'sın. Şimdi hatırladım." Aurora'nın sesi zehirli bal gibi damlıyor. Kolunu koluma geçiriyor ve sahte dostça gülümsemesi kötücül bir gülümsemeye dönüşüyor. Finn ve Damien artık bizi duyacak kadar yakınlar. "Knox'a bok gibi davranan Monica, o seni terk ettikten sonra onun mutlu olmasını kaldıramayan, yıllar önce ayrılmış olsanız da onun üniversite kampüsündeki partilere davetsiz gidip onun ilgisini çekmek için onu takip eden Monica mı? O Monica mı?"

Devils'ın adımları durduğunda aramızda bir sessizlik çöküyor. Onu alkışlamamak ve kışkırtmamak için dudaklarımı ısırıyorum.

Monica'nın yanaklarına kızarıklık yayılır, dudakları düzleşir. Patlamak üzeredir.

Rory kollarını kavuşturarak önüme geçer. "Şimdi de Monica'yı siktir etsen nasıl olur? Onu takip etmeyi bırak. Onu rahat bırak. Ona bok gibi davrandın ve artık onunla hiçbir ilgin yok. Onun hayatına devam ettiğini kabul etmen ve bunu aşman gerekiyor."

Ve belki de bu arada partnerlerine hak ettikleri gibi davranmayı öğrenmelisin."

Monica, Aurora'ya saçlarını yolmak istermiş gibi bakıyor, ama ellerini kendine saklıyor. Akıllıca.

Bakışları bana kayar. "Gerçekten insanı küçük düşürmeyi iyi biliyorsun, değil mi Knox?"

O bir şey istediğinde Knoxy, sinirlendiğinde Knox'um. Bunun üzerine, topuklarını döndürüp arabasına doğru yürür.

"Ona hayatında aldığı en berbat oral seks yaptığımı söyledi!" diye bağırır Aurora. "Tanıştığımıza memnun oldum!"

Arkamızda Damien ve Finn kendilerini tutamıyorlar. Ben de gülmekten kendimi alamıyorum, Monica'nın lastikleri cızırdayarak hızla uzaklaşıp karanlıkta kaybolurken, omuzlarım hem eğlence hem de rahatlamadan titriyor.

Aurora'yı kalçasından kendime doğru çekerim, siyah elbisesinin kumaşı o kadar ince ve dayanıksız ki, kolayca yırtılabilir. Çok kolay. "Bu etkileyiciydi."

"Evet, öyleydi." Damien'in karanlık bakışları Aurora'yı baştan aşağı süzer. "O kıyafet nereden çıktı?"

"Bir keresinde resital için giyinmeyi unutmuştum." Bu anı hatırlayınca ağzı buruşur. "Bir daha böyle bir şeyin olmaması için yemin ettim, o yüzden artık çantamda acil durum kıyafeti bulunduruyorum."

Gülümsemeden duramıyorum. Kimse beni Monica'ya karşı böyle savunmamıştı. Lisedeki birçok arkadaşımız vardı, ama çoğu, ayrılıktan sonra onun tarafını tuttu, partilerde bana vurduğunu ve herkesin önünde yemekhanede azarladığını görseler bile.

Aurora beni uzun süredir tanımıyor, ama yıllardır Monica'ya söylemek istediğim her şeyi söyledi. En çok ihtiyacım olduğu anda beni kurtarmayı başardı. Yine.

Cüzdanımdaki tüm parayı, onun da eski sevgilisine bunların çoğunu söylemek istediğine bahse girerim.

Rory ellerini beline koydu ve kendini beğenmiş bir şekilde hafifçe sallandı. "Bir dahaki sefere başka bir hokey hayranını kovmam gerekirse haber ver."

"Bana bir kez daha öyle bir öpücük verecekse, bir sonraki maçta görüşürüz." "Öyle bir öpücük almak için ne yapmam gerekiyor?" Damien'in yüzündeki eğlence artık yok olmuştu. Rory'ye, onu olduğu yerde onun bulunduğu yerde onu yutmak istermiş gibi bakıyor.

Aynı. Bu kız bizi parmağında oynatıyor.

Finn yanına yaklaşıp ve çenesini kaldırarak gözlerine bakmasını sağlar.

Aramızda elektriksel bir gerilim oluşur. Tanrım, onu odama götürüp ona teşekkür etmekten başka bir şey istemiyorum. Üçümüzün ona neler hissettirebileceğinden hiç haberi yok.

Finn'in dokunuşundan uzaklaşıp ve omuzlarını geriye doğru iter. "O öpücük sadece gösteriş içindi. Onu korkutup kaçırmak için bir yol bulmam gerekiyordu ve öpücük bunu başardı. Hepsi bu."

Gerçeği zaten bilmeme rağmen, hayal kırıklığıyla midem düğümlenir.

"Beni eve bırakabilir misin? Geç oldu ve bu topuklu ayakkabılar beni öldürüyor ."

"Beş dakikadır giyiyorsun," diyor Damien.

Gözlerini ona diker. "Beş dakika topuklu ayakkabı giymeyi dene de ne kadar dayanabileceğini gör."

"Ne kadar dayanabileceğini görmek istiyorum." Onu daha fazla istiyorum, kalçalarını kavıyorum. "Yatağında."

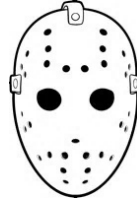
Beni itti. "Beni eve götür."

Onu SUV'ye kadar takip ediyoruz, hepimiz ona çaresizce aşığız. Kapıyı açtığımda gülümsemesini zorlukla bastırıyor. Ama o içeri girerken kapıyı kapatmıyorum.

Kapı çerçevesine yaslanıp, ona küstahça sırtarak bakıyorum. "Hayatımda gördüğüm en dağınık saç, ha? Sabırsızlanıyorum."

Gözlerini devirir ve kapıyı elimden çekip kapatır, konuşmayı sonlandırır.

Ama onun da gülümsediğini fark ettim.

PAZAR AKŞAMI YEMEĞİ HER ZAMANKI GİBİ KULAKLARI SAĞIR EDİYOR. Ailem, sanki hâlâ on yaşındaymışız gibi kardeşlerime kaseleri masaya götürmelerini veya peçeteleri çatal bıçakların yanına dizmelerini emrediyor. Bu arada bağırarak, ocaktaki kaynayan tencereleri karıştırarak ve fırından tabakları çıkararak birbirlerini öpüp popolarını sıkmaya da zaman buluyorlar.

Ailem her seferinde bizi terapiye gönderecek davranışlar sergilediğinde kardeşlerimle birlikte inliyoruz, ama içten içe hep onların sahip olduğu gibi bir şey istemişimdir. O kolay, rahat bağ. Sikişmek kadar sık gülebildiğim bir kız.

Geçen hafta boyunca Aurora'nın küçük performansını kafamdan atamadım. Onun benim kız arkadaşım olduğu kısmının yalan olmaması gerektiğini dilemekten kendimi alamıyorum. Onu ailemle pazar günü akşam yemeğine götürebilmeyi diliyorum. Kahretsin, onu kız arkadaşım olarak tanıtmama izin vermese bile, o burada olursa akşam yemeği daha güzel olur. Son zamanlarda, o etrafta olduğunda her şey daha güzel oluyor.

Sonunda hepimiz masaya oturduğumuzda, Karter bana şüphe ve eğlenceyle bakıyor. O en uzun boylu ve hokey oynamış tek kardeşim. Sonra üniversitedeki kız arkadaşını hamile bırakmış ve hayatına kaos girmiş. En azından sıkılmıyor. "Keyfin yerinde."

Karısı Blaire, küçük çocuklarını aralarındaki sandalyeye oturtmayı başardıktan sonra yüzü aydınlanıyor ve çenesini yumruğuna dayayarak öne eğiliyor. En azından elinden geldiğince. Hamile karnı, kendisiyle masa arasında bir engel oluşturuyor. Doğum yapmak üzere. "O kim?"

Gözlerimi tavana çeviriyorum. "Hepiniz delisiniz, biliyor musunuz? Bir erkek sadece iyi bir ruh hali içinde olamaz mı?"

"Knox!" Annem yarı nefes nefese, yarı çılgılık atar. "Kız arkadaşın mı var?"

"Kız arkadaşım yok." Annem düğün planlamaya başlamadan önce bu umudu yok etmek en iyisi.

"Ama bir kız var." Dean parmaklarını sarı sörfçü saçlarının arasından geçirir. Nasıl oluyor da her zaman biliyor?

Ağzımı sıkı kapalı tutuyorum. Onlara daha fazla malzeme vermek istemiyorum. Ama inkar da edemiyorum. Çünkü bir kız var. *O* kız.

"Aman Tanrım!" Annem eliyle ağzını kapatır. "Monica'dan beri kız arkadaşın olmadı."

Onun adını duyunca, kaskatı kesildim. Garip bir sessizlik konuşmayı boğdu. Bugüne kadar, ailem Monica ile olanların boyutunu bilmiyor, özellikle annem. Her şeyi bilseydi kalp krizi geçirirdi.

Ama kardeşlerim sonunda benimle yüzleştiklerinde neredeyse her şeyi onlara anlattım. Monica'nın bana yaptıklarının hiçbir bedelini ödemiş olmasına hala kızgınlar.

"Onunla tanışmak istiyoruz!" Annem, sanki üç metre uzağında oturuyormuşum gibi bağırırcasına bağırır.

"Onunla tanışmak istiyoruz!" Annem, sanki üç metre uzağında oturuyormuşum gibi bağıyor.

"Benim kız arkadaşım yok," diye hatırlatırım ona.

"Ama olacak! Kendine bir bak, ne kadar yakışıklısın! Ve ne kadar tatlısın. Benim tatlı, tatlı oğlum. Elbette ona sırılsıklam aşık olacak."

Sam'in ağzı sırtarak kıvrılır, kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle bana en çok benzeyen kardeşimdir. Sadece birkaç yaş büyük olan kardeşim ve sınıf arkadaşlarımız lise yıllarında bizi hep ikiz sanırlardı. "Aww."

"Ondan hoşlanıyorsan, bir şeyler yap," diyor Karter, sanki bu kadar basitmiş gibi. Dean ve Sam de başlarını sallıyor.

Hiçbir kıza karşı böyle hissetmemiştim... hiç. Ailemi, özellikle de pislik ağabeylerimi takdir etmekten nefret etsem de, haklı olabilirler.

Harekete geçmem lazım. Aurora'ya onun için yapabileceğim her şeyi göstermem lazım. Her şeyi.

Bölüm 11

Aurora

MAHKEME SALONU hava s 1 küflü ve bayat. Çıkışa doğru ilerlerken, cilalı zeminde topuklarımın sesi yankılanırken, kalbim çarpıyor.

Yirmi bir gün. Yargıç, Jeremiah'a karşı yirmi bir günlük geçici uzaklaştırma kararı verdi. Bu süre içinde, ona tebligat yapacaklar. Sonra duruşmamızı planlayacaklar.

Öfke yüzeyin altında kaynıyor ve çılgılık atmamak için tüm irademi kullanarak kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Mahkeme salonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacağım. Kendini savunma şansı olacak.

Bana istismarcıma karşı uzaklaştırma emri verdiler, ama sadece onunla aynı odada bulunmam için, böylece üç yıl süreli nihai emri alabileyim diye.

Tabii karar verirlerse. Bu sistem berbat.

Ama en kötüsü, mahkemede onunla tekrar yüzleşmek değil. En kötüsü, ona tebligat yapıldıktan sonra bana ne yapabileceğinden korkmak.

Onun aleyhine uzaklaştırma emri aldığımı öğrendiğinde, bu onu daha da kışkırtacaktır. Sonuçta bu sadece bir kağıt parçası. Bir kağıt parçası onun bana zarar vermesini engelleyemez.

Bunun doğru bir karar olup olmadığından hala emin değilim. Ama hiçbir şey yapmadan da duramam. Kendimi korumak için *bir şeyler* yapmam gerekiyor.

Dışarıda tekrar nefes alabiliyorum, serin bahar havası yanan cildime ve çarpan kalbime merhem gibi geliyor.

Siyah bir sedanın arkasına yaslanmış, ellerini kaputun üzerine dayamış, gece yarısı kadar koyu saçlı, delici mavi gözlü, kaslı kollarında damarları belirgin bir adam duruyor. Boğazıma bir yumru oturuyor.

Finn.

Ne kadar direnmeye çalışsam da, omurgamın her bir kemiği heyecanla titriyor.

Üzerimizdeki gri bulutlar güneşı örtüyor ve ben, onu fark etmemişim gibi davranmak için kör edici ışığın bahanesini arzuluyorum.

Ama artık numara yapamam. "Beni buraya kadar takip mi ettin?"

Ses tonumdan hiç etkilenmedi. Sadece ellerini hareket ettirdi. *Seni her yere takip ederim.*

Sözlerinin kalbimi atlatmasına aldırmiyorum. "Yapma. Mahremiyetimi seviyorum. Yalnız kalmayı seviyorum."

Ama yalanımın arkasında bir inanç yok. Bazen mahremiyetimi severim. Özellikle yıllardır hiç mahremiyetim olmadıktan sonra. Ama hayatım boyunca kendimi yalnız hissettim ve bundan bıktım. Uzun zamandır bundan bıktım.

Finn'in soluk mavi gözleri bana sabit bir şekilde bakıyor. Kendimi avcı tarafından takip edilen bir av mı, yoksa hayranlıkla bakılan bir heykel mi gibi hissettiğimi anlayamıyorum.

Seni bir yere götürebilirim diye düşündüm.

"Demek beni buraya kadar takip ettin?"

Cevap verme zahmetine girmiyor. Tabii ki beni buraya kadar takip etti. Gizli kameralar yerleştirmek için daireme girdikleri çok açık. Beni kaldırımdan kaçırdılar. Hareketlerimi takip etmek, yaptıkları en hafif suç.

"Arabaya ihtiyacım yok. Ben iyiyim." Buraya gelmek için araç paylaşımı ücreti ödedim. Araba için para harcamaya devam edecek kadar param yok, ama aynı zamanda gururumu bir kenara bırakıp başkalarından yardım istemeyi de reddediyorum. Bir şey için tekrar başkasına bağımlı olmayı reddediyorum.

Bir kahve iyi gelir. İmkansız bir hızla aramızdaki mesafeyi kapatıyor, parmakları bileğimi kavlıyor. Beni arabasına sürüklemek için değil, yatıştırmak için, başparmağıyla tendonlarımı yukarı aşağı ovuşturuyor.

Dokunuşu kolumda elektrik kıvılcımları oluşturuyor. Donup kalıyorum, elinin ilerlemesini, parmak uçlarının kolumun geri kalanını, boynumu, yüzümü okşamasını istiyorum.

Ta ki onun kim olduğunu, nerede olduğumuzu hatırlayana ve onun elinden kurtulana kadar. "Damien ve Knox nerede?"

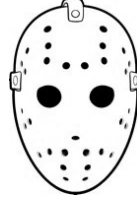
Ders.

"Sana siktir git dersem ve uzaklaşırsam, geçen seferki gibi beni kaldırımdan kaçırır mısın?"

Ağzının bir köşesindeki küçük bir sırıtışla bunu düşünür. *Ya da sen kaçarsın, ben de seni kovalarım. Hangisini tercih edersen.*

Gözlerimi gökyüzüne çeviriyorum ve onun beni kovalaması konusunda duyduğum heyecanı bastırıyorum. Üç şeytan da karanlıkta beni yakalayana kadar kovalıyor. Ben kendimi yakalatana kadar. "Bir kahve. Ve sen ısmarlıyorsun."

Finn'in dudaklarında, nefesimi kesen bir gülümseme belirir ve bu sefer onu takip ederim.

KAHVEHANEDE, Finn bir barista ve bebek arabası sallayan birkaç kadının dikkatini çeker. Onların bakışlarını suçlayamam ve içimi yakan kıskançlık için hiçbir mazeretim yok.

İkimiz için sipariş veriyorum ve Finn hiç tereddüt etmeden ödemeyi yapıyor. Şeytanlar bana ne kadar süre daha borçlu hissedecekler?

Karşılıklı oturduğumuz küçük masaya yerleştüğimizde, mocha'nın tatlı kokusu beni ısıtıyor ve ben de adliyedeki paniğimden çoktan sakinleşmiş durumdayım. Finn'in kararlı sessizliği, olmaması gerekse de beni sakinleştiriyor.

"Şimdi bana işaret dilini öğretmeyecek misin?" diye patladım, avuçlarım fincanımı kavrarken. Bu huzursuz enerjiden kurtulmak için ellerimle bir şeyler yapmak için can atıyorum.

Yüzü aydınlanıyor ve en sevdiği dili benimle paylaşmaktan duyduğu heyecan karşısında kalbim biraz eriyor.

"Bana en iyi küfürleri öğret."

Finn bana insanlara küfür etmeyi öğretirken, sonraki on dakikayı kıkırdayarak ve kahvemi neredeyse tükürerek geçiriyorum. Her dilde öğrenilmesi gereken en önemli kelimeler.

"Birine sikimi yala nasıl derim?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. *Gerçekten kullanacağın işaretler üzerinde çalışalım. Mesela Finn çok seksi, saçımı çek ve beni daha sert sık.*

Uyluklarım kasılırken ona sert bir bakış attım. "Sapık işareti ne?"

Yumuşak bir kakhaha atar, sonra gülümsemesi kaybolur ve bana yaklaşır. *Mahkemede ne yapıyordun?*

Gerginleşiyorum. Bir ara soracağımı biliyordum, ama hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etmek istiyorum. Sanki yakışıklı bir adamla normal bir kahve randevusunda

ve stresiz, harika bir çocukluk geçirmiş, hiçbir sorunu ve yükü olmayan, parlak bir geleceği olan bir üniversite öğrencisiymişim gibi. Keşke biraz daha rol yapmaya devam edebilsek.

"Jeremiah'a karşı geçici uzaklaştırma emri aldım." Elimdeki bardağı çeviriyorum. "Nihai emri almak için birkaç hafta sonra duruşmada onunla yüzleşmem gerekiyor. Tabii ona tebligat yapabilirlerse."

Finn hiç tereddüt etmeden işaret diliyle şöyle diyor: "*Seninle geleceğiz. Onunla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin.*"

Finn'e korkularımı söylememe bile gerek yok. Yüzümden okuyabiliyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum. Beni bu kadar kolay okuyabiliyor ki, bu çok rahatsız edici.

Bir yanımda bu teklifi kabul etmek için can atsa da, ağzımı kapalı tutuyorum.

Ama teklifini reddedemem de.

Elimi fincandan çekip tutar, başparmağıyla avucumun ortasını okşayarak tüm sinir uçlarımı orada toplar ve sonra elimi bırakıp işaret eder: *Cesursun. Seninle gurur duyuyorum.*

Bu sözleri nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. En son birinin benimle gurur duyduğunu söylediği zaman, annemle babam hayattaydı.

Öksürüyormuş gibi yapıp elimi onun elinden çekiyorum. Dokunuşu çok yoğun. Dokunmasına izin verirsem, hiç durmasını istemeyeceğim. "Daha çok aptalca. Ona servis yaptıklarında çıldıracak. Bütün bu olay muhtemelen yüzüme patlayacak."

Bu yüzden biz varız. Gözlerimi indirdiğimde, Finn masanın üzerinden uzanıp çenemi kaldırdı. Midem ters döndü. Bakışları yoğun, büyüleyiciydi. *Doğru şeyi yaptın. Başına gelenlerin hiçbirisi senin suçun değil.*

Kalbim ikiye bölünüyor. O her zaman tam da ihtiyacım olan kelimeleri bulur. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Bir anlık sessizlik geçiyor, sonra iç çekip ve neredeyse boşalmış olan kupamı itiyorum. "Neyse. Artık gidebilir miyiz?"

Tek kelime etmeden ayağa kalkar, masanın etrafından dolaşarak koltuğumdan kalkmama yardım eder. Ama bana uzattığı eli kabul etmeden önce, kaşları çatılır ve bir dizinin üzerine çöker.

Kalbim onunla birlikte

düşüyor. Ne oluyor?

Finn iki eliyle ayakkabıma uzanır. Bağları çözülmüş ayakkabı bağcıklarına.

Nefesimi tutarım.

İçeri girdiğimizde ona bakış atan barista, gülümseyerek masamıza yaklaşır. "Nişanlanacaklar sandım!" Finn bağcıklarını bağlarken kıkırdar. "Tatlı ister misiniz?"

"Gerek yok," diyorum, Finn bana yardım ederken ayağa kalkıyorum. "Teşekkürler."

"İyi günler!" diye seslenir barista.

Aynı evlilik teklifi düşüncesinin benim de aklımdan geçtiği için utanarak kapıdan çıkıp Finn'in arabasına koşarım. Tanrıya şükür *o kadar* deli değil.

Daireme dönerken, Finn ve ben radyo için kavga ediyoruz. Rap ve pop, folk ve country, hüzünlü baladlar ve neşeli marşlar arasında gidip geliyoruz.

Sırf onu kızdırmak için tekrar radyoyu değiştirmek üzere elimi kadrana uzattığımda, "Aurora" diye homurdanır.

Donup kalıyorum, omurgamdan aşağı lezzetli bir titreme geçiyor. Kahretsin, onun adımı yine böyle homurdanmasını duymak istiyorum.

Çok geçmeden, apartmanımın önündeki kaldırıma yanaşıyoruz. Göğsüm sıkışıyor. O apartmana geri dönmeye hazır değilim. Tekrar yalnız kalmaya hazır değilim.

"Beni *takip ettiğin* için sana teşekkür etmemem gerektiğini biliyorum, ama..." diye başlıyorum. Finn kaşlarını kaldırıyor ve bunu ona yüksek sesle itiraf edeceğime inanamıyorum, ama artık kendimi durduramıyorum. "Orada olduğun için mutluyum. O adliye binasında yalnız kalmak istemiyordum. Artık buna alışmam gerektiğini biliyorum; hayatım boyunca yalnız hissettim. Artık yalnızlığın geçeceğini, buna alışacağımı düşünmüştüm. Ama... sadece daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor."

Hemen, ellerimi kucağımda birbirine doladım. Ona bunu itiraf ettiğime inanamıyorum. Bu sözleri yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. O kadar derine gömdüğüm bir duygu ki, kendime bile itiraf etmeyi reddediyordum. Neyim var benim?

Finn dikkatimi çekmek için elime dokundu ama ona bakamadım.

"Aurora." Sesi, uzun süre kullanılmadığından kısık ve yalvarır gibi.

O benim adımı her söylediğinde içimi bir yıldırım çarpmış gibi hissetmemeliyim.

Sonunda, bakışlarımı onun gözlerine çeviriyorum. O da koyu renk kaşlarının arasından beni izliyor. Gözlerinde, acıma duygusuna dönüşmeden bir şekilde sempati uyandıran bir yoğunluk var.

Artık yalnız kalmak zorunda değilsin. Bir gün daha değil.

Boğazımı temizliyorum. "Yalnız kalmaya alışmam lazım. Yalnız yaşarsın, yalnız ölürsün. Bunu aşmam lazım."

O, kararlı bir şekilde başını salladı. *Hayır. Hayatının tamamını yalnız yaşamak istememek normal. Bu seni zayıf yapmaz.*

Şimdi gözyaşlarımı silmem gerekiyor. Lanet olsun ona.

Ardından gelen sessizliğin ritminde aramızda elektriksel bir gerilim oluşur. O çok yakışıklı. Kristal mavisi gözleri, alnından kulaklarına kadar uzanan koyu saçları, keskin elmacık kemikleri ve çenesi, belirgin gırtlak ve dar yüzüne göre biraz fazla büyük dudakları. Onun tek kusuru bu. Ama aslında bu bir kusur değil. Tek bir kusur bile bulamıyorum.

Daha iyi düşünebilmeden, kendimi ona atıyorum, dudaklarımız çarpışıyor. Dudakları çok yumuşak. Hayal ettiğim kadar mükemmel...

Geri atlıyorum, dudaklarım karıncalanıyor, dehşet beni sarıyor. "Kahretsin, yapmamalıydım..."

Finn sözümü bitirmeme izin vermez. İki eliyle yüzümü tutar ve beni kendine doğru çeker, dudakları dudaklarımla tekrar çarpışır.

Dudaklarımız mükemmel bir şekilde birbirine uyuyor, dudaklarımla oynuyor, alt dudağımı emiyor ve sonra nazikçe ısıyor. Nefesim kesiliyor ve ellerim de yüzüne kayıyor, başını eğip öpücüğü derinleştirirken cildi şaşırtıcı derecede yumuşak ve pürüzsüz.

Dudaklarımı ayırır ve dillerimiz buluştuğunda, göğsümün derinliklerinden bir inilti çıkar. Beklenmedik bir inilti onun ağzından benimkine geçer ve bu beni tamamen eritmeye yeter.

Lütfen yine öyle inle, aman Tanrım...

"Finn..." Nefes nefese kalıyorum.

Ama nefes almama izin vermez, beni kendine çeker ve tekrar yutar. Tadı tatlı, yoğun kahve gibidir ve dudakları yastık gibi yumuşaktır. Onları her santimimde hissetmek istiyorum. O dili kullanmadan önce...

Nefes nefese geri çekiliyorum. "Teşekkür ederim," diyorum. "Beni bıraktığın için."

O itiraz etmeden, arabadan atlıyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum ve başım dönerek apartmanımın merdivenlerini koşarak çıkıyorum.

Eğer şimdi ondan uzaklaşmazsam, beni Şeytanların evine geri götürmesine izin vereceğim. Ve bana istediklerini yapmalarına izin vereceğim.

Akıllıca bir fikir *değil*. Ne kadar inanılmaz gelse de.

Şimdi *iki* şeytani öptüm. Onlardan uzak durmam gerektiğini kendime yemin etmişim. Bir ilişkiden yeni çıktım. Gerçekten *çok* kötü

. Bir süre bekâr kalmam lazım. Kendimi tanımak, kendi başıma mutlu olmak, kendi ayaklarımın üzerinde durmak için zamana ihtiyacım var.

Bu akıllıca bir hareket olurdu. Aklı başında bir kız böyle yapardı. Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum.

Yine de her geçen gün onlardan uzak durmak giderek daha imkansız hale geliyor. Uzak durmak istemek.

Bölüm 12

Aurora

MÜZİK BİNASINDA, son on dakika içinde beşinci kez Beethoven'ın "Für Elise" parçasını çalmaya çalışıyorum.

Annem klasik piyanistti ve benim piyano parmaklarıyla doğduğumu söylerdi, bu yüzden bu enstrüman bana daha doğal gelmeliydi. Son gittiğim lisenin bando öğretmenine göre, klavye en çok yönlü enstrümandır ve her ciddi müzisyen onu ustaca çalabilmelidir.

Yine de, nota kağıdına bakarken gözlerim donup kalıyor, parmaklarım takılıyor ve beni baştan başlamaya zorluyor.

Jeremiah'ın sözleri kafamda yankılanıyor. *Bırak gitsin. Gerçekten iyi olduğun bir şey yap. Sana gerçekten para kazandıracak bir şey yap. Müzik bölümünden mezun olunca ne yapacaksın ki?*

Ne yazık ki, orkestra şefim de, imkansız standartlarına ulaşamayan öğrencilere yıllardır bağırarak geçirdiği zamanın izlerini taşıyan, derin kaz ayakları olan, tam bir sert kadındır.

Bu, sahne korkumu yenmem için pek de uygun bir yöntem değil.

"Belki de kemanla devam etmelisiniz, Bayan Archer." Profesör Abernathy'nin elleri kalçalarında, kemikli dirsekleri yavru kuş gibi dışarı çıkmış. Her iki saniyede bir, gri çizgili at kuyruğunu düzeltiyor, tel çerçeveli gözlüklerini yukarı itiyor ya da sinirli bir boğa gibi burnundan nefes alıyor. Bunların hepsi dikkatimi dağıtmaya yetiyor.

Çenemi sıkıyorum, ama mucizevi bir şekilde ona bağırarak istediğim tüm küfürleri geri tutmayı başarıyorum.

"Tekrar," diye bağırıyor Profesör Abernathy.

Omuzlarımı silkiyorum ve tekrar deniyorum, parmaklarım dokunulduğunda serin olan pürüzsüz tuşların üzerinde kayıyor. Bu sefer, yanlış notalar daha hızlı geliyor, uyumsuz sesler kulaklarımı çınlatıyor.

Profesör Abernathy beni tekrar azarlamadan önce, çenemi sıkıp avuç içlerim ağrıyana kadar tuşlara vuruyorum. Sırtım ve kığım

en kötüsü de, o odaya girmeden önce bu lanet şarkıyı mükemmel bir şekilde çalmış olmam.

Sorun o. Beni izleyen *herkes*. Spot ışığı altında kaldığımda, uzuvlarım kaskatı kesiliyor, parmaklarım kilitleniyor ve zihnim karışıyor. Notalar birbirine karışıyor, yerimi kaybediyorum, sonraki notaları unutuyorum ve her şey mahvoluyor.

Eğer sadece yalnızken çalabiliyorsam, resitalimde başarısız olacağım. Bu da mezuniyetimi ertelemek ve Juilliard'a veda etmek anlamına geliyor. Jeremiah'dan uzaklaşmak için tek şansımı elden kaçırmak anlamına geliyor. Tamamen bana ait yeni bir hayata başlamak için.

Profesör Abernathy iç geçirir. "Bugünlük bu kadar. Eşyalarını topla ve başka bir öğrencinin bu odayı kullanmasına izin ver." Çantasını alır ve kaşlarını çatarak bana bakar. "Belki de gerçekten pratik yapmak için zaman ayıran biri."

"*Saatlerdir* buradayım," diye öfkeyle söylüyorum.

"Belki de biri ensesindeyken çalamıyordur," diye alçak bir sesle söylenir. "Hata yapmasını bekliyor."

Profesör Abernathy ve ben, kapının yanında duran üç dev adamı görünce irkiliriz.

Damien, Knox ve Finn.

Onları gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Aurora kimse izlemediğinde çok güzel çalıyor." Knox, kalbimin etrafındaki donmuş duvarı eriten sıcak bir gülümsemeyle bana bakar. "Şarkı da söylüyor."

Doğru. Kimsenin beni izlemediğini sandığımda çaldığımı duymuşlar. Hâlâ daireme sakladıkları o lanet kameraları bulamadım.

Profesör Abernathy, sanki onların ona böyle davranmasından ben sorumluymuşum gibi bana sert bir bakış attı. Sanki onları kontrol edebilmem gerekiyormuş gibi. Onlar benim köpeklerim değil ki. "Eğer bu doğruysa, ciddi bir müzisyen olmak istiyorsa sahne korkusunu yenmeyi öğrenmesi gerekecek."

"Bunu ona öğretmek senin görevin değil mi?" Damien kollarını kavuşturup yüzü bulutlu bir şekilde yaklaşıyor. "Bunun senin işin olduğundan eminim."

Yüzümde beliren gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. Profesör Abernathy bir kez olsun sessiz kalıyor. Tek tepki, odadan çıkarken yanaklarının kızarması. "Yarın görüşürüz Bayan Archer. Hazırlıklı olun."

"Her zamanki gibi zevkti, Profesör!" Arkasına seslenirim, ama o çoktan gitmiştir.

Knox yanıma gelip piyano taburesine oturur. Sıcaklığı ve nane kokusu anında rahatlatıcıdır, kaslarım şimdiden gevşemeye başlamıştır. "Onu dinleme. Sen her şeyi yapabilirsin, Rory."

Tanrım, Knox her zaman ne söyleyeceğini bilir. Bir kızın övgü ihtiyacını nasıl karşılayacağını gerçekten iyi bilir.

Finn yanımda belirir, parmağıyla saçımın bir tutamını okşar ve sonra parmağıyla saçımı kıvrır. Onların yakınlığı kalbimi hızla attırır. Finn eliyle işaret eder, *Her şeyi*.

Ailem öldüğünden beri, tanıdığım herkes kendimi ve yeteneklerimi sorgulamama neden oldu. Öğretmenler, koruyucu aileler, sosyal hizmet görevlileri, sınıf arkadaşları, arkadaşlar, erkek arkadaşlar.

Sonra üç şeytan hayatıma girip, her zaman duymak istediğim şeyleri söyledi. "*Sen güzelsin. Her şeyi yapabilirsin. Yalnız değilsin. Ben buradayım.*"

Gözlerimi silirim ve onların önünde ağlamaya başlamadan önce zorla gülümserim. "Tanrım, o kaltağı nefret ediyorum."

"Çal," diyor Finn alçak sesle. "Bizim için."

Dudaklarımı ısırıp önümdeki siyah ve beyaz tuşlara bakıyorum. Hayatım boyunca müzik benim tek kaçış noktam oldu. Kimsenin bunu da benden almasını istemiyorum.

"Çaldığını dinlemeyi sevdiğimizi biliyorsun." Knox omzuyla bana hafifçe çarptı. "Kafandaki diğer sesleri engelle, Rory. Onlar önemli değil."

"Onlar hiçbir şey bilmiyorlar." Damien'in sesi tehlikeli bir tonda, çenemi tutup gözlerimi kendininkine çeviriyor. "Şu anda önemli olan tek sesler bizim seslerimiz. Ve seninki."

Devils'ın önünde çalabilirsem, belki sahne korkumu yenebilirim. Sonunda kafamda yankılanan tüm o olumsuz sesleri susturabilirim.

Devils beni çevrelerken birkaç saniye sessizlik geçer. Onlar bana gülmez ya da alay etmezler. Her şeyi mahvetsem bile, bunu görmezden gelirler ya da benimle birlikte gülerler.

Ama parmaklarım tekrar soğuk tuşlara dokunduğu anda, ensem yanar ve ayağa fırlarım.

Piyanenin üstündeki telefonuma dokunarak saati kontrol ettim.

"Yapamam. İşe gitmem gerek."

"Seni biz götürürüz." Damien anahtarlarını havada salladı.

Eğer aralarından hayal kırıklığına uğrayanlar varsa, bunu bana göstermiyorlar.

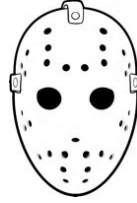
Kafamı sallayıp, notalarımı ve telefonumu çantama koyuyorum. "Benim arabam var."

"Bizi yalvartma, Rory," Knox arkamdan seslenir.

İçgüdülerime aykırı olarak, kapıda durup onlara dönerek soruyorum. "Ne için yalvaracaksınız?"

"Senin için," diyor Finn basitçe.

Gözleri sanki dünyada tek var olan kişi benmişim gibi bana kilitlenmiş durumda. Bir kez olsun, içimdeki küçük bir parça onların ilgisinden keyif alıyor. "Belki de benim için yalvaracak erkekler istiyorum."

"Bu tavırla bahşiş almakta iyi şanslar." Dayanılmaz iş arkadaşım Leah, her zamanki kendini beğenmiş gülümsemesiyle bana bakar. "Ya da işinde kalmakta."

Boş tabakları ve bardakları kaos içinde bir gürültüyle bulaşık küvetine atıyorum. Leah Can-Suck-My-Dick Cummings ile aynı fikirde olmaktan nefret etsem de, bu tavrımla işimde uzun süre kalamayacağım konusunda muhtemelen haklı. Ve bu işe ne kadar ihtiyacım olursa olsun, tavrımı yakın zamanda değiştirmeyi kesinlikle düşünmüyorum. Bazı insanlara yüzlerine karşı pislik oldukları söylenmesi gerekir.

"Belki de müşteriler, yemeklerini hazırlayan insanlarla uğraşmamaları gerektiğini artık anlamış olmalıdır."

Leah burun kıvrır. "O zaman çorbalarına tükür. Ama eğer bir kaltak isen, bahşişine veda edebilirsin."

Nakit paranın olmadığı masama başını sallar.

Bir zamanlar insanlar bana tatlı derlerdi. Sessiz, kibar, hatta *arkadaş canlısı*.

Şu anda beni tanıyan hiç kimse muhtemelen tek bir iyi söz bile söylemez. diye.

Şimdi ben, defalarca tekmelenmiş bir köpeğim, biri bana çok yaklaşırsa birisi çok yaklaşırsa hırlar. Gerekirse elini ısırır.

Bu şekilde kendimi güvende tutuyorum.

Tüm masalarım boş. Dürüst olmak gerekirse, restoran genellikle oldukça sakin. Burada iş güvenliğimin en iyi ihtimalle zayıf olmasının bir başka nedeni de bu. Ama Leah'ın üç masada mutlu müşterileri olduğunu, çoğunun da düzenli müşteriler olduğunu görmezden gelmek imkansız. Birlikte vardiyada çalıştığımızda, o cebinde yüz elli dolar ile ayrılır — masalarında birkaç azgın orta yaşlı erkek varsa iki yüz dolar — ve ben elli doları zar zor toplayabilirsem şanslıyım. Gerektiğinde sahte bir gülümseme takınmayı biliyor.

Jeremiah'la birlikteyken ben de aynısını yapabilirdim. Gerektiğinde gülümserdim. Huzuru korurdum. Dikkatli davranırdım. Ama artık bunu yapamıyorum.

Jeremiah'dan ayrıldığımda bu şekilde yaşamayı bırakacağıma yemin ettim. Geri dönemem.

Kovulana kadar burada kalacağım. Sonra bir sonraki işim muhtemelen insanlarla etkileşim gerektirmeyen bir şey olmalı.

Leah beni yakalamadan önce telefonuma bakıyorum. Barb'dan cevapsız bir arama ve bir sesli mesaj var. Bildirimleri silip sesli mesajı dinlemeden siliyorum, sonra da numarasını engelliyorum. O kadının bana söyleyeceklerini dinlemek istemiyorum.

Kapıya çarpan tanıdık zil sesi endişemi artırıyor. Eski güzel klasik şartlanma.

"Seninki!" Leah, masalarından biri için atıştırmalık almak üzere mutfağa giderken bana seslenir.

İç çekiyorum, ama kapıda duran gülümseyen yüzlerden birine bakınca içim rahatlıyor.

"Hey, Aurora!" Sienna koşarak bana sarılır.

Onun yanında, Juliet her zamanki gibi hoşnutsuz, dudaklarını büzerek, sallanan ahşap masalar, karo zeminler ve minimal, modası geçmiş dekor gibi etkileyici olmayan ortamı inceler.

"Burada olduğumu nasıl bildiniz?" diye soruyorum onlara. Juliet, cevabı zaten bilmem gerekmiş gibi piercingli kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Tabii ya. Takipçilerim."

Finn, Knox ve Damien benim hakkımda ne bilmiyorlar ki? Sienna ve Juliet'i buraya gönderdikleri ve benimle etkileşime giren her erkek müşteri ve iş arkadaşşıma kaşlarını çatarak bakmadıkları için şükretmeliyim.

"Çocuklar seni burada bulabileceğimizi söylediler," diye onaylıyor Sienna. "Vardiyayı bittikten sonra takılabileceğini düşündük. Kızlar gecesi!"

Görünüşe göre burada yemek yemeyi planlamıyorlar. En iyisi bu. Onlara burada öğle yemeği molası bile vermediğimi söylemek zorunda kalırdım. Caddenin karşısındaki, kötü burritoları ve gıda zehirlenmeleriyle ünlü bistroya gidiyorum.

Kızlar gecesinin ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama eminim ki rahatlatıcı bir dizi izleyip saat dokuzda uykuya dalma planımdan daha iyi olacaktır. "Tabii. Vardiyam on dakika sonra bitiyor."

Sienna'nın yüzü aydınlanır. "Harika! Cumartesi günü Sigma Chi partisine de bizimle gelmek ister misin diye düşünüyorduk?"

"Benim hayırsever biri olmadığımı biliyorsunuz, değil mi?" Onlara sadece nezaketen ya da Devils'a bir iyilik olarak davet etseler bile, bunu takdir ettiğimi belirtmek için ona içten bir gülümseme gösteririm.

"Sevmediğimiz insanlarla takılmayız." Juliet, yer gösterilmesini beklemeden bir masaya oturur ve kollarını kavuşturur.

"Güzel. İkinizle takılmayı seviyorum."

Juliet burun kıvrır. "Evet, sadece ikimiz."

Onu görmezden gelmeye karar verdim. "Beklerken su falan ister misin?"

"Tabii," Juliet homurdanırken, Sienna onun yanına oturur ve "Limonata alabilir miyim?" diye seslenir.

"Tabii. Hemen geliyorum." Sonunda, düzgün müşteriler geldi.

İçeceklerini almak için mutfaka giderken, göğsümdeki her zamanki ağırlık şimdiden hafıflemiş gibi hissediyorum. Ne yazık ki, en son ne zaman bir şeyi iple çektiğimi hatırlayamıyorum. Sienna ve Juliet'in buraya kendi istekleriyle mi geldiklerini yoksa Devils'ın onları buraya gönderip beni gözetlemelerini mi sağladığını bilmiyorum, ama şu anda umurumda değil. Sienna ve Juliet'le vakit geçirmeyi seviyorum ve Devils onları beni kızlar gecesine davet etmeleri için teşvik ettiyse, bunu yaptıkları için memnunum.

Belki de üç çılgın hokey oyuncusunun işine burnunu sokması *o kadar da* kötü bir şey değildir.

Tabii bunu onlara asla itiraf etmeyeceğim.

"O kızları tanıyor musun?" diye soruyor Leah, ben Sienna'nın limonatasını doldururken mutfaktan kafasını uzatarak.

"Evet. Hepimiz Diamond'a gidiyoruz."

"Huh. Peki yanlarındaki adam kim? Erkek arkadaşın mı?"

"Erkek arkadaşım yok." İkinin bardaklarını da alıyorum. Trey ya da Luke gelmiş olmalı. Kızlar gecesini buraya kadarmış.

Mutfaktan çıktığımda bardakları neredeyse düşürüyordum.

Juliet koltuğundan kalkmış, kollarını kavuşturmuş ve yanında duran uzun boylu adama öfkeyle bakıyor. Sienna'nın gözleri korkuyla parıltıyor, adamın yüzündeki rahat gülümseme ise hiç kaybolmuyor.

"*Siktir,*" diye tıslıyorum.

"Ne?" Leah sesini alçaltmaya tenezzül etmiyor. "O kim?" "Hokey izlemiyorsun, değil mi?"

O alaycı bir şekilde, "Hayır, spor izlemem. Beyzbolcuların sahada dans ettiği videolar hariç. Onları gördün mü? O pantolonların içindeki kalçaları? *Vay canına*. Spor *böyle olsaydı*, izlerdim" der.

Leah'ı itip geçiyorum, onu dinlemiyorum bile. Her adımda kalbim daha hızlı atıyor, gözlüklerimdeki buğu avuçlarımı terletiyor. Vücudumdaki her içgüdü bana diğer yöne koşmamı söylüyor, ama o çıkışımı engelliyor.

Üçü de bana dönüyor ve ben bir anka kuşu gibi alevler içinde yanıp küle dönüşmek istiyorum.

"Selam, Rora." Jeremiah'ın tanıdık sesi midemi bulandırıyor, boğazıma safra geliyor.

Uzamış sakallarıyla neredeyse tanınmaz hale gelmiş. Artık hokey oynamadığı için kas kütlesini kaybetmeye başlamış. Alkol tüketimi alnındaki çizgileri ve cilt rengini kötüleştiriyor. Tanıştığımız zamanki on yedi yaşındaki halinden çok farklı. Herkes gibi ben de onun oyununa kanmıştım.

Ama ben çok daha fazla aşık olmuştum.

Nefes al, nefes al, nefes al.

Bardakları Sienna ve Juliet'in masasına koydum. Bakışlar öldürebilseydi, Jeremiah çoktan Juliet tarafından öldürülmüş olurdu. Onunla uğraşmayacak olsam da - ve onun hakkındaki söylentilerden anladığım kadarıyla, kampüsteki çoğu insan ondan korkuyor - o, gerçekte kiminle uğraştığını bilmiyor.

"Nasılsın? Seni özledim."

Özledin mi? Yani kontrol edebileceğin birini özledin demek.

"Burada ne yapıyorsun?" Tanrım, sesimdeki titremeyi nefret ediyorum.

Tehlikeli bir durumda vücudun stres tepkisiyle tepki vereceğini söylerler: savaş, kaç ya da donakal.

Ama Jeremiah'ın yanında bunların hiçbirini yapmıyorum. Vücudumun tepkisi, avcıya yalakalık yapmak

—yırtıcıya yakınlaş, onu yatıştırmak için ne gerekiyorsa söyle ya da yap.

Onları. Dişlerini geçirmelerini önlemek için.

Juliet'in tepkisi savaşımdır. "Buradan defolup gitmelisin."

"Tanıdık geliyorsun." O, Juliet ve Sienna'yı işaret eder, yüzünde hala o çekici gülümseme vardır. "Sigma Chi partisi, değil mi? Rora'yı tanıyor musun?"

Midem düğümlenir. Onların müdahale etmesine izin vermemeliydim. Onları bu karmaşaya bulaştırmamalıydim. Artık bu işin ortasında olduklarına göre, onlara nasıl misilleme yapacağı belli olmaz. Onlara zarar verirse, kendimi asla affetmem.

"Git." Juliet geri adım atmıyor.

Jeremiah hiç tereddüt etmiyor. Gülümsemesi bana yöneliyor. Bu dünyada, onun gözlerini üzerimde hissetmekten daha çok nefret ettiğim çok az şey var. "Konuşabilir miyiz? Kahve içerken? Ben ısmarlıyorum."

Bu teklif bana Finn ile kahve içtiğimiz günü hatırlatıyor. Finn, Jeremiah'ın burada olduğunu bilse çılgına dönerdi. Sienna, Juliet ve benim onunla yalnız kaldığımızı bilselerdi, tüm Devils üyeleri çılgına dönerdi, bu kadar halka açık bir yerde olsak bile.

"O seninle hiçbir yere gitmeyecek," diye öfkeyle söylüyor Juliet.

"Bence Rora kendi adına konuşabilir." Jeremiah, Juliet'e sadece onu iyi tanıyanların fark edebileceği bir parça sinir bozukluğu içeren bir gülümseme atar. Çok geçmeden, dikkati tekrar bana döner. "Hasret gideririz. Uzun zaman oldu."

Yüzünde hiçbir şey belli etmiyor, ama o her zaman gerçek duygularını saklamakta ustadır, ta ki baraj kırılana kadar. Ta ki gülümsemesi kaybolup üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrılana kadar. Şimdilik rolünü sürdürüyor. Çok fazla tanık var.

Yasaklama emrini biliyor olmalı. Mahkeme henüz bana haber vermedi, ama bu yüzden buraya gelmiş olmalı.

Juliet ve Sienna'nın bakışları üzerimde. Juliet, onu bir kan köpeği gibi salmak için benden bir işaret bekliyor ve Sienna, polisi aramak için elinde telefonla hazır bekliyor. Ya da daha iyisi, Şeytanlar'ı.

Hepsinin bu boka bulaşmış olmalarından nefret ediyorum. Yıllardır kurtulmak için mücadele ettiğim bataklığa benimle birlikte hapsolmuşlar.

Yavaşça derin bir nefes alıyorum, patlamaya hazır endişe topunu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum.

"Ne?" Beni duydu. Beni duydu, ama hayır cevabını asla kabul etmez.

Boğazımı temizlerim ve çenemi kaldırırım. "Hayır. Konuşamayız. Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Gözlerindeki öfke parıltısı, onu kızdırdığının tek işaretidir. Ama öfke ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolur. Onu serbest bırakmaya hazır olana kadar kafeste tutulur. "Peki, fikrini değiştirirsen bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Jeremiah kapıdan çıkıp zili çalarak uzaklaştıktan sonra bile, havada gerginlik hissediliyor. Müşterilerimiz sessizliğe büründü ve mutfaktan gelen spatula ve tabak sesleri tek duyulan sesler.

Leah tırnaklarını koluma geçirir. "Buraya dramayı getiremezsin."

Onu itekleyerek, kafasını koparmak üzereyim. "Ben *getirmedim*. Kendi başına geldi, ben davet etmedim."

Erkeklerin yaptıklarından dolayı suçlanmaktan bıktım. Profesör Abernathy, Devils'ın gelip ona bağırması benim suçummuş gibi bana dik dik bakıyor. Leah, Jeremiah'ın işime gelip olay çıkarmış olmasından benim sorumluyummuş gibi davranıyor. Finn haklıydı, bu boktan durum benim suçum değil. Hiçbiri.

Leah bana sert bir bakış attı. "*Tanrım*. Sakin ol. Sadece kovulmaman için yardım etmeye çalışıyorum. Kötü davranmana gerek yok."

O öfkeyle uzaklaşıyor ve eminim ki iş arkadaşı tarafından azarlandığı için masalarından daha fazla bahşış alacaktır.

Sienna ve Juliet'in yanına, kabine çöküyorum ve titreyen ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum. Cesaretimi toplayıp pencereden dışarı baktığımda, Jeremiah arabasına biniyor.

Ama gitmiyor.

Ya benim vardiyam bitene kadar orada bekliyorsa? Tanıklar ortadan kalkana kadar?

"İş yerine gelmesine inanamıyorum." Sienna bana yaklaşır ve omzuma garip bir şekilde elini koyar.

"İnanıyorum. Ona karşı uzaklaştırma emri çıkardım. Ona tebliğ etmiş olmalılar. Şimdi kızgın."

Juliet, kabinin kendi tarafında somurtarak oturur. Sanki onun gözlerini kafatasından söküp çıkaramadığı için dudaklarını büküyormuş gibi. "Yasaklama emri çıkarmakla doğru olanı yaptın. Onun pislik olması senin suçun değil."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sorar Sienna.

Onun asıl sorduğu soruyu duyabiliyorum. *Nasıl oldu da seni istismar eden bir pislikle birlikte oldun?* "Onun biyolojik ailesi, ben on altı yaşındayken benim koruyucu ailem oldu."

Onunla çok çabuk aşık olduk ve gizlice görüşmeye başladık. On yedi yaşındayken, onları fark ettiler ve beni evden attılar."

O zamanlar, geceleri onun odasında, ebeveynlerinin burnunun dibinde gizlice buluşmak heyecan verici ve keyifli geliyordu. Onun yatağında geceleri uyumak, onun beni sevdiği anlamına geliyordu.

O ana kadar, ailesi beni kasabada gezdirip, herkesin ne kadar harika insanlar olduklarını, koruyucu aile olarak çocukları evlerine aldıklarını ve onlara lüks doğum günleri ve tatiller yaşattıklarını göstermek için gösteriş yapıyordu. Kapalı kapılar ardında ise, ben bir amaç için bir araçtım.

Ta ki ailesi gizlice buluştuğumuzu öğrenip çılgına dönene kadar. Masum oğullarını baştan çıkardığım için beni suçladılar.

"Beni evden attıklarında o on sekiz yaşındaydı, bu yüzden birlikte bir yer bulduk. O, onların hiçbir hata yapmayan bebeği olduğu için, tüm masraflarını onlar karşılıyordu. Benim de orada yaşadığımı bilmiyorlardı ve birkaç ay sonra, sistemden yaşım nedeniyle çıktım, bu yüzden gidecek başka yerim yoktu. O zaman, benim ona bağılı olduğumu anladığında, çok daha kötüleşti."

O zamana kadar Jeremiah'ın davranışlarını ruh hali değişimlerine bağılıyordum. Öfke, bastırılmış testosteron. Şımarık tek çocuk olarak büyümek. Bana hiç vurmadı, ama her zaman kötü davranma kapasitesi vardı. Yalan söyleme, manipölasyon ve gaslighting.

Ama ben bağlanma sorunları olan bir yetimdim. Bu yüzden içimden bir şeylerin yolunda olmadığını bilsem de, içgüdülerimi dinlemedim. Dinleyemedim.

Zayıf bir gülümseme zorluyorum. "Muhtemelen benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun."

Sienna elimi sıkıyor. "Hiç de değil. Yalnızdın. Tabii ki ona güvenmek istedin. Tabii ki bu dünyada birinin seni seveceğini ve sana bakacağını umdun."

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı tutuyorum. Sienna, Juliet ve Devils'ın beni kısa bir süredir tanımalarına rağmen beni bu kadar iyi anlamaları çok ilginç.

"Knox'un Monica ile çıkmasının aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?" Juliet, ifadesiz yüzüyle hiçbir şey belli etmeden sorar.

"Tabii ki hayır." Knox'un eski sevgilisinin adı geçince kan basıncım yükselir. Ona ne yaptığını görmedim ama sonuçlarını gördüm. Onu nefret etmek için bu yeter de artar bile.

"O yüzden kendini suçlama."

Titrek bir iç çekişle yükselen hıçkırığı bastırıyorum. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. Yıllarca, Jeremiah'ın ailesi onun davranışlarından beni sorumlu tuttu. Lisedeki pislik arkadaşlarımız, takım arkadaşları,

koçları, öğretmenlerimiz de öyle. Onun davranışlarından bir şekilde sorumlu olmasam bile, yanında kaldığım için aptaldım.

Kurbanlar, birilerinin gözünde her zaman kötü adamlardır. Çoğu zaman, kendi gözümüzde de. "Peki, ondan ne zaman ayrıldın?" diye sorar Sienna, yumuşak bir sesle.

"Sigma Chi partisi yaklaşık iki hafta önce. NHL'ye girdiğinde işler biraz düzeldi. O kadar meşguldü ki, onunla fazla zaman geçirmek zorunda kalmadım. Tekrar müziğime odaklanabildim. Ama nedense, birlikte geçirdiğimiz zaman azaldıkça o daha da kötüleşti, bu yüzden birlikte olduğumuzda durum gittikçe kötüleşiyordu. Sonra NHL'den atıldığında, artık onunla birlikte kalamayacağımı anladım. O bir saatli bomba. Bir süre, saldırganlığını buz pistindeki rakiplerine yöneltiyordu. Ama hokey olmadan? Yakında saldırganlığını bana yönelteceğini biliyordum." Titrek bir nefes verdim. Bu, başından sonuna kadar tüm hikayeyi ilk kez birine anlatışımı.

Ama görünüşe göre henüz bitmemiş. Jeremiah son sözü söyleyecektir.

"Gidebildiğine *çok* sevindim." Sienna elimi tekrar sıktı, ben de onun elini sıktım.

Juliet pencereden Jeremiah'ın arabasına öfkeyle bakıyor. Muhtemelen benim intikamımı alabileceği tüm yolları hayal ediyor.

"Ben de." Sonunda, beni beklemekten yorulan Jeremiah motoru çalıştırır. Vücudumdaki tüm gergin kaslar sonunda gevşer. "Ama bu iş bitmedi."

Bölüm 13

Finn

O BENİ ÖPTÜ.

Aurora *beni* öptü.

Geçtiğimiz hafta boyunca başka hiçbir şey düşünemedim. O anı arabamda defalarca tekrar tekrar yaşadım. Yumuşak dudakları benim dudaklarımdaydı. Dilinde şekerli kahvenin tadı vardı. Boğazından sessiz bir inilti çıktı.

Dudaklarının tekrar dudaklarıma değmesini istiyorum. Ağzımın onun her santimetresine değmesini istiyorum.

Quinn web kameramdan bana el sallıyor. Kaşlarının arasında derin bir çizgi var.

Merhaba! Balo elbisemi bulduğumu söyledim. Güzel. Ve sen tek başına gideceksin.

Tabii ki. Adam'dan ayrıldığımı az önce söyledim. Bu haberi bana, öğle yemeğinde ne yediğini anlatır gibi işaret diliyle iletiyor.

Bu uzun sürmedi.

Quinn, çok sayıda erkek arkadaşı olmasıyla ünlüdür. Hiçbir ilişkisi birkaç aydan uzun sürmez. Ne yazık ki, bekar kalmak da öyle.

Sonbaharda buraya kaydolacak ve flört havuzunda daha da fazla erkek olacak. Ne yazık ki ben çoktan mezun olmuş olacağım ve o buradayken ona göz kulak olamayacağım. Daha da önemlisi, onunla bir şansları olduğunu düşünen küçük pisliklere göz kulak olamayacağım.

Başka bir şey mi bekliyordun? Quinn kalpleri kırmaktan gurur duyar.

Hayır. Belki bir süre bekâr kal. Yeni bir şeyler dene.

Gözlerini devirdi. *Bir erkek kardeşe karşı da bu kadar koruyucu olur muydun?*

Evet. Kız olman önemli değil. Seni önemsiyorum, o yüzden koruyorum.

İyi. Kardeşim kadın düşmanı olsaydı çok hayal kırıklığına uğrardım. Başını eğiyor ve ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. Kendimi hazırlıyorum. *Son zamanlarda garip bir şekilde mutlu görünüyorsun. Sonunda seviştin mi?*

Yüzümü buruşturuyorum. *Bu konuyu konuşmayacağız. Bir şey oldu. Anlat.*

Ben pes edene kadar başımın etini yiyecek. Ona kelimeleri işaret dilinde anlatırken ağzımın köşesindeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. *Aurora'yı öptüm.*

Quinn'in gözleri parlar. Sonra seviştiniz mi?

Tanrım, Quinn. Hayır. Keşke yapsaydık ama. Aurora yolcu koltuğundan kucağıma tırmandı, ben onun gömleğini yırtıp dantelli sütyenini aşağı çekerken sırtını direksiyona dayadı...

Quinn gözlerini kısıyor. O zaman neden bu kadar heyecanlısın anlamıyorum. Ben sürekli insanları öpüyorum ama sonra senin gibi görünmüyorum. Aşıksın, değil mi?

Sadece bir öpücüktü. Hepsi bu.

Şu anda Aurora için hepimiz sadece birer teselli olabiliriz. Çok yakın zamanda çok fazla şey yaşadı. Daha fazlasına hazır değil.

Ama ben bekleyeceğim. Onun için ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Quinn sırtıyor. *Ona aşık oluyorsun. Anlıyorum.*

Yatak odamın kapısı hafifçe çalındı. Kurtarıcım. *Gitmeliyim.*

Quinn itiraz etmeden önce dizüstü bilgisayarımı kapattım. Sienna tekrar kapıyı çalmak üzereyken kapıyı açtım.

"Selam!" Gülümsüyor. Sienna her zaman tatlı olmuştur. Sevimli. Bir keresinde onu paylaşabileceğimizi düşünmüştük. Luke bunu çabucak engelledi. Şimdi bunu hayal etmek bile zor. Artık bir hokey hayranından çok bir baldız gibi. "Aurora hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Kapı çerçevesine yaslanıyorum. Başımı eğiyorum. Bunu devam etmesi için bir davet olarak algılıyor.

"Onun için endişeleniyorum. İş yerindeyken eski sevgilisi ortaya çıktı." Tüm kaslarım gerildi. Dikleştim, ellerimi yumruk yaptım.

Sienna, ben çılgına dönmeden önce beni sakinleştirmek için ellerini kaldırır. "O iyi. Adam sadece kahve içerken konuşmak istedi, o da reddetti ve adam gitti. Ama... Onu rahat bırakmayacağından endişeleniyorum. Yaklaşma yasağı olsa bile."

Başımı sallarım. Çenemi o kadar sıkıyorum ki dişlerim ağrıyor. O pisliği öğrendiğimizden beri bu olasılıktan endişe duyuyorum.

"Bence onu bizimle yaşamaya davet etmeliyiz," diyor Sienna. "Hepimiz için sorun olmaz. Juliet'e zaten söyledim, Luke ve Trey'in de umurunda olmayacağını biliyorsun."

Damien, Knox ve ben Aurora'nın taşınmasını çok isteriz. Onu paylaşır, geceleri sırayla ona bakar, onu okula ve işe götürürüz. Onu korumak çok daha kolay olur. Ama o asla kabul etmez.

Yüzümdeki ifadeyi gören Sienna, "Buna direneceğini biliyorum. Çok şey yaşadı ve kimseye bağımlı olmak istemiyor. Ama fikrini değiştirirse, hepimizin onu desteklediğini bilmeni istedim," diye ekliyor.

Ona gülümserim. Sienna çok tatlı bir kız. Son zamanlarda Juliet ile Aurora'nın iyi arkadaş olmalarına sevindim.

Sienna odamı işaret eder. "Tamam, sen mastürbasyon yapmaya ya da her ne yapıyorsan ona devam et."

Bu beni güldürmeyi başardı. Aurora hakkında bu kadar konuştuktan sonra, muhtemelen öyle yapacağım. Birkaç kez. Ona dokunana kadar beni tatmin edecek kadar.

Sienna ayrılmaya başlar, ama omzunun üzerinden bana gülümser. "Violet haklıydı."

Başımı eğiyorum. Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum.

"Üçünüzün bir kıza aşık olacağınızı ve başka birini düşünmeyeceğinizi söylemişti," diye açıklıyor Sienna. "Haklıydı, değil mi?"

Sienna benim onayımı beklemeden uzaklaşır. O zamanlar Violet'in saçmaladığını düşünmüştüm. Üçümüz için tek bir kız mı? İmkânı yok.

Neyse ki o çoktan mezun oldu ve ne kadar haklı olduğunu görmek için burada değil.

Yatak odamın kapısını arkamdan kapattım. Masama oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım. İnternet tarayıcımda şunu yazdım: Jeremiah Crowder.

Bölüm 14

Aurora

DAMIEN beni öldürecek. Anahtarlarını, yani teknik olarak arabasını çaldığımı öğrenirse çılgına dönecek. Ama bunun için iyi bir nedenim var. Hokey antrenmanındayken bana başka bir sürüş dersi veremezler ve ben de okula ve işe kendim gidebilmek için bu işi halletmem gerekiyor. Cüzdanımdaki kısıtlı parayla bir arabayı nasıl karşılayacağımdan emin değilim, ama bir yolunu bulmam gerekecek.

Gerçekten karşılayamayacağım şey, Jeremiah dışarıdayken tek başıma dolaşmaya devam etmek.

Camları açık tutuyorum, güneş SUV'nin karanlık içini ısıtırken esinti beni serinletiyor. Devils burada olup bana yol gösterip dikkatimi dağıtmadıkları için, gergin nefeslerim hızlanıyor. Kampüsün en sessiz köşesindeki boş bir otoparkta bile, yanlış yöne sinyal vermek ve gaza basmak isterken frene basmak gibi aptalca hatalar yapıyorum. Seyircilerin önünde müzik çalarken olduğu gibi, ama bu sefer beni hataya sürükleyen seyircinin olmaması.

Başka bir araba park alanındaki bir yere kayarken, dişlerimi sıkıyorum. Gerçekten mi? Gidebilecekleri onca yer varken, neden *buraya* gelmek zorundaydılar?

En azından Jeremiah'ın arabası değil. Kaçış aracım olsa bile ondan kaçabileceğimi sanmıyorum. Ondan yeterince uzaklaşmadan bir barikata çarpıp SUV'yi kullanılamaz hale getirirdim.

Park yerinin sonunda frene basarım ve birkaç derin nefes alıp veririm. Devils'ın antrenmanı bitmeden ve Damien arabasının kaybolduğunu fark etmeden SUV'yi bulduğum atletizm binasına geri götüreceğim.

Sonunda cesaretimi toplayıp gaza basmak üzereyken, yolcu kapısı açılır ve ben çığlık atarım.

Damien koltuğa kayar ve arkasından kapıyı çarparak kapatır. Arabasını çaldığım için bana bağırp azarlayacağına kendimi hazırlarım. Sanki tanıştığımızdan beri beni gözetlemek için kamera saklamak ve kaldırımdan kaçırmak gibi bir sürü boktan şey yapmamış gibi.

Ama bana kızgın bir şekilde bakmak yerine, sırtıyor. "Keyif sürüşü mü yapıyorsun, melek?"

Omuz silkiyorum, kalbim onun ani ortaya çıkmasıyla hala çarpıyor. "Bana araba kullanmayı öğrenmemi istediğini söylemiştin."

"Evet, ama öğrenmek için bir öğretmen gerekir."

"Ya da üç." Knox arka kapıyı açtı ve her zamanki sırtışıyla Damien'in arkasına oturdu.

Finn arkamdaki kapıyı açar ve şimdi üçü tarafından çevrilmiş durumdayım. Yine.

Ama Jeremiah'la yalnız kaldığımda olduğu gibi midem korkudan bulanmıyor. Bunun yerine, kalbim hızla atıyor ve bacaklarım birbirine kenetleniyor.

Üçü de arabada olduğu için, sakın ve gerginlik karışımı bir duygu içindeyim. Güvende ve gergin. "Arabayı çaldığım için bana kızgın değil misin?"

"Arabaya ihtiyacın var, değil mi?" Damien koltuğuna yaslanıp bacaklarını açıyor. Oturduğu her koltuğu ve sandalyeyi gölgede bırakıyor. "Al sen."

Al. Sanki birkaç hafta önce, kaza gecesi kullandığı arabayı değiştirmek için satın aldığı bir aracın anahtarlarını öylece teslim edecek parası varmış gibi. "Biraz pratik yaptıktan sonra geri vermeyi planlıyordum. Sizlerin hokey işleriyle meşgul olduğunuzu düşündüm."

"Endişelenme." Damien'in kapüşonlu bakışları üzerimde dolaşiyor. "Paylaşabiliriz."

"Evet, paylaşmaya alışkınsın," diye homurdanarak, sağa dönüp bir sonraki park sırasına girerken sinyal lambasını çaldım.

"Paylaşılacak istemediğini söyle," der Damien yavaşça.

Direksiyonu sıkıca kavrarım. Düşünmeden ağzımdan laflar dökülür. "Bir gecelik seks yapıp ertesi gün sıkıldığın hokey hayranlarından biri olmak istemiyorum."

Aramızdaki gergin hava değişir. Keşke bu sözleri geri alabilsem. *Hayır, paylaşılacak istemiyorum* demeliydim. Bunun yerine, kendime bile inkar etmeye çalıştığım korkumu itiraf etmek zorunda kaldım.

"Öyle bir şey olmaz, Rory." Knox koltuklarımız arasında öne eğilir, başı omzumun yanında.

Ben burun kıvrırım. "Neden buna inanayım ki?"

"Henüz sıkılmadık, değil mi? Hala buradayız," diye hatırlatır Damien.

"Şimdilik. Kovalamaca bittiğinde ilgini kaybedeceksin. Sen hep böyle yaparsın. Neden benimle farklı olacağına inanayım?" Daha önce de bir tehlike işareti olan adama aşık olmuştum. Onunla yıllarımı boşa harcadım. Bunu bir daha yapmayacağım.

Bir erkek tarafından reddedilmek bir şeydi, ama üç erkek? Onlara beni incitme şansı vermeyeceğim.

"Sen özelsin." Finn'in sesi arkamda, çok yakınımda gürledi.

"Senin gibi bir kızla hiç tanışmadık, Rory," diye onayladı Knox. "Ya da üçümüzü de sadece iyi bir seks için istemeyen bir kızla."

"Neden bundan fazlasını istediğimi düşünüyorsunuz?"

Üçü de sertleşir. Hassas bir nokta. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olurum. İşte buradayım, beni reddetmelerinden korkuyorum, bunun neden olacağı acıdan korkuyorum ve tam da onlara bunu yapıyorum.

Bir an için Damien'in bana kenara çekip arabadan inmemi emredeceğinden endişeleniyorum. Benimle işlerinin bittiğinden. Denemekten vazgeçtiklerinden. Neden olmasın ki? Bu kadar uzun süre dayandıklarına şaşıyorum. Bana borçlu olduklarını düşündükleri her neyse, onu çoktan ödemişlerdi.

"Tek istediğin bu olsaydı arabamı çalmazdın," diye homurdanıyor Damien. "Dikkatimizi istiyorsun. Yanımızda olmamızı istiyorsun. Ayrıca, sadece iyi bir seks için bizi isteseydin, şimdiye kadar yüzüme oturmuş olurdun."

Damien'in sırt üstü yatarken, benim uyluklarımın başının üzerinde, parmakları uyluklarıma gömülmüş ve beni yerinde tutarken, Finn ve Knox'un üzerimde dikilip, ben onların siklerini emip pompalarken...

"Eğer ellerimizi ve ağızlarımızı üzerinde istiyorsan, tek yapman gereken bir kelime söylemek, melek." Knox'un kendini beğenmiş sırıtışına gözlerindeki ışıltı eşlik ediyor. Bir meydan okuma.

Reddedebilirim. Siktirip gitmelerini söyleyebilirim. Ama yapmıyorum.

"Sola," diyor Finn basitçe. Onun emriyle itiraz etmeden dönüş yapıyorum.

Üçü, ben park yerinde dolaşırken bana emirler veriyor ve övgüde bulunuyor, sonra kampüsün farklı yerlerine doğru ilerliyoruz. Bu sefer adımlarım daha sağlam, omuzlarımdaki kaslar gevşemiş ve kimse acı içinde inlemiyor. Bana talimat vermeleri, her adımda bana yol göstermeleri, sakinleştirici ama aynı zamanda heyecan verici bir şey.

Aramızda statik bir gerilim var. Adrenalin patlamasıyla kanım kaynıyor. Beni arka koltuğa çekip giysilerimi yırtarak

kıyafetlerimi yırtıp, siklerini çıkarıp beni doldurdukları anlar zihnimde dönüp duruyor. Bu sefer onları kovamıyorum.

"Ne iyi bir öğrenci," diyor Knox arka koltuktan. "Ona başka ne öğretebiliriz acaba?"

"Kesinlikle hiçbir şey..." Ama Damien'in elinin kot pantolonumun üzerinde kaymasıyla protestom yarıda kalıyor.

Vücudumdaki her hücre donuyor.

"Bence dikkatini dağıtan bir durumda araba kullanmayı öğrenmeye hazır." Kocaman eli kot pantolonumun düğmesinde durur.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama ondan uzaklaşabileceğim kadar uzaklaşabiliyorum. Bacaklarımın arası çoktan ıslanmış durumda. "Ne yapıyorsun..."

"Araba sürerken dikkatini dağıtan birçok şey vardır." Knox öne eğilir, şehvetli sesi yakındır. "Işıklar, sesler, insanlar. Ne olursa olsun yola odaklanabilmelisin."

Nasırlı, pürüzlü bir el boynuma dokunur, boğazımı kavrayıp sıkarken beni irkiltir.

"Finn..." Nefesim kesildi.

"Şşş." Düşük sesli fısıltısı bile omurgamdan aşağı bir titreme geçirir. Eli boynumun yanlarını sıkar. "Odaklan."

Sanki şu anda bu mümkünmüş gibi.

"Buradan sağa dön," Damien, kot pantolonumun düğmesini açarken emir verir.

"Hepiniz delisiniz," nefes nefese söylüyorum.

Onları durdurabilirdim. Frene basıp arabadan atlayabilirdim. Protesto edip ellerini benden çekmelerini söyleyebilirdim. Emredersem, yaparlardı.

Beynimde bunun çok, *çok* kötü bir fikir olduğunu, işler çığırından çıkmadan önce buna bir son vermem *gerektiğini* söyleyen mantıklı düşünceler dolaşsa da, ağzım kapalı kalıyor.

Artık bunu kendime bile inkar edemem. Onlarla tanıştığım geceden beri ellerinin üzerimde olmasını istiyorum.

Damien, mırıldanarak kot pantolonumun fermuarını aşağı çekiyor, Knox ise elini bluzumun düğmelerine götürüyor ve ustaca, kasıtlı hareketlerle her birini açıyor. "Gözlerini yola ver, güzelim."

Finn'in eli boynumu sıktığında nefesim kesildi. Damien parmağını kot pantolonumun içine soktu ve külotumun pamuğunu okşadı. Bizi ayıran tek katman

bizi ayıran tek katman. Onun dokunuşunun baskısı, temasının baskısı karşısında tıslarım. Sınırlarım son derece gergin, tüm bu birikimden sonra her zamankinden daha hassas.

Damien'in alçak gülüşü omurgamdan aşağı bir titreme gönderir. "Bizim için çoktan ıslandı bile."

Knox inler ve Finn boğazının derinliklerinden homurdanır.

Damien külotumu yana çekip klitorisimi okşadığı anda, ben çığlık atıp yanlışlıkla frene basarım.

Hiçbiri umursamıyor.

"Dikkatli ol, melek," diye alay ediyor Damien. "Dikkatin dağılmasın."

"Bunu imkansız hale getiriyorsun," dişlerimi sıkarak tıslarım.

"Bu dersinin bir parçası." Knox bluzumun son düğmesini açar ve elini sütyenimin içine sokar, nasırları meme ucumu sıyrır. İnlerim, klitorisim zonklar. "Şimdi uslu bir kız ol ve sana söylediklerimizi yap."

"Daha hızlı," diye fısıldıyor Finn kulağıma.

Eli Knox'un eliyle birlikte sütyenimin içine girer, ikisi de avuç içlerini meme uçlarımda üzerinde gezdirir, göğüslerimi sıkarak, masaj yapar.

Adrenalin dalgası beynime çarpar ve tek istediğim koltuğa yığılmak, direksiyonu bırakmak, gözlerimi kapatmak ve bana yaptıkları her şeyin şehvetli tadını çıkarmak.

Hiçbir şey, şeytanların ellerinin bana dokunması kadar iyi hissettirmemişti.

Damien'in parmağı klitorisime dokunur ve artık kendimi tutamam. Boğazımdan bir inilti çıkar ve direksiyonu sıkıca kavrarım.

Ama Damien pes etmiyor. Parmağını aşağı kaydırıyor, onu bekleyen ıslaklığı geçerek içeri giriyor.

İnlememi bastırıyorum. Parmağı santim santim daha derine kayarken, avucunun içi klitorisime sürtünüyor. Ona daha sert, daha hızlı yapması için yalvarmak üzereyim ki, parmağını geri çekiyor. Ve içeri sertçe sokuyor.

Elinin avuç içi klitorisime çarptığında çığlık atarım, parmağını acımasızca içeri sokarken klitorisime sürtünür ve beni gerer.

"Tanrım, Aurora," dişlerini sıkarak söylüyor. "Elimi ıslatıyorsun."

Knox inliyor. "Seni sikmek için sabırsızlanıyorum, Rory."

Finn'in eli saçımı kavrar ve çekerek başımı geriye doğru iter. Çığlık atarım ama yine de gözlerimi yoldan ayırmam, biraz yoldan sapsak da. Tanrıya şükür boş bir otoparktayız, yoksa şimdiye kadar kesinlikle bir şeye çarpmış olurum.

"Gözlerin. Yolda. Olsun." Finn saçımı tekrar çeker ve başımdan aşağıya doğru bir karıncalanma hissederim.

Juliet yanılmıştı. Şeytanlar parmağımda değil —onlar beni parmaklarında oynatıyor.

Knox parmaklarıyla meme ucumu sıkıştırır ve sonra eğilip yumuşak, ıslak dilini boynumdan kulağıma doğru kaydırır. Arkasında tükürük izleri bırakarak beni kendine ait olarak işaretler. Onlara ait.

"Yatağında sana neler yapabileceğimizi bir düşün, Rory." Kulağımı ısırır ve bir ürperti ayak parmaklarıma kadar iner. "Eğer bizimle yaşasaydın. Eğer seni *her gün* böyle elde edebilseydik."

"Üçümüzün sikleri içinde." Damien bir parmak daha ekler, ben inlerken beni daha da gerer. "Aynı anda."

"Ben... sizinle... *yaşamıyorum*," diye nefes nefese söylemeyi başardım, kalbim patlayacak gibi çarpıyordu. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Hepsi aynı anda ellerini ve ağızlarını üzerimde hissetmenin ne kadar iyi olacağını hayal bile edemiyorum.

"Yaşamalısın," diye mırıldanır Finn. Sesini her duyduğumda tüylerim diken diken oluyor.

"Bunu sana gece gündüz yapabiliriz." Damien'in eli içimde sallanıyor, klitorisim sürtünmeden titriyor ve parmakları beni dolduruyor. Elinin amıma düzenli vuruşları, parmaklarının içimde çıkardığı sesler müstehcen, ama ben şehvetle o kadar doluyum ki, hiç umursamıyorum.

Uyluklarım onun elini sıkıca kavrarken, vajinam istem dışı bir şekilde kasılmaya başladı.

Yakında boşalacağım. *Sertçe*.

"Bizim için boşal, melek," diyor Damien. "Çılgınlıklarını duyalım."

İstesem bile orgazmı durduramazdım. Zevk, kaçak bir tren gibi üzerime doğru geliyor.

"Onun parmaklarında boşal, güzelim." Knox göğsümü sıkıyor, beni zevkin zirvesine doğru itiyor.

Finn'in eli boğazıma geri dönüyor. Parmakları nabzımın attığı yere konuyor ve sıkıyor. Kulağıma, "*Şimdi*," diye emrediyor.

İznim olmadan orgazm patlar, amım Damien'in parmaklarının etrafında kaotik bir şekilde titrer ve klitorisim çılgınca zonklar.

Ayağımı gazdan çekince araba yavaşlar, sırtım kavislenir, bakışlarım tavana doğru kayar, ama zevk her sınırimden fışkırdığı için umurumda değildir.

Zevk ıgıllarım, motorun yavaş gürültüsünü ve lastiklerin kaldırımda yuvarlanma sesini bastırır.

"Siktir, evet." Damien parmaklarını içime daha hızlı sokar, zevkin her zerresini çıkarır.

"Aferin bizim iyi kıza," diye fısıldadı Knox.

Finn saçımı çeker ve her santimim zevkin akıntısına kapılır.

Orgazmdan yavaş yavaş sakinleşirken kalbim göğüs kafesime çarpıyor, nefesimi alırken göğsüm inip kalkıyor ve önümüzdeki boş otopark tekrar odak noktası oluyor.

Damien parmaklarını çekerek kıkırdar. Ani boşluk karşısında inlerim, parmakları kaygan ve parlak. "Dikkatin dağılınca araba kullanmakta pek iyi değilsin, melek."

Ben karşılık veremedim, parmaklarını ağzına sokar ve gözlerini devirir. "Siktir, tadı *çok güzel*."

"Buraya gel, Rory." Knox'un sesi yalvarır gibi çıkıyor. "Ben de tatmak istiyorum."

Zevkten bacaklarım titriyor olsa da, itiraz edemiyorum.

Bir zil sesi gerginliği bozar. Damien cebine uzanır ve telefonunu çıkarır. "Siktir," diye homurdanır. "Koç arıyor."

"Muhtemelen geri dönmemizi istiyor." Knox bu bilgiyle kesinlikle çok mutsuz görünüyor.

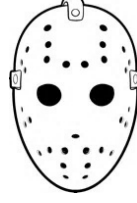
"Seni... götürebilirim." Gaz pedalına basmak için bacağımı kaldırırken bacağım titriyor, ellerim titriyor ve kalbim hala hızla atıyor.

Mucizevi bir şekilde, Devils'ı buz pistine geri götürmeyi başardım. Nedense, zayıf bacaklarımla bile, sürüşüm her zamankinden daha iyi.

Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Az önce Devils'ın önüne çıktım. Knox ve Finn beni okşarken, saçımı çekerken ve bana iyi kız derken Damien'in parmaklarına boşaldım.

Aman Tanrım. Artık gerçekten bittim.

Park yerine girip SUV'den atladığımda ve Damien'e anahtarları uzattığımda, onun koyu renkli gözleri beni delip geçiyor. "Teklifimizi düşünmeye devam et, melek." Yanında duran Knox ve Finn'e başını sallıyor. Hepsi bana bakıyor, beni olduğum yerde eritiyorlar. Beni yiyip bitiriyorlar. "Hazır olduğunda seni bekliyor olacağız."

MÜZİK BİNASININ DIŞINDA, ceketimi daha sıkı sararım. Saatlerce piyano tuşlarının üzerinde eğilmiş olduğum için parmaklarım ağrıyor. Profesör Abernathy sözlerini geri alması için ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar zaman pratik yapacağım.

Soğuk rüzgâr dudaklarımı ve burnumu donduruyor. Bir yanım cebimde yanıp tutuşan telefonu çıkarıp Devils'a beni almaya gelmeleri için mesaj atmak istiyor. Karanlıkta tek başıma eve yürümemeliyim, ama yine de gölgelerin içinden beni izlediklerini hissediyorum.

Haftaya bilgi sınavım var. Onu geçer geçmez, öğrenim iznimi alabilir, bir ay sonra yol sınavına girebilir, bir araba alabilir ve artık karanlıkta tek başıma eve yürümek konusunda endişelenmeme gerek kalmaz.

Müzik binasının köşesini dönüp otoparka varmak üzereyken, arkamda bir çıtırtı duyunca donakaldım.

Başımı omzumun üzerinden çevirip, sokak lambasının loş ışığıyla karanlığı tarayarak gölgelerde ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama arkamda kimse yok.

Sakin ol.

Gözlerimi tekrar öne çevirdiğimde, karanlıkta duran canavar üzerime atladı.

Çılgılık atmaya fırsat bulamadan beni pürüzlü tuğla duvara çarptı.

Kalbim gırtlığımda, nabzım hızla atıyor.

Haklıydım. *Haklıydım*. Etrafımdaki her şeyi vurup, yumruklayıp, kırdı — sıradaki kurbanın ben olmam sadece an meselesiydi.

Sıradaki benim.

"Ne oluyor lan, Rora?" diye öfkeyle bağırır. "Bana karşı yasaklama emri mi çıkardın?"

Karanlıkta bile, yüzüne kazınmış her öfkeli çizgiyi görebiliyorum. Kabuslarımın yüzü. "Beni rahat bırakmalısın, Jeremiah."

Nefesim hırıltılı, dişlerim takırıyor, ama artık soğuktan değil. "Benden öylece uzaklaşabileceğini mi sanıyorsun?" Gözlerinde öfke kaynıyor, kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?"

Damarlarımda dolaşan korkuya rağmen dişlerimi sıkıyorum. Jeremiah benim için hiçbir şey yapmadı. Aldığı her hediye, ödediği her fatura, bunu bana baskı yapmak için yaptı. Ona borçlu olduğumdan emin olmak için. Onun çarpık zihninde, ona borçluysam, asla ayrılamazdım. Benim için cüzdanını açan bir adamla birlikte olmaktansa, bekar kalmayı seçemezdim.

İlişkimizin büyük bir kısmı benimle hiçbir ilgisi yoktu. Başka herhangi biri, başka bir isimde bir kız olabilirdim, o da ona aynı şekilde davranırdı. Çünkü o bir kız arkadaş ya da eş istemiyor, istediği gibi kullanabileceği bir nesne istiyor.

"Çekil üstümden." Göğsünü itiyorum ama kıpırdamıyor.

Ben de cephaneliğimdeki son silahı kullanıyorum. Elimden geldiğince yüksek sesle bağıryorum.

Elini ağzıma kapatarak beni susturur. "Rora, dur! Sadece konuşmak istiyorum."

Kimse koşarak gelmiyor. Burada tamamen yalnızım, ondan başka kimse yok. Bir daha asla yalnız kalmak istemediğim son kişi.

Hayır, hayır, hayır...

"Her şey yolunda mı?" Hafif, neşeli bir ses duyulur. Bu ses bana bir şekilde tanıdık gelir.

Karanlıkta topuk sesleri bize doğru yaklaşır ve Jeremiah benden uzaklaşır, ellerini ceplerine sokar ve sanki utanç duyabiliyormuş gibi başını eğirir.

Ellerinin üzerimde olmaması, buz banyosundan çıkarılmış gibi bir rahatlama hissi veriyor.

"Burada neler oluyor?" Omuzlarından aşağıya doğru dalgalı kahverengi saçları olan bir kız, bizden birkaç adım ötede durur. Uzun tırnaklar, koyu renkli göz kalemi, kurt gibi gözler.

Monica. Tanrım, *onu* gördüğüme sevineceğimi hiç düşünmemiştim.

"Sadece konuşuyoruz." Jeremiah ona güven verici bir gülümseme göstermeye çalışır. Ama hala öfkeli. Hala cevaplar, bana yaşattığı onca şeyden sonra gerekmemesi gereken bir açıklama istiyor.

Ondan büyük bir adım uzaklaşıyorum, ama bu asla yeterli olmayacak. Dünyanın öbür ucuna taşınsa bile, bu yeterli olmayacak. "Beni duvara itmek buna mı denir? *Sadece konuşmak* mı?"

"Ben sadece..." Ellerini saçlarında gezdiriyor, sanki beynini parçalamak istermiş gibi. "Sadece bunu nasıl düzeltebileceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Bunu *düzeltenin* bir yolu yok, Jeremiah." Monica tam olarak güvenli bir liman olmasa da ona biraz daha yaklaşıyorum. Ama şu anda, onunla uğraşmayı

onunla uğraşmayı tercih ediyorum.

"Bu bir ilişki draması mı, yoksa birini aramam mı gerekiyor?" Monica'nın bakışları ona odaklanmış. İlk karşılaşmamızdan sonra bana yardım etmek için bir şeyler yapmak istemesine şaşıyorum.

Söylediğim veya yaptığım şeylerden pişman değilim, ama o, bir kriz anında yardım isteyeceğim türden bir kurtarıcı değil. Daha çok beni kurtların önüne atmasını beklerdim.

"Kimseyi aramana gerek yok." Jeremiah teslim olarak avuçlarını kaldırır ve geri çekilir. "Gidiyorum."

"Bir daha gelme." Dizlerim titriyor olsa da sesim titriyor. Yasaklama emrine rağmen, benden uzak duracağına dair söz vermiyor. Ve ben onun söz vereceğini ummaktan daha iyisini biliyorum. Geri dönmesi sadece an meselesi.

Monica, Jeremiah arabasına binip uzaklaşana kadar bekler, sonra dikkatini tekrar bana verir. "O çekici adam kimdi?"

Jeremiah sonunda gözden kaybolduğunda, vücudumdaki her kas rahatlamadan dolayı gevşiyor. Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum. "Eski sevgilim."

"Sana hep böyle mi davranır?" Sanki o, kendisinden daha kötü biriymiş gibi kaşlarını çatma cüretini gösteriyor.

"Seni ilgilendirmez."

Monica omzuna asılı küçük çantasına uzanır. "Senin için kimseyi aramamı istemediğinden emin misin? Kampüs güvenliğini?"

"Burada ne işin var?" Saat neredeyse on bir ve o bu okula gitmiyor. Kim geceleri tek başına kampüste gizemli bir şekilde dolaşır ki?

Yüzü aydınlanır, mükemmel dişlerinde parlak kırmızı rujun en ufak bir izi bile yoktur. "Çıktığım yeni birini ziyarete geldim. Sigma Chi partisinde tanıştık." Bakışları üzerimde dolaşır, rahatsız edici bir şekilde acıyarak. "Hadi, sana bir çay ısmarlayayım. Sinirlerini yatıştırmak için bir şeye ihtiyacın var. Chihuahua gibisin."

"Gerek yok." Titriyorum bile değilim. O kadar da kötü değilim.

Monica iyi niyetle gözlerini devirir ve kolumu Night Owl'a doğru iter, sabahın ikisine kadar açık olan tek yemekhane. "Kahramanlık yapma. Sadece bir içki."

İsteksizce, onun yemek salonuna doğru yürüdüğü gibi onu takip ettim ve bana çay ısmarlamasına izin verdim. Sıcak bir içecek gerçekten yatıştırıcı geliyordu ve ben de çok sarsılmıştım, direnemedim.

Ben içkimi yudumlarken o gülümseyerek beni izliyor.

Bana bu kadar nazik davranmasının arkasında bir amaç olmadığına eminim. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Belki Knox'a gidip onun ne kadar nazik olduğunu ve ne kadar değiştiğini anlatacağımı düşünüyor. Siktir et. Onunla çıktıklarından beri kişiliği mucizevi bir şekilde 180 derece değişmiş olsa bile, onun affını veya ikinci bir şansı hak etmiyor.

Çaydan bir yudum daha alıyorum ve çay yemek borumun içini ısıtıyor. *Kendimi* daha iyi hissediyorum ama ona bunu itiraf etmeyeceğim. "Bu seni iyi bir insan yapmaz, biliyorsun."

Şaşırtıcı bir şekilde, bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. "Hepimiz biraz iyi, biraz da kötüyüz, değil mi?"

İyi olmaktan çok kötü olan biri olarak bunu söylemesi çok uygun. Belki kendi deneyimlerimden onun hakkında çok fazla şey bilmiyorum, ama Knox bana onu daha yakından tanımak istememem için yeterince şey anlattı. Onun nasıl bir insan olduğunu zaten çok iyi biliyorum. O ve Jeremiah birbirlerine çok yakışırldı.

"Knox nasıl?" diye dikkatlice soruyor.

Biliyordum. Onun Knox'tan bahsetmesini nefesimi tutarak bekliyordum. Sigma Chi partisine katıldıysa, Knox için gitmiştir. Hâlâ ona takıntılı.

"Aslında buraya onun için geldin, değil mi?" Çayımı masanın üzerine gürültüyle koydum, sıvı tehlikeli bir şekilde kenara kadar doldu. "Artık seninle hiçbir şey yapmak istemiyor. Ona yaptıklarından sonra olmaz."

Monica kısa bir kahkaha attı ve başını salladı, sanki ona yaptıkları çılgın bir gençlik şakasıymış gibi. "Onu suçlamıyorum. Lisede çok kötü bir kızdım. Tanrıya şükür o günler geride kaldı."

"Bu olanları değiştirmez." O günler geçmiş olabilir, ama Knox'ta iz bırakmıştı. Ve hala onun hayatına karışmaya devam ediyordu.

"Onun bekçi köpeği olmak zorunda değilsin, biliyorsun. İkimiz de açıkça hayatımıza devam ettik." Gülümser. "Ve benim erkeğim çok seksi."

Ben itiraz etmeden önce, telefonunu çıkarır ve futbol forması giymiş, itiraf etmek gerekirse inanılmaz bir poposu olan kısa boylu bir adamın kollarında sarılmış fotoğraflarını gösterir. Kanepede kollarını birbirlerine dolamış, o adamın kucağında otururken bir kabinde öpüşürken, kameraya sırtarak çekilmiş selfie'ler.

Başlangıçta, onun hayatına devam etme konusunda yalan söylediğini düşünmüştüm, ama belki de gerçekten devam etmiştir. Knox bu haberi duyunca rahatlayacaktır.

"Ayrıca, Knox ve benim ilişkimizin uzun sürmeyeceğini biliyordum." Elini küçümseyerek salladı. "Çok çabuk sıkılıyor. Kızdan kıza atlamayı seviyor, ama eminim sen bunu zaten biliyorsundur."

Omurgam kaskatı kesildi. Keşke bunu inkar edip onun savunmasına geçebilseydim... ama uzun süredir kendimi Devils'a teslim etmemi engelleyen tam da bu korkuydu. Bu korku hala kalbimi koruyor.

Onların geçmişte birlikte oldukları kızlardan daha iyi değilim. Devils'ın benden sıkılıp başka birine geçmesini ne engelleyecek?

"Ama eminim sana karşı farklıdır." Monica yüzümdeki ifadeyi görünce bu sözler ağzından bir anda dökülür.

Cebimde telefonum titrer. Pil yüzde iki. Knox'un adı ekranımda yanıp söner. Monica'ya yapmacık bir gülümseme atarım. "Evet, öyle."

Yem aramızda düşer ve birkaç saniye sessizlik geçer. Monica'nın bana tokat atmasını, bağırmasını veya saçımı çekmesini beklerim. Ama o ellerini kendine saklar, telefonunda "Bebek" olarak kaydedilmiş ve iki kalp emojisi olan birine mesajlarını açar ve ona yolda olduğunu söyler.

"Peki." Ayağa kalkar ve bana gülümseyerek bakar. "Yardımcı olabildiğime sevindim. Umarım her şey yoluna girer."

O binadan çıkarken ona teşekkür etmediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Partnerlerine kötü davranan birçok insan diğerlerine karşı naziktir, ama bana karşı gerçekten nazik olsa bile, bu onu iyi bir insan yapmaz.

Knox tekrar aradığında, sonunda parmağımı ekran üzerinde kaydırarak cevap veriyorum.

"Rory!" Nefes nefese, adımını neredeyse bağırarak söylüyor. "Neredesin? İyi misin? Seni arıyoruz ama kimseye ulaşamıyoruz."

Suçlu hissetmeme rağmen, eski sevgilim tarafından köşeye sıkıştırıldım ve sonra, bana yardım edecek kadar umursayacağını hiç beklemediğim son kişi tarafından kurtarıldım. "Üzgünüm, telefonum sessiz moddaydı. Beni almaya gelebilir misin? Night Owl'dayım."

Devils on dakikadan az bir süre sonra geldi, hepsi de buraya kadar koşmuş gibi yüzleri kızarmıştı. Koşmuş olsalar da şaşımazdım.

Gölge gibi sessizce, Finn masaların arasından kayarak önüme geldi. Nazikçe çenemi kaldırdı, yüzünde sessiz bir soru vardı.

Beklenmedik gözyaşları yüz hatlarını bulanıklaştırır.

Başımı sallayıp, "Ben iyiyim" diye cılız bir sesle söylerim.

Damien hemen yanıma gelir ve beni parmaklarıyla sertçe becerip yaralayıp acı çektiren biri için şaşırtıcı derecede nazıkçe dirseğimi tutar. "Bir sorun var."

Beni çok kolay okuyabiliyorlar. Yüzümdeki sıkıntıyı görebiliyorlar.

Derin ve sakin bir nefes alıp Jeremiah'ın ortaya çıktığını anlatıyorum. Tüm detayları paylaştıkça Knox'un yüzü gittikçe daha da bulutlanıyor.

İki eliyle yüzümü kavrar. Kaşları çatılmış ama gözleri yumuşaktır. Knox'un daha yumuşak, golden retriever tarafını sevmeme rağmen, bu öfkeli, koruyucu tarafı kalbimi daha hızlı attırır. "İyi misin?"

Burnumu çekip başımı sallayarak üçüne de bakıyorum. "Şimdi çok daha iyiyim."

Son zamanlarda, Devils etrafta olduğunda her şey daha iyi görünüyor.

Damien öne adım atar, elini dirseğime koyar, sanki başka bir yerime dokunmaktan korkuyormuş gibi. Jeremiah'ın yaptığı gibi beni korkutmaktan korkuyor. "Özür dilerim. Onun sana dokunmasına izin verdiğim için."

Hızla başımı sallarım. Cidden özür dilemiyor olamaz. O yanlış bir şey yapmadı, hiçbirini yapmadı. "Senin suçun değil."

Damien yüzünü buruşturur, koyu renkli gözlerinde derin bir pişmanlık belirir. "Ama biz bunun için buradayız, değil mi? Ondan nasıl kurtuldun?"

"Şey." Knox'a bakıyorum. Bundan sonraki kısmı hiç hoşuna gitmeyecek. "Aslında Monica ortaya çıktı. Ona defolup gitmesini söyledi."

"Monica mı?" Knox kaşlarını çatı. "O neden oradaydı ki?"

Omuz silkiyorum. "Görünüşe göre, kampüste biriyle çıkıyor. Bana fotoğraflarını gösterdi."

Bu onu hiç rahatlatmamış gibi görünüyor. "Evet, Sigma Chi partisinde tanıştım. Zavallı çocuk."

"Merak etme. Beni bir kez kurtarmak, birini yeni en iyi arkadaşım yapmaz."

"En azından ihtiyacın olduğunda yanında biri vardı," diyor Damien. "Sadece o kişi biz olmadığımız için kızgıным."

"Kızma. Her zaman benimle olamazsın. Benim için zaten elinden gelenin fazlasını yaptın." Hepsi benim için zamanlarını ve akıl sağlıklarını feda ettiler. Şu anda sadece üç olası sonuç var: Jeremiah yasaklama emrine gerçekten uyar ya da ihlal ettiği için hapse girer.

Üçüncü olası sonucu düşünmek istemiyorum.

Knox elimi sıkıyor. "Böyle bir şeyin tekrar olmasına izin vermeyeceğiz."

Finn parmağını kalbinin üzerinde X şeklinde çaprazlar, bakışları üzerimde yoğunlaşır.

Devils günün her saati benimle olamazlar. Ama beni korumak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarına inanıyorum.

Hepsi bana bakıyor, endişe dolu bakışlarla. Hayatlarını kurtarmamış olsaydım, beni korumak için tüm bunları yapar mıydılar? Belki de benim için yaptıkları her şey, bana borçlu olduklarını düşündükleri için olmuştur, başka bir şey değil.

Ama bana bakışlarından... Artık bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Hiç kimse bana Şeytanlar gibi bakmadı. Sanki ben onlara aitmişim gibi.

Kollarımı göğsüme doluyorum. Bu sefer, kollarımı ve omurgamı saran ürperti, serin gece havasıyla ilgisi yok. "Beni eve götürebilir misin?"

"Senin için her şeyi yaparım, melek," diye mırıldanıyor Damien.

Finn elimi tutar, diğer eliyle işaretler yaparken beni uzaklaştırır.

Ne istersen.

Bölüm 15

Damien

Onu öldüreceğiz.

Finn, Jeremiah Crowder'ın adresini GPS'e giriyor. Finn'in onu bulması zor olmadı. Adam saklanmaya çalışmıyor. Saklanacak kimsesi olmadığını düşünüyor.

Bu onun hatası.

Yolda konuşmuyoruz, yüzlerimiz zaten gaz maskeleriyle kaplı. Dün gece Aurora'yı köşeye sıkıştırdığını öğrendiğimizden beri birbirimizle pek konuşmadık.

Onu hayal kırıklığına uğrattık. Onun tekrar ona ulaşmasına izin verdik. Onu duvara sıkıştırıp ellerini üzerine koyduğu görüntü, son yirmi dört saattir beni içten içe yiyip bitiriyor.

Neyse ki, Aurora bu gece Juliet ve Sienna ile Sigma Chi partisinde, üçü de Luke ve Trey tarafından korunuyor. Jeremiah onu bulmak için çoktan yola çıktıysa, takım arkadaşlarımızı geçemez.

"İşte bu," Knox düz bir sesle duyurur. O da dün gecedен beri aynı değil. Hiçbir şey onu etkilemez. Hiçbir şey onun keyfini kaçıramaz. Bu gecedен sonra, Jeremiah Crowder da bir daha asla kaçıramayacak.

İki katlı evin önünde frene basıyorum. Burası, çıkmaz sokağın sonunda, komşulardan yeterince uzakta, içeriden gelen çığlıkları duymayacakları kadar uzak.

Şimdi bunu avantajımıza kullanacağız.

İçeride birkaç ışık yanıyor. Aurora'yı takip ediyorsa, şimdiye kadar bizim hakkımızda bilgi sahibi olmuş olmalı. Onun üç şeytanı. Ya evde ya da bizi tuzağa düşürmeye çalışıyor. Her halükarda onu bulacağız. Ona bir ders verilmesi gerekiyor. Aurora'nın bizim olduğunu ve ona bir daha asla yaklaşamayacağını öğrenmesi gerekiyor.

Kapıyı itip açmadan, Knox elini omzuma koydu. "Onu öldürme."

"Neden olmasın?" Bu pisliği öldürmek bu geceki planlarım arasında yok, ama bu kesinlikle sorunlarımızı çözerdi.

"Aurora'nın bize ihtiyacı var. Hepimize. Ve parmaklıklar ardında olursak onun yanında olamayız."

Çenemi sıkıyorum. Haklı, ama hoşuma gitmiyor. Bu pisliğin, meleğimize yaptıklarından sonra özgür bir adam olarak dünyayı dolaşmaya devam etmesi hoşuma gitmiyor.

"Onu öldürmeyeceğim," diye kabul ediyorum. "Sadece onu öldürdüğümü hissettireceğim." Knox ve Finn gülüyorlar.

Araçtan çıkmadan önce gaz maskemin yerine oturduğundan emin olmak için ayarlarım.

Üçümüz eve gizlice yaklaşırız, pencerelerden içeriye bakarız. Ondan hiçbir iz yoktur.

Finn, kilidi maymuncukla açmaya çalışır ve kapıyı rahat hissedilemeyecek kadar hızlı bir şekilde açar.

"Boş zamanlarında soygun mu yapıyorsun?" diye soruyorum ona. Bana verdiği tek cevap, omuzlarını hafifçe silkmek olur.

"Bu orospu çocuğuna bir ders verelim," diye mırıldanır Knox ve mümkün olduğunca sessizce eve doğru yol alır.

Mutfak ve oturma odasında ışıklar yanıyor, ama ev sessiz. Üst kattan televizyonun uzak mırıltısı bile gelmiyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Belki de bizi bir tuzağa çekiyor. Ama üçümüz birine karşı ve eğer bir şansı olduğunu düşünüyorsa, bizi ciddi şekilde hafife alıyor.

Bu odaların hiçbirinde Aurora'ya dair bir iz yok. On yedi yaşından beri burada yaşadığını gösteren hiçbir şey yok.

Sadece birkaç aydır ayrılar. Onun izlerini silmek için yeterince uzun bir süre değil, özellikle de hala onu istediğini iddia ediyorsa. O beni terk etseydi, hiçbir şeyi atmazdım. Bana verdiği her şeyi sonsuza kadar saklardım.

O, Aurora'nın kim olduğu umrunda değildi. Aurora, onun için deri koltuktan ya da duvardaki rastgele bir duvar halısından daha önemli değildi. Aurora, onun için bir dekorasyondan ibaretti.

Ellerim yumruk oldu. Ona bir daha asla dokunmayacak. Bir daha ona bakmayacak bile. Bunu sağlayacağız.

Üçümüz ayrıldık, kirli çamaşırlarla dolu iki banyoyu, boş bir ofisi, dağınık bir yatak odasını ve ezilmiş bira kutularının etrafa saçıldığı oturma odasını aradık. Ama burada başka kimse yoktu.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve parmaklarımı kırıyorum. Bu gece onun yüzünü dövmeyi gerçekten çok istiyordum.

"Burada değil," diyor Knox, yanakları kızarmış. Jeremiah'ı dövmeğe hazırđı ve şimdi bu fırsatı kaçırdığı için sinirli.

"Luke ve Trey'e haber vereceğim." Telefonumu çıkarıp grup sohbetine bir mesaj gönderiyorum.

DAMIEN

O burada değil. Dikkatli olun.

Birkaç saniye sonra, telefonum ikisinden de mesajlarla titrer.

LUKE

Anlaşıldı.

TREY

Emredersiniz, kaptan.

Gözlerimi devirdim. Juliet o adama aşık olsa ve Sienna onu gruba kabul etse bile, Trey hala sınırlarımı bozuyor. Yine de, cinayet işleyecek birini iş almam gerekirse, ilk arayacağım kişi o olur. Ya da belki Juliet'ten sonra ikinci.

"Sanırım ona başka bir yolla mesaj göndermemiz gerekecek." Knox, bekar evini incelerken yüzünde alaycı bir gülümseme belirir.

Finn, düz ekran televizyonun arkasını tutar ve sanki tüyden yapılmış gibi öne doğru eğilir. Televizyon halının üzerine gürültüyle düşer.

Knox bağırır. "Aferin oğlum!"

Gülümseyerek, kahve masasından açık dizüstü bilgisayarını kapıp ikiye kırdım. Sonrasında çıkan çatlama sesi çok tatmin ediciydi.

O sesin onun burnundan gelmesini tercih ederdim, ama o zamana kadar bununla yetinmek zorundayız.

Knox ve Finn her şeyi mahvederken çatırtı ve gürültüler havayı doldururken, ben buzdolabından bir şişe ketçap çıkarıp duvara ona sevimli bir not yazıyorum. Gözünden kaçmayacak kadar büyük bir not.

Uzak dur. Son
uyarı.

Bölüm 16

Aurora

"NEREDELER?" Bardağımı kaldırıyorum, ılık bira dilime çarpıyor ve boğazıma zorla indirirken yüzümü buruşturuyorum.

"Erkek arkadaşlarını mı kastediyorsun?" Juliet alaycı bir sırıtışla bana bakar.

İlk tepkim ona orta parmak gösterip, ellerimi plastik bardağımın etrafında sıkıca tutmak olur. Artık inkar etmenin bir anlamı yok. Kampüste peşimden geliyorlar, beni arabayla gezdiriyorlar, araba kullanmayı öğretiyorlar, güvende olduğumdan emin olmak için beni izliyorlar ve Damien'in arabasında olanlardan sonra, bunu kendime bile inkar edemiyorum. Benimle tanıştıklarından beri beni istediklerini açıkça belli ettiler; sonunda ben de onları istediğimi kabul ediyorum.

Devils benim için ne ifade ediyorsa, onlar benim.

"Yakında burada olurlar." Luke, telefonunu açıp bana Devils'ın yolda olduğunu söyleyen grup sohbetindeki mesajı göstermek için Sienna'nın elini bırakıyor.

"Neredeydiler?" Devils'ın nerede olduğunu bilmemem nadirdir. Ya buz pistinde, spor salonunda, yemekhanede, sınıfta ya da evde olurlar. Ya da benimle arabada.

Damien'in SUV'sinde üçünün benimle birlikte olduğu anı hatırlayınca midemde heyecan kabarıyor. Knox beni okşuyor, Finn saçımı çekiyor ve Damien'in parmakları bacaklarımın arasında.

Üçünün birden içimde olması nasıl bir şey olurdu, hayal bile edemiyorum. Muhtemelen nefes alırken ulaşabileceğim en yakın cennet gibi.

Gerçi sırayla ağzımın içindeyken nefes almama izin vereceklerini sanmıyorum...

Kendimi oyalayabilmek için iğrenç birayı bir yudum daha içiyorum ve neredeyse kusuyorum. Bir hata.

Luke ve Trey'i kız arkadaşları kadar iyi tanımıyor olsam da, ifadelerinden Devils'ın nerede olduğunu tam olarak bildiklerini, ama ağzını kapalı tuttuklarını anlıyorum. Benim bilmemi istemiyorlar.

Sıcak bir öfke damarlarımdan akıyor. Devils aylarca beni takip etti, gözetim altında tuttu, arabada taciz etti, beni önemsiyormuş gibi davrandı ve şimdi...

Şimdi de lanet olası bir hokey hayranıyla yatıyorlar. Arkadaşlarının bilmemi istemedikleri başka nerede olabilirler ki?

Bana hiçbir şey borçlu değiller. Benim erkek arkadaşım olmak istemediler ya da beni sevdiklerini söylemediler. Kızgın olmaya hakkım yok.

Ama ben öfkeliyim. İçimde dönen ve adlandırabileceğim tek duygu bu.

Sienna, oturma odasının ortasında yarım yamalak dans eden diğer sarhoş parti katılımcılarının arasında Luke ile dans ediyor. Trey ve Juliet karanlık bir köşede birbirlerine sarılmışlar, ağızları sinsi sırıtışlarla bükülmüş, sanki birbirlerine müstehcen ve ahlaksız bir şey yapmak için komplo kuruyorlarmış gibi.

Ben beşinci tekerlek gibiyim.

Kendimi hazırlayarak, son biramı ilaç gibi içip arkadaşlarıma gidiyorum diye sesleniyorum. Bu, bu dönem katıldığım ikinci hayal kırıklığı yaratan parti ve sanırım artık gitme zamanı. Partiler bana göre değil. Şu anda gerçekten ders çalışmayı tercih ederim.

Kapıya doğru yöneliyorum, sıcak, sarhoş bedenlerin arasında dolanıyorum, ta ki bir tuğla duvara çarpmaya kadar.

Etli bir tuğla duvara. Sert, hareket ettirilemez kasları kaplayan, inanılmaz yumuşak pamuktan yapılmış bir duvara.

Gözlerim yukarı, yukarı, yukarı doğru kayıyor, ta ki...

Bir gaz maskesi Şeytan'ın yüzünü örtüyor. Ama onun duruşunu tanıyorum. Beni çok aşağıda incelerken başını karakteristik bir şekilde eğmesi.

"Damien..."

Arkamda, sıcak bir vücut sırtıma dokunuyor. Kollarım, tanıdık ve güçlü bir şekilde belimi sarıyor. Beni denize sürüklenmekten alıkoyan bir çapa gibi. Kulağıma, "Hey, güzelim" diye fısıldıyor.

Dudaklarımın kenarlarına yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. *Knox*. Onların yakınlığı, devasa vücutlarından yayılan ısı, sandal ağacı ve nane kokuları kalbimi göğsüme çarptırıyor.

"Neredeydin?" Etrafımızdaki kalabalığı ararım, ama Damien ve Knox maske takan tek iki kişidir.

Finn ortada yok. Hayal kırıklığıyla midem düğümleniyor. Üçünün de burada benimle olmasını istiyorum.

İki Şeytan da cevap vermediğinde, gözlerimi kısıyorum. "Neredeydiniz neredeydiniz?"

Sonunda Damien yaklaşıyor, sesi tehlikeli derecede alçak ve maskesi yüzünden bozuk çıkıyor. "Eski sevgilini ziyarete gittik."

Boynumdaki tüyler diken diken oldu. *Kahretsin*. Devils Jeremiah'ı bir yerde yalnız yakaladıysa, onu ne hale getirdiklerini kim bilir. Özellikle de bana el kaldırdığını öğrendikten sonra.

Damien'in gömleğini ve Knox'un yumruklarını ararım, ama ikisinde de kan izi yoktur.

Nabzım hızlanır. Finn nerede? Onlarla birlikte burada olmaması için bir neden olmalı ve bu iyi bir şey değil.

"Ne yaptınız?" diye fısıldıyorum.

"Evini dağıttık. Orada değildi. Ama ona bir mesaj bıraktık." Damien kollarını kavuşturur. Başımın üstünde, o ve Knox maskelerinin arkasından birbirlerinin gözlerine bakar. Eminim ikisi de kendini beğenmiş bir gülümseme takınmıştır.

Büyük bir rahatlama hissediyorum. Devils'ın Jeremiah'ın dişlerini dökmesini ne kadar istesem de, bu sadece ateşi daha da körükleyecektir. Ailesi, başını belaya sokarsa onu kurtaracaktır ve tüm bu karışıklığın sonuçlarına katlanmak zorunda kalanlar sadece Devils olacaktır.

Ve ben.

"Senden uzak durması lazım, Rory." Knox'un kolları beni daha sıkı sarıyor. "Ve biz de bunu sağlayacağız."

"Ne tür bir mesaj?" Kollarında kıvrılıp, etrafımdaki yüzleri taradım. "Finn nerede?"

"Finn seni bekliyor." Maskesinin arkasından Damien'in sesi imalarla doludur.

O kadar hızlı ki, stres ve endişe eriyip gidiyor, yerini beklenti alıyor. "Nerede bekliyor?"

Damien tek kelime etmeden beni sanki ağırlıksızmışım gibi omzuna atar, sert kasları ve kemikleri karnıma batarken ciğerlerimdeki tüm hava dışarı çıkar. Elbisem yukarı kayar ve külotum partide bulunan herkesin gözleri önüne serilir.

Ben onun sırtına yumruklarımı yağdırırken etrafımızda kahkahalar yükseliyor, ama ondan aldığım tepkiye bakılırsa sanki bir sinekmişim gibi. "Hey! Beni indir!"

Knox, elbisenin eteğini aşağı çekmeden önce külotumun üzerinden popomu tokatlıyor. Bana sırtlamak için maskesini yeterince uzun süre kaldırıyor. "Bunu bizden başka kimse görmeyecek."

Sanki etrafımdaki herkes külotumu görmemiş gibi. Buradaki çoğu insan yabancı olsa da ve birkaç ay sonra hiçbirini bir daha görmeyecek olsam da, yanaklarım kızarıyor.

"İyi eğlenceler!" Juliet şarkı söyler gibi seslendi.

Sienna, sanki hoşlandığım çocuk beni baloya davet etmiş gibi, hokey takımının kaptanı beni omzuna atıp sarhoş üniversite öğrencilerinin arasından geçerek ikinci kata çıkarmış gibi değil de, bana iki parmağını da yukarı kaldırarak tebrik ediyor.

"Bizi özleyecek misin, tatlım?" Damien beni loş bir koridordan taşırken Knox sesleniyor.

Kalbim çarpıyor, yanaklarım hala sıcak, ama karnımın derinliklerinde bir heyecan var ve bunu inkar edemem. Tek yapabileceğim ona orta parmak gösterip gitmek.

Knox maskesinin altında kıkırdıyor ve bu ses beni ayak parmaklarımın ucuna kadar ısıtıyor.

"Tabii ki özledi," Damien benim için cevap veriyor, sesi gürültülü. "Ama onu telafi edeceğiz."

Bana ne yapmayı planladıklarını sormak için ağzımı açmadan, Damien karanlık bir odaya açılan kapıyı itti. Tek ışık kaynağı, pencereden giren, yakındaki bir kavşaktaki yanıp sönen trafik ışığıydı.

Knox da odaya girer, ama kapıyı arkamızdan kapatan o değildir. Ani sesin yankısı kulaklarımda çınlar.

Damien beni yere indirip göğsüme kocaman elini koyarak beni duvara yapıştırmadan önce, Finn'in uzun, ince silüetini, çevremize uyum sağlayan koyu saçlarını, kapıya dayadığı kocaman elini ve aynı tip bir gaz maskesi ile gizlenmiş yüzünü görebildim.

Bu akşam ikinci kez ciğerlerimdeki nefesim kesilir, ama tek bir şikayet bile etmem. Sırtımın arkasında duvar acımasızdır ve önümde Şeytanlar, yerinden kıpırdamayan betondan yapılmış gibidir.

Sessizlikte, kulaklarımı dolduran tek ses kalbimin çarpıntısı ve heyecanlı nefeslerimizdir.

"Bizi nasıl istersin, melek?" diye soruyor Damien.

Üç Şeytan beni çevreliyor, arkalarındaki zayıf ışığı engelliyorlar. Görebildiğim tek şey onlar. Her biri jogging pantolonu ve sade tişörtler giymiş, dikkat çekmeyen sıradan kıyafetler, dikkat çeken gaz maskelerine rağmen.

Kalbim deli gibi atıyor. Bu gerçekten oluyor. Knox, Damien ve Finn beni çevreliyor. Beni izliyorlar, bekliyorlar.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Knox'un parmağı yanağımı nazikçe okşuyor, sıcak tenime dokunuyor. O kadar yaklaşıyor ki, maskesi kulağıma değiyor. "Sana nazik davranmamızı mı istiyorsun?" Parmağı çeneme kayıyor, çenemin altına gelince, işaret parmağı ve başparmağıyla çenemi sıkıştırıyor. "Yoksa sikilmek mi istiyorsun?"

Yutkunuyorum.

"Sana nazik davranabiliriz." Damien maskesini çıkarır, ayaklarının dibine atar ve o anda bile güzelliği beni etkiler. Kare çenesinin sert hatları ve neredeyse siyah olan koyu renkli gözleri. "Ya da yarın yürüyememeni sağlayabiliriz."

Dilim kalıcı bir düğüm gibi bağlanıyor. Sonunda boğazımı temizleyip, konuşacak kadar kalbimin çarpışını sakinleştirmeyi başarırım. "Kim demiş ben sizi sikmek istiyorum diye? Hiçbirinizi?"

Buraya tam olarak kendi isteğimle gelmedim. Onlar sadece benim külotumu çıkarıp bacaklarımı açmaya istekli olduğumu varsayıyorlar.

Haklılar, ama...

Beklenmedik bir şekilde, Finn önümde diz çöküyor. Kalbim boğazıma kadar çıkıyor ve orada donuyor, tüm kaslarım taşa dönüşüyor.

Sessizlikte, üçü de kalbimin her hain, gürleyen atışını duyabildiğinden eminim.

Finn'in avuç içleri uyluklarımın üzerine konuyor, acı verici bir yavaşlıkla yukarı doğru kayıyor, cildinin benimkine değmesi tüylerimi diken diken ediyor. Külotuma ulaştığında nefesi kesiliyor ve ben bu manzarayı görünce iniltiyi zorlukla bastırıyorum.

Göğsü daha hızlı inip kalkıyor, nefes alıştı zorlaşıyor, parmaklarını külotuma geçiriyor.

Ve o külotu yere indirirken onu durdurmadım.

Hayali bir esinti, onları bekleyen ıslaklığı yaladı. Titredim.

"Bizi sikmek istediğini kim söyledi?" Damien meydan okur, eli boğazıma yükselir ve sıkar, beni duvara yapıştırır. İnlerim.

Finn'in parmağı yarık boyunca kayar ve nefes almayı keserim. Maskesinin arkasından cevap verir. "Acıyan amın."

Dizlerim titrer.

"Ne kadar ıslak?" Knox'un boğazından çıkan kelimeler pürüzlüdür.

Finn'in boğazı titrer. "Sırılsıklam."

"*Siktir*," diye homurdanır Damien. Ağzı ağzıma yapışır, dudaklarımı ezerek Onun.

Eli boynumun yanlarını sıkıyor, beni inlemeye ve ağzımı daha geniş açıyorum, o da bunu sonuna kadar kullanarak dilini benim dilimin üzerinde gezdiriyor.

Knox elbisemi aşağı çekiyor ve meme uçlarımı kapatan zavallı bir çift pasties gördüğünde inliyor. Onları çekip çıkarıyor ve Damien, boynuma geçip oradaki deriyi acı sınırına kadar emmeden önce çığlığını yutuyor.

Uyluklarım Finn'in elini sıkıca kavrar, ama tek başardıkları onu orada tutmak olur. Parmağı tekrar yarıklarımın üzerinde kayar ve ıslaklığı klitorisime tehlikeli bir şekilde yaklaştırır.

İnliyorum. Orada bana dokunmasını istiyorum, buna *ihtiyacım var*...

"Sen çok mükemmelsin, Rory," diye mırıldanır Knox, maskesini yumuşak bir sesle atar ve dudaklarını sertleşmiş meme uçlarımdan birine sarar.

O emdikçe çığlık atarım, zevk kıvılcımları her uzvuma yayılır. Damien'in ağzı sesi bastırmadığı için, çığlığım neredeyse sessiz odada yankılanır. Yanımızdan geçen herkes bizi duyabilir, içeri girebilir...

"Kapıyı kilitle," diye fısıldarım.

Damien sırtıyor. "Ya birinin şovu izlemesini istersek?"

Kan basıncım yükselir. Hayatımda ilk kez üç erkekle paylaşılmayı kabul etsem de, bu partide başkalarının önünde sergilenmeyi kabul etmedim. Gerçi içimdeki çok küçük bir parça buna tamamen karşı değil. "Knox, kimsenin *külotumu* görmesini istemediğini söyledi."

"Görmeyecekler." Damien'in dili kulağıma doğru kayıyor ve ben titriyorum.

Hiçbiri henüz içime girmede, ama bu zaten hayatımın en iyi seks. Bir erkeğin seni tatmin etmesi iyidir. Hatta çok iyidir. Ama *üçü*?

Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. Hiçbir şey *onlarla* kıyaslanamaz. Şeytanlar.

Knox, diğerine doğru öpücük izi bırakmadan önce meme ucumu ağzından çıkarır. "Üçümüzün sikini de alırken çok güzel görüneceksin."

Üçünü birden. Bunu nasıl başaracağım? Ağzımda bir tane, amımda bir tane idare edebilirim, ama...

Cevap veremeden, Knox diğer meme ucumu emmeye başladı. Saçlarını tuttum, tutunacak bir şey arıyordum, can simidi gibi.

Finn'in başparmağı klitorisimi okşuyor. Vücudumdaki her kas gerginleşiyor, ta ki o sonunda, *sonunda* bastırıncaya kadar, ve bu kadar çabuk boşalmamın imkanı yok

, ama *lanet* olsun—

Onun adını haykırıyorum. "*Finn*."

Klitorisime baskı yapmaya devam ediyor, ama başparmağını hareket ettirmiyor. Aklımı kaçırmak üzereyim ve kalçalarımı sallayarak, ondan istediğimi almak için çaresizce. Ta ki o, "Onu sessiz tutun" diye homurdanana kadar.

Damien, bir saniye bile tereddüt etmeden, ağır ve acımasız kocaman eliyle ağzımı kapatır. Tüm gücümü kullanarak bile onu kaldıramam.

Onların merhametine kalmak kadar ateşli bir şey yok. Jeremiah'a karşı hissettiklerimin tam tersi.

Çünkü Şeytanlar ona hiç benzemiyor. Onları çok uzun süredir tanımıyor olsam da, içimden bir ses onlara güvенеbileceğimi söylüyor.

Knox meme ucumu sertçe emiyor, sonra bırakıyor, göğüslerim sallanıyor. Parmakları sert meme uçlarını çeviriyor. "Sana yaptıklarımız hoşuna gidiyor mu, melek?"

Hızlı ve çaresizce başımı sallıyorum.

Sonunda Finn, maskesini ağzını gösterecek kadar yukarı kaldırır ve başparmağını dilinin ucuyla değiştirir.

Damien'in eli sesimi boğarken, ilk ıslak, süngerimsi temasta nefesim kesildi.

Üçü de inliyor. Knox, Finn'in dilinin bacaklarımın arasında verdiği zevkle yüzümün buruşmasını incelerken gözleri yarı kapalı hale geliyor.

"Onun içine girmem lazım." Knox'un sözleri çaresiz bir yalvarış gibi çıkar.

Damien kalçalarımı öne doğru çeker, klitorisimi Finn'in ağzına daha derine sokar ve ben çığlık atarım. Tanrım, Finn'in ağzıyla iyi olacağımı biliyordum, ama lanet *olsun*...

Damien'in eli kıcıma o kadar sert vuruyor ki, etim titriyor ve ben çığlık atıyorum. Bu gece beni ne bekliyor? Ve neden buna bu kadar hazırım?

"Olacağız," diye yemin eder Damien.

Finn sessizce ayağa kalkar ve elbiseyi başımdan çıkarır, onu dikkatsizce yere atar ve beni yatağa taşıyıp oraya bırakır. Diğer Şeytanlar da gösteriyi izlemek için sabırsızlanıyormuş gibi onu takip ederler, ama ben onların da çok geçmeden katılımcı olacaklarını biliyorum. Kapüşonlu bakışları bana, kendilerini uzun süre dizginleyemeyeceklerini söylüyor.

Bir yanım, onların bakışları altında, tamamen çıplak ve onların gözleri önünde sergilenirken kendimi savunmasız ve utangaç hissediyor. Diğer yanım ise başka hiçbir yerde olmak istemiyor.

başka bir yerde olmak istemiyor.

Finn maskesini çıkarır ve sırt üstü uzanır, sonra beni kendine doğru çeker. Onun şehvetli emri bacaklarımı kaskatı yapar. "Otur."

Demek Finn Ashby yatakta çok daha konuşkan. İlginç.

"Yoksa ne olur?" Onun kemiklere işleyen sesini tekrar duymak için alay ediyorum.

Ne olduğunu anlamadan, kalçalarımın kaldırıldım. Damien beni Finn'in göğsüne ittiğinde çığlık attım ve Finn beni yüzüne doğru çekti.

"Yüzüne otur, Rory." Knox'un talimatları artık nazik değil. "Hemen."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Bu noktada, ne emredilse yapardım sanırım.

Finn'in dili yarıklarımı yalayıncaya kadar, omurgamdan bir korku okları geçer.

"Aman Tanrım!" Dengemi sağlamaya çalışırken ellerim onun başının üzerindeki yatağa konuyor.

Finn'in dilinde kendimi kaybettim, gözlerim kapandı, ta ki Knox "Gözlerini bize dik, melek" diye emredek kadar.

Yatak hareket etti ve gözlerimi açtığımda Knox ve Damien ikisi de yatağın iki yanında duruyorlardı, yüzleri yine maskelerle örtülüydü ve yumrukları sertleşmiş penislerini okşuyordu.

Ağzım kurur. Knox'un penisi uzun ve kalındır, yumruğunu aşağı doğru her itişinde alt tarafındaki kalın damarı görebiliyorum. Başı inanılmaz derecede geniştir. *Onu* benim içime nasıl sığdırmayı beklediğini anlamak imkansız. Bu, çene kilitlenmesi gibi görünüyor. Uçtan tabana kadar, o... korkutucu. Hafifçe söylemek gerekirse.

Damien, beni onunla kırmak için can atıyormuş gibi sikini okşuyor. Ve bunu yapabilir. Ama benim dikkatimi çeken, ucun hemen altındaki alt tarafında parıldaayan şey.

Üç adet kavisli halter.

Damien Vanderbilt'in Jacob's ladder'ı var. Dalga mı *geçiyorsun?* Şeytanlar beni yok etmeye çalışıyor.

Hiç penis piercingi olan biriyle birlikte olmadım ve bunun içimde yaratacağı yıkımı görmek istediğimden pek emin değilim.

Ya da belki bu hayatımın en iyi gecesi olacak. Birine para yatırmam gerekirse, yarın yürüyemeyeceğime ve bunu seveceğime bahse girerim.

"Bizi okşa, Rory." Knox yumruğunu penisinden indirir ve Damien de aynısını yapar.

Finn'in elleri uyluklarımı kavrar ve beni yerinde sabitler. O izin verene kadar yüzünden kalkmayacağım. Dili klitorisimin etrafında dönüyor ve ıslaklığımı yalıyor, ama hareketleri yavaş ve rahat. Beni doruğa ulaştırıyor ama asla aşırıya kaçmıyor.

Teredditle, ellerimi Damien ve Knox'a doladım. İkisinin de penisleri avuçlarımın içinde sıcak ve sertti, parmaklarımı geniş çevresine dolamak için elimden geleni yaptım.

Damien dişlerinin arasından tıslar ve Knox, ben onların uzunluğunu tabanına kadar okşarken boğazından bir inilti çıkarır.

Damien'in eli benim elimi onun penisi üzerinde sarar ve başını geriye doğru eğip gözlerini kapatırken beni daha hızlı pompalama yönlendirir. Knox dudağını ısırır, bakışları benimkinden hiç ayrılmaz. Yavaş ve sıkı olmasını sever.

Farklı hızlarda ve şekillerde beni sikeceklerini hayal ederken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Finn klitorisimi ısırdığında, çığlık attım. "Aman Tanrım, *Finn!*"

Dudaklarımdan çıkan adı bana bir ödül kazandırır. Dili klitorisimi daha sert, daha hızlı ovuşturur. Uyluklarımdaki kaslar gerilir, karnımın alt kısmında bir sıcaklık yayılır. Hiç bu kadar hızlı boşalmamıştım, tek başıma bile, ama orgazm hızla yaklaşıyor...

"Ağzına," diye homurdanır Knox.

Kabul etmem ya da reddetmem için bana fırsat vermeden, ucunu ağzıma doğru itiyor. Yavaşça dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum ve o her hareketimi takip ediyor.

Sonunda dudaklarımı onun için ayırdığımda, yanağımı okşadı. "Aferin kızım." Knox Rockefeller'dan daha iyi övgü yapan kimse yoktur.

Sıcak ve kaya gibi sert penisi, sanki ağzımın içinde kalmak için tüm zamanı varmış gibi, dilimin üzerinde yavaşça kayıyor. Çenemin onu sardığı anda, göğsümde panik hissediyorum. Çenemin, üçünün de boşalması için yeterince uzun süre dayanabileceğinden emin değilim.

Onu boşaltmam lazım. Çabuk.

Ama bacaklarımın arasındaki Finn'in dili dikkatimi dağıtıyor. Gözlerimdeki acı veren yaşların Knox'un penisi etrafında gerilen çenemden mi, yoksa Finn'in dilinin bana verdiği eşi benzeri görülmemiş zevkten mi kaynaklandığını anlayamıyorum.

Bir elimle Damien'i hızlıca pompalarken, diğer elimle Knox'un penisinin tabanını tutarak her santimini yutmamı engelliyorum. Kafamı hızlıca sallıyorum

ve öğürmemek için yarı yolda duruyorum.

O inliyor, nefesleri hırıltılı çıkıyor, penisi tükürükle kayganlaşıyor. "Aferin sana, Aurora."

"Sana hayatının en ıslak oral seksini yapacağına söz verdi," der Damien yavaşça. "Umarım bu üçümüz için de geçerlidir."

"Eğer bu bir göstergeyse" — Knox, ayak parmaklarımı kıvırtan boğuk bir inilti çıkarır — "öyle olacak."

Övgüye karşılık dudaklarım onun penisi etrafında gülümsemeye çalışır, ama ağzım onunla çok doludur. Dilimi onun ucunda döndürürüm ve sonra ağzımı tekrar aşağı kaydırırım. Penisinin altındaki damar beklenmedik bir şekilde zonklar ve ben nefesimi tutarım.

"İşte böyle, bebeğim. Aynen *böyle*." Knox'un eli saçlarımı kavrar ve hareketlerimi yönlendirir.

Penisi ağzıma daha sert, daha hızlı giriyor ve ben onun etrafında nefes nefese kalmaya başlıyorum. Finn, beni tatmak için çaresizmiş gibi klitorisimi yalıyor ve kalbim çarpıyor, zevk tırmanıyor, tırmanıyor...

Finn'in dudakları klitorisimi sarar ve emmeye başlar. *Sertçe*.

Zevk dalgası üzerime çöktüğünde, uzuvlarımın ve ağzımın kontrolünü tamamen kaybettim. Knox'un penisi etrafında çığlık attım, ama o bu fırsatı sadece ağzımı daha sert sıkmek için kullandı. Kaslarım eriyip bir su birikintisine dönüşürken, tek yapabildiğim onların beni kullanmasına izin vermektir, Finn'in dili her dalgada beni okşuyordu.

"*Siktir*, bu çok güzel." Knox'un kısık sesi hayranlık dolu.

"Hiç bu kadar güzel ses çıkarmamıştı," Damien de aynı fikirde, elime pompalıyor. "Her gece bizim için boşalman gerekecek, melek."

Zonklayan klitorisim o kadar hassas ki, inleyip Finn'in yüzünü itmeye çalışıyorum. Ama o beni yerinde tutuyor, dilinin hareketleri sonunda yavaşlayarak orgazmımdan inebilmemi sağlıyor. Tanrım, daha ne kadar orada kalacak?

"Bir tane daha istiyor," diye açıklıyor Damien.

"Çok yaklaştım, Rory," diyor Knox, nefes nefese, ağzımın içinde daha hızlı pompalarken. "Bütün gece boşalmanı izlemek istiyorum. Bu gördüğüm en seksi şey."

"Sıra bende," diye homurdanıyor Damien. Ve ben bunu bir uyarı olarak alıyorum.

Sonunda Knox, elimi penisinin tabanından uzaklaştırır ve ucu boğazımın arkasına çarpana kadar içeri girer. Öksürürüm ve öne doğru eğilirim.

Altımda, Finn gülerek dilini durdurur.

Damien ve Knox da aynısını yapıyorlar, maskeleri sayesinde sesleri daha da ürkütücü ve tahrik edici geliyor, ben de Knox'un sikini ağzımdan çıkarıp dudaklarımda beliren gülümsemeyle mücadele ediyorum. Bir partide bir odada olduğuma, sonunda Devils'la takılmaya başladığıma ve bu haldeyken bile birbirimize gülüp geçecek kadar rahat olduğumuza inanamıyorum.

Onlarla birlikte olmak, hayalimden *çok* daha iyi. "Piçler."

Damien tsk tsk yapıyor. "Onu bunun için cezalandırmalısınız, çocuklar."

Kendimi hazırlamak için bir saniyem bile yokken, Knox'un eli yine saçlarımı kavıyor ve penisi çenemi açıyor. "İşte böyle, melek. İyi bir kız gibi penisini al."

Gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor, o içime girip çıkarken, çenemden salya akıyor, tekrar tekrar itip çekiyor, ağzımın tavanına ve boğazımın arkasına çarpışarak beni cezalandırıyor.

Finn, onu istediğim yeri öperek beni cezalandırıyor. Beni arzuladığım zevk zirvesine tırmanmaktan alıkoyan nazik öpücük fısıltıları. Acıyan klitorisime dokunması için çaresizce inliyorum.

"Durma," diyor Damien Knox'a. "Onu sertçe sik."

Knox öyle yapar, boğazıma tekrar tekrar vurur. "Beni çok sert boşaltacaksın, güzelim."

İtmeleri aniden durur ve ben kendimi hazırlayamadan spermi ağzıma fişkirir.

Boğazıma boşalırken, beni yutmaya zorlayarak, öğürür ve kasılırım. Gözyaşlarım yanaklarımdan akar ve nefes almakta zorlanırken nefesim düzensizleşir. Tırnaklarım onun uyluğuna batar, ama o pes etmez.

Finn'in dili sonunda tekrar klitorisimi yaladı, arkadaşının spermlerini yuttuğum için beni ödüllendirdi ve bu zevk, öğürmelerimin yoğunluğuyla kafa karıştırıcı bir karışımды.

Sonunda Knox ağzımdan çekilir ve ben hırıldayan bir nefes alırım. Onun hafif tuzlu tadı dilimde, boğazımda kalır.

"Beni *boğmaya* mı çalışıyordun?" Kalbim deli gibi çarpıyor, ciğerlerim sıkışıyor ve hala benden aldığı oksijene muhtaç.

Nazik, tatlı, eğlenceli Knox'un yatakta bu kadar dominant olacağını hiç beklemiyordum. Ama zayıf kaslarım ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımla bile, daha fazlasını istiyorum.

Maskenin arkasında gülümsemesini göremiyorum, ama duyabiliyorum. "Hiç de değil, güzelim. Yutman gereken iki yük daha var."

Damien, gözlerimin büyüdüğünü görünce gülüyor. *Hepsi de* spermlerini yutmamı mı bekliyor? Knox'u zar zor idare edebildim.

"Ben..."

Ama Damien, sözümü bitirmeme izin vermeden, sikini dudaklarımın arasına soktu, piercingleri dilimin üzerinde sürtünüyordu. Bu his bana yabancı ama garip bir şekilde tahrik ediciydi, metalik tadı, cildinin tuzluluğuyla keskin bir kontrast oluşturuyordu.

O beni doldururken çenemdeki ağrıdan inledim. Çene kaslarımın kasılmasını önlemek için Finn'i sikkemem gerekecek.

"*Tanrım*," diye tısladı Damien ve penisi hemen dilime çarptı.

Onun uzun süre dayanamayacağını hissediyorum ve umarım dayanmaz, çünkü aksi takdirde bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum.

Damien, Knox'un yaptığı gibi yavaş başlıyor ya da bana karşı nazik davranmıyor. İki eliyle başımı tutup beni yerinde tutuyor, yatak gıcırıyor, o ise hızlı ve acımasızca kalçalarını ileri geri sallıyor.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve ağlamakla zevkten çılgılık atmak arasında kalıyorum.

"O bizim sikkelerimizi çok iyi alıyor," diye övüyor Knox. İnanılmaz bir şekilde, çoktan tekrar sertleşiyor ve benim gevşek elimi sikine sarıyor. Onu bir kukla gibi kullanarak sikini pompalıyor.

"Gözyaşların çok güzel, melek." Damien ağzıma sertçe girerken nefes nefese kalıyor. Tek yapabileceğim dizlerimin üzerinde kalıp bunu kabul etmek. "Hepimiz aynı anda seni sikene kadar bekle. Üç deliğin de."

Bu gece bunu kaldıramam. Daha fazlasını kaldıramam
Bundan *daha fazlasını kaldıramam*. O zamana kadar kalbim durur.

Knox inleyerek, elimi penisi etrafında daha sıkı sıkıyor.
"Sabırsızlanıyorum."

Finn iki eliyle kıcıma şaplak atıyor, ses keskin ve yankılanıyor. Acıdan yüzümü buruşturuyorum, ama bu acı bir şekilde zevkli. Yarın cildimde şüphesiz el izleri olacak.

Vücudumun her yerinde onların izlerini istiyorum.

"Boşalacağım." Damien saçımı daha sıkı tutar, penisini ağzımın içine gömdüğünde kafamdan bir acı geçer.

Beklenmedik bir sıcak sperm fışkırması boğazıma çarpar, ama o içime boşalırken itmeye devam eder, piercingleri dilime sürtünür. Yutmaya çalışırken inlerim, her öğürmeyle mücadele ederim. Damien çenemi sıkar, her damlayı almamı zorlar.

Sonunda penisini ağızımdan çıkardığında, rahatlama hissi beni kaplar. Çenem hala ağrıyor, ama artık keskin bir ağrı değil, donuk bir ağrı.

Damien'in penisinin ardından bir sperm izi kalır. O tsk tsk diye ses çıkarır. "Hepsini, melek."

Başparmağıyla spermimi dudaklarımdan itiyor. Bu hareket çok müstehcen, çok aşağılayıcı...

Dudaklarımı başparmağına doladım ve emdim. Beni istedikleri sürece onların meleği olacağım.

Finn'in ağzı amımdan ayrılır. Ellerim titriyor, kollarım ve bacaklarım güçsüz. Ayakta durabileceğimden emin değilim.

Ama Finn beni sırt üstü çevirmeden önce bunu öğrenme şansım olmuyor. Bağıryorum.

Üçü de üzerimde duruyor, Damien ve Knox maskeleriyle yatak üzerinde dururken, Finn'in vücudu benimkini altında ezip geçiyor.

"Şimdi beni becerecek misin?" diye fısıldıyorum. Onun pazı kaslarına yapışıyorum. Daha fazlasını kaldıracabileceğimden emin değilim, ama öğrenmeye hazırım.

Finn başını sallar ve göğsüm hayal kırıklığıyla sıkışır. "Beni becermeyecek misin?"

Bunun istediğim şey olup olmadığını sordular. Şimdi, bu her şeyden çok istediğim şey.

Damien'in karanlık kahkahası duyulur. "Henüz değil, bebeğim. Bunun için çok fazla hazırlık yapman gerekecek."

Bu sözleri pek sevdiğimi sanmıyorum. Ya da belki de çok seviyorum.

O ve Knox, Finn dikleşirken siklerini pompalayıp duruyorlar, bacakları başımın üzerine gelene kadar vücudumun üzerinde sürünüyorlar. Donmuş durumdayım, onun altında sıkışıp kalmışım.

Eli jogging pantolonunun içine kayıyor ve sonunda penisini çıkarıyor. Kalbim yeniden hızla atmaya başlıyor.

Finn, diğer Şeytanlar kadar uzun ve sert, penisinin ucu ön sıvıyla parıldıyor. Penisinin ucu yukarı doğru kıvrılıyor, sanki içimdeki o noktaya vurmak için tasarlanmış gibi, beni çılgın attıracak noktaya.

Delici mavi gözleri beni yutarken, penisini yumrukluyor, elini yavaşça, santim santim penisinin üzerinde gezdiriyor. Bakışları bana tam olarak ne demek istediğini anlatıyor. *Kendini hazırla. Ben de sana kolaylık göstermeyeceğim.*

Gülümsüyorum ve Finn'in ağzının bir tarafında kendini beğenmiş bir sırıtış beliriyor. "Bana her şeyi ver," diyorum nefes nefese.

Sırıtış kaybolur, göz kapakları düşer, yataktan uzanır ve maskesini takar, yüzünü gizler. Omurgamdan bir ürperti geçer. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, ama üstümde duran, bana bakarken penisini dudaklarıma getiren maskeli adamda, beni heyecanla ayak parmaklarımı kıvırtan bir şey var.

Finn, penisiyle dudaklarımı ayırır. O, penisini dilimin üzerinde gezdirirken, ben olabildiğince derin bir nefes alırım, tadı ön sıvısıyla hafif tuzlu gelmektedir.

Yavaşça içeri giriyor, gittikçe daha derine inerken çenemi daha da açıyor. Gözlerim yine yaşarır ve bu geceden sonra hiç gözyaşım kalmayacak gibi gelir.

Finn boğazının derinliklerinden gırtlaktan gelen bir inilti çıkarır. Uyluklarım sıkışır, orada oluşan ağrıyı hafifletmeye çalışır.

Knox dizlerinin üzerine çöküyor, hareketleriyle yatak sallanıyor. Diğer eli bacaklarımın arasına kayarken, klitorisimi okşayarak sikini okşamaya devam ediyor.

Finn'in penisi etrafında iniliyorum ve Knox iniliyor. "Yatağı ıslatıyor." "*Siktir,*" diye tıslıyor Damien.

"Onu tatmam lazım." Knox bacaklarımı ayırır, maskesini yukarı iter ve yüzünü bacaklarımın arasına gömer.

Finn'in penisinin arasından sesim çıkar. Knox, aç bir adam gibi beni yalar ve emer, tam da Finn ağzımın tavanına çarptığı anda.

"Derin boğaz," diye homurdanır ve bunun bir emir mi yoksa uyarı mı olduğundan emin olamam.

Finn içimde zonkluyor, ama diğer Şeytanlar gibi geri çekilip sikini tekrar dilimin üzerinde gezdirmiyor. Ağzımın içinde kalıyor, sadece boğazıma çarpmak için geri çekiliyor.

Tanrım. Tırnaklarım onun uyluklarına yapışıyor, ama o bunu fark etmiyor gibi görünüyor ve itmeye devam ediyor. Hepsi acımasız ve ben buna karşı acınacak derecede zayıfım.

Knox beni çılgınca yiyor ve zevk içimi kaplıyor. Kanım damarlarımdan bir uyarı zili gibi akıyor ve kalbim düzensiz bir şekilde atıyor. Beni tekrar boşaltacak. Hepsi de yle.

Damien yataktan kayıyor, bana yaklaşırken sikini okşuyor. Uunu bana doğru çeviriyor, nefesi hızlanıyor ve göğsü, ağzımın içine boşaldığı zamanki gibi inip kalkıyor.

Hayır. O yapmayacak...

Gözlerimi kapatamadan, bir damla sperm yanağıma düşer.

Nefesim kesilir ve Finn ağzımı daha hızlı sikkmeye başlar. Damien'in sıcak spermi tekrar yüzüme çarptığında, onun uyluklarına tutunarak hıçkırarak ağlarım. Finn beni yere bastırdığı için kaamam ya da kurtulamam.

Ama Knox klitorisimi dudakları arasına alıp ısırır ısırmaz kaçma düşünceleri kafamdan uçup gidiyor.

Ağlarım, orgazm birdenbire içimi kaplar. Finn'in penisi sesimi bastırsa da inlemelerim tiz ve yüksektir.

"*Siktir.*" diye inliyor ve spermi dökülmeden önce boğazıma son bir kez vuruyor. Yatakta düz bir şekilde yatarken yutmaya çalışırken bu sefer gerçekten boğulabileceğim paniği kalbimi kaplıyor.

Finn, onun altında kıvranıp debelenirken pes etmez, Knox da yle. Son damla sperm Finn'in vücudundan çıkana kadar iki şeytan da benden uzaklaşmaz, yutmaya çalışırken boğazım sallanır.

O benden çekildiğinde göğsüm ağrıyor. Bacaklarımdın arasında sırlıslıkam bir halim var ve Damien, çarşafla yüzümdeki spermlerini silerken gülüyor.

Ona gözlerimi kısıarak bakıyorum. "*Bu çok ileri gitti.*"

"Bu yüzden hoşuna gitti," diyor basitçe, cildimdeki son izlerini silerken.

Onun haklı olduğuna inanamıyorum. Bana yaptıkları her saniyeyi sevdiğime inanamıyorum. Bayıldım.

"Harikaydın, Rory." Knox bana gülümseyerek yanağıma okşadı. "İşte bizim kızımız."

Bizim kızımız. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Artık gerçekten onlarınım

Ve bu aynı anda hem heyecan verici, hem tahrik edici, hem güven verici, hem de korkutucu.

aynı anda.

"Daha nce... Finn beni kovalamaktan bahsetmişti. Belki bir dahaki sefere bunu yapabiliriz?"

Knox alçak bir kahkaha attı. "Ne istersen, güzelim." "*Siktir.*"

Damien'in alçak tıslaması bu sefer zevkten değildi.

Yatakta dik oturuyorum. Damien'in telefonuna bakarken, telefonundan mavi bir ışık yayılıyor.

"Ne oldu?" diye sorar Knox.

Damien'in maskesi yine düşmüştür ve diğer Şeytanlara kaşlarını çatarak bakar, sonra bakışları bana sabitlenir. Sessizce, telefonunda oynayan videoyu bize gösterir.

Ama bu bir video değil. Canlı görüntü. Benim dairemden.

Karanlıkta gizlice dolaşan gölgeli figürü gördüğümde kalbim durur. Görüntüler karanlık ve biraz grenli, ama bu odanın dışında daireme girebilecek tek bir kişi var.

Jeremiah, Şeytanlar'ın mesajını almış olmalı. Ya da Şeytanlar onu aramaya çıktıklarında, o zaten daireme girmeye yolda idi.

Hiçbir şeyi kırmıyor. Ya da hiçbir şey almıyor. Elleri kapüşonlu ceketinin cebindeyken başını sağa sola çevirip duruyor. Bir şey arıyor.

Beni.

Bölüm 17

Aurora

Sigma Chi partisinden polisi aradıktan sonra, ellerim hala titriyor. "Seninle yaşamayı teklif ettiğin... bu teklif hala geçerli mi?"

Onların yanlarına taşınma teklifini kabul ettiğime inanamıyorum, ama başka seçeneğim yok. Jeremiah'ın yeni adresimi bulmasının an meselesi olduğunu biliyordum ve belli ki, bana ulaşmak için zorla eve girmekten çekinmeyecek. Orada yaşamaya devam edemem, özellikle de tek başıma.

Damien'in kaşları koyu renkli gözlerinin üzerinde alçaldı. "Hayır."

Kalbim ayaklarıma düşer. Fikrini değiştirmişler. Artık istediklerini elde ettiklerine göre...

"Bu zorunlu. Bizimle birlikte yaşayacaksın, melek. Artık seçim şansın yok."

Beni büyük bir rahatlama kaplar ve ona sarılırım. Beni kendine çeker, gömleğinden gelen kolonya kokusu beni sarar, vücudu hala sıcaktır ve kalbim, hayatımın en iyi ve en kötü gecesi olan bu gecenin heyecanı ile hala çarpmaktadır.

Geri çekildiğimde, kollarımı sıkıca sarar ve Şeytanları incelerim. Uzun boylu, devasa, muhteşem ve benim hak ettiğimden çok daha iyi. "Dramamı senin kapına getirmek istemiyorum."

"Bu drama değil." Knox yaklaşır ve çenemi tutar. "Tehlikedesin, Rory. Ve seni korumak için elimizden geleni yapacağız."

Sonunda Finn'e dönüyorum. Her zaman yanımda sessizce duran gölge. Siyah saçları dağınık ve birlikte geçireceğimiz çılgın bir gecenin ardından nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Ama şu anda, mavi gözlerindeki yoğunluk beni yutkunmaya zorluyor.

Bizimle geliyorsun, işaret ediyor. Ve seni bırakmayacağız. Artık sen bizimlisin, Aurora. Bunu unutma.

Başımı sallıyorum ve Şeytanlar maskelerini takıp beni odadan bodyguardlar gibi, ya da vahşi köpekler gibi dışarı çıkarıyorlar.

Devils'ın evine dönerken sessizce oturuyoruz, Finn arka koltukta elimi tutuyor. Devils'a bu kadar çabuk alıştığıma inanamıyorum. Nedense, üçüyle birlikte arabada tek başıma tamamen rahatım. Sigma Chi partisinde de onlarla tek başıma tamamen rahattım. En son ne zaman biriyle bu kadar rahat olduğumu hatırlamıyorum.

Jeremiah'ın yanında her zaman gergindim, onu kızdırmamak için yumurta kabukları üzerinde yürüyormuş gibiydim. Ama Devils'ın yanında bunu bir saniye bile düşünmüyorum. Yanlış bir şey söyleyerek onları kızdırmaktan endişelenmiyorum. Şiddetli patlamalarından veya kötü ruh hallerinden endişelenmiyorum.

Belki de güvenlik böyle bir şeydir.

"Evdeyiz," diyor Damien sürücü koltuğundan.

Ev. En son ne zaman dünyanın herhangi bir yeri evim gibi hissettirdi? Jeremiah'dan geçici bir sığınak gibi hissettiren, ama sonunda kaçınılmaz olarak beni bulduğu daire değil. Ailesinin maddi desteğiyle, duvarlarında benden hiçbir iz kalmadan, onunla birlikte yaşamama izin verdiği evi değil. Hiçbir koruyucu ailemin evi değil.

En son bir yer evim gibi hissettirdiğinde, annemle babam hayattaydı. Şimdi, o hissi en ufak bir parça bile bulabildiğim tek an, kemanım elimdeyken. Annemle babama olan son bağım.

Ama önümdeki şehir evi — kapısında ve pencerelerinde, sakinlerinin Diamond Devils hokey takımının en iyi oyuncularını olduğunu gösteren kırmızı ve siyah hatıra eşyaları asılı olan — potansiyeli var. Şu anda evim gibi hissettirmese de, bir gün öyle olabilir. Çünkü Devils burada yaşıyor ve onlar neredeyse, ben de orada kendimi güvende hissediyorum.

Gözlerimden yaşları siliyorum. Tanrıya şükür kaza gecesi oradaydım. Onlar olmasaydı dünya çok daha kötü bir yer olurdu ve ben... Onlar olmasaydı hayatta kalamazdım.

Finn gözyaşlarımı korku olarak algılamış olmalı ki elimi sıkıyor. Üçü de maskelerini çıkarmış durumda ve Finn'in parlak mavi gözleri endişeyle dolu. *Bizimle güvendesin.*

Başımı sallıyorum. *Biliyorum.*

Onlarla birlikteyken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Umarım polis henüz gelmediyse, yakında daireye gelir. En iyi senaryoda, Jeremiah'ı suçüstü yakalarlar. Kelepçeler, tutuklar ve dava açarlar. Sadece haneye tecavüzden değil, yasaklama emrini ihlal etmekten de. Ona verecekleri ceza ne olursa olsun

yeterli olmayacak, bunu zaten biliyorum. En fazla birkaç ay hapis cezası alacak, ama ailesini tanıyorsam, doğru kişilere rüşvet verip, sadece denetimli serbestlik cezasıyla kurtulmasını sağlayacaklar.

En kötü senaryoda, onu kaçıracaklar. Paçayı kurtaracak. Yasaklama emri olmasına rağmen, yüzünü kapüşonuyla gizlemiş. Onu net bir şekilde tanımlamak imkansız. Suçlamada bulunmak için yeterli delil olmayacak, onu hapse attırmak ise hiç mümkün değil.

Devils olmasaydı, nereye giderdim bilmiyorum.

"Teşekkür ederim." Sözler boğuk bir sesle çıkar ve boğazımda düğümlenen yumruyu yutarım. "*Beni koruduğun, kurtardığın, fark ettiğin, umursadığın* için. Her şey için."

Knox bana nazikçe gülümser. Neredeyse... sevgiyle. "Onu içeri alalım."

Finn, SUV'dan inmeme yardım etmek için elini uzatır, Damien arkadan kocaman bir ceket alır ve titremeyen omuzlarıma örter, Knox ise elinden tutup beni içeriye götürür.

Şeytanların evine girer girmez, yanmış domuz pastırması kokusu burnuma çarpar. Masada sadece kırıntılarla dolu bir tabak, tezgahta ise yanmış domuz pastırması şeritleriyle dolu bir tabak durmaktadır.

Trey ve Juliet tezgahın arkasındaki taburelerden yanmış pastırmayı yiyorlar, Sienna ve Luke ise arkalarındaki oturma odasındaki kanepede uzanmışlar. Sienna beni görünce yüzü aydınlanıyor ve ayağa fırlıyor.

"Aurora! Aman Tanrım, buradasın!"

Sienna benim gelişimi küçük bir çocuk gibi sevinçle karşıladığında, kalbim Grinch gibi iki kat büyür. O gerçekten dünyadaki en tatlı insan olabilir.

"Aurora buraya taşınıyor." Knox bana gülümser ve elimi sıkar.

Dudaklarımı ısırırım. Bu evde zaten yedi kişi yaşıyor. Bir oda arkadaşı daha eklenmesine nasıl tepki verecekler? Daha fazla gürültü, daha fazla bulaşık ve benim aşçılık becerilerimle daha fazla yanmış domuz pastırması.

Sienna alkışlayarak gülümser. "Yaşasın! Eve bir kız daha geliyor!"

"Tanrıya şükür," diye homurdanır Trey, düşünmekte olduğu pastırma dilimini табаға geri bırakır. "Bu evde çok fazla testosteron var."

"Zamanı gelmişti." Luke omzunu duvara yaslayıp kollarını kavuşturur. Sienna'nın ondan neden etkilendiğini anlayabiliyorum. Juliet'in Trey'den etkilenmesini bile anlayabiliyorum, her ne kadar Trey beni biraz korkutsa da. "Bunun ne zaman olacağını merak ediyordum."

"Fikrini ne değiştirdi?" Juliet neredeyse siyah bir domuz pastırması parçasını çiğnıyor. "O kadar mı iyiydi?"

Ağzım açık kalır, ama cevap veremedim Finn araya girer. "Kesinlikle." Herkes güler ve yanaklarım kızarsa da ben bile kıkırdamayı engelleyemem.

"Biri daireme girmiş," diye açıklıyorum. "Ama penis de iyiydi."

"Harika demek istedin herhalde." Damien kaşlarını kaldırır. "Sihirli." Knox gülümser.

"Biri *dairenize* mi girdi?" diye bağıır Sienna, yanıma koşarak. "Aman Tanrım! İyi misiniz? Bir şey çaldılar mı?"

"İyiyim," diye onu sakinleştiririm. "Kameralardan içeri girdiklerini gördük. Polisi aradık ama henüz bir şey aldılar mı bilmiyorum.

"Bu *çok* korkutucu. Burada olduğun için çok mutluyum. Kim olduğunu gördün mü?" Gözleri büyüdü. "Eski sevgilin miydi?"

Yanımda, Devils gerginleşir. "Evet," diye homurdanır Damien. "O zaman burada olduğun için *gerçekten* çok mutluyum," der Sienna.

"Adamın ölüm arzusu var gibi görünüyor," diyor Trey.

Luke başını sallar. Her nasılsa, ikisi de benim Devils'larım kadar sinirli görünüyor. "Eğer sen harekete eğer ben sana uyarmalı sizi sizi Fluffy bazen

bazen kaçıyor." Juliet taburesinden atlayarak bana sert bir bakış attı. "O yüzden onu öldürme."

Bu, şimdiye kadarki en endişe verici haber olabilir. "Fluffy kim ve neden onu öldürmek isteyeyim ki?"

"Örümcekleri sever misin?" diye sorar Damien.

"Hayır, pek sevmem."

"İşte bu yüzden Fluffy'yi öldürmek istersin." Knox, Juliet'in evcil hayvanını da sevmediğini ima eden bir yüz ifadesi takınır.

"Ama yapma," diye araya girer Juliet. "O çok sevilen biridir. Bu evde onu herkesten çok seviyorum."

Sienna dehşetle nefesini tutarken, Trey Juliet'i kalçasından kendine doğru çeker. "Dikkatli ol, iblis. Bu sözlerini pişman edeceğim."

Ona utangaç bir gülümseme atar. "Belki de bu yüzden söyledim." Luke öğürür. "Bir oda tutun."

Trey bana döner ve kurt gibi gülümsemesi midemi bulandırır. "Çığlıklar duyabilirsin, ama korkma, hepsi rızayla oluyor."

"Ne diyebilirim ki?" Juliet sırtıyor. "O çığlık atan biridir."

Trey onu omzuna atar ve veda bile etmeden odalarına götürür, kapıyı arkalarından çarparak kapatır.

Sienna bana gülümser. "Cidden, hepimiz burada olduğun için çok mutluyuz. İstedğin kadar kal. Kendini davetsiz misafir ya da misafir gibi hissetme, çünkü değilsin. Artık sen de bizden birisin."

Artık kendimi tutamıyorum. Knox'un elini bırakıp Sienna'ya sarılıyorum.

"Oh!" diye şaşkınlıkla bağırır, ama hemen bana sarılır. "Teşekkür ederim," diye söylerim geri çekilirken. "Garip bir şekilde çok nazıksın." Bana eğlenceli bir gülümseme atar. "Teşekkürler?"

"Bu bir iltifattı. Kimse bu kadar nazık değildir. En azından bana karşı."

Arkamızda Finn boğazını temizledi.

"Sana *çok* iyi davrandık, Rory," diye hatırlatıyor Knox.

Damien sırtıyor. "Özellikle bu gece."

"Detaylara gerek yok," diyor Sienna onlara. Dikkatini tekrar bana veriyor. "Pijama ister misin? Sana uygun bir şeyim vardır eminim."

"Çıplak uyuyabilir," der Damien, kolunu sahiplenircesine belime dolayarak.

Knox ve Finn sırtır. İkisi de bu fikri beğenmiştir.

"Eminim uyuyabileceği bir tişörtleri vardır," der Luke, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Soru şu: kimininki?"

Devils birbirlerine baktıklarında aramızda gergin bir sessizlik hakim olur, aralarında sessiz bir tartışma başlar.

"Çok teşekkürler, Luke."

Bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verir. "Aileye hoş geldin."

Aile. Kalbim sıkışıyor. O kelimenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor. Ailem öldüğünden beri aradığım şey tam olarak buydu. Şimdiye kadar yanlış yerlerde aramışım.

Ama sanırım şansım dönmeye başladı.

Sienna bana rahatlatıcı bir gülümseme atıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver. Seni burada görmekten gerçekten çok mutluyuz Aurora."

Nedense, onun güven verici sözleri beni tamamen rahatlatıyor. "Teşekkürler. Burada olduğum için mutluyum."

Beni buraya getiren koşullar hiç de hoşuma gitmiyor, ama... bu boktan durum için mümkün olan en iyi sonuç gibi gelmeye başladı.

Sienna, Luke'un elini tutar ve iyi geceler diledikten sonra odasına girerler.

Yalnız kaldığımız anda Knox beni kalçalarımın kendine doğru çeker, sıcaklığı beni bir battaniye gibi sarar. "En iyi sarılmacıyım. Bu gece benim yatağında uyuyabilirsin."

Damien somurtarak bakıyor. "O geceyi hepimizin yatağında geçirecek. Hepimiz onunla bir gece geçireceğiz."

Gözlerimi deviririm. "Yarın uyku programı mı yapacaksın?"

Şeytanlar, her gece sırayla beni paylaşmak konusunda anlaşmışlar gibi birbirlerine başlarını sallıyorlar.

Knox'un kollarından kurtuluyorum. "Aslında, yalnız uyumak istiyorum." Üçü de sanki köpek yavrusunu tekmelemişim gibi bana bakıyorlar.

"Neden kalbimizi kırmaya çalışıyorsun, güzelim?" Knox, sanki kalbini bıçaklıyormuşum gibi yumruğuyla göğsünü vurur.

Kollarımı göğsüme sıkıca sararım. "Kabuslar görüyorum. Hiçbirinizi uyandırmak istemiyorum."

"Bu saçmalık," diye homurdanır Damien.

"Üç erkek arkadaşının olmasının avantajı, kötü bir rüya gördüğünde en azından birimizin uyanık olup seni teselli edebileceği, değil mi?" Knox bana gülümser ve kalbim çarpar.

Üç erkek arkadaş. Benim için onlar bu mu? Bu konuyu açmamaya karar veriyorum. Bu gece ilişkimizin durumunu netleştirmeye çalışmamıza gerek yok. Ben çok yorgunum ve eminim üçü de uyumaya hazırdır.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," diyorum onlara.

Damien kızgın, Knox hayal kırıklığına uğramış, ama Finn'in ifadesi garip bir şekilde anlayışlı görünüyor.

"Yarın konuşuruz," diye Damien taviz veriyor.

Finn elimi tutar, karanlık bir yatak odasının kapısını açar ve içeriği gösterir. Kafamı sallar ve geri çekilirim. "Söyledim ya, yalnız uyuyacağım."

Kendini, sonra da oturma odasını işaret ediyor. "Kanepe."

"Hayır, ben kanepede uyuyacağım. Seni kendi yatağından kovacak değilim."

Sıra ona geldi, gözlerini devirip beni kıcımdan iterek odasına sokar ve arkamdan kapıyı kapatır. Ayak sesleri uzaklaşır ve ben kapıya gülümserim. Kendi tuhaf tarzında tatlıdır.

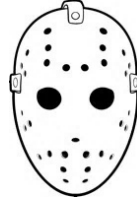
Kilidi açıp Finn'in şifonyerinde uyumak için bir tişört arıyorum. Diğerleri burada kalmamı kabul etseler bile, bağırarak hepsini uyandırırsam muhtemelen artık kabul etmeyeceklerdir. Umarım bu gece çok yorgun olurum da hiç rüya görmem.

Ama aslında daha da kötü olacaklarından endişeleniyorum.

Jeremiah daireme zorla girmişti. Niyetinin ne olduğunu kim bilir. Beni bulmak ve... sonra ne? Bana ne yapmayı planlıyordu?

Beni takip etmekten vazgeçmeyecek. Bu gece bunu açıkça gösterdi.

Artık benim için her zamankinden daha tehlikeli.

"LÜTFEN, BAYAN ARCHER. DAVANIZI SUNUN." Kahverengi saçları gümüş rengi çizgilerle süslenmiş, uzun burnunun ucuna gözlük takmış kadın yargıç bana başını sallıyor.

Mahkeme salonu havasız, hava bayat ve gerginlikle dolu. Arkamda, bugün yargılananlar olmasalar da, Devils takım elbiseleriyle sıralarda oturuyorlar.

Yargılanan benim.

Eski erkek arkadaşımın taciz ve suç faaliyetlerinin kanıtlarını sunuyorum. Ondan yasal koruma ihtiyacımı.

Yakalı, uzun kollu A kesim elbise dışında başka bir şey giymeliydim. Yaka çok sert, klima ihtiyacı olan bu odada beni boğuyor.

Mahkeme salonunun Jeremiah'ın tarafında, ailesi sessizce bir bankta oturuyor, babası dikkatinin sadece dörtte birini mahkeme işlemlerine, geri kalanını ise telefonuna veriyor. Barb'ın dikkati, eminim, bir saniye bile bizden ayrılmıyor. Hepsi de bana bakıyor.

Jeremiah'ınki hariç. Beni şok eden şey, odaya girdiğimden beri bana bir kez bile bakmamış olması.

Hırsızlıktan beri ortalarda görünmüyor. Kampüste ya da restoranın yakınında onu bir kez bile görmedik. Günler dersler, provalar, maçlar ve restorandaki vardiyalarla bulanık bir şekilde geçti. Leah müdür olarak terfi etti, bu yüzden günlerim sayılı. Ama artık

Devils ile birlikte yaşıyorum, kira ödemişim, bu yüzden Juilliard'a gitmeden önce başka bir iş bulmadan idare edebilirim.

Yargıç bana bu koruma emrini vermezse, Devils olmadan New York'ta tek başıma ne yapacağımın emin değilim. Onlarla yaşamak geçici bir çözümden başka bir şey değil. Jeremiah New York'ta yalnız olduğumu öğrenirse, peşimden gelecektir. Sekiz milyon insanın yaşadığı dev bir şehirde bile beni bulacaktır.

Geleceğim bugün karar verilecek. Şimdi.

"Bayan Archer?" diye tekrar sordu yargıç.

Boğazımı temizleyip konuşmaya başladım. Tanıştığımız zamandan, benim koruyucu ailede kaldığım ve onun ailesinin yanına taşındığım zamandan başladım. Ailesinin onun kötü davranışlarını nasıl desteklediğini, o zamanlar kelimelere dökemediğim küçük şekillerde bana nasıl kötü davrandığını ve ailesi beni evden attıktan sonra nasıl daha da kötüleştiğini anlattım. Sigma Chi partisine ve işime gelip beni kampüste pusuya düşürdüğünü, daireme zorla girdiğini anlattım.

Ben konuşurken herkes sessiz kalır. Yargıç bana sadede gelmemi söylemez ve mucizevi bir şekilde, ne Jeremiah ne de Barb araya girer.

Konuşmam bittiğinde, yargıç Jeremiah'a başını salladı. "Artık savunmanız için kanıt sunabilirsiniz, Bay Crowder."

"Savunmam yok, Sayın Yargıç."

Ne oluyor lan? Kafamı onun yönüne çeviriyorum. Kendini hiç savunmayacak mı? Jeremiah Crowder kendini daha iyi göstermek için yalan söylemeyecek, manipüle etmeyecek ve oyun oynamayacak mı? İstediklerini elde etmek için?

Sonunda tıraş olmuş — muhtemelen Barb'ın ısrarı üzerine — ve omuzları çökmüş, kabuğuna çekilmeye çalışan bir kaplumbağa gibi yargıca bakıyor.

Ailesine bakıyorum. Elbette, başını beladan kurtarmak için ne gerekiyorsa söylemesini söylemişlerdir. Ama ikisinin de soğuk gözlerinde ateş yok. Stoik, boyun eğmişler.

Belki de stratejileri budur. Belki Jeremiah pişmanmış gibi davranırsa, yaptıklarının sonuçlarından kurtulma şansı olur.

"Emin misiniz, Bay Crowder? Bu, savunmanızı yapmak için son şansınız," diye hatırlatır yargıç.

Tek bir kısa baş sallama ile cevap verir. "Eminim, Sayın Yargıç."

Bunun üzerine yargıç koruma emrini onaylar. Üç yıl. Gerekirse uzatma imkanı da vardır.

Üç yıl.

Üç yıl özgürlük. Jeremiah Crowder'ın hayatımda olmadığı üç yıl.

Hayat.

Eğer ihlal etmezse.

Yine de, onun hakkında bildiğim her şeye rağmen, göğsüme yükselen umut balonunu belki de bu gerçekten sondur. Belki de hayatımın bu bölümünü nihayet kapatabilirim.

Mahkeme binasından çıkarken titriyorum, ama bu sabahki gibi korku ya da gerginlikten değil. Adrenalin patlamasından. Zaferden.

Devils, ben binadan neredeyse koşarak çıkarken yanımda duruyorlar. Gün ışığına çıkana kadar bekliyorum, güneş ışınları onların uzun kollu giysileri ve pantolonları için fazla sıcak, sonra kollarımı her birine doluyorum. *"Teşekkürler. Burada olduğunuz için çok mutluyum."*

Damien'in takımı, iri kaslarını saran dikişlerinden patlamak üzere. Knox'un ki ise sanki tam ölçülerine göre dikilmiş gibi ona mükemmel oturuyor ve nane yeşili düğmeli gömleği irislerinin rengiyle mükemmel uyum içinde. Finn'in takım elbisesinin kolları biraz kısa kalıyor, ama onun muhteşem ellerini ortaya çıkarıyor. Mahkeme için simsiyah saçlarını düzeltmeyi başarmış, ama tek istediğim iki elimle saçlarını karıştırıp tekrar dağınık hale getirmek.

Knox iki eliyle omuzlarımı sıkıyor ve alnını alnıma dayıyor. Dokunduğu her yerde sinirlerim titriyor ve geniş gülümsemesi beni başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde rahatlatıyor. *"Harikaydın Rory. Seninle gurur duyuyorum."*

Onun gülümsemesini taklit ediyorum. Neredeyse patlayacak gibiyim. Bir uçaktan atlamak ya da bir köprüden bungee jumping yapmak istiyorum. Kendimi yenilmez hissediyorum.

Finn eliyle çenemi tutar, dudaklarında da nadir görülen bir gülümseme belirir. *"Artık her şey bitti."*

"Öyle olsa iyi olur." Damien, Jeremiah'ın ailesi adliye binasından merdivenlerden aşağı inerken Crowder'ların her hareketini takip ediyor, Jeremiah ise azarlanmış bir köpek yavrusu gibi onların peşinden gidiyor.

Aylarca, onların ailesinin bir parçası gibi hissetmeye çalıştım. On altı yaşındaydım, sistemden çıkmama sadece iki yıl kalmıştı. Beş yıl boyunca koruyucu ailede kaldım. Tek istediğim birine ait *olmaktı*. Crowder ailesi zengin, popüler ve hayırseverdi. Her hafta sonu seyahat ediyor, gönüllü çalışıyor veya partilere katılıyorduk. Diğer koruyucu ailelerimde geçirdiğim gecelerde, karnım o kadar ağrıyordu ki, komşuların çöpünü karıştırıp yemek artıkları aramak için gizlice dışarı çıkmayı düşünürdüm.

Jeremiah masanın altında dizimi okşayan kişiydi. *Beni* öpen kişiydi. Ailesi yatmaya gittikten sonra beni odasına gizlice sokan kişiydi. Ama cezalandırılan bendim.

Barb elini havaya kaldırır, parmağındaki müstehcen bir taş ışıktan parıldar. Savurganlıklarını sergilemeyi seven zengin bir aile. "Aurora! Bir dakika?"

Donakalırım. *Kahretsin*. Çoktan gitmiş olmamız gerekirdi...

Knox elimi eline alır. "Biz seninleyiz," diye fısıldar.

"Artık onlar için endişelenmene gerek yok," diye homurdanır Damien.

Finn'in avuç içi belimin alt kısmına konuyor. Düşük, acımasız bir yemin ediyor, daha çok bir lanet gibi geliyor. "Bir daha asla."

Şeytanlar yanımda olduğu sürece, onlarla yüzleşebilirim. Kendimi güvende hissedebilirim. Her şeyi yapabilirim.

Korku ve gerginlik azalır ve sırtımı düzeltirim. Onlar yaklaşırken bakışlarımı kaçırmam ve korkmam. Bir daha asla kimseden korkmayacağım.

Jeremiah ve babası birkaç metre ötede dururken, Barb yaklaştırmaya devam ediyor. En azından bu iki adam, sayıca az olduklarını anlayacak kadar akıllı. Ve daha da önemlisi, kimlerin sayıca fazla olduğunu.

Barb çantasını karıştırır ve katlanmış bir kağıt parçası çıkarır, sonra onu göğsüne sıkıca bastırır, bilezikleri şingirdar. "Aramaya çalıştım."

"Biliyorum."

Neden hiç cevap vermediğimi bilmeli. Sesli mesajlarını dinlemeye hiç zahmet etmedim. Oğluna yönelik bahanelerini dinlemeye ihtiyacım yoktu.

"Özür dilemek istedim. Olanlar için." Kağıdı elime tutuşturdu.

Kağıdı açtığımda, sonsuz sayı dizisi gözlerimi kamaştırdı. "Bu ne?"

Dudaklarını büzdü. "Jeremiah'ın mirası. Eğer sana bir daha yaklaşırsa, bu senin olacak."

"Anne..." Jeremiah, dehşetle gözlerini kocaman açarak öne çıktı, ama babası elini göğsüne bastırdı.

"*Tanrım*." Damien banka hesap özetindeki meblağı gösterir. Beş yüz bin dolar.

Aman *Tanrım*. Jeremiah'ın annesi onu hadım edip testislerini bir tepside sunmayı teklif etmiş gibi görünmesine şaşmamalı. Bu kadar parayla hayatın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

hayatın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Ve bu para bir hesapta duruyor, onu bekliyor.

Dişlerimi sıkıyorum. O kadar şanslı, o kadar kutsanmış ki, bunların hiçbirinin değerini bilmiyor. Ne kadar iyi bir durumda olduğunun kesinlikle farkında değil.

"Sana inanmam mı gerekiyor?" Kağıdı ona geri itiyorum çünkü elinde olan tek şey bu. Bir kağıt parçası ve boş vaatler. Başka bir şey yok.

Barb için hiçbir zaman bir kızı gibi olmadım. Jeremiah onun tek çocuğu, gururu ve neşesi, hiçbir hata yapmayan altın çocuğu. Gerçekten de, mükemmel oğlu için biriktirdiği serveti *bana* vereceğine inanmamı mı bekliyor?

"Eve geri dönecek. Geçtiğimiz yıl, basın tarafından kamuoyunda yerle bir edildi, NHL'den kovuldu ve haneye tecavüz suçundan tutuklandı. Bu aile için bir utanç kaynağı oldu ve bu durum artık sona eriyor." Barb, açıklamayı çantasına geri koyar ve omuzlarını düzeltir. Nedense, tamamen samimi görünüyor. Barb'ın, onlarla yaşadığım bir yıl boyunca ezberlediğim bir özelliği var. Yalan söylediğinde dudaklarında bir tuhaflık oluyor. Çok yalan söyledi, her zaman kendini ve ailesini daha iyi göstermek için. Ama şu anda tamamen işine odaklanmış durumda. "Avukatlarımın bizim için bir sözleşme hazırlamasından memnunum. Eğer bu sizi rahatlatacaksa, sözleşmeyi yazılı hale getirip noter tasdikli hale getirebiliriz."

"Barb..." Şimdi Jeremiah'ın babası bile itiraz ediyor. O da Barb'ın bunu gerçekten kastettiğini düşünmüyor. Oğlu kadar dehşete kapılmış durumda. Oğulları için bu parayı biriktirmek için kaç yıl harcadıklarını, sonra da oğulları yine yoldan çıkarsa eski kız arkadaşına bu parayı vereceklerine söz verdiklerini düşününce, aklı almıyor.

"Bunu yapamazsınız!" Jeremiah ellerini başına koyuyor. Annesini ikna etmek için omzunu sıkıyor olacaktı, ama artık bana yaklaşıyor.

Ama Barb elini kaldırarak ikisini de susturur. O evde kimin kontrolü elinde tuttuğunu hepimiz biliyoruz. "Yeter. Aurora? Nasıl devam etmek istersin? Avukatlarım yarın sana bir taslak gönderebilir."

Devils'a bakarım, ama hiçbirisi bir şey söylemez. Çünkü bana karşı çıkıp beni zorlasalar bile, beni kontrol etmeye çalışmazlar. Her şey benim seçimim, benim kararım, benim şartlarım.

Sonunda kontrol bende. Kararları veren benim. Hayatımda ilk kez.

"Yani koruma emrini ihlal ederse, para benim mi olacak?" Onun parasını istemiyorum. Artık onlarla hiçbir ilgim olsun istemiyorum.

Ama mirasını kaybetme tehdidi Jeremiah'ı korkutmaya yetiyor.
Para onun tek gerçek aşkı.

Barb başını sallar. "Parayı ertesi gün hesabına havale ederiz.
Ve oğlumuzun ilişkisi kesilecek."

Jeremiah, öfkeyle küfürler mırıldanır, topukları üzerinde dönerek, sakinleşmeye çalışırken iki elini başının arkasına koyar.

Belki Barb'ı yanlış değerlendirmişimdir. Ya da belki onu sandığım kadar iyi tanımıyorumdur.

Bu, Jeremiah'ı son kez göreceğim an. Yanaklarım ağrıyacak kadar geniş bir gülümseme yayılıyor. "Anlaştık."

Barb kocasını ve oğlunu Mercedes'e sürükler ve Damien, arabaları yoldan kaybolana kadar bekler ve sonra "Sözleşme yapmalıydık" der.

Omuz silkiyorum. "Onların kanlı paraları umurumda değil. Ama Jeremiah'ın umurunda. Koruma emrini ihlal ederse, kanun en fazla eline bir tokat atar. Ailesi hiçbir şey olmamış gibi ödeyecekleri bin dolarlık bir ceza. Ama yarım milyon dolar kaybetmek? Bu onu benden uzak tutacaktır."

"Umarım haklısındır." Knox, onların arkasından bakarken çenesindeki kasları gerginleşir. Jeremiah kadar nefret ettiği tek kişinin Monica olduğundan eminim.

Finn elimi sıktı. Mavi gözleri belirsizlik ve şüpheyile parlıyordu, ama o da benim haklı olduğumu umuyordu. Hepsi öyle umuyordu.

Umarım Jeremiah Crowder'ı bir daha görmez ve duymayız. Şeytanlarla barış içinde bir hayat mı? Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyor ve ben bunu mümkün olduğunca uzun süre tadını çıkarmak istiyorum.

"Bugün benimle geldiğiniz için teşekkür ederim. Cidden. Ben... Tek başıma nasıl dayanırdım bilmiyorum."

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdik." Damien'in koyu renkli gözleri yoğundu ve onun gerçekte ne demek istediğini biliyordum. *Sensiz hiçbir yerde olmak istemezdik.*

"Başka *bir* yerde mi?" Knox alay ediyor. "Aklıma birkaç yer geliyor. Buz üzerinde. Ev yapımı lazanya tabağının önünde. Kesinlikle Aurora çıplak olarak yatağımda."

Dudaklarım gülümsüyor. Knox her zaman gerginliği nasıl bozacağını bilir. Kalbim acıyorken bile beni güldürür ve gülümsetir. Onun en sevdiğim özelliklerinden biri budur.

"Senden bir ricam daha var." Finn
eliyle işaret eder, *Ne olursa olsun*.

Şeytanlara yaklaşıyorum, aramızda gerginlik var. Takım elbiseleriyle her zamankinden daha çekici görünüyorlar. Her zamankinden daha çekici, her şeyde bana destek oluyorlar. Her şeyde. "Beni eve götür ve unutmamı sağla."

Damien'in ağzı sırtarak kıvrılır. "Neyi unutayım?"

"İsimleriniz hariç her şeyi."

Knox kendini tutmaya çalışırken yeşil gözlerini kapatır. Damien, beni olduğum yerde yutmak istercesine tehlikeli bir şekilde alt dudağını ısırır.

Finn elini saçlarıma kaydırıyor, başımdan ayak parmaklarıma kadar titreme hissediyorum. Damien'in arabasında saçımı nasıl çektiğini hatırlatıyor. Nadir, okyanus kadar derin sesiyle mırıldanıyor. "Her şeyi. Senin için."

Bölüm 18

Finn

O bizim. Tamamen bizim. Onu elimizde tutabildiğimiz sürece.

Aurora o mahkeme salonunda çok cesurdu. Yargıcın önünde konuşarak, o pisliğin ona yaşattığı cehennemi anlattı. Çocukken kendi anneme yapmak istediğim bir şeydi bu. Bir polise, bir yargıca, birine, annemin kız kardeşimi nasıl ağlattığını anlatmak. Beni nasıl susturduğunu, her konuştuğumda bana nasıl bağırıldığını. Beni saatlerce odama kilitlediğini, bu saatlerin günlere dönüştüğünü. Sessizliğin tek arkadaşım olduğunu.

Aurora'nın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle o mahkeme salonundan çıktığı anda, onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Ama o pisliğin son kez gördüğümüzden emin değilim. Bu yüzden onu gözümün önünden ayırmayacağım.

Damien'in SUV'si kampüsün ıssız bir otoparkında sarsılarak durdu. Alacakaranlık, yakındaki ormanı koyu turuncu ve kırmızı tonlarına büründürdü. "Çık dışarı."

Damien'in emri üzerine Aurora tereddüt eder. Kahverengi gözleri sertleşir. Lezzetli dudakları mükemmel bir şekilde büzülür. "Ne?"

Damien sürücü koltuğundan ona döner. "Çık. Ve koş."

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirir. Bu eğlenceli olacak. Aurora'nın eski sevgilisi, dersler, antrenmanlar ve maçlarla uğraşmanın tüm stresinden sonra, hepimiz bir gece dinlenmeye ihtiyacımız var.

"Ne oluyor lan?" Gözleri üçümüz arasında gidip geliyor. Bize karşı geliyormuş gibi yaparken çok sevimli oluyor. "Beni eve götürmeni istedim dedim."

"Sen evindesin," diye ısrar eder Knox.

Aurora kaşlarını çatıyor ve itiraz etmek için ağzını açıyor, ama onu kesiyorum. "Bizimle."

Bu sözler dudaklarını kapatır. O biliyor. Ait olduğu yer burası. Bizimle birlikte. Artık bizim evimiz. Ve o da bizim.

Knox yolcu koltuğundan ona gülümser. "Takip edilmek istediğini söylemiştin. Öyleyse koş, melek. Ve şeytanların seni yakalamasına izin verme."

"Peki ya yakalarsanız ne olacak?" Utangaç görünmek için elinden geleni yapıyor, ama kahverengi gözlerinin arkasında bir parça gerginlik var.

"Tam olarak senin istediğin şey olur," diyor Damien gürleyen bir sesle. "Senin bizim isimlerimiz dışında her şeyi unutmanı sağlayacağız."

Şüpheli bakışları takım elbiselerimize kayıyor. "Bu kıyafetlerle mi beni kovalayacaksınız?"

"Çıplak kovalamayı mı tercih edersin?" Damien yavaşça konuşur. "Bu da ayarlanabilir."

Knox yüzünü buruşturur. "Kendi adına konuş. Kulağa acı verici geliyor."

Parmağımı çenesinin altına koyup sıkıyorum. O yüzünü buruşturuyor ama itiraz etmiyor ya da çekilmiyor. Ona vermek istediğimiz her şeyi seviyor. "Fantezine hoş geldin, bebeğim."

Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Son uyarı, melek," diye seslendi Damien. "Koş."

Aurora bir saniye bile tereddüt etmez. Kapıyı itip açar ve dışarı atlar, ormana doğru koşar. "Hepiniz delisiniz!" diye bağırır, arkasına bakmadan.

Damien gülümser. "Ona biraz avantaj vereceğiz. Buna ihtiyacı olacak."

Haklı. Kalçaları sallanıyor, kolları komik bir şekilde sallanıyor ve saçları arkasında dalgalanıyor, ama hızlı hareket etmiyor. O bir müzisyen, koşucu değil. Bunun için dayanıklılığı yok. Ama bizim için dayanıklılık kazanacak.

Ağzım sulanıyor. Onu ellerime almak için sabırsızlanıyorum. Damien'in SUV'si ve Sigma Chi partisindeki o karanlık oda sadece bir ön izlemeydi. Aferatifler. O zamandan beri ona açım.

Arabadan ineriz ve Damien bagajı açar. "İyi ki spor malzemelerimiz burada."

Spor çantalarımızdan şortları, spor ayakkabıları, çorapları, eşofmanları ve kompresyon tişörtlerini çıkarırız. Ceketimi, pantolonumu ve gömleğimi Damien'in bagajına atarım. Aurora bizim şık giyinmemizi seviyor olabilir, ama ne zaman sert, kolalı kıyafetleri giysem, onları yırtıp atmak istiyorum. Ama onun için her gün giyerim.

Tişört giymekten vazgeçip eşofman altı ve spor ayakkabı giymeye karar veriyorum. O da bunu sevecektir.

Damien çıplak omzuma vurur. "Plaka numarasını aldın mı?"

Telefonumda ona notu gösteriyorum. Crowder'lar Mercedes'leriyle hızla uzaklaşmadan önce not aldığım plaka numarası.

"Aferin oğlum." Knox sırtıyor.

Onların hareketlerini takip etmek için elimden geleni yapacağım. Annesinin Aurora'ya söylediklerinin ne kadarı yalan kim bilir. Eve geri dönmek, onu yalnız bırakmak. Aurora, onun parayı kendisinden daha çok değer verdiğinden, uzak durmaya yetecek kadar emin.

Daha ikna edici kanıtlara ihtiyacım var. Sigorta. Bu bir başlangıç.

İsimleri, adresleri, mülk değerleri, telefon numaraları, e-posta adresleri, iş adresleri ile birlikte...

"Annesinin ve babasının yanına taşınacağına dair tüm bu hikaye tamamen saçmalık olabilir." Knox'un her zamanki sırtışı, kaşlarının arasında bir çizgiyle yerini kaşlarını çatmaya bırakır. "Gerçekten bunu yapıp yapmadıklarını kontrol etmeliyiz."

Damien, sonunda ormana kaybolan Aurora'nın arkasından bakarken kollarını kavuşturur. "O pisliğin bir daha ona 50 mil yaklaşmasını istemiyorum."

Başımı sallarım. Onu ondan uzak tutacağız. Ne pahasına olursa olsun.

Sonunda maskelerimizi yüzümüze takıyoruz. Aynı gaz maskeleri, böylece karanlıkta Aurora onu hangi Şeytan'ın yakaladığını anlamayacaktır.

Ama karanlıkta, maskenin altında bile, ona ulaştığımda benim olduğumu anlayacağını umuyorum. Adımı fısıldayacak. Beni kendine çekecek.

Knox başını geriye atar ve maskesinin altında yankılanan bir uluma çıkarır. Damien kahkaha atar ve yola çıkarız. Tam hızla ormana doğru koşarız. Her birimiz onu ilk yakalamaya kararlıyız.

Önümüzde ormana dalarak bizi doğrudan kendisine yönlendirecek mi? Ayak seslerimizin yaklaştığını duyunca çığlık atacak mı? Yoksa saklanmaya mı çalışacak?

Maskenin altında sırtıyorum. Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Takım arkadaşlarımın ayak sesleri birkaç saniye boyunca yanımda gürültü çıkarır, sonra onları geçerim. Damien buz üzerinde bir boğa, Knox ise bir kurt, ama ben bir mermiyim. Buz üzerinde de, dışında da.

Ormana ilk giren benim, spor ayakkabılarımın altında dallar ve yapraklar çıtırdıyor. Alacakaranlık çökerken ağaçların tepeleri kalan az ışığı da engelliyor. Önümüzdeki ormanda kimse çığlık atmıyor, koşmuyor ya da nefes nefese kalmıyor.

Demek saklanıyor. Saklambaç oynamayı çok severim.

Sessizce ağaçların arasından geçiyorum. Terlemedim bile, kalp atışlarım dinlenme seviyesinin biraz üzerinde.

Birkaç metre arkamda, Knox ve Damien ormana dalıyorlar.

"Bir şey görüyor musun?" Knox'un sesi maskenin altında boğuk çıkıyor. "Hiçbir şey *duymuyorum* lan," diye homurdanıyor Damien.

Neredeyse gülecektim. Susmazlarsa hiçbir şey duyamazlar. Onlar gelmeden önce onları duyacak ve onlar ona 20 metre yaklaştıklarını fark etmeden kaçacaktır.

Knox kovalamayı sever. Damien korkuyu sever. Ama ben yakalamayı severim.

Ve onu yakalamamanın tek yolu, benim geldiğimi görmemesi veya duymamasıdır. Ağaçların arasında sessiz bir gölge. Maskeli adam, eliyle onun ağzını kapatmadan önce sadece bir adım, bir nefes uzaklıktadır.

Ayakkabımın altında sessiz bir çıtırtı. İrkilirim. Yakınlarda olup olmadığını anlamak için hareketlerini dinlemek için yeterince uzun süre hareketsiz kalırım.

Hiçbir şey yok.

Henüz yakın değil. Ayaklarım hareket etmeye devam ediyor. Dünyayı sessizce takip etme konusunda çok deneyimliyim. Onun hiç şansı yok.

Bekleyişten sikim titriyor. Bu gece bittikten sonra bunu tekrar yapmamız gerekecek. Bir kez yetmeyeceğini şimdiden biliyorum.

"Çık ortaya, melek." Damien'in sesi, ormanın sessizliğinde yankılanır. Birkaç metre ötede.

Hareket yok. Ses yok. Bu konuda düşündüğümde daha iyi. Onu iyi ödüllendireceğiz.

"Orada!" Knox bağılıyor.

Hareketlerin kakofonisi. Gürleyen ayak sesleri, kopan ağaç kabukları, çıtırdayan yapraklar. Knox ve Damien'in zafer çığlıkları.

Midem bulanır. Kahretsin. Onlarla birlikte gitmeliydim. Şimdi ona önce onlar ulaşacak.

Birkaç metre ötedeki karanlıkta, küçük, gölgeli bir figür ağacın arkasından ortaya çıkıyor. Şeytanların ters yönde ilerleyen sesini duyunca omzunun üzerinden bakıyor.

Başka bir şey görmüş olmalılar. Bir geyik falan. Işığın bir oyunu.

Çünkü meleşimiz burada. Tam önümde.

O, tek bir ses bile çıkarmamaya dikkat ederek yavaşça geri çekilirken, dikkatini birkaç metre ötedeki kaos üzerinde tutmaya devam eder.

Gizlice ona yaklaşan gölgeyi fark etmez. Ta ki elim ağzını kapatana kadar.

Melek, avucumun altında çığlık atıyor, onu ağaç kabuğuna yapıştırana kadar çırpınıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, etrafına ve yüzümü kapatan siyah gaz maskesine bakıyor. Ama bu, kimliğimi ondan gizlemek için yeterli değil. Ben olduğumu anladığında kasları gevşiyor ve direnmeyi bırakıyor.

Aurora avucumun altında sırtıyor ve ben de avucumu indirip onu ağaç kabuğuna yapıştırıyorum. Parmağım yanağını, çenesini okşuyor ve dudakları açılıyor.

Ağzı serbest kaldığında, "Onları çağırmayacak mısınız?" diye fısıldar.

Üçümüz her zaman paylaşırdık. Tanıştığımızdan beri, herhangi birimizin bir kızı tek başına eve götürmesi nadirdi. Ve bir puck bunny'yi paylaşmak istemediğimizde, onun arkadaşını davet ederdik.

Ama Aurora'yı paylaşmadan önce onunla biraz yalnız kalmak istiyorum. Tüm dikkatini bana vermesi için. Gözleri sadece beni görsün. Dudaklarından sadece benim adım çıksın.

Şu anda ellerimle iletişim kurmak için çok karanlık. Damien ve Knox onunla konuşurken hiçbir sorun yaşamıyor. Knox onu güldürüyor. Damien ona meydan okuyor.

Ben onun için ne yapabilirim? Onun beni seçmesini sağlayacak hiçbir şey. Bunca yıl sonra, hala annemin sesini içimde duyuyorum.

Kapa çenenizi. Sesini duymak istemiyorum. Beni alay etmek için sesini bir oktav düşürdüğü gibi.

Aurora için, boğazımdaki o tanıdık yumruyu yutuyorum. Aurora için, yıllarca süren şartlanmayı bir kenara bırakıp ağzımdan kelimeleri zorla çıkarıyorum.

"Sen benimsin." Maskem yanağına değiyor, sözler boğazımda takılıyor. Kaşıyamadığım bir kaşıntı. Altımda titriyor. "Henüz paylaşmaya hazır değilim."

Sesimi pek fazla duymamıştı, ama duyduğunda da asla alay etmemişti. Bize ısınmadan önce bile. Ergenliğe girdiğimden beri, insanlar bana neyim olduğunu soruyorlardı. *Larenjit mi? Bronşit mi?* Çoğu sonunda dikkat çekmek için numara yaptığımı düşündü.

Ama Aurora asla.

Karanlıkta, eli boğazımı okşuyor, hareket eden gırtlığının üzerinde duruyor. "Sesini duymayı seviyorum," diye mırıldanıyor. "Sadece benim için konuştuğunda seviyorum."

Ardından gelen sessizlikte, kalbim neredeyse duruyor.

Daha önce kimse sesimi sevdiğini söylememişti. Hiç kimse. Bir kadının beni sevdiğini söylemeye en yakın şeydi.

Aurora, annemin bana yaşattığı yılların acısını silemez. Ama sözleri, uzun zamandır karanlıkta ve uykuda olduğunu sandığım bir parçamı iyileştiriyor.

Elimle, çok az ışıktaki bile anlayabileceğinden emin olduğum basit bir işaret yaptım. *Teşekkür ederim.*

Dudaklarında küçük bir gülümseme. Anlayış.

O başka bir şey söylemeden, vücudumu onun vücuduna sıkıca bastırıyorum. O nefesini tutuyor, maskemin altından nefesim hışırdarak çıkıyor ve birbirimizin sıcaklığını paylaşıyoruz.

Şimdilik Aurora sadece bana ait. Şeytanlar yakında hatalarını anlayacaklar. Bizi aramaya gelecekler.

Artık uzun süre sessiz kalamayacak.

"Bana ne yapacaksın, Finn?" Nefesi kesilmiş. Bir sonraki hamlemi bekliyor.

Adımın onun dudaklarından çıkmasını duymaktan asla bıkmayacağım.

Onun benim sözlerime ihtiyacı yok. O benim dokunuşuma ihtiyaç duyuyor. Ellerime, dudaklarıma, dilime, sikime.

Avuç içlerim omuzlarından bileklerine doğru kayıyor, her santimi kolalı beyaz bluzla örtülü. Lacivert elbisesinin eteği neredeyse dizlerine kadar uzanıyor. Ellerim yumuşak, pürüzsüz teninde kaymak için can atıyor. Dilim onu tatmak için can atıyor. Boynu, sert yakasıyla çenesine kadar neredeyse tamamen örtülü. Bununla ilgili bir şeyler yapmalıyız. Her şeyle ilgili.

"Rory!" Knox sesleniyor.

"Bütün gece bizden saklanamazsın, melek." Birkaç metre uzakta olsak da Damien'in alaycı gülümsemesini duyabiliyorum.

Hâlâ birkaç metre uzaktalar. Bizi bulmadan önce biraz zamanım var.

Parmağımı Aurora'nın dudaklarına bastırdığımda, başını sallıyor. İtaatkar. Ne uslu bir kız.

Ben onun önüne diz çöktüğümde bakışları beni takip ediyor.

Boğazı titrediğinde maskemin altında gülümsemeden edemiyorum. Onun üzerinde yarattığım etkiyi seviyorum. Bunun için *yaşıyorum*.

"Finn nerede?" *Knox*. Yaklaşıyorlar. Onunla baş başa kalacak çok zamanım yok.

Saniyeler içinde elbisesini başından çıkardım. Beyaz gömleğinin düğmeleri yırtılmış, iç çamaşırını ortaya çıkarmak için açılmış. Sütyen yok. Beni ondan ayıran tek şey, güzel bir tanga.

Gülümsüyorum. Mahkeme duruşmasına tanga giymişti. Sonrasında ona ne yapacağımızı çok iyi biliyordu. İşte bizim kızımız.

Maskeni kaldırıp sadece ağzımı ortaya çıkararak, meme ucuna yapıştım ve o inledi, elleriyle saçlarımı kavradı, sonra sessiz olması gerektiğini hatırladı. Dudaklarını o kadar sert ısırды ki, pembe etleri beyazlaştı. Daha sert emdim. *Bakalım ne kadar sessiz kalabileceksin, melek.*

Meme ucunu bırakıp, parmağım ve başparmağım üzerindeki tükürüğü karıştırıyorum, sonra diğerini de olabildiğince derinden emiyorum. Altımda kıvranıyor, boğazından düşük sesli inlemeler çıkıyor, ama bunu sadece ben duyabiliyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Ona istediğim yavaş, titiz, acımasız ön sevişmeyi yaşatamıyorum. Damien ve Knox bizi bulmadan önce onun içine girmek istiyorsam, yapamam.

Onun önünde diz çöküyorum. Saçımı bırakmıyor, ama tutuşu gevşiyor. Tam da istediğimi yapmama yetecek kadar. Onun ihtiyacı olanı.

"Finn," diye fısıldıyor, neredeyse duyulmayacak kadar. "Ne yapıyorsun..."

Dişlerimi tangasına geçiriyorum ve onu aşağı çekmeden hemen önce o nefesini tutuyor.

Onu bana ifşa ediyorum. Bizi burada bulabilecek herkese.

Beni durdurmuyor.

Ayak sesleri artık çok yaklaşıyor. Her bir ses kulaklarımda yankılanıyor. kulaklarımda yankılanıyor.

Aurora'nın tangası bacaklarından tamamen düşüyor ve ben onu kıcını tutup kendime doğru çekiyorum. Sadece bir tatmak için...

"Duydun mu?" diye mırıldanıyor Damien.

Yine parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. Bir hatırlatma. Aurora, dilim onun yarıklarına doğru kayarken hala başını sallıyor.

En yumuşak nefes alışı. Baş ağacı kabuğuna yaslanıyor ve saçımı daha sıkı tutuyor.

Benim için çoktan ıslanmış durumda.

Ona karşı nazik davranmıyorum. Acele etmiyorum. Dilim acımasızca klitorisini okşuyor ve yalarken, o eliyle ağzını kapatarak inlemelerini bastırmaya çalışıyor.

Bir parmak içeri giriyor. Sonra bir tane daha. Bana doğru uzanıyor, bacaklarını biraz daha açıyor. Dudaklarım klitorisini sarıyor ve onu yakaladığımda yaptığı gibi çırpınana kadar emiyorum.

"Finn," diye tıslar. Klitorisini ısırırım. Bizi ifşa edecek, onları buraya çekecek.

Ama sonra klitorisi ağzımda sertçe zonkluyor ve yüzüme boşalırken başka hiçbir şey umurumda olmuyor. Islaklığı dilimi kaplıyor, çenemden aşağı akıyor. Sıkı duvarları, her zevk dalgasıyla parmaklarımın etrafında zonkluyor.

Onun bacaklarının arasında olmaktan daha çok istediğim bir yer yok. Onu kıvrandırıp benim adımını inlettirmek. Hatırlayabildiği tek kelime.

O orgazmdan tamamen inmeden önce, parmaklarımı çıkarır ve maskemizi yüzüme geri takarım, jogger pantolonumdan sikimi çıkarırım. Onun içine girmem lazım. *Hemen.*

Yapraklar çıtırdıyor ve bir dal kırılıyor. İki uzun, gölgeli figür durup bizi izliyor. Kısa boylu gölgenin başı eğik, eğleniyor. Diğeri kollarını kavuşturuyor.

"Görünüşe göre Finn onu bulmuş," diyor Knox yavaşça.

"*Lütfen,*" diye inler Aurora. Ağzım onu titreyip yalvaran bir hale getirmiştir bile.

Üç sikin ona ne yapacağını öğrenene kadar bekle.

"Aww," Damien alaycı bir şekilde yaklaşır. "Sikişmesi lazım." "Onu çoktan boşalttın mı?" Knox, Aurora'nın inip kalkan göğsünü, cildinin kızardığını inceler. Elimi amına sürtünce, nefesini keser ve sarsılır. Penisimi onun ıslaklığıyla kaplarım. "İçine girdiğimde ne kadar çabuk boşalacak merak ediyorum."

"Bu kadar hızlı değil," diyorum ve ucumu ona bastırmadan önce. Elleri kollarımı sıkıyor. "Oh, siktir!"

Damien kıkırdar. "Görünüşe göre bir bahis yapacağız. Ne dersin, melek? Kim seni daha hızlı boşaltacak?"

Ben biraz daha derine girerken, o sadece başını sallıyor, hiçbir şey söylemiyor. "*Siktir,* çok dar."

"Merak etme, güzelim," Knox, kolunu ağaca dayayarak mırıldanıyor.

"Sana nasıl yapacağını anlatacağım."

O, sessizce başını sallar.

"Onu çığlık attır, Finn." Damien'in sesindeki neşe

"Şimdi sikini daha derine sokacak, meleğim. Nefes al ve rahatlamaya çalış."

"Tamam," diye inler.

Onun talimatlarını izliyor — nefes alıyor ve nefesini tutuyor. Beni içine almaya çalışırken kasları hafifçe gevşiyor ve ben daha derine giriyorum.

Daha derine. Çok *derine*...

"Oh tanrım." Zevk arttıkça inleyerek benim sikimi sıkı sıkı sarıyor.

"Şimdi klitorisine oynayacak, güzelim. İyi kızımız gibi onun sikiinde boşalacaksın."

"Ne kadar iyi bir kızsın." Damien çoktan sikini pompalıyor. Her zamanki gibi sabırsız. Eğer onu bu gece yakalasaydı, onunla işini bitirdiğinde paylaşamayacak kadar ağrısı olurdu.

Bir elimle omzunu ağaca sabitliyorum. Diğer elimle aramıza uzanıp klitorisine oynuyorum. Onu yine uçurumun kenarına itiyorum.

Bu sefer ne kadar çabuk boşalacak? Ne kadar sert? Bunu izlemeden bir gün daha geçirebileceğimi sanmıyorum. Onu o kırılma noktasına getirmeden.

Parmağımla klitorisini okşarken inliyor ve sızlanıyor. Islaklığı sikimi sardığında ben de inliyorum. Sonunda rahim ağzına ulaştığımda gözleri açılıyor.

"Ah! Siktir. Aman Tanrım..."

"Hoşuna gitti mi, bebeğim?" Knox mırıldanıyor. "Sikinin seni derinden vurması hoşuna mı gidiyor?"

Ben geri çekilirken, Aurora tutarsızca mırıldanmaya devam ediyor, uç neredeyse onu boş bırakıyor.

"Rahatla, güzelim. Şimdi seni sikiyor. Sertçe."

Son kelime ağzından çıkar çıkmaz, tekrar içeri giriyorum.

Boğazından lezzetli, güzel bir çığlık kopuyor.

Damien inler. "*Siktir*, bu çok güzel."

Onun yalvarışlarını görmezden gelerek, sert ve hızlı bir şekilde ona girip çıkıyorum. Daha fazla, daha az, daha sert, daha hızlı, daha yavaş. O, benim ona verdiğim her şeyi istiyor.

Göğsü daha hızlı yükselir, tanıdık kızarıklık oluşur ve Knox kıkırdar. Hepimiz işaretleri tanımayı öğreniyoruz. "Boşalacak." "Onun sikiinde boşal, melek," diye cesaretlendirir Damien.

Onun emriyle Aurora kendini benim sikimde kaybeder ve karanlıkta çığlık atar. Amcığı benim etrafımda titrer ve taşaklarım acı verecek kadar gerilir. Onun içine boşalmaktan kendimi alıkoymak neredeyse imkansızdır.

O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel orgazm yüzüne sahip. Gözleri o kadar sıkı kapanıyor ki, kenarları kırışırken ağzı sessiz bir çığlık atıyor. Sonra bir sonraki dalga geldiğinde, gözleri açılıyor ve bir göz kapağı sarkarken diğer göz kapağı çaprazlanıyor.

Tanrım.

"Aferin kızım. Şimdi seni aramızda tutacağız, bebeğim." Knox yanağını okşar. "Ve ben de ağzını sikeceğim."

Nefes nefese kalır ve ben gülerim. Bizim için dayanıklılığını artırması gerekecek. "Um..."

Başka bir kelime daha söyleyemeden, onu kaldırıp döndürdüm. Ayakları yere değdiğinde, onu tekrar içime alabildim.

"Bu delilik..." diye başarır, ben ona sertçe girmeden önce, ve inler.

Kalçalarını havaya kaldırıyorum ve Knox gövdesini tutuyor. "Seni paylaşmamıza hazır mısın, melek?" diye fısıldıyor.

Nefes nefese "*Evet*" demeden önce başını sallar.

"Finn senin mükemmel amına girecek. Ve sen benim sikimi yutacaksın." Knox'un sikini ağzına alırken, o gırgırlıyor. "O seninle işini bitirdiğinde, sıra bende."

"Sonra da benim." Damien yaklaşıp, hala sikini yumruklayarak. Yaklaşırken yavaşça çalıştırır. Hepimiz bunun bir uyarı olduğunu anlarız.

Aurora cıvıldıyor. Damien'in ona vereceği sert sikişin beklentisiyle şimdiden gerginleşiyor.

Bu geceden sonra biraz dinlenmeye ihtiyacı olacak. Hepimiz aylardır kendimizi tutuyorduk. Sonunda onu ele geçireceğimiz bu anı hayal ediyorduk.

Artık onu asla bırakmayacağız. Ve üç Şeytan tarafından paylaşılmanın ne demek olduğunu tam olarak öğrenecek.

Damien elini tutar, avucunu yukarı çevirir ve üzerine tükürür. Knox'un penisi etrafında çılgılık atar, ama hiçbir yere gidemez. Damien onu penisinin etrafına sarar ve o da iki penisle dolmuş olduğu için fazla bir şey yapamadan birkaç kez yarım yamalak okşar. Damien elini kendi eliyle kapar ve ıslak avucuna girerken yerinde tutar. Başını geriye atar ve inler.

Knox, onun ağzına daha derine girerken inler ve Aurora, serbest elinin tırnaklarını onun uyluğuna geçirir, ama o pes etmez. "Üçümüzü de çok iyi idare ediyorsun, güzelim."

Kalçalarını daha sıkı kavrarım, penisim onun içinde derinlerde titrer. Seksi sesler etrafımızdaki karanlık ormanı doldurur. Aurora, Knox'un penisi etrafında inler ve ben de onun içine boşalmadan önce sadece birkaç kez daha pompalamam kalır.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor olsan iyi olur, melek," diye homurdanır Damien. Aurora başını sallamayı başarır.

"İyi," Knox ağzına girip çıkarken nefes nefese diyor. "Çünkü Finn senin içine boşalmak üzere."

Haklı. Onu geri çekip, sikimi mümkün olduğunca içine sokarken, kıcı bana çarpıyor.

"Bu gece hepimiz senin içine boşalacağız," diye uyarıyor Damien.

"Ama ben..." diyorum, maskenin arkasındaki görüşüm bulanıklaşırken, ilk zevk dalgası beni dibe çekiyor, "önce."

Taşaklarım boşalırken ona çarpıyor, sikim onun içine ilk fişkırımda sertçe zonkluyor.

Aurora tekrar çığlık atar ve Knox ağzından çıkar, böylece her sesini duyabiliriz.

Damien boğazının derinliklerinden homurdanır ve eline daha hızlı girer. "Onun şarkısını dinle."

Maskenin arkasında, nefesim utanç verici bir şekilde zorlanıyor ve bana yankılanıyor. Sanki yıllardır boşalmamışım gibi, sadece onu bekliyormuşum gibi.

Sigma Chi partisinde geçirdiğim o gece sadece ilk deneyimimdi. Onun bana ne hissettirebileceğini tam olarak bilmiyordum. Aklımı nasıl karıştırabileceğini, gözlerimi nasıl devirebileceğini, kalbimi nasıl çarptırabileceğini, sikimi nasıl titretip kasılabileceğini... "Aferin. Kızım."

Aurora, sonunda içinden çıkıp onu yere indirdiğimde inliyor. Bacaklarının arasından sperm damlıyor. Doğum kontrol hapı kullandığı için iyi ki. Artık bağımlı oldum. Onu böyle görmek istiyorum - benim için inleyen, titreyen ve damlayan - tekrar tekrar.

"*Vay canına*," Aurora nefes nefese. Ayakları titriyor, dizleri sallanıyor. Saçları dağınık, makyajı akmış. Ama üçümüze kocaman bir gülümseme atıyor. "Bunca zamandır kaçırdığım şey bu muydu?"

Damien gülüyor. "Kaçırdığın *her şeyi* öğrenene kadar bekle "

"Birkaç gün konuşamayabilirsin," diye uyarıyor Knox.

Onun kıcını iki elimle tokatlamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Onun içine girerken kıcının sallanmasını izlemek için neler vermezdim. Yakında.

"Sorun değil." Omzunun üzerinden bana utangaç bir gülümseme atar. "Hala Finn ile konuşabileceğim."

Ellerini kullanarak işaret diliyle "*Değil mi?*" diyor.

Dudaklarım gülümser. Bazen sessizliğimin onu rahatsız ettiğinden endişelenirim. Damien ve Knox gibi daha fazla konuşmamı istediğinden endişelenirim. Diğer zamanlarda ise

Onların bilmediği bir dili paylaştığımız için mutluyum. Sadece bize ait bir şey.

Knox bundan hoşlanmıyor. Sessiz iletişimimiz karşısında çenesini sıkıyor ve onu kalçalarından tutuyor. Onu, benim onu siktiğim ağaca yaslayıp, inanılmaz göğüslerini örtmek için gömleğini çekiyor.

"Şimdi seni alacağım, melek. Bu ağacın önünde. Aylardır hayalini kurduğum gibi, mükemmel amını sikeceğim." Knox onu altına yatırır ve ucunu onun girişine sürükler.

"Lütfen," diye nefes alır, avuçlarını ağacın kabuğuna dayayarak.

Damien ve ben büyülenmiş bir şekilde izliyoruz. Kanım çoktan sikime akmaya başlamış. Onu yakında tekrar isteyeceğim.

Knox, yavaşça içine girerken keskin, müstehcen bir inilti çıkarır. "İşte böyle, bebeğim! *Çok* iyi gidiyorsun."

"Ah!" Aurora'nın tırnakları ağaca batıyor. Bir gecede üçümüzü de aldıktan sonra yarın çok ağrısı olacak. Bize alışması gerekecek.

Zamanımız var.

"Şimdi seni hızlıca sikeceğim, melek. Boşalmam lazım. Ve sen her damlasını içine alacaksın." Knox kalçalarını pompalarken, onu ağacın çiziklerinden koruyan tek şey beyaz gömleği.

Derinin deriye çarpması, çığlıkları, gözlerini sıkıca kapatması... *Siktir*. Zaten yine sertleştim.

Bu çok uzun bir gece olacak.

"Hepiniz!" diye nefes nefese, bir cankurtaran salı gibi ağaca tutunuyor. "Hepinizi istiyorum. Aynı anda."

Gaz maskelerimizin arkasından, üçümüz birbirimizin gözlerine bakıp gülümseriz.

"Seni o noktaya getireceğiz, melek," diye söz verir Damien.

"Ben hazırım." Ona sert bir bakış atar. Cesur, meydan okuyan kızımız. Onun en sevdiğim özelliklerinden biri.

"Güven bana." Damien yaklaşıırken, Knox Aurora'nın gözlerini deviren bir noktaya dokunur. "Sana zaman ayırdığımız için minnettar olacaksın. Aksi takdirde..." Damien sözünü keser ve bana bakar.

"Seni mahvederiz," diye bitiriyorum.

Aurora yutkunur ve tekrar itiraz etmez.

"Geliyorum bebeğim," Knox nefes nefese, onu sıkıca kavrayarak itişir. "Doldurulmaya hazır mısınız?"

"Evet," diye nefes nefese cevaplar. "Her damlasını istiyorum."

"Aferin kızım," diye homurdanır Damien.

"Şimdi boşalacaksın, Rory." İtmeleri staccato, çaresizce hızlanır. "Sikimin üzerinde boşalmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, bebeğim? O amcığı bana sıkı sıkı sar. Tekrar tekrar ve *tekrar*."

Zevk arttıkça tırnakları kabuğa batıyor. Onun orgazmını beklerken testislerim geriliyor. En güzel manzara, ses, his. "*Knox*. Tanrım..."

"*Siktir!*" Bağırışı tüm kampüsü uyandırabilir. Knox birkaç saniye daha onu sertçe sikip sonra durur, onu ağaca sıkıştırarak içine boşalır ve kız onun sikinin etrafında boşalır.

Aurora, onun altında hareket edemeyerek çığlık attı. Tek yapabileceği şey bunu kabul etmektir.

Her bir damlayı. Hepimizden.

"Sıra bende." Damien, sanki ona borcu varmış gibi sikini pompaladı. Uzun süre dayanamayacaktı. İyi ki de öyle oldu, çünkü Aurora'nın da dayanacağını sanmıyordum.

Knox çekilip uzaklaştığında, Aurora'nın dizleri neredeyse çöküyor. Damien onu zamanında yakalar ve sesi artık yatıştırıcıdır. "İyi misin, Rory?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Nefesi kesilmiş ama yüzü ıslıl ıslıl. Mutlu. Damien ona dokunduğunda gülümsemesi kaybolur.

Onu sanki ağırlığı yokmuş gibi kaldırır ve ağaca yaslar. "Bacaklarını bana dolaştır."

Aurora söyleneni yapar, elleriyle Damien'in omuzlarını kavrar. Gözleri iri ve çekingen, dudağını ısırır. "Yapma..."

"Ne yapma, melek?" Damien ısırır.

Aurora başını sallar. Ne yapmamasını istediğini bilmiyor. Biraz korkuyor ama beklentisi korkusundan daha ağır basıyor. "Nazik olma."

Knox, eğlence ve şaşkınlığın karışımı olan kısa bir kahkaha atar. Melekimiz, hepimizin beklediğinden daha fazlasını kaldırabilir.

"Beni tanıyorsun," diye alay eder Damien, penisini onun girişine yönlendirerek. "Asla öyle olmam."

Bununla birlikte, onun içine sertçe girer.

Aurora'nın gözleri açılır ve çığlık atar. Damien ona girerken çığlıkları boğazından kopar, durmaz. Onu ağaca dayayarak acımasızca siker.

Onun bu şekilde sikilmesini izleyip, bu gece tekrar onun içine girmemem imkansız. Belki de ağzını almalıyım, çünkü amcığı gelecek haftaya kadar ağrıyacak.

"Damien! Siktir!" O ona girerken göğüsleri çılgınca sallanır. "*Lütfen, lütfen, lütfen!*"

"Lütfen *ne?*" diye hırlar.

"Lütfen boşal," diye inliyor. "İçime boşal."

"*Siktir,*" diye mırıldanıyor Knox.

Damien keskin bir çığlık attığında, testislerim çok sıkı ve acıdan dayanamayacak hale gelmişken, şortuma elimi sokup mastürbasyon yapmaya başlamak üzereydim. "Boşalacağım, bebeğim."

"Ah!" Tırnakları omuzlarına batar. Güzel kahverengi gözleri yuvarlanır, ağzı açılır. "*Siktir! Damien!*"

Aurora tekrar çözülür, Damien acımasızca ona girerken çığlık atar ve bu onu bitirmek için yeterlidir. O inler, kalçalarını ona o kadar sert vurur ki, kız çığlık atar.

Boğazından düşük bir homurtu çıkar. "İşte bu. Her damlasını al."

Ayakları yere basar basmaz, onu dizlerinin üzerine çöktürüyorum. Sıra bende. Ona tekrar ihtiyacım var. Ona bir yük daha yutturmadan düşünemiyorum...

Bir çıtırtı. Arkamızda.

Knox ve ben aynı anda dönüp etrafımızdaki ağaçları ararız, ama hiçbir gölge hareket etmez.

"O neydi?" Aurora seslenir.

Damien sonunda onu yere indirir ve kız gömleğini vücuduna sıkıca sarar. Mümkün olduğunca vücudunu örtmek için. Spermlerimiz karışımı bacağıının içinden aşağı akıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Knox. "Hiçbir şey görmedim."

Nefesimizi tutarak bekliyoruz. Aurora'yı kucağıma alıp eve götürmek üzereyken, başka bir çıtırtı sessizliği bozar. Bu sefer daha yakındır.

Ormanda bizimle birlikte bir şey ya da biri var. "Orada

kim var?" diye bağılıyor Knox. "Ortaya çık!"

Cevap yok. Belki sadece bir hayvandır.

Ya da belki de insan derisi giymiş bir hayvandır. Aurora'nın kaçmak için koştuğu kabus.

Geri dönmüş olabilir mi? Ailesine onu bırakmalarını söyleyip, Aurora ile yüzleşmek için geri dönmüş olabilir mi? Onu tekrar ele geçirmek için?

Ellerim yumruk oluyor.

Damien Aurora'yı yakalar ve gelin gibi kucağına alır. "Buradan hemen gitmeliyiz."

Tek bir baş sallamamla Damien ormandan fırlayıp SUV'ye geri dönüyor.

"Bekleyin!" Aurora, bizim onu takip etmediğimizi fark edince bağırır. "Knox! Finn!"

Dudaklarından çıkan adım göğsümü sıkıştırıyor, ama bu ormanda bizimle birlikte neyin ya da kimin olduğunu bilmem gerekiyor. Onun güvende olduğundan emin olmalıyım.

Knox ve ben, sesin geldiği yeri çevreleyen devasa ağaç gövdelerinin arasına gireriz. Jeremiah Crowder bizimle birlikteyse, gitmemesini sağlarız.

"Muhtemelen sadece bir geyik," diye mırıldanır Knox.

İkimiz de buna inanmak isteriz. Ama ikimiz de inanmıyoruz.

Ayak seslerimiz yapraklar ve dallar üzerinde çıtırdıyor. Ne kadar sessiz olmaya çalışsak da. Başka bir ses duymuyoruz. Nefes sesi bile.

Ormanın kenarına vardığımızda, Aurora isimlerimizi bağırıyor ve Damien bize gelmemizi işaret ediyor.

Her ne idiyse, artık gitmiş.

Knox omzuma elini koyuyor ve ben irkiliyorum. "Muhtemelen sadece bir ses duymuştuk. Bir kuş ya da başka bir şey. Sadece paranoyak davranıyoruz. Kimse ormanın ortasında aleti dışarıda yakalanmak istemez."

Gülmeye çalışıyorum. Knox her zaman gerginliği bozabilir.

Aurora ve Damien'e yetişmek için koşmaya başlar, endişesi çoktan omuzlarından düşmüştür.

Ormanın kenarında bir şey dikkatimi çekiyor. Bir ayakkabı izi.

Dış taban bizim spor ayakkabılarımıza uymuyor. Aurora'nın

ayakkabısının izi.

Knox yanılmış. Biz geyik ya da kuş aramıyorduk. Biri bizi izliyor.

Bölüm 19

Aurora

Şeytanlarla ormanda geçirdiğim geceden iki gün sonra ^{hala} ağrılarım ^{var.} Jiu Jitsu turnuvasında dayak yedikten sonra maraton koşmuş gibi tüm vücudum ağrıyor.

Damien'in parmak izleri, beni ağaca dayayıp becerirken tuttuğu yerden uyluklarımda, Finn'in parmak izleri kalçalarımda ve Knox'un parmak izleri, beni havada tutarken kollarımın altında asılı kaldığım yerden kalmış. Üç şeytanla geçirdiğim her gecenin çılgın geçeceğini ve beni ağrılı, acılı ve bağımlı bırakacağını bilmeliydim.

Şeytanlar tarafından kovalanmak ve sikilmek, onlara olan iştahımı hiç de doyurmadı. Şimdi açlıktan ölüyorum.

Bugün Leah'ın tavrı bile ruh halimi bozamıyor. Yöneticiye terfi ettiği için artık Leah 2.0 gibi, ama ben bulutların üzerinde uçtuğum için umurumda bile değil.

Mutfaktan masamın içkilerini alıyorum ve kapıdan dışarı çıktığımda, son iki gündür yüzümden düşmeyen gülümsemeyi hala silemiyorum.

Ta ki masalarımın birinde oturan yeni misafiri görene kadar.

Siktir.

İçecekleri düzenli müşterilerin önüne bırakıp, siparişini mutfağa götürmek üzere olan Leah'ı durduruyorum.

"Ne?" diye tıslayarak, elimi çekip kurtuldu.

"Masamı alabilir misin?"

Lokantayı gözden geçirdikten sonra bana somurarak baktı. "Sadece *iki masan* var. Eğer bunu gerçekten halledemiyorsan, bu iş için uygun *değilsin*..."

"Sadece bu seferlik." Leah, bir şey istemek isteyeceğim son kişilerden biri olmasına rağmen, zorla bu kelimeyi ağzımdan çıkarırım. "Lütfen."

Yüzündeki ifade değişmedi. Onun için ayakkabısının tabanındaki köpek pisliğinden farksızdım. "Zaten tehlikeli bir durumda olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor? Ya işini yap ya da istifa et. Seçeneklerin bunlar."

Bunun üzerine mutfağa geri dönüyor. Tanrım, o en kötüsü. Dişlerimi sıkıp, tek dolu masama doğru giderken sahte bir neşeli gülümseme takınıyorum.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

"Oh, hey!" Dalgalı kahverengi saçlı kız, kalın kirpiklerinin arasından bana göz kırpmıyor.

Monica. Diamond'ın etrafında onun yüzünü görmekten bıktım artık.

Bana yapmacık bir gülümseme atıyor. "Burada çalıştığını bilmiyordum."

"Neden bilesin ki? Seni burada hiç görmedim." *Sürtük olma, sürtük gibi davranma, sürtük gibi davranma.* Ama Monica gibi insanlarla uğraşırken bu çok zor.

"Erkek arkadaşım ile buluşacağım. Her an gelebilir." Kirpiklerini kırıştırıyor, ama onun sosyal hayatı umurumda bile değil. Knox'tan uzak durduğu sürece sorun yok. "Sana sormak istediğim bir şey var: Hangi Devils oyuncusuyla çıkıyorsun?"

"*Bu senin neyin ilgilendirir ki?*" diye bağırarak üzereydim, ama Leah'ın bizi gözetlediğini fark ettim. "İş yerinde kişisel hayatımı konuşmamalıyım. Sana kahve falan getireyim mi?"

"Aman Tanrım." Monica ağzını kapatır, kirpikleri dehşetle titrer. "Hepsini becermediğini söyle bana."

Yaklaşıp sesimi alçaltıyorum çünkü Leah'ın ne düşündüğünü umursamayacak kadar sinirliyim. "Aslında bu seni ilgilendirmez."

Monica'nın bakışları azarlayıcı bir hal aldı. "Bu Knox'a haksızlık. O paylaşmak istemezdi. En azından beni paylaşmak istememişti."

Çenemi sıkıyorum. Monica'nın saçını yolursam Leah beni anında kovar, ama buna değer.

"O lisedeki kişi değil artık. Bazı insanlar değişir." Bakışlarım onu tarar. "Bazıları değişmez."

Benim sözlerime dudaklarını büzüyor. "Onu bırakmalısın. Onu oyalamayayı bırak. Seçemiyorsan, *onu* seçecek birini bulmasına izin ver."

Sözleri hedefini vurdu. Başından beri, Devils arasında seçim yapamadığım için kendimi suçlu hissediyordum. Üçüyle de geçici seks yapmak bir şey. Ama bu artık seksten daha derin bir şey. Ve onların bana bir ultimatom vermesini bekliyordum: bizden birini seç ya da hiçbirimizi.

Ama yapamam. Seçim yapamam. Üçünü de önemsiyorum. Farklı nedenlerden dolayı hepsini istiyorum. Aynı nedenlerden dolayı.

Damien huysuz, talepkar ve sert. Knox komik, çekici ve rahatlatıcı. Finn düşünceli, sahiplenici ve güvenilir. Hepsi koruyucu, takıntılı ve güvenilir. Maskelerle ormanda beni kovalarken bir şekilde kendimi güvende hissettiriyorlar. Bana başka hiç kimsenin hissettirmedığı şeyler hissettiriyorlar. Sadece birini istemiyorum ve seçim yapmak zorunda kalarak hiçbirini incitmek istemiyorum.

Ama hiç seçim yapmayarak hepsini inciteceğimden korkuyorum.

"Sadece bir kahve alabilir miyim?" Monica iç geçirip masasından kalkıp tuvalete gider.

Kasanın yanındaki yerinden Leah gözleriyle bana ateş püskürüyor. Buraya *dramımı* getirdiğimle ilgili bir yorum daha yaparsa, patlayacağım.

Üç dev adam kapıdan içeri girerken kapı zili çınlar, beni görene kadar girişinde garip bir şekilde dururlar ve sonra yüzleri aydınlanır.

"Hoş geldiniz." Leah dikleşir ve göz kamaştırıcı gülümsemesini takınır. Sevişmek istediği erkeklere taktığı gülümsemeyi. "İstedğiniz yere oturun."

Onlara doğru koşarım. Knox Monica'yı burada görürse, kendini kaybeder. Daha da kötüsü, Monica onunla konuşmaya çalışabilir. Neden düzgün bir insan olup, onun kampüsünden, kasabasından uzak durmuyor? Artık onunla hiçbir şey yapmak istemeyen eski sevgilisiyle aynı üniversiteye gitmeyen biriyle çıkmıyor?

Ama Monica'dan düzgün bir insan olmasını istemek çok büyük bir istek sanırım.

"Siz gitseniz iyi olur." Sesimi alçak tutmaya çalışıyorum, ama Leah'ın yüzündeki derin kaşlarını çatmasından, beni duyduğu belli.

Beni kesinlikle kovacak.

"Neden yapalım bunu güzelim? Daha yeni geldik." Knox bana gülümsüyor ve birdenbire Leah, Monica ve Jeremiah aklımdan siliniyor. Onlardan başka kimse önemli değil.

Damien kıçımı tutup beni kendine doğru çekerek, kalbimin çarpmasına neden olan sahiplenici bir öpücük kondurur. Sonunda beni bıraktığında, sıra Finn'e gelir ve o da beni kendine doğru çeker.

Leah'ın yanakları kiraz kırmızısıdır ve hızla masalarından birine koşarak misafirlerini kontrol eder. Her nasılsa, bu aşırı sevgi gösterisini benim suçum olarak görmenin bir yolunu bulacaktır.

Finn, ağzıyla benimkini ele geçirirken, sahiplenici bir şekilde çenemi tutuyor ve kalbim şimdi deli gibi çarpıyor. Hepsi içimde olmuş olsalar da,

beni öpüşme şekilleri hala şaşırtıcı derecede samimi geliyor. Halka açık bir yerde, hele ki işimde, çok fazla samimi.

Onun göğsünü itiyorum. "Hepiniz beni kovduruyorsunuz."

"Harika. Bizimle daha fazla zaman geçireceksin." Knox gülümser ve beni kollarına alır. Ben çılgılık atarım, dizlerimi gövdesine sıkıca sararım, ama o beni sanki ağırlığım yokmuş gibi tutar. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta ve nane kokusu beni sarar.

"Beni indir," diye fısıldarım, ama bu istediğim son şey. Bütün gün Devils'ın kollarında kalmak istiyorum.

Leah'a cesaretle bir bakış attım. O ve konukların yarısı bizim küçük gösterimizi izliyordu ve elleri yanlarında yumruk haline gelmişti.

Resmen öldüm.

"Cidden." Knox'un kollarından kurtulmaya çalışıyorum, ama beni demir gibi sıkı tutuyor. "Sizler gitmelisiniz."

Monica tuvalette daha fazla kalmayacak ve Knox'un yüzündeki bulaşıcı gülümsemenin kaybolmasını istemiyorum. Onun keyfinin kaçmasını istemiyorum.

Devils'ı kapıdan çıkarır çıkarmaz, ona siktirip gitmesini ve Diamond'dan uzak durmasını söyleyeceğim. Onun yerine erkek arkadaşı onu ziyaret edebilir. Knox'u bu şekilde eziyet etmeye devam etmesine gerek yok.

"Peki." Knox dramatik bir nefes aldıktan sonra alnıma bir öpücük kondurdu ve ayaklarımı yere indirdi. "Ama dışarıda bekliyoruz."

"Gerek yok..."

"Knox Rockefeller," diye şarkı söyler gibi bir ses duyulur. "Nasılsın?"

Önümde Knox kaskatı kesilir. Gülümsemesi kaybolmuştur ve dikkati artık bende değildir.

Monica, aralarındaki mesafeyi kapatırken parlak bir gülümsemeyle yaklaşır, ama ben onu durdururum. "Onu rahat bırak, Monica."

Damien'in çenesindeki bir kas seğirir ve Finn, saldırmaya hazır sessiz bir suikastçi gibi yakınlarda bekler.

Bizi süzer ve kahkaha atar. "Aman Tanrım. Neden hepiniz beni seri katılmışım gibi davranıyorsunuz?"

"Burada bir sorun mu var?" Leah'ın mide bulandırıcı tatlı sesi zehirle doludur. Gözleri, sanki tüm bunların sebebi benmişim gibi bana dikilir.

"Sadece lisedeki sevgilime merhaba diyordum," diye açıkladı Monica. "Ama garsonunuzun bununla bir sorunu var gibi görünüyor."

"Hepimizin var." Damien ona tehlikeli bir adımla yaklaşır.

Leah bana öfkeyle bakar. "Aurora, sen..."

"*Siktir git*, Monica." Bakışlar öldürebilseydi, Monica'nın artık nefes almadığından emin olurum. "Siktir git buradan ve onu *rahat* bırak. Seninle hiçbir ilgisi olmak istemiyor."

Tüm lokanta sessizliğe bürünür.

Leah patlamak üzereyken Monica kapıdan fırlayarak çıkar, zil arkasında şiddetle çınlar.

Arkamda, Knox'un avuçları kalçalarımın konuyor. Sessiz bir teşekkür.

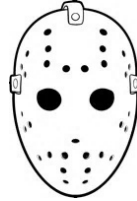
Leah, elimi morartacak kadar sıkı sıkı ve misafirlerin duyamayacağı kadar alçak sesle tıslar, "*Ne oluyor*, Aurora? Çık dışarı. Artık burada çalışmıyorsun."

Sessizlik, Devils'ın çığlıkları ve tezahüratlarıyla aniden bozulur. Leah'ın kaşları daha da çatılır.

Siktir et. Bu iş zaten berbattı. Sebepsiz yere tavır takınan müşterilerle ve ilk günden beri bana düşman olan bir patronla uğraşmak. Knox'u savunduğum için kovulursam, maaşımı alabileceğim başka bir yol bulurum.

Damien beni kucaklar ve ben çığlık atarım. Bu hareketin kutlama amaçlı olması gerekir, ama kendimi omzuna atılmış ve taşınmak üzere olan bir çuval patates gibi hissediyorum.

Yüksekten bakınca lokanta tamamen farklı görünüyor. Leah bu açıdan minik, havlayan bir köpek gibi görünüyor ve ona parmaklarımı sallıyorum. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım ve göğsümde bir sevinç dalgası yükseliyor. Mümkün olduğunca tatlı bir sesle, "Siktir git, Leah" diyorum.

ŞEYTANLARIN evi ürkütücü bir sessizlik içinde.

Arkamda, kapı boş bir yankıyla kilitleniyor. Kilit yerine oturuyor. Onların isimlerini sesleniyorum, ama cevap yok. Ama içimden bir ses onların evde olduğunu söylüyor.

Bu evdeydiler. Öyleyse neden sessiz kalıyorlar?

Paranoya boğazıma kadar yükselir. Bir şeyler ters gidiyor.

Evi sessizce dolaşırken adımlarımı olabildiğince sessiz tutuyorum. Kimse yok. Juliet, Sienna, Trey ya da Luke yok. Şeytanlarım ortada yok.

Sadece Knox'un yatak odasının kapısı bir santim açık.

Nefesimi tutarak kapıyı itiyorum, çıkan gıcırta kulaklarımda çınlıyor.

Gözlerim odayı tararken kalbim kaotik bir ritimle atıyor—Yerde. Kızıl bir kan gölü çıplak ayaklarıma çarpıyor.

Kanın kaynağını bulduğumda nefesim kesildi, kalbim durdu.

Üç ceset. Halının üzerinde yüzüstü yatıyorlardı.

Hareketsizdiler.

Sırtlarından bıçaklar çıkmış.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor, midem yere çakılıyor.

Hayır.

Damien, Knox, Finn...

Hayır, hayır, hayır.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi kulaklarıma kapatarak kendi acı dolu çığlıklarımı bastırmaya çalışıyorum.

Yataktan bir figür ayağa kalkar. Pencereden sızan ay ışığına doğru adım atar.

Jeremiah. Çılgın bir sırıtişla ve ellerinden kan damlayan. Vücudum birden uyanınca hala çığlık atıyorum.

Sırtım, boynum ve avuç içlerim soğuk terle kaplı. Birden dikleşirim, göğsüme vuran kalbimi sakinleştirmek için elimle göğsümü tutarım ama başaramam.

Ama beni uyandıran çığlıklarım değildi.

Kilitli yatak odamın kapısına bir şey çarpıyor. *Finn'in* yatak odasının kapısı. Geceleri onlarla aynı yatağı paylaşamayacağımı ısrarla söyledikten sonra, o da kanepede yatmayı teklif etti.

Kilit sonunda kırıldığında ve Finn'in uzun, ürkütücü, sessiz gölgesi odaya girdiğinde, dudaklarım titrer.

"Üzgünüm," diyorum, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

Finn yanıma koşar, battaniyenin altına girer ve beni kucaklar.

Artık bedenimi sarsan hıçkırıkların selini durduramıyorum. Yüzümü göğsüne bastırarak ağlamamı biraz olsun bastırmaya çalışıyorum. O beni susturmaya çalışmıyor. Tek kelime etmiyor. Sadece sırtımı okşuyor ve ağlamama izin veriyor.

"Sen ölmüştün." Hıçkırarak ağlıyorum. "Hepiniz ölmüştünüz."
İmkansız bir şekilde, beni kendine daha da yaklaştırıyor. Alçak, gürleyen sesi yatıştırıcı geliyor. "Ben buradayım."
Elimi tutup göğsüne koyuyor, kalbi altında atıyor.
Onlar iyi. Gerçek değildi. Sadece bir rüyaydı.
Kabuslarımda hep Jeremiah var, ama başka kimse yok. Rüyalarımda hep benim peşimde. Hep beni köşeye sıkıştırıp yakalıyor.
Ama Şeytanları öyle görmek... Jeremiah onların üzerinde dururken...

Onlara zarar verirse ne yaparım bilmiyorum.
Sonunda sakinleşip ağlamayı bıraktığımda, Finn
sırt üstü yatar ve başımı göğsüne yatırır. Elimini onun kalbinin üzerinde tutarım, onun burada olduğunu, hayatta olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğini hatırlatmak için. O engelleyebilirse gitmez. Ben engelleyebilirse gitmez.
Elimi göğsünden kaldırıyor ve ben itiraz etmek üzereyken, elimi yanağına sürüyor. Gözyaşlarıyla ıslanmış.
Karanlıkta elleriyle iletişim kuramıyor.
Ama aslında yapabiliyor. Benim üzüntümün ona da üzüntü verdiğini bana bu şekilde anlatıyor. Ben acı çektiğimde, o da acı çekiyor.
"Özür dilerim. Seni üzmem istemedim. Seni uyandırmak istemedim."
Yine hıçkırıklar başlıyor. Hayatlarını mahvediyorum. Değerimden çok daha fazla sorun çıkarıyorum.
Finn başını sallamadan önce elimi çenesine koyuyor. Başparmağım onun pürüzsüz, sıcak cildinde dolaşarak. Artık o benimle birlikte olduğu için, bir daha yatakta yalnız kalmak isteyeceğimi hayal edemiyorum. Konuşmasına ya da işaret dilini kullanmasına gerek yok. Ne demek istediğini biliyorum.
"Yapma..."
"Konuşmana gerek yok." Ağlamayı yutuyorum, sakinleşmek için nefes alıp veriyorum. "Konuşmayı sevmediğini biliyorum. Ve bu beni rahatsız etmiyor. Sesini duymayı seviyorum, ama sessizliğini de seviyorum."
Sözler ağızından çıkar çıkmaz dudakları dudaklarıma değiyor. Kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı çarpıyor.
Beni yatağa yatırırken sıcaklığı beni okşuyor. Alt dudağımı emiyor, sonra nazikçe ısıyor. Dilini ağızımın içine sokmadan önce tadımı alıyor, hareketleri hiç olmadığı kadar yavaş ve nazik.

Kollarımı boynuna doladım, öpücüğümüzü derinleştirdim ve gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Bu sefer korku ya da kederden değil, daha önce hiç hissetmediğim bir tür mutluluktan. Mümkün olduğunu bilmediğim bir tür mutluluktan.

"Seni seviyorum..." Derin sesi kesiliyor ve ben dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. Başka bir şey söylemesine gerek olmadığını ona garanti ediyorum. Benimleyken değil. "...her şeyini."

Göğsüm sıkışır ve tekrar titremesini engellemek için dudağımı ısırırım.

Finn'in ağzı çenemden aşağıya, boynuma, köprücük kemiğime doğru kayıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Şeytanlar beni en iyi şekilde boğuyor.

Eli pijama şortumun içine kayıyor. Sahiplenici. Parmakları külotumun içine giriyor, klitorisimi okşuyor ve nefesim kesiliyor.

Karanlıkta, bana bakarken irislerinin maviliğini zar zor seçebiliyorum. Şeytanları aramıza davet etmiyor.

Sen benimsin. Henüz paylaşmaya hazır değilim. Beni yakaladıktan sonra ormanda böyle mırıldanmıştı. Ya Finn paylaşmaktan vazgeçerse?

Parmağı yavaşça içeri giriyor, ben inlerken beni genişletiyor. Gömleğimi çeneme kadar yukarı çekiyor ve başını eğip hala şaşırtıcı derecede hassas olan meme ucumu emiyor. Sanki benimle geçireceği sonsuz zamanı varmış gibi.

"Finn," diye inlerim, o da başparmağını klitorisime bastırır.

Bu, onun ihtiyacı olan tüm cesaretlendirmeydi, çünkü şortumu ve külotumu yana çekip girişime hafifçe dokunduktan sonra içime giriyor.

Keskin bir inilti patlamak üzereyken dudaklarımı sertçe ısırırım. Parmağı beni ona hazırlamak için hiç germedi. Her iki eli de yanaklarımı, çenemi, saçlarımı okşarken, ulaşabildiği her santimetreye nazik öpücükler kondurur. İtmeleri de aynı derecede saygılıdır, sanki onun için yaratılmışım gibi beni siker.

Nedense, öyleymişim gibi hissediyorum. Ama Knox ve Damien için de. Üçü için de.

O tembelce kalçalarını pompalarken bacaklarım çoktan kaskatı kesilmişti. İçimde derinlerdeki penisinin klitorisime yaptığı sürtünme kalbimi patlatıyor ve ben orgazm olurken çığlıklarımı omzuna bastırıyorum.

O, itmelerini durdurmuyor ya da ritmini değiştirmiyor. Beni, kaç kez boşaldığının önemi yokmuş gibi sikiyor, zevkten o kadar zayıf düşüp hareket edemez hale gelmemin önemi yokmuş gibi, beni doyurana kadar durmayacak. Belki güneş doğana kadar.

Ve ben ona izin verirdim.

"Ne kadar inanılmaz biri olduğunu biliyorsun umarım," diye nefes nefese söylüyorum, sonunda tekrar nefes alabildiğimde. "Nazik, akıllı ve düşünceli. Üstüne üstlük sağlıklı bir doz delilik de var."

Dudaklarıma gülümser ve tekrar öper, dilimi emerken hareketlerinin temposu biraz artar.

Omuzlarına tutunup inleyerek, bir kez, iki kez boşalırken onun adını fısıldıyorum. Neredeyse tüm gücüm tükenmişken, sonunda cildi benimkine o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, bütün ev duyabiliyor. Hareketleri aniden durduğunda, ben yine onun etrafında titriyor, adını haykırıyorum.

"Siktir." İnlemesi beni dizlerimin üzerine çökertir. "*Aurora*."

Yabancı bir his göğsümü doldururken yeni bir korku içime yerleşir. Neredeyse acı verecek kadar beni doldurur. Finn, Knox ve Damien için tam olarak adlandıramadığım bir his.

Ama bu duyguyu çok yoğun hissettiğimi biliyorum. Neredeyse patlayacak gibiyim.

Belki de... Belki de onlara aşık oluyorum. Ve bu, sonunda beni mahvedecek şey olabilir.

Bölüm 20

Knox

Maçın sonunda, sopamı dizimin üzerinde kırmaya hazırım. En son ne zaman bu kadar berbat oynadığımı hatırlamıyorum. Maçtan önce soyunma odasında şaka yaptığımız Bears takımına, puck buzun üzerine düşmeden beyaz bayrak sallamaları daha iyi olur diye düşündüğümüz takıma yenildik.

Ne kadar çok Devils oyuncusu adımı bağırsa da, omzuma itse de, kafamı oyuna veremedim. Bir kez olsun, dikkatimi dağıtan Aurora değil.

Monica. Aklımda olmasını en son istediğim kişi.

Aurora'nın çalıştığı restorana geldi. Çalışıyordu. Neden de tam da boktan bir lokantaya? Sigma Chi partisinden beri etrafta dolanıyor ve ben bundan hoşlanmıyorum.

O neyin peşinde? Bu, kafamdan çıkaramadığım rahatsız edici bir düşünce. Monica, kendisine bir fayda sağlamadıkça hiçbir şey yapmaz. Damien, Finn, Luke ve Trey ile birlikte soyunma odasından çıkarken omzuma vurur. Orası boşaldığında, geriye sadece düşüncelerimle baş başa kalıyorum ve daha kötü bir yer

hayal edemiyorum. Belki Monica'nın bodrumunda bağlı olmak dışında.

O kadar deli bir şey yapmaz. Rory'nin eski sevgilisi kadar deli değil. Ama bir şey istiyor ve ben o şeyi elde etmeden önce ne olduğunu bulmam lazım.

Ya da belki paranoyak davranıyorum. Belki de gerçekten kampüste biriyle yatıyordur ve tüm karşılaşmalarımız tesadüften ibarettir.

Çantamı omzuma asmak üzereyken soyunma odasının kapısı gıcırdayarak açılır.

Sarışın bir kız odaya girer, koyu renk gözleri parlak ve gülümsemesi utangaçtır. Yüzümde hemen yayılan gülümsemeye engel olamam.

Ne olursa olsun, nerede olursam olayım, bu kız her zaman beni gülümsetmeyi başarıyor. "Selam, Rory. Beni çok mu özledin?"

bir dakika daha bekleyemedin."

"Aynen öyle," diye mırıldanarak, aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyor. Aurora sonunda kendini bize teslim ediyor. Kendini bize gümüş tepside sunuyor.

Onu nasıl yiyip bitireceğimizi hiç bilmiyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıp çantamı yere bırakıyorum. "Damien ve Finn seni buraya kadar takip mi etti?"

Kafasını salladı. "Zor bir maç geçirdiğini söylediler. Bilemem. Hokeyden anlamam. Ama rakip takımdaki herkesi yere sermiş gibi görüldüğünü biliyorum."

"Şimdi de egomu okşuyorsun." Arkamdaki dolaba yaslandım. "Hoşuma gitti. Devam et."

"Zor bir maç geçirdiğin için" — Eli fermuarımın üzerine kondu ve yumuşak bir mırıldanmayla onu aşağı çekti — "Biraz... neşelenmeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Başparmağımla elmacık kemiğinden çene hattına doğru okşadım. "Ve seni tamamen kendime mi alacağım?"

O kaskatı kesildi, ben de donakaldım. Yanlış bir şey söylemiştim. Belki de beni tek başına istemiyordu. Ama sonra dudaklarında tekrar bir gülümseme belirdi. "Hayır, *seni* tamamen *kendime* alacağım."

Bunun üzerine, önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Ağzım sulanıyor. "Bunu hak etmek için ne yaptığımı anladığında bana haber ver. Hayatımın her saniyesinde bunu yaparım."

Aurora, onun için çoktan sertleşmiş olan penisimi çıkarır ve eliyle boynunu okşar. Bakışları benimkinden ayrılmaz. "Hayatının her saniyesinde zaten bunu yapıyorsun. Sen sensin. Gözyaşlarımın arasında beni gülümsetiyorsun. Nasıl gülüneceğini unutmuşum gibi hissettiğimde bile beni güldürüyorsun. Ne söyleyeceğini her zaman çok iyi biliyorsun. Beni daha iyi hissettirmek, güldürmek, orgazm olmak için. Sen Knox'sun. Bu yüzden bunu hak ediyorsun."

Kalbim neredeyse duruyor. Kimse bana böyle bir şey söylememişti. Kesinlikle benim aletimi okşarken söylememiştir.

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Sana elimden gelen her şeyi vereceğim, Rory. Bunu hak ediyorsun."

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır. "Özellikle bundan sonra."

Başka bir uyarıda bulunmadan, dilini çıkararak benim ucumu hafifçe vurur.

Daha önce kimseyle sevişmemişim gibi bağırırım.

O, başımı geriye doğru eğip gözlerimi yarı kapalı tutarak ona odaklanmaya çalışırken, onun küçük kıkırdaması umurumda bile değil.

Elim saçlarına kayar, onun sevdiği şekilde başının arkasını okşarım. "Bunda çok iyisin. Çok, *çok iyi* bir kızsın."

"Şimdi egomu okşuyorsun." Sözlerimi bana tekrar ediyor, eliyle okşamaya devam ediyor. "Hoşuma gitti. Devam et."

Dudaklarını tekrar ucuna doladığında ve başını yavaşça aşağı doğru salladığında, saçlarını yumruklayıp ona istediği tüm övgüyü veriyorum. "Böyle devam edersen beni çok sert bir şekilde boşaltacaksın, güzelim. Her damla boğazına akacak. Beni çok iyi alıyorsun. O mükemmel dudaklar. İnanılmaz dil. Muhteşem ağız."

Gülümsedi ama cevap vermek için ağzını çekmedi. Tanrıya şükür. Uç boğazına değdiğinde, hafifçe öğürerek sarsıldı. Bu onu caydırmadı. Aksine, başını tekrar salladığında, beni daha derine almaya çalıştı.

"Kızım zorlukları seviyor," diye mırıldanıyorum, o mırıldanana kadar kafasını okşuyorum, zevk kıvılcımları testislerime kadar iniyor. "Yapabilirsin, Rory. Her santimini yutabilirsin. Benim iyi kızım ol."

Övgüden dolayı minnetle mırıldanır. Bu sefer, sikim ağzında seğirir. Siktir, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. "Şimdi seni sikmek istiyorum, melek."

Rory sikimi ağzından çıkarır, çenesinden salya akar ve hafifçe geriye yaslanır. "Öyleyse sik beni."

Bununla birlikte, benim için ağzını açar. İstedğim kadar sert bir şekilde ağzını sikmem için bir davet.

"*Siktir*, Rory." Adı boğazımdan çıkan bir homurtuyla dudaklarımdan dökülür. Gözlerim neredeyse kapanır, gözlerinin nasıl genişleyeceğini, dilinin sikimde nasıl hissettireceğini, ben ağzını acımasızca sikerken nasıl gırgırlayıp öğüreceğini hayal ederim.

Ama bu sefer istediğim bu değil. "Ayağa kalk."

Ayağa kalkarken dudakları kıvrılır. "Oooh. Otoriter Knox'u seviyorum."

Onu kendime doğru çekerim ve o nefesini tutar. O utangaç gülümseme kaybolur, benden sonra ne bekleyeceğini bilemez. Sırtırım.

"Bir saniye sonra onu sevmeyeceksin." Onu dolaba yapıştırırım, yanağı metale yapışır. Vücudum onun vücuduna yapışır, sikim ince eteğinin içinden kıcının etine girer. "Onu *seveceksin*."

K lotunun üzerinden klitorisini ok arken o inliyor. "Bana tekrar anlatacak mısın?"

Aptal gibi sırtıyorum. O zaten benim için nefes nefese. "Her zaman sana yol göstereceğim, meleğim. Şimdi o külotu çıkar."

Altımda kıvranıyor, ona verdiğim küçük boşlukta külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyor.

"Onu ağızına al."

"Ne?" Bana dönüyor. "Bunu yapmayacağım."

"O zaman ben yaparım." O itiraz etmeye çalışırken, elinden külotu alıp ağızına tıkıyorum. "Seni sessiz tutacak bir şeye ihtiya ımız var. Soyunma odasında ne yaptığımızı kimsenin bilmesine izin veremeyiz." Nefesim boynuna değıdiğinde titriyor. "Onlar da katılmak isteyebilir."

 ki parmağımla ellerini arkada birleştirip bileklerini sabitlerim, böylece ağızındaki bez parçayı çıkaramaz. Daha fazla direnebilir, ama bunu istemek zorunda. Ona vermek istediğim her şeye hazır.

"Ellerini tutacağım, böylece ağızındaki külotu çıkarmaya  alı mayacaksın. Şimdi hazırlan, bebeğim.  ine gireceğim. Yavaşça. Alabileceğin her santimi sana vereceğim."

Yavaş yavaş, sikimi onun  ine sokuyorum. O kadar sıkı ve ıslak ki, ben  ine girerken ikimiz de inliyoruz. Geçici ağız tıkaçı iyi bir seçimdi - inlemeleri dolaplarda yankılanıp binadaki herkese ona yaptıklarımı haber verecekti.

Bileklerini serbest bırakıyorum, ellerini dolabın soğuk metaline bastırıyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. " imdi daha derine gireceğim, meleğim. Elimden geldiğince derine. Senin alabileceğin kadar derine."

Hızla ba ını salladı, her şeyi kabul etti. Her  eyi.

Daha derine, daha derine kayarken testislerim sıkı ıyor, onu alabildiğı kadar almaya zorluyorum. Kaygan duvarları etrafımda sıkıla ıyor, damarlarımdan coşku akıyor. Tıka la ağızını kapatarak çığlık atıyor.

"Daha fazlasını alabilir misin, güzelim?" Nefes nefese soruyorum.

Emin değılim. Sınırına gelmiş olabilir. Ama yine ba ını sallar.

Boynunu öpüyorum, sonra derisini emiyorum. Yarın orada izim kalacak. "Aferin benim güzel kızıma."

Penisim biraz daha içeri giriyor ve elimi dolap ile vücudu arasına sıkı tırıp, ağızındaki tıkaçla çığlık atmadan önce klitorisini ok uyorum.

Amcığı sert bir spazm geçirir ve ben sırtarım. Çok yaklaştı. Benim için boşalmak üzere.

"şimdi seni bu dolaba sertçe sikeceğim, melek. Amin sertçe sikilecek ve sonra benim her damla spermamı alacak." Kulak memesini ısıyorum ve parmakları benimkilerin arasında kıvrılıyor. "Kendini hazırla."

Ucu içinde kalana kadar geri çekiliyorum. O, takip eden sessiz saniyelerde nefesini tutarak bekliyor. Kendini hazırlarken kasları gerginleşiyor.

Sonra kalçalarımı olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde ileri doğru ittim.

Aurora çığlık atar, benim sikim onun içindeki o noktaya ikinci kez çarptığında kendini kaybeder. Ben onun içinde pompalarken o çığlık atar ve titrer, benim derimin onun kıkına çarpması sesleri etrafımızda yankılanır. "İşte böyle, güzelim. Sikimin üzerine gel. Ağzında o tıkaç varken benim adım haykırmaya çalış."

Deniyor, boğazından boğuk, anlaşılmaz bir şekilde benim adım çıkıyor.

"*Siktir*, beni çok sert boşaltacaksın." Amcığı benim uzunluğumun etrafında şiddetle titriyor, neredeyse beni dışarı itiyor, ama ben testislerim acı verecek kadar gerilene ve zevk kafamda patlayıp her düşüncayı silene kadar onun içinde kalıyorum.

İçine boşalırken, yavaşça ama hiç olmadığı kadar sert bir şekilde pompalarken inliyorum. O, benimle dolap arasında inleyen bir enkaz gibi. "İşte böyle, güzelim. Her damlasını al. Sana verilen her şeyi kabul eden çok iyi bir kızsın."

Sonunda içinden çıkıp ellerini bıraktığında, külotunu ağzından çıkarır ve göğsüme fırlatır. Onu, onun tükürüğüyle ıslanmış halde yakalarım.

"Artık *onlara* ihtiyacım yok." Bana öfkeyle bakmaya çalışıyor. Meydan okur gibi davranmasını seviyorum.

"Merak etme." Ona gülümserim. "Onları iyi bir şekilde kullanacağım."

Gözlerini devirir ama giysilerini düzeltip saçlarını düzeltirken gülümsemeden edemez. Ben de aynısını yapıp külotunu çantama koyarım. Bankta, telefonum yanar.

BİLİNMEYEN

Seni özledim Knoxy

Bir dizi emoji geliyor. Öpücük yüzleri ve kalpler.
Monica.

Onu yıllardır engellemiştim. Numaramı saklamış olmalı. Beni rahat bırakması için kaç kez siktirip gitmesini söylemem gerekiyor?

Bir yanım ona cevap yazıp ne istediğini sormak istiyor, ama Monica için her türlü ilgi iyi ilgidir. Cevabımı bir davet olarak algılayacaktır.

"Kim o?" Aurora omzumun üzerinden ekranıma bakıyor. "Monica," diye homurdanıyorum ve ekranı kapatıyorum.

Rory kaşlarını çatıyor. "Neden onu engellemedin?"

"Engelledim. Yeni bir numara almış olmalı."

Kollarını kavuşturuyor ve bana mı yoksa Monica'ya mı kızgın olduğunu anlayamıyorum. Kıskanıyor olabilir mi? Kıskanacak bir şeyi yok ki. Monica'ya tercih ederim bir taşı. Aurora şimdiye kadar kimse onunla kıyaslanamayacağını anlamış olmalı.

"Cevap verme. Onu tekrar engelle. Hak etmeyen birine bir saniye bile zamanını harcamayın."

Bu sözler yüzüme bir gülümseme getiriyor. "Öyle mi? Ben neyi hak ediyorum, Rory?"

Bunu düşünür. "Saygı. Nezaket. Şefkat."

"Belki de bana kemanıyla ve güzel sesiyle serenat yapacak bir kız?" diye alay ediyorum. Hâlâ bizim önümüzde çalmak istemiyor. Bu beni bu kadar rahatsız etmemeli, ama içimi kemiren bir his var ve ondan kurtulamıyorum.

Bana kirpiklerini kırıştırdıktan sonra kapıya doğru yürüdü. "Belki de soyunma odasında sana oral seks yapacak ve sabah kahvaltını hazırlayacak bir kız."

"Kahvaltı da mı var?" Onu takip ediyorum, soyunma odasına girmeden önce sahip olmadığım bir neşeyle. "Çikolatalı krep? Waffle ile mi?"

"İstediğin kadar karbonhidrat ve şeker," diye söz veriyor.

Odayı terk etmeden önce, telefonumun zil sesi çalar. Midem düğümlenir. Monica.

Ekрана bakıyorum, aramayı reddedip yeni numarasını engellemeye hazırlandığım sırada annemin yüzünü görüyorum. "Kahretsin. Buna cevap vermem lazım."

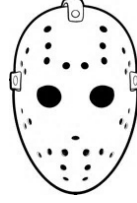
Telefonu kulağıma götürür götürmez, annem kulağımda çığlık attı. Acıyla yüzümü buruşturarak telefonu uzaklaştırdım. "Knox! Blaire doğum yapıyor! Hastanedeyiz"

hastanedeyiz."

"Yoldayım."

Annem hastane odası, doğum ve tüm kanlı detaylar hakkında konuşmaya başlar, ama ben onu keserim ve kaşlarını çatarak neler olduğunu duymak için bekleyen Aurora'ya gülümserim. "Bir arkadaşımı da getirebilir miyim?"

"Tabii ki! Yakında görüşürüz çocuklar!" Annem, onu düzeltmeden telefonu kapatır. Tabii ki Finn veya Damien'i getireceğimi düşünür. Rory'ye gülümserim. Artık bandajı çekip atmak en iyisi. "Tüm ailemle tanışmaya hazır mısın?"

"Son geldiğimizden bu yana ne kadar çok şey değişmiş, inanılmaz." Hastane otoparkında Aurora'nın elinden tutuyorum. Kazanın olduğu gece götürüldüğümüz aynı hastane. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor şimdi. O zamanlar o benim için neredeyse bir yabancıydı.

Şimdi ise benim her şeyim. Onu kucakladım, korudum, kaçırdım, öptüm, onunla birlikte oldum. Her gün ona daha da aşık oluyorum.

Rory omuz silkiyor. "O kadar da değişmemişsin. Tanıştığımızda düşündüğüm kadar dengesizsin hâlâ."

Hastane kapıları bir vınlama sesiyle açılır açılmaz ve lobide adımımızı atar atmaz, iri yarı bir kadın adımı bağırarak bana doğru koşar. Aurora'nın eli, ciğerlerimdeki hava boşalırken elimden kayar, ama gülmeyi başarır ve ona sarılırım. "Merhaba anne."

Her ziyaretimde, sadece bir hafta geçmiş olsa bile, beni on yıldır görmemiş gibi kucaklar.

Onun kollarında yaklaşık yarım saniye kalırım, sonra dikkati Rory'ye kayar. "Aman Tanrım, sen kız arkadaşı olmalısın!"

Annem, ikimiz de bir şey söylemeden Aurora'ya sarılır. Rory'nin gözleri büyür, ama annemi düzeltmez. İçimi rahatlık kaplar.

"Bu Rory," diyorum anneme.

"Aurora," diye düzeltir, gözlerini bana dikerek, ama dudaklarında beliren şakacı gülümsemeyi engelleyemez.

"Aurora çok güzel bir isim! Sonunda seninle tanıştığıma *çok* sevindim!" Annem sevinçle bağırır ve Aurora'yı kolundan tutup, ona ilgi göstermeyen küçük çocuklar da dahil olmak üzere ailenin tüm üyelerini tanıştırır.

Midemde bir düğüm oluşur. Ailemi, kardeşlerimi, yengelerimi, yeğenlerimi ve kuzenlerimi birdenbire tanımak herkes için çok zor olurdu. Ama Rory herkese sıcak bir gülümsemeyle karşılık verir, sorularını mutlu bir şekilde yanıtlar, şakalarına güler ve kendisi de birkaç şaka yapar.

Başının üstünde, Dean bana göz kırpmıyor. Yüzümde o kadar geniş bir gülümseme beliriyor ki, yanaklarım ağrıyor. Onu seviyorlar. Onu çok seviyorlar. Bunun olacağından bir an bile şüphe etmemiştim, ama onun da aynı şekilde karşılık vereceğinden emin değildim. Ama annem onun bana dönmesine izin verdiğinde, yüzü ıslıl ıslıl parlıyor.

"Çok şanslısın," diye fısıldadı. "Her zaman büyük bir aile istemişimdir."

On bir yaşından sonra, koruyucu aile sisteminde büyüdü. Ondan önce, sadece anne babası vardı. Eminim o zamandan beri büyük bir aileye sahip olmayı dilemiştir.

Elini tutup sıkıyorum. "Artık bir tane var."

Onun muhteşem kahverengi gözleri parıldadı, sonra parmak uçlarına yükseldi ve yanağıma en tatlı öpücüğü kondurdu.

"Ah, ikiniz *çok* tatlısınız!" diye bağırır Sam.

İlk içgüdüm ona parmak hareketi yapmak, ama umurumda bile değil. Biz çok tatlıyız. Rory kıkırdar ve annem bizi Karter, Blaire ve yeni doğan yeğenimin beklediği hastane odasına götürür.

Karter, Blaire'in yatağının yanında durmuş, yeğenimi kucağında tutuyor. Rory'yi elinden tutup odaya giriyorum ve Karter gülümseyerek bize doğru geliyor, bebeğini göstermek için. "Knox amcanla tanış, Ella."

Bebek çok minik ve küçük parmağı kardeşimin parmağını sıkıca kavramış. Kardeşimin omzuna vuruyorum. "Çok tatlı. Bana çekmiş."

Blaire nefesini tutar. "Sen kız arkadaşın mısın?"

Aurora bana yan gözle bakıyor. Dudaklarını hareket ettirmese de soruyu neredeyse duyabiliyorum. *Ne zamandır ailene benim kız arkadaşın olduğumu söylüyorsun?* Ama gülümsemesi, bu sıfatın onu gururlandırdığını gösteriyor.

"Ben Aurora."

"Şu anda kaç çocuğunuz var?" diye soruyorum. "On mu?"

Kardeşim bana şakacı bir yumruk attı. "Beş."

"Hepsi *bu kadar*." Blaire, Karter'a uyarıcı bir bakış attı. "Sonunda Aurora'yı da yanında getirdiğine sevindim, Knox. Onunla tanışmak istiyordum."

"Ben de onunla geldiğine sevindim." Aurora bana gülümser ve elimi sıkar. Ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğum bir an hatırlamıyorum.

Karter, Ella'yı kollarıma verir. İnanılmaz derecede küçüktür. Küçük dişsiz ağzı gülümser ve ben de ona gülümserim.

Aurora, yeğenimi kucağıma aldığımı izliyor, sanki bu manzarayı görünce eriyip gidecekmiş gibi. "Aww, sana gülümsüyor."

"Bu muhtemelen osurduğu anlamına gelir," diyor Blaire. "Ya da altını ıslattı."

Karter bana başını sallar. "şimdi çocuğumun bezini değiştir de, sarmayı unutma."

Bölüm 21

Damien

YENİ ERKEK ARKADAŞININ adı Todd. *Todd*. Bu ne biçim bir isim? Sadece ismi bile onu bir pislik yapıyor.

Ancak o, annemin sandalyesini çekip, garson hesap getirmeden önce masaya siyah platin kredi kartını koyuyor. Anneme gülümsüyor, annem her konuştuğunda gözlerini ondan ayırmıyor ve gözleri restorandaki diğer kadınlara hiç kaymıyor.

Daha da önemlisi, annem onun dokunuşuna kendini bırakıyor ve ona baktığında gözleri parlıyor. Onun bir erkeğe böyle baktığını hiç görmemiştim. Aurora'nın bana baktığı gibi. Benim ona baktığım gibi.

Sanırım o, düşündüğüm kadar büyük bir pislik değil. Belki.

Annem, en sevdiği iki erkeğin nihayet bir aile yemeği için bir araya gelmesini ısrarla istedi. Menüdeki en pahalı biftek ve içkiyi sipariş ettim, adam gözünü bile kırpmadı.

"Aurora nasıl?" Annem gülümsedi ve tabağını kenara itmeden önce tiramisunun son bir parçasını ağzına attı.

"Harika."

Mahkeme duruşmasından beri o pislik Jeremiah'ı görmediğimiz için şimdi çok daha iyi. Henüz gardımı indirmiyorum, çünkü bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Ama Aurora'nın adımlarındaki yeni zıplama ve son zamanlarda yüzünde görülen rahat gülümseme, onun çok geride kaldığı yeni bir sayfa açtığımızı umut etmemi sağlıyor.

"İkinizin ilişkisi ciddileşiyorsa, onunla tanışmak istiyorum." Annem ayağa kalkar ve Todd'un omzunu sıkar, sonra tuvalete doğru yönelir.

Todd ile baş başa kaldığımda, koltuğuma yaslanıp ona sert bir bakış attım. O neşeli gülümsemesini korudu. Ama uzun sürmedi.

"Bana Aurora'dan biraz daha bahset..."

"Annem bu dünyada umursadığım birkaç kişiden biri." Onun uzaklaşan sırtına başımı sallıyorum. Sözlerimin altında yatan düşük tehdide rağmen,

Todd'un rahat ifadesi değişmez. "Ben hokey oynarım. Yetişkin erkekleri buz üzerinde fırlatabilirim. Bunu unutma."

Todd, ön kollarını masaya dayayarak iyi huylu bir kahkaha atar. "Onu bu kadar önemseyen bir oğlu olduğu için mutluyum."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Eminim öyledir. Eminim, kadının yirmi iki yaşında bir oğlu olduğunu öğrendiğinde çok *sevinmiştir*. "Ve oğlunun, kaptanlarını hapishaneye bile seve seve takip edecek bir hokey takımı var."

"İnan bana, senin yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim. Ama endişelenmene gerek yok." Sandalyesine yaslanarak rahatça konuşması, ona gerçekten inanabileceğimi düşündürüyor. "Ona zarar vermektense kendime zarar vermeyi tercih ederim. Annen benim için... çok önemli."

Dirseklerimi masaya dayadım. "Sakin ol, Shakespeare. Şiirsel konuşmana gerek yok. O benim annem."

Ona aşk mektupları ya da soneler yazmıyor olabilir, ama bu adam görüldüğü kadar iyi biriye, onu öldürmek zorunda kalmayabilirim.

Annem geri döner ve adam tekrar ayağa kalkıp sandalyesini çeker. Onun her zaman böyle mi olduğunu yoksa rol mü yaptığını anneme sormayı aklımdan bir köşesine yazarım. Annem pek şaşırmış görünmüyor. Daha çok, artık ondan prenses muamelesi bekliyor gibi. Belki de sonunda onu hak ettiği şekilde sevebilecek birini bulmuştur.

Belki ikimiz de bulduk.

Ama Aurora ile olan ilişkimizin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Mezuniyet yaklaşıyor, peki sonra ne olacak? Juilliard'a gidecek ve beni tamamen unutacak. Belki gittiğinde benim ona yetmediğimi fark edecek. Belki hala Knox ve Finn'i isteyecek. Ya da belki hiçbirimizi istemeyecektir.

"Ben yokken ne hakkında konuştunuz?" Annem bize gülümsüyor, ta ki dikkatini yanımdaki sandalyeye çeken bir ses duyana kadar.

Hayatımda gördüğüm en güzel kız yanıma oturur. "Merhaba! Geciktiğim için özür dilerim. Ehliyet sınavına giriyordum."

Annemin yüzü aydınlanır ve ben de Aurora'nın sandalyesinin arkasına kolumu dolayarak yüzümden beliren aptalca gülümsemeyi engelleyemem. Bize burada buluşacağımızı hiç söylememişti. Hayatımda gördüğüm en güzel sürpriz.

"Aurora! Aman Tanrım, Damien bize senin de katılacağını söylememişti. Geldiğine çok sevindim! Sınavın nasıl geçti?"

Cebinden bir kart çıkararak kocaman bir gülümsemeye, “Artık ehliyetli bir sürücüyüm” der.

Onunla tanıştığım da, başarılarını kendine saklayan türden bir kızdı. Her şeyi kendine saklayan. Herkesi dışlayan, kimseyi içeri almayan.

Onunla çok gurur duyuyorum. Tanıdığım en güçlü, en cesur kız. Korkularıyla yüzleşir ve titriyor olsa bile onları yenebilir.

Omzunu sıkıp kulağına fısıldamak için ona yaklaşıyorum. "Seninle gurur duyuyorum, meleşim."

"Teşekkürler, tatlım," diye mırıldanır.

Şaşkın bir kahkaha atıyorum, ama annem bu durumu çok seviyor. Gözleri ikimiz arasında gidip gelirken sırtıyor. Todd bile bizim için mutlu görünüyor.

Aurora tatlı sipariş eder ve annem ona sorular sorarken, Aurora her soruyu kibarca yanıtlayarak yemek yemeye devam eder. Dudaklarından sarkan çikolatayı yalamak için can atıyorum. Onunla yalnız kaldığımda.

İkimizin de ders çalışması gerektiğini ısrar edince annem sonunda masadan kalkmamıza izin verdi. Restoranın dışında annem beni ve Aurora'yı kucakladı, Todd da elimi sıktı. Sıkı bir el sıkışma. Annemin elini tuttu ve kaldırımın dışından yürümeye devam etti, kendini annemle otoparktan geçen arabalar arasına koydu. Bir başka görev daha tamamlandı.

Yine de gözüm hala onun üzerinde.

"Annen çok tatlı," diyor Aurora. "Onu seviyorum. Todd'u da seviyorum." "Evet. O da fena değil."

"Vay canına." Gözleri sahte bir şaşkınlıkla yukarı doğru fırlar. "Ondan nefret etmiyor musun?"

Onun senin onayını kazanması için ona kaç tane engel çıkardın?"

"Evet, evet, ukala. Hadi gidelim." Elini tutup SUV'uma doğru çekiyorum. "Knox ve Finn seni bıraktı mı?"

"Evet. Ama eve ben götürebilirim. *Ehliyetim var.*"

Onun bayat esprisi, aramızdaki sessizliğe bir taş gibi düşer. Kafamı sallam ama gülmeme engel olurum. O kadar sevimli ki, ağzından çıkan berbat bir espri bile beni gülümsetir. "Geldiğine sevindim."

"Gitmek istemediğini biliyordum. En azından gerginliği azaltmaya yardımcı olabilirim diye düşündüm."

Elini bırakıp SUV'uma vardığımızda onu belinden çekip kendime yaklaşıtıyorum. O dayanılmaz kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve her gördüğümde onu öpmek istememe neden olan pembe dudaklarıyla mükemmel bir gülümsemeye gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Bu sözler dilimde yabancı geliyor. Ama o bunları duymayı hak ediyor. "Orada olman benim için çok önemliydi. Her zaman yanımda olman benim için çok önemli. Seninle birlikteyken... daha iyiyim."

Aurora beni daha güçlü hissettiriyor. Yenilmez. Sanki her şeyi yapabilir, herkes olabilirim ve o da orada beni destekliyor gibi.

"Ben de." Bana gülümseyerek bakar. Ama onun için yolcu kapısını açtığımda, gülümsemesi kaybolur. "Ben sürebilirim demiştim..."

"Arabaya bin, Aurora."

O, yardım etmek için uzattığım elimi görmezden gelerek, öfkeyle kapıya doğru yürür. Onun arkasından kapıyı kapatırken gülümserim.

On saniye içinde beni affedecek.

"Sanırım eve gidip yapmamız gereken derslere çalışsak iyi olacak." Kollarını kavuşturup dudaklarını büzüyor.

"Ya da derslerimizi burada çalışabiliriz." Onu kucağıma çekip bacaklarını bacaklarımin üzerine atıyorum. Kollarımda çok yumuşak ve esnek. "Gördün mü? Seni buradan gayet iyi çalışabilirim."

"Demek çalışmak derken bunu kastediyordun." Utangaç bir gülümsemeyle, evet, beni affetti. Parmağıyla dudaklarımı baştan çıkarıcı bir hassasiyetle okşadı. "Dikkatli ol. Sözlü sınav var."

Onun alaycı gülümsemesine karşılık veriyorum. "Onu da başarıyla geçeceğim."

Benim dilim onun ağzına girip onu benim için açmadan önce, başka bir alaycı yorum yapmaya vakti olmuyor.

Elim bir saniye boyunca çenesini okşadıktan sonra saçlarına kaydı ve çekti. O çığlık attı ve dudaklarım kıvrıldı. "Benim için bu kadar yüksek sesli olmanı seviyorum."

"Belki bu sefer sessiz kalırım. Sırf sana eziyet etmek için."

"Sanki bunu kontrol edebiliyormuşsun gibi. Ben gürültü yapmanı istersem, gürültü yaparsın. Gözyaşlarını istersem, ağlarsın. Çığlıklarını istersem, boğazın kuruyana kadar benim için çığlık atarsın."

Küçük gülümsemesi, onu nasıl bağırmaya zorlayacağını merak ettiğini gösteriyor. "Bunu göreceğiz."

Elbisesi başının üzerinden çekiyorum. O kadar sevimli görünmeseydi, onu parçalardım. Sonra sütyenini, göğüsleri yüzüme değene kadar aşağı çekiyorum. Sonunda iniltiyi bastırmak için ısırınca, meme ucu ağzımda kalıyor. Sessiz kalacağına söz verdiğini hatırlayınca, sesi bastırmak için acınası bir girişimde bulunuyor.

Onu ağızıma sertçe çekiyorum. Yarın kesinlikle moraracak, tam da sevdiğim gibi. Elleri omuzlarımı kavıyor ve çekilmeye çalışıyor, ama benimle direksiyon arasında sıkışmış durumda. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Diğer meme ucunu da aynı derinlikte emip dilimi döndürdüğümde ağızından düşük bir inilti çıkar, ama ağızını sıkıca kapalı tutar. Neredeyse gülecektim. Onun inatçılığını seviyorum.

Her nasılsa, o hepimiz için mükemmel bir kız. Knox'un onu övmesini seviyor ve onun egosunu okşuyor. Onu savunuyor çünkü Knox genellikle kendini savunacak son kişi oluyor. Finn'in sessizliğini seviyor ve onun en sevdiği şekilde onunla iletişim kurmayı öğrendi. Knox'un ona verebileceklerini kabul ediyor ve asla daha fazlasını istemiyor.

Benim onu zorlamamı, ona meydan okumamı, alay etmemi seviyor. Ve o da benim sevdiğim tüm yollarla bana karşılık veriyor. Kanımın kaynamasını, vücut ısımın yükselmesini sağlamak için benimle alay ediyor, çünkü bu, ödülü çok daha tatlı hale getiriyor.

Yavaş ve nazik olabilir. Ya da sert ve sert. Gürültülü ve sessiz. Hepimiz için mükemmel kadın. Melekimiz.

"Sikimi çıkar."

İtaat etmesine rağmen, kot pantolonumdan çıkardığı anda sertleşmiş penisimi bırakıyor. Uyarı olarak meme ucunu ısıırıyorum ve o nefesini tutuyor. "İsteddiğini yaptım!"

"Bırak demedim."

İtaatkar bir şekilde, elini tekrar sikime doluyor, başparmağıyla piercingleri okşuyor, ama gözlerini deviriyor.

Omzunu ısıırım. O da bağırır ve eli istem dışı olarak sikimi biraz fazla sıkar. "Bu sefer ne yaptım?"

"Bana gözlerini devirme."

"Gözlerimi her devirdiğimde beni cezalandıracaksan, vücudum morluklarla kaplanacak."

"Tam da istediğim gibi."

Bana kızgın bir bakış atıyor ama gözlerini devirmiyor ve penisimi okşamayı da bırakmıyor. Buna izin vereceğim. Bana kızgınmış gibi davranırken kahverengi gözlerinde yanan ateşi seviyorum.

Elim, bacaklarının arasına kayar ve külotunun üzerinden klitorisini okşar. Titrer, inlememesi için dudağını sertçe ısıırır.

"Artık sessiz kalmaya gerek yok, melek," diye alay ediyorum. "İstediğin kadar yüksek sesle konuşabilirsin."

"Sessiz kalmaya çalışmıyorum bile."

Klitorisine daha sert bastırıyorum, agresif dairesel hareketlerle ovuyorum. Keskin bir nefes alıyor ve zevk vücuduna yayılırken gözleri kapanıyor.

"Eline tükür."

Dudaklarını büzüyor.

"Hayır."

Külotunu yana çekip parmağımı içine sokuyorum. İnliyor, duvarları parmağımı sıkıca sarıyor. "Şimdi, Aurora."

Parmağımın hareketleri acı verici hale gelir, ta ki sonunda eline tükürür ve benim sikimi onunla kaplayıp daha hızlı pompalayana kadar. Taşaklarım gerilir, ama hayatta onun elinde boşalmam.

"Penisimi içine al, melek." Onu kalçalarından kaldırıp külotunu yana doğru çekerim.

Ağzının yarısı sırtarak yukarı kalkar. "Eğer üstte olursam, kontrol bende olur, farkında mısın?"

Buna inanması çok tatlı. "Kontrol sendeyken ne olacağını öğrenmek üzereyiz galiba, ha?"

Aurora, benim omzumu sıkıca kavrayarak kendini sabitler ve benim ucumu girişine doğru iter. Yavaşça aşağı iner, alt dudağını ısırır ama kaçan iniltiyi bastıramaz.

"Lanet piercingler," diye inler, içime bir santim daha girerken.

Benim aletim etrafında sıkı ve ıslak, ben de onun için inliyorum. "Hoşuna gitti mi, melek? Benim tarafımdan sikilmeyi seviyor musun?"

"Onları seviyorum," diye nefes nefese söylüyor. "Ve *seni* siktiğime eminim."

Sözünü kanıtlamak için, iki elini omuzlarıma koyar ve yukarı doğru sallanır, sonra tekrar aşağı kayar. Başı geriye doğru eğilir, gözleri kapanır ve boğazından bir çığlık yükseldiğinde sessiz kalacağına dair verdiği sözü tamamen unuttur. "Senin beni becerdiğin halinden daha güzel bir manzara görmedim. İstediğin her santimetreyi istediğin her santimetreyi." Benim vücudumu zevk için kullanışını seviyorum, bunu başka hiç kimseyle yapmadım.

Eskiden kadınların zevk almak için bedenimi kullanmasından nefret ederdim. Bu yüzden ben de onlara aynısını yapardım. Ama Aurora? İstediği kadar beni sürebilir. İstediği kadar benim sikimde defalarca boşalabilir ve ben onun benim için kendini açığa vurmasını sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Dudakları benim dudaklarıma çarparken, zevk arttıkça hareketleri gittikçe hızlanıyor. Ağzıma iniyor

ağızma inliyor ve ben onu kollarımda tutuyorum, cildi yumuşak ve sıcak. Onu olabildiğince yakınımda istiyorum.

Sonunda nefes almak için geri çekildiğinde, saçının bir tutamını kulağının arkasına atıyorum. "Beni istiyor musun?"

Kaşlarını çatıyor, kalçalarının sallanması yavaşlıyor ama durmuyor. "Şu anda tam anlamıyla senin sikini sürüyorum. Ne dersin?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Öyle değil. Birçok kız bunu istedi. Daha fazlası değil. *Beni* istiyor musun? Bütün beni."

Göğsüm sanki parçalanmış gibi hissediyorum. Kalbim onun önünde atıyor. Onun almak ve istediği gibi kullanmak için. Onu kucaklamak, ona bakmak için. Ya da yere atıp üzerine basmak için.

Artık kontrol bende değil. Onda. Her zaman öyleydi. Her zaman onun merhametine kalmıştım.

Aurora yüzümü okşadı, bal rengi kahverengi gözleri şimdi samimiydi. "Evet, Damien. Seni istiyorum. Bütününü. Bana vermek istediğin her parçanı. Sen muhteşemsin, ama bundan çok daha fazlasısın. Başkaları sana aksini hissettirdiyse özür dilerim."

Kalbim, parçalanmış göğsümün içinde sıkışıyor. Güvendeyim. Bütünüm. Onun sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecek. Hiç kırıldığını bilmediğim bir parçamı nasıl birleştirdiklerini.

"Artık başka kimse önemli değil. Sadece sen." Çenesini avuçlarım, gözlerim yüzünün her santimini izliyor. Onu, tam da şu anda olduğu gibi, bu anda ezberliyorum. Tamamen benim.

Gözleri düşer, benimkilerle buluşamaz. "Eğer ben... sana öyle hissettirirsem... benim için önemli olmadığını..."

"Önemli değilsin," diye sözünü kesiyorum, bir saniye daha böyle düşünmesine izin vermeden.

"Sen..." Sesi kesilir, parmağıyla çenemi okşar. Sonra avuçlarını boynuma koyar. Cümleyi nasıl bitireceğini bilemez, sonraki kelimeleri düşünür. "Sen, Knox ve Finn benim için çok önemlisiniz. Ben... bunu kelimelere nasıl dökebileceğimi bile bilmiyorum. Ama sanırım hayatım boyunca bir parçam hep eksik hissettim. Sanki bir şey arıyordum, ama ne olduğunu anlayamıyordum. Şimdi... kendimi tamamlanmış hissediyorum. Sanki sonunda o eksik parçayı bulmuşum gibi."

Çenesini yukarı kaldırıp, bakışlarını bana çevirmesini sağlıyorum. "Sen de benim eksik parçamsın."

Dudakları bir saniye titredi, sonra tekrar beni öptü. Tadı çok tatlıydı, dudakları yumuşak ama doyumsuzdu. Onu, sanki evrenin kendisi bile benden ayıramayacakmış gibi kendime sıkıca sarıldım.

Onun küçük, yavaş hareketlerine artık dayanamayınca ellerim kalçalarına konuyor. Onu sıkıca kavırıyor ve elini ya da ağzını kullandığım gibi onu sikimin üzerinde yukarı aşağı zorluyorum.

Boynuma doğru inleyerek, ben onu sert, hızlı ve derinden sikerken bana sıkıca tutunur. Orgazm onu sararken uylukları titremeye başlar, amcığı benim sikimin etrafında titrer. "*Damien!*"

Zevk içimde derinleşirken dişlerimi sıkıyorum. Kendi boşalmam içime dolarken, gözlerimi kapatmadan edemiyorum, sikim onun içine derinlemesine fişkırıyor.

Uzun ve boğuk bir inilti çıkarırım. "*Siktir, Aurora.*"

Testislerim boşalırken penisim onun içinde zonkluyor, ona her damlayı veriyorum. Üzerimde titriyor, sanki onu bırakırsam düşecekmiş gibi kollarını boynuma doluyor.

Bunun olmasına asla izin vermem.

İkimiz de nihayet nefesimizi toplayıp kaslarımız gevşediğinde, Aurora inleyerek penisimden kayıyor. Berbat durumda ve ben bunu seviyorum.

"Aman Tanrım." Yüzünü buruşturuyor. "Yarın her yerim ağrıyacak."

"Ben yanındayken her gün ağrın olacak." O benden inmeden önce kıcına bir şaplak atıyorum.

Bu sefer bana kaşlarını çatmaya zahmet etmiyor. Gülümsüyor ve sürücü kapısını işaret ediyor. "*Şimdi eve ben götüreceğim.*"

Ben kapıdan çıkıp yolcu koltuğuna otururken, o direksiyonun başına geçer. "*Bizi öldürme.*"

Ama o benim alaycı sözlerime aldırış etmiyor. Dikkatini tamamen iki eliyle tuttuğu telefonuna vermiş durumda.

"Ne var?"

Gözleri yuvarlaklaşır, ağzını açar ama hiçbir kelime çıkmaz. Bana gerçeği söylemek mi, yoksa görmezden gelmek mi istediğine karar vermeye çalışıyor. Çünkü gerçeğin beni kızdıracağını biliyor. "*O... o.*"

Olamaz. Ona mesajımızı açık ve net bir şekilde ilettik. Artık kiminle uğraştığını biliyor. Arkasında üç şeytan olan melek.

Ona ulaşmaya çalışmaya devam edecek kadar aptal olamaz.

Telefonunu elinden alıyorum. Ekranında kaydedilmemiş bir numaradan gelen bir mesaj var.

BİLİNMEYEN

Bunu pişman olacaksın.

Telefonu o kadar sıkı sıkıyorum ki, camın bir köşesi çatladı.

Lanet olası Jeremiah. Hala ona ulaşmaya çalışıyor. Ona yaşattığı onca şeyden, onun uzak durması için yaptığı onca şeyden sonra bile.

Mahkeme kararının onu durduramayacağını biliyorduk. Görünüşe göre, yarım milyon dolar da durduramayacak.

Aurora'ya ulaşmaya kararlı. Ne pahasına olursa olsun.

Yakında, bunun bedelinin hayatı olabileceğini öğrenecek.

Bölüm 22

Finn

SESİNİ DUYMAYI SEVİYORUM ama sessizliğini de seviyorum.

O, bunların hayatım boyunca duymak istediğim sözler olduğunu bilmiyor. Farkında olmadan duymaya ihtiyacım olan sözler.

O anda ona onu sevdiğimi söylemek üzereydim. O sözler o zamandan beri dilimin ucunda. Onu kulağına fısıldamak için doğru anı bekliyorum.

Ama korku bu sözleri içimde saklı tutuyor. Artık o da biliyor. Onu sevdiğimi biliyor. Ama o da söylemedi. Çünkü bunu bekleyemem. Beni sevmesini, beni olduğum gibi kabul etmesini bekleyemem. Ona sunamayacağım her şeyi.

Yapabileceğim tek şey, kütüphanede ders çalışırken ona kahve getirmek. En sevdiği kahveyi. Buzlu karamel macchiato. Az süt ve buzlu. Bol espresso, vanilya şurubu ve karamel soslu.

Kahve dükkanı ile kütüphane arasında, tanıdık bir yüz dikkatimi çekiyor. Diğer yöne doğru dönüp yürüyorum.

Ama çok geç kalmışım.

Arkamdan ayak sesleri duyulur ve kız kardeşim koluma yumruk atar, sonra neredeyse dökmeme neden olduğu kahveyi görünce gözleri fal taşı gibi açılır. Elini kaldırarak "Üzgünüm!" işareti yapar.

Adi herif.

Bana dilini çıkarıyor.

Burada ne yapıyorsun?

Üniversite turu. Kütüphaneye giren bir grubu işaret ediyor.

Bu kampüse daha önce geldin. Birçok kez.

Gözlerini devirir. *Seni birinci sınıfta bırakmak için ve bir hokey maçı için. Bu sayılmaz ki. Daha önce tam tur yapmadım. Ayrıca, dersten kaçmak için iyi bir bahaneydi.*

Gelecek vaat eden bir üniversite öğrencisi olacağa benziyorsun.

Quinn bana tek parmağını gösterir ve çevremizdeki hiç kimse onun bana ne söylediğini anlamak için işaret dilini bilmek zorunda değildir.

Başının üstünde, Aurora'nın kütüphaneden çıktığını görüyorum, çantası omzunda. *Kahretsin*. Onların karşılaşmasına izin veremem. Henüz değil. Quinn ona ne söyleyecek kim bilir.

Ama elimi kız kardeşimin omzuna koyup onu diğer yöne yönlendirmek için uzattığım anda, Aurora bizi fark eder ve el sallar. "Finn!"

Quinn bakışımı takip eder ve Aurora'nın gülümseyerek bize doğru koştuğunu görünce yüzü aydınlanır. *O mu?*

Quinn'in ellerini hiç bu kadar hareketli görmemiştim. *Evet. Aurora.*

Bize ulaştığında, Aurora'nın kaşları biraz şaşkınlıkla çatıldı. "Quinn," dedim ona.

Aurora'yı tanıtamadan, kardeşim ona sarılır. "Aurora! Merhaba!"

"Merhaba!" Aurora, gözlerinde bir parça korku belirmesine rağmen gülümser. Herkes Quinn'den biraz korkar.

Quinn'e *işaret* diliyle işaret ediyorum. *Aurora işaret dilini biliyor.*

Quinn'in gülümsemesi bir şekilde genişler. *Gerçekten mi?*

Biraz. Aurora utangaçça gülümser. Kendisine hak ettiği değeri vermekten her zaman çekinir. Başarılarını, yeteneklerini küçümser. Bir gün, bunu yapmayacak. Bir gün, ne kadar inanılmaz biri olduğunu tam olarak anlayacak. Kendini benim gördüğüm gibi görecek.

Quinn çığlık atar ve Aurora'yı neredeyse şiddetli bir şekilde kendine doğru çeker. Quinn sonunda onu bırakınca müdahale etmek üzereyim. Gözünü diktiği adama iyi şanslar.

Sonunda seninle tanıştığıma çok sevindim! Sana Finn'in en derin, en karanlık sırlarını anlatacağım.

Aurora bana yaramaz bir gülümseme atar. Tam da korktuğum şey. "Sabırsızlanıyorum. Kahretsin, yani..." Quinn başını sallayınca işaret diliyle konuşmaya başlar.

"Sorun değil. Bu yardımcı oluyor." Quinn kulağındaki işitme cihazını işaret eder. "Ve ben dudak okumada çok iyiyim. Finn ve benim için ellerimizi kullanmak daha kolay. Sanki benim ana dilim gibi, anlarsın ya?"

Aurora, bilmesede başını sallar. Aslında bilmiyor. Ama Quinn'in yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor. Anlamak için ilk elden deneyime ihtiyacı yok. Onun sevdiğim bir başka özelliği daha.

Aurora'ya kahvesini veriyorum ve o da bana tatlı bir *teşekkür* ediyor. Quinn kolunu Aurora'nın koluna takıyor ve Aurora'nın kabul ofisinden gelen rehberden daha iyi bir rehber olduğunu ısrarla söylese de, yolu gösteren Quinn. Her zaman öyledir. Onların arkasında yürüyorum, parlak güneşten gözlerimi koruyorum. Ama Aurora gülüyor, Quinn de öyle. Ve ben bunu durduramıyorum. Çünkü beni hiç bu kadar mutlu eden bir şey olmadığından eminim.

Kütüphaneyi geçtikten sonra, grubu otoparkta otobüse binmek için sıraya giriyor. "Finn'in birinci sınıf oryantasyonunun ilk gününde burada yüzüstü düştüğünü anlatmış mıydım? Pantolonu yırtılmıştı."

Aurora kahkahayı bastı. "Gerçekten mi?"

"O" —kelimeleri zorla çıkarıyorum—"olmadı."

Quinn'e "*Yalancı*" işareti yapıyorum. *En azından ona doğru olan utanç verici hikayeler anlat.*

Quinn kendini beğenmiş bir gülümsemeyle omuz silkiyor ve arkamdaki bir şeye başını sallıyor. "Görünüşe göre bir hokey hayranı seni takip ediyor."

Gözlerim Aurora'ya kayar. Tepkisini ölçerim. Kıskançlık, öfke, kızgınlık beklerim. Hiçbiri olmaz. Hokey hayranının yönüne bile bakmaz. Umursamaz.

İyi. Öyle olmalı. Sonunda kimse onunla kıyaslanamayacağını öğrendi. Başka kimseyi istemiyoruz. Sadece onu.

Ve bizim onun için planladığımız şeyi çok sevecek.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda, kız çoktan ters yöne doğru yürümeye başlamıştı. Yüzü gizliydi.

Quinn ayağına yaslanıp ellerini beline koyarken, Aurora kahvesini dudaklarına götürüyor. "Demek kardeşim sana aşık. Bu aşk karşılıklı mı?"

Aurora kahvesini püskürtüyor.

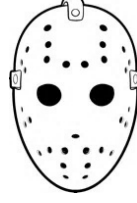
"Git." Grubunun son üyesi otobüse binerken otobüsü işaret ettim.

Quinn gülümser ve Aurora'ya tekrar sarılır, neredeyse kahvesinin geri kalanını kenarından döküyor. "Tanıştığımıza memnun oldum!"

Kız kardeşim yetişmek için koşar, son bir el sallayarak otobüse biner. Sorusu aramızda asılı kalır, ağır ve devasa. Bizi olduğumuz yerde tutar.

Sonunda Aurora sessizliği bozar. "Kütüphaneye geri dönelim mi?"

Kafamı sallarım. Elimi onun beline koyarım. O beklenti içinde dudaklarını ısıtır. "Başka planlarımız var."

MUCİZEVİ bir şekilde, evde başka kimse yok. Ev tamamen bize ait. Ben, Knox, Damien ve Aurora.

İyi ki de öyle. Aurora bütün gece başımı bacaklarının arasında tutmak zorunda kalırsam, çığlıklarıyla duvarları yıkacak.

Knox'un odasında, o ve Damien bizi bekliyorlar. Adrenalin onu ileriye itiyor ve öncü oluyor. Kapıyı arkamızdan kapatana kadar elimi tutarak bana yol gösteriyor.

Knox ve Damien yataktan kalkarlar. Üçümüzü onu çevreleriz. Perdeler açılır ve meleşimizi sergileriz.

Sıcak bir beklenti içimde kaynıyor. *Ona hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım.* bu kadar çok ihtiyacım olmamıştı.

Odanın ortasına geldiğinde durur ve topukları üzerinde döner. Dudaklarını ısırır. Gergin olduğunda çok sevimli olur. "Bu sefer hepinizle ilgilenmek istiyorum."

Damien karanlık bir kahkaha atar. "Sence şimdiye kadar ne yapıyordun?"

"Yani, hepinizin rahatlamasını ve bana bırakmasını istiyorum..." Yatağı işaret eder.

Knox başını sallar. "Bize ne istediğini söylemelisin, melek. Ya da bize göstermelisin."

Çenesini kaldırır ve omuzlarını geriye doğru iter. "Yatağa oturun."

Sırtarak onun talimatlarını yerine getiriyoruz. Kızımızın ne yapacağını çok iyi biliyoruz. Her yükü yutmak için verdiği mücadeleyi izlemek için sabırsızlanıyoruz.

Hepimiz yatağın kenarına oturduğumuzda, Aurora başını sallar, elleri bir öğretmen gibi belinde. Bu düşünce beni daha da sertleştirir.

Tek kelime etmeden bana doğru yavaşça yürür ve gömleğimin eteğini çeker. "Bunları çıkarın," der Damien ve Knox'a.

Gömleği başımdan geçirirken parmakları tenime değiyor. İstesem bile gözlerimi onun yüzünden ayıramıyorum. Büyüleyici. Dilini yavaşça alt dudağına sürerek ıslattığı hali. Kahverengi gözleri, göğsümdeki, omuzlarımdaki ve karın kaslarımdaki

sert kasları gördüğünde parıldaması.

Aurora'nın avuçları çıplak kollarımda yukarı doğru kayıyor. Omuzlarımda duruyor. Beni inceliyor, her santimini ezberliyor. Sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi.

Knox şakacı bir şekilde gömleğini Aurora'nın kafasına fırlatıyor ve bizi transımızdan çıkarıyor. Aurora, gömleği yere atarken sahte bir somurtma yapıyor. "Sırada ne var, güzelim?"

"Senin için hazırız." Damien pantolonunun üzerinden kasıklarını ovuşturarak ona kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor.

Knox'un komodininin yanına gidip losyon şişesini alır ve Damien'e başını sallar. "Yatağa uzan. Karnın üstüne."

"Bu işin nereye varacağını pek sevmedim." Kaşlarını çatıyor ama Aurora'nın dediğini yapıyor. "Bu gece kimse pegging yapmayacak, Aurora. Ya da başka bir gece."

Knox burun kıvrır ve ben gülmekten kendimi alamam. Aurora ona yaklaşırken gülmesini zorlukla bastırır, yatağa tırmanır ve bacaklarının üzerine oturur. "Sakinleşir misin?"

Aurora, Damien'in çıplak tenine losyon sıkıldığında, Damien irkilir ve dirseğiyle kendini yukarı iterek Aurora'ya öfkeyle bakar. "Ne yapıyorsun sen?"

Aurora kaşlarını çatıyor. Yavaşça, "Sana sırt masajı yapıyorum. Tabii ki," diyor.

Damien bir an için şaşkına döner. Hiçbir kız bana masaj yapmamıştı. Damien'in yüzüne bakılırsa, hiçbir kız ona da masaj yapmamıştı.

İsteksizce gevşer ve Aurora, sırtına doğru ilerlemeden önce losyonu omuzlarına sürer. Damien, hayatında hissettiği en iyi şey gibi yatağa inler ve ben her dakika daha da kıskançlaşıyorum.

Knox uzun süre dışarıda kalmaya dayanamıyor. Elbisesi çıkarıyor ve sütyenini ve tangasını ortaya çıkarıyor.

Knox losyonu alır ve avucuna bir miktar sıkar, sonra Aurora'nın sırtını ovmaya başlar. Aurora küçük bir inilti çıkarır, elleri Damien'in cildinde durur ve Knox'un dokunuşuna yaslanır. Onun benim için de böyle inlemesini duymak için sabırsızlanıyorum.

Yatağa geçip çenesini avuçlarım ve bakışlarını benimkilere çeviririm. "Hoşuna gitti mi?"

O başını sallar, dudaklarını ısırır, sonra dişlerim onun dudaklarının yerini alır. Ben o noktayı dilimle yatıştırırken, o ağızma nefesini verir.

Knox omuzlarındaki düğümü ovarken Aurora ağzıma inler ve bir şekilde Damien'in belini ovmayı başarır.

Tüm bu gerginlik sonunda doruğa ulaştığında ne kadar tatlı olacağını şimdiden tadabiliyorum.

Aurora Damien'in üstünden iner ve Knox'a karnının üstüne yatmasını söyler. O, ona hayatının en iyi masajını yaparken, Knox onu övüyor.

"Nasıl bildin?" Knox inliyor.

"Sizler neredeyse her gün vücudunuzu sınırlarına kadar zorluyorsunuz. Antrenmanlar, egzersizler, maçlar. Günde *en az* bir kez sırt masajı yaptırmalısınız."

"Seni bulduğumuza ne kadar da iyi," der Damien yavaşça. "*Tanrım*, Rory. Seni hak etmek için ne yaptık ki?"

Meleğimiz ona gülümser. "Her şeyi. Her şeyi yaptınız."

Sonunda Aurora bana gülümseyerek döner ve losyonla kayganlaşmış elini uzatır. "Sıra sende, yakışıklı."

Neden bu tek kelime beni ona karşı zayıf düşürüyor?

Damien yataktan kalkıp soyunmaya devam ederken, ben Aurora'nın uzattığı eli tutarım. Beni yatağa yatırmasına izin veririm.

Vücudu bacaklarımın üzerinde hoş bir ağırlık oluşturuyor, üzerime oturuyor, sonra losyonu sıkıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. Okşuyor, yatıştırıyor, masaj yapıyor. Kimsenin bana dokunmadığı bir şekilde dokunuyor.

Neredeyse beni buna layık olduğuma ikna ediyor. Bir gün, onun için daha fazlası olabileceğime.

Yumuşak nefesi, sözlerinden bir saniye önce kulağımın kabuğuna çarptı. "Finn."

Bir kez olsun, kelimeyi ağzımdan zorla çıkarmak zorunda kalmıyorum. Kendi kendine dökülüyor. "Angel."

"Teşekkür ederim. İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğun için." Sözleri o kadar alçak ki Damien ve Knox duyamıyor. "Minnettarlığımı iyi gösteriyor muyum?"

Son kelime ağzından çıkar çıkmaz, başparmaklarını omuzlarımdaki paralel düğümlere batırıyor ve dudaklarımdan düşük bir inilti kaçıyor.

Yatağın yarısı tarafından boğuk bir şekilde, "İnanılmaz," diye mırıldanıyorum.

Aurora'nın elleri sırtımda aşağı doğru kayıyor, her kasımı, her santimetrekaresi cildimi, omurgamın her bir çıkıntısını hayranlıkla incelerken defalarca dikkatini dağıtır.

daha önce hiç böyle bir şeyin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum.

Bu iyiliğin karşılığını ödemem gerekiyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, onu neredeyse üzerimden atacak şekilde kendimi yukarı itiyorum. Aurora çılgık atıyor ve bir kelime bile söyleyemeden, onu yatağa yatırıp losyon şişesini kapıyorum ve omurgasına bir iz bırakacak şekilde sıkıyorum.

Benim altımda titriyor, ellerim kadifemsi yumuşak tenini okşarken gevşiyor. "Vay canına," diye fısıldıyor, neredeyse duyulmayacak kadar.

Knox avucuna losyon sıkıyor ve başparmaklarını kızın ayağına bastırıyor. "Bunun *ménage à trois*'nin doğrudan çevirisi olduğuna eminim. Üçlü masaj."

"Hiç de bile." Aurora gülümser, sonra başparmaklarım beline bastırınca inler.

Damien, Aurora'nın saçını sessizce yana çekip boynuna losyonu sürüyor. Üç çift elin masajı altında artık inlemekten kendini alamıyor.

Daha önce hiç böyle bir kızla karşılaşmamıştık. Puck bunny'ler dizlerinin üzerine çökmeden veya bacaklarını açmadan önce pek fazla ön hazırlık yapmazlar.

O günler artık geride kaldı. O kadar geride kaldı ki, nasıl olduklarını hatırlayamıyorum. Diğer kadınların kokusunu, dokunulmanın nasıl bir his olduğunu. Aurora'dan önceki hayatın nasıl olduğunu.

Ondan önce her şey sisliydi. Onunla birlikte sis dağıldı.

Jogging pantolonumun içinde, ellerimi nihayet onun kalçalarının etine doğru kaydırduğımda sikim seğirdi. Güzel siyah bir tanga, kalçalarının arasında bir kurdeleden biraz daha fazlası kadar bir boşluk bırakıyordu. Kalçalarını yoğururken inledi. Bütün vücudu gergin ve gergin, kopmaya hazır bir ip gibiydi.

Bir ömür boyu stres. O pislik eski sevgilisiyle çok uzun süre yaşamaktan kaynaklanan endişe ve korku yığını.

Cevap olarak, eğilip çenesinden kulağına kadar yalıyorum. Altımda titriyor. Kulak memesini ısırp emiyorum, o da inliyor. "Neden *bu kadar iyi* geliyor ki?"

"Sana yaptığımız her şey öyle olacak," diye söz veriyor Knox.

Hızlı ellerimle sütyenini açtım, askılarını kollarından aşağı kaydırıp onu sırt üstü çevirdim. Sütyen atıldı, terk edildi. Umarım uçuruma düşmüştür.

O, muhteşem göğüsleri yana doğru sallanarak, mükemmel pembe meme uçları dikleşmiş halde, önümüzde tüm çıplaklığıyla sergileniyor. Bizden gizlediği tek şey,

tanga ile örtülü kısmı.

Damien üzerine atlayarak, kollarını yatağa sabitliyor. "Hayatta olmaz," diye homurdanıyor. "Bizden saklanamazsın."

Daha fazla losyon sürüp o mükemmel göğüsleri, kollarını, ellerini, uyluklarını masaj yapıyoruz. Gözleri kapanıyor, yatağa yaslanıp gevşiyor ve istediğimiz yere dokunmamıza izin veriyor. Ona istediğimizi yapıyoruz.

Güven. Sonunda bize güveniyor. Hiçbir şey bu kadar tatlı gelmemiştir.

Artık dayanamıyorum. Penisim pantolonumun içinde zonkluyor, testislerim ağrıyor ve ona ihtiyacım var. Hemen.

Tek parmağım ile tangasını yana çekiyorum ve çıplak amını ortaya çıkarıyorum. Zaten bizim için parıldıyor. Parmağımın ucu klitorisini zar zor okşuyor, ama bu onu sarsmaya ve dişlerinin arasından tıslamaya yetiyor.

Ancak devam etmeden önce, oturur ve dizlerinin üzerinde dengede durur. "Hayır. Sıra sende. Pantolonunu çıkar."

"Kendini sorumlu sanıyor," diye düşünür Damien.

"Çok tatlı." Knox, onun emirlerini yerine getirirken bile sırtıyor.

Aurora yataktan kayar ve ben nefesimi tutarım, ta ki o bana bakana kadar. Önümde dizlerinin üzerine çöker, kahverengi gözleri koyu kirpiklerinin arasından bana bakar. Ağzım kurur.

"İlk sen," diye mırıldanır. "Masaj karşılığında masaj."

Siktir, hayatımda bir kez böyle bir muamele göreceksam, ona her gün masaj yaparım. O, sertleşmiş ve onu arzulayan sikimi elleriyle kavrarken, ben de çenesini okşuyorum. Diğer eliyle benim elimi başının arkasına götürürken, yavaşça okşuyor.

Birbirimizi anlamak için kelimelere ihtiyacımız yok. Parmaklarımı saçlarına geçirip çekerim.

Başı geriye doğru savrulur ve sırtarak "Aferin oğlum" der.

Saçını tekrar çekerim, bu sefer daha sert. Gözyaşları akacak kadar sert. "Aferin kızım."

Gözlerinde parıldayan gözyaşlarına rağmen, sırtıyor. Ama dilini çıkarıp şişmiş penisimin başını yalamaya başlamadan önce başka bir şey söylemiyor.

Gözlerini açık tutarak benim işaretlerimi izliyor. *İşte böyle, meleğim. İşte böyle. Benim iyi kızım gibi sikimi al.*

"Sabırsızlanmaya başlıyorum, melek," diye uyarıyor Damien, yatağın kenarına oturup onu kendine doğru çekmeden önce, sikini zaten eline almış

ve onu bekliyor.

"Bu senin sorunun gibi görünüyor," diye meydan okur, ama Damien onu kendine doğru çekip sikini dudaklarının arasına sokarken onu itmez.

Onun öğürmesi üçümüzü de inlemeye zorlar. Onun tükürüğüyle parıldayan sikimi pompalıyorum, çoktan onun içine girmek için can atıyorum.

O bana ve Knox'a uzanır, Damien'in üzerinde başını yukarı aşağı sallarken bizi okşar. Dişlerimi sıkarım. Her okşamada zevk penisimde dalgalanır. Onu uzun bir gece bekliyor.

Knox elini kızın saçlarına geçirip onu kendine doğru çeker. Tükürüğünün izi kızın çenesine düşer, ama kız onu yutmadan önce silmeye vakit bulamaz.

O inliyor, Damien ise keskin bir inilti çıkarıyor. Başını geriye atıyor. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Damien, Knox'a ancak otuz saniye kadar sıra verir ve sonra "Onu yatağa yatır" diye homurdanır.

Ayağa kalkıyoruz, Knox Aurora'yı yakalayıp onu çığlık atarken yatağa atıyor.

"Bu gece üçümüzü de alacaksın, melek," diye söz verir Damien. "Aynı anda."

"Bekle!" Nefesi kesilmiş. Nefes nefese göğsü inip kalkıyor. "Sana bir şey söylemem gerek."

Donup kalıyoruz. Bize neyi söylemedi ki? Ne sırrı saklıyor? Sonunda onu paylaşmadan önce paylaşması gereken bir sır.

"Ne oldu güzelim?" Knox şefkatle sorar. Gözleri aramızda dolaşırken, ona ihtiyaç duyduğu cesareti verir.

Dikleşir, gözleri parlar. Elleri birbirine dolanır. Bu kadar gerginse, bunu duymak istemiyorum. Boğazım düğümlenir. "Bu benim için seksten daha fazlası. Ve ben... Seçim yapmak istemiyorum. Aranızda." Dudaklarını ısırarak titremesini engeller. "Üçünüzü de önemsiyorum. Aynı şekilde."

Hepimiz aynı bakışı paylaşıyoruz. Kaşları çatık, dudakları büzülmüş, her bir çizgisinde karışıklık var.

Sonunda Damien sorar, "Seçmek zorunda olduğunu kim söyledi?"

"Bu bizim için seksten çok daha fazlası, Rory. Her zaman öyleydi." Knox ona yaklaşır ve gözlerini ondan ayıramayacağı bir gülümseme atar. "Ve biz her zaman seni paylaşmaktan çok mutlu olduk. Fark ettin mi bilmiyorum, ama ne istersen yapardık."

Omuzlarındaki gerginlik kaybolur. Gözyaşlarının arasından bir gülümseme belirir.

"Seni mutlu eden ne varsa. Sana onu vereceğiz," diye onaylar Damien.

Onu bu kadar endişelendiren şey bu muydu? Hepimiz bir süredir onun üçümüzü de eşit derecede istediğini biliyoruz. Paylaşmaya alışkınız. Ve onu bu şekilde elde tutabileceksem, öyle yapacağız.

Aramızdaki mesafeyi kapatırım. Elini tutarım. Gözleri sadece bana odaklanana kadar başparmağımla elini okşarım. "Seni burada tutacak ne varsa."

Bize gülümser. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sanki başka seçeneğin varmış gibi." Knox onunla birlikte yatağa atlar ve gerginliği bozar. "Gitmene izin vermeyiz."

Aurora güler. Knox onu yatakta kollarından tutarken ona vurur. "Onu ilk kim becerecek?" Knox, gözlerini ondan ayırmadan sorar. Aurora'nın ayak parmakları kıvrılırken ortamın havası değişir.

"Ben değil." Damien kurt gibi sırtarak bir adım daha yaklaşır. "Ben onunla işim bittiğinde yürüyemeyecek."

Boğazı titriyor, Knox ve Damien arasında bakışlarını gezdiriyor, sonra gözleri benimkilere takılıyor. Sanki dünyadaki tek erkek benmişim gibi bana yapışıyor. Elini bana uzatıyor.

"Finn," diye fısıldar.

Nasıl oluyor da üçümüzün onu paylaşmasına izin verirken, her birimizi dünyadaki en sevdiği kişiymişiz gibi hissettirebiliyor? Hepimizi eşit derecede istiyor. Kalbinde benim gibi birine, hatta üçüne bile yer olacak bir kadınla tanışacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama işte burada. Hepimizin.

Onu tatmadan içine giremem. Yatağın üzerinde ona doğru sürünürken, dudaklarının köşelerinde beklenti dolu küçük bir gülümseme belirir. Onu öpmek, tatlı dudaklarını tatmak için eğilirim, sonra çenesinden kulağına kadar yalarım. Boynunun uzunluğu. Köprücük kemikleri arasındaki boşluk. Dilim meme uçlarını yalarken, o nefes nefese kalır ve bana sarılır. Yumuşak karnı, kalça kemikleri, uyluklarının içi.

Dilim onun yarıklarına doğru kayarken, o benim için inliyor.

Aurora inleyip sırtını kamburlaştırırken Knox ve Damien inliyor. Onun kadar muhteşem bir şey tatmamıştım.

"Finn," diye nefes nefese kalıyor. Bana zarar vermemek için saçımı çekiyor. Neredeyse gülümsüyorum. İhtiyacı buysa, bana zarar vermesine izin verirdim. "Ağzın

inanılmaz."

"Siktir et onu, Finn," diye homurdanıyor Damien. "Beklemekten yorulдум."

Onu görmezden gelerek Aurora'nın klitorisini emiyorum. O benim altımda kıvranıyor. Zevk dolu inlemeleri ona olan ihtiyacımızı daha da artırıyor. Onu parmağımla germekle uğraşmıyorum. O benim sikimi girecek.

Oturduğumda, Damien içinden "Sonunda" diye fısıldıyor.

Knox Aurora'ya sırtarak bakar, Aurora benim için bacaklarını açarken dudaklarını ısırır. "Aferin Rory. Bacaklarını onun için güzelce aç. Sonra hepimiz sırayla yaparken öyle kal."

Boğazı titrer, ama söyleneni yapar, ben girişine ucumu dayarken dizlerini tutar. Kaygan ve beni bekliyor.

Yavaşça içeri girerken, dişlerimi sıkarak fısıldarım. "Aferin.

Kız."

Islak duvarları her santimetrede sıkıdır. Onu yavaşça gererken inler. Ona çok sert, çok hızlı davranmam, yoksa hepimizi kaldıramaz. Bu gece ona yapmayı planladığımız her şeyi.

"Amcığı nasıl, Finn?" Damien'in sesi alçaktı, bakışları Aurora'nın çıplak, kıvranan vücuduna kilitlenmişti.

"İnanılmaz," diyorum.

Altımda Aurora sırtıyor. "Yatakta daha çok konuşmanı seviyorum. Bu, seni daha sık sikmek istememi sağlıyor."

"Lütfen yap," diye inliyor Damien.

"Bilemiyorum," Knox alay ediyor. "Bizi şu anda yaptığımızdan daha fazla sikmemize dayanabileceğinden emin değilim."

Gözlerini ona diker. "Her şeye dayanabilirim."

Üçümüz birbirimize aynı sırtıyla bakıyoruz. Bunu test etmemiz gerekecek.

Knox, Aurora'yı benden çekip yatağın kenarına doğru iter. O, Aurora için çoktan hazırdır. Dudaklarını Aurora'nın dudaklarına bastırır ve fısıldar, "Şimdi senin güzel amcığını sikeceğim, güzelim."

"Lütfen," diye yalvarır Aurora, Knox dikleşip içine girerken.

İkisi de aynı derecede yüksek sesle inliyorlar. Oda arkadaşlarımız bu gece bizden pek memnun olmayacaklar. Onların yatak odalarından gelen sesleri kaç kez duymuş olsak da, onlar da idare edeceklerdir.

Knox ona girerken göğüsleri zıplıyor. Üçümüzü aynı anda alırken çığlıklarını duymak için sabırsızlanıyorum.

Damien izlerken, dinlerken dişlerini gıcırdatıyor, artık daha fazla bekleyemiyor. "Onu yatağa yatır."

Knox içinden çıkıp onu yatağın ortasına sürüklediğinde, kız cilveli bir gülümseme atıyor. "Bu, tüm deliklerimi siktiğin kısım mı?"

"Evet, melek." Damien sırtıyor. "Bu, bizim için çığlık attığın kısım." bizi."

Knox gövdesini başlığa dayayarak uzanır ve Aurora'yı üzerine çeker. Bu sefer onu içine sokan odur. Başını geriye atar ve üzerine inerken inler.

"Benim sikimi çok iyi alıyorsun, meleğim." Knox kalçalarını sıkar, gözleri onun yüzüne yapışmış halde sırtarak. "Şimdi üçünü ne kadar iyi alacağını görelim."

Aurora, Damien yatağın yanında diz çökerken benim yağ şişesini aldığımı fark etmez. Damien penisini okşarken, Aurora dudaklarını ıslatır ve penisinin her santimini içine alır. "Aç ağzını, meleğim."

Gözleri a r k asında parıldıyor. Geriye sadece ben kalıyorum. Parmağıma bir damla sıkmadan önce sikime kayganlaştırıcı sürüyorum. Onun için.

Aurora'nın boğazı titriyor. Bunu daha önce hiç yapmadı. Yüzünde gerginlik ve endişe okunuyor. Endişelenecek bir şey yok. Ona zarar vermem. Ona bunu yapmaya devam etmek istiyorsam tabii. Her gece.

"Bana iyi bak, Finn," diye fısıldadı.

"Her zaman."

Damien yüzünü kendine çevirir, başparmağıyla dudaklarını kaydırarak çenesini açar. Konuşmaya çalışır ama Damien'in penisi onu susturur.

Knox ona nazik davranır, kalçalarını yavaşça yukarı aşağı hareket ettirir. Her itişte onu övür. Klitorisini okşayarak onu benim için hazırlar. Hepimiz için. Buna ihtiyacı olacak.

Omzunun üzerinden Knox'a başımı sallarım.

"Finn şimdi kıcını parmaklayacak, melek. Rahatlamaya çalış."

Aurora tam tersini yapar, acıya hazırlıklı olarak kaslarını sıkar. Ben onun deliğine kayganlaştırıcı sürerken, o Damien'in penisini ağızıyla yukarı aşağı hareket ettirmeye devam eder. Ama henüz içine girme.

"Rahatla," diye sakinleştiriyorum onu.

Sonunda, gergin kaslarını gevşetmeye odaklanır. Önce omuzları, sonra kolları. Sırtı. Kalçaları. Bacakları. Her santimini gevşetir, böylece onu istediğimiz gibi kullanabiliriz. Hayatının geri kalanında her gece isteyeceği şekilde.

"Aferin, Rory," Knox onun altında mırıldanıyor. "Çok iyi gidiyorsun. Seni çok iyi hissettireceğiz."

Damien, başının arkasını okşayarak, Knox'un ağzını sikmesine izin verirken hareketlerini yönlendiriyor. Knox'un amını sikmesine izin veriyor. Ve şimdi, ben...

Parmağımı kığına dokunduruyorum ve o kasılmıyor. Onayımı mırıldanıyorum. Parmağım içeri girerken boğazından düşük bir inilti geliyor. Yavaşça. Dikkatlice. Asla kaldıracabileceğinden fazlasını vermeden. Ne kadar kaldırılabiliyorsa. Ne istiyorsa. Neye ihtiyacı varsa.

Damien sikini ağzından çıkarır, nefes alması için yüzünün önünde okşar. Nefesini tutar, gözleri bana döner. "Hazırım."

"Neye hazırsın, melek?" Knox onun altında alay eder.

Bakışları benimkinden ayrılmıyor. Çikolata kahverengi gözlerinde tanıdık bir yoğunluk parlıyor. Ölene kadar her gün kaybolabileceğim gözler. "Finn'in beni sikmesi için."

"O zaman öyle yapacak."

Knox onu sikmeyi bırakır ve onun sikinde dinlenmesine izin verir. Üçü de, onun için bunu kolaylaştırmak için kayganlaştırıcı sürdüğüm ucumu girişine dokundurmamı izler.

Ucu yavaşça içeri sokarken, o tekrar gerginleşir ve dudağını ısırır.

"Tanrım..." "*Rahatla*, Rory," diye teşvik eder Knox. "Rahatlamazsan seni sikemez."

Gözlerini sıkıca kapatır, kaslarındaki gerginliği tekrar gevşetmeye odaklanır. Ama sonunda benim için tekrar gevşediğinde, gözlerini açmaz.

Onu burada ilk kez becerirken bana bakmasını istiyorum. Benimle olmasını istiyorum. Bu anda. Gerginlikten coşkuya dönüşen yüzünün her özelliğini ezberlemek istiyorum. "Bana bak."

Emrimle Aurora'nın gözleri birden açılır. Bana odaklanır. Bir saniye bile başka yere bakmaz. Ben bir santim daha derine girerken gözlerini kırpmaya bile korkar.

İnliyorum. *Kahretsin*, çok dar. Buraya geri gelmem uzun sürmeyecek. Ama hazır olduğunu bilmeden devam edemem.

Yabancı bir acıya alışmaya çalışarak dudağını ısırır. "Bu çok iyi," diye fısıldar. "Devam et."

"Tanrım, onun kığını sikmek için sabırsızlanıyorum," diye inliyor Damien.

Ona sert bir bakış attı. "Senin sabrın yok."

O, ona alaycı bir şekilde gülümser. "İlk seferin için değil. Ama yarın."

Ben onun içine bir santim daha girmeden önce, o cevap verecek zaman bulamadı. Şimdi inliyor, avuç içleri Knox'un göğsüne konarken öne doğru eğiliyor.

Sonunda sonuna kadar girince, Aurora etrafımda titrerken, başımı geriye atarım. Onun içinde bu kadar derinde olmanın zevkine kapılmışım. Ona yaşatacağımız unutulmaz gecenin beklentisiyle.

"Şimdi seni sertçe sikeceğim, melek." Knox ona doğru itti ve o çığlık attı. "Finn kışını sikecek. Damien de boğazını sikecek."

"Evet," diye nefes nefese söylüyor. "Ben de bunu istiyorum."

O istediğini düşünse bile, bu gece ona sert davranmayacağım. Onu o noktaya kadar getireceğiz. Yarın yürüyebilmesi gerekiyor. Bu gece onu taşıyabiliriz.

Damien Aurora'nın ağzına geri girdiğinde ve Aurora onun penisi etrafında inlemeye başladığında, ben de ucuna kadar geri çekiliyorum. Sonra içeri giriyorum.

Damien'in penisi etrafında çığlık atıyor. Evet, bu gece kesinlikle çok sert davranamam. Ona ne kadar sert davranabileceğimi bir ila on arasında derecelendirecek olursak, bu yaklaşık iki idi.

"Harika gidiyorsun, melek!" Knox, onun çığlıklarının üstüne bağırır. "Bizi çok iyi bir kız gibi alıyorsun. Aynı anda üç penis tarafından sikiliyorsun."

Kıçım benim sikimin etrafında inanılmaz hissediyor. Sıkı ve kaygan. Knox ve Damien ona vuruyor, onu çığlık attırıyor ve gargara yaptırıyor. Oda onun sesleriyle, bizim inlemelerimizle, tenin tenle çarpışmasıyla ve ağzından akan tükürükle Damien'in sikini yutmaya çalışırken çıkardığı seslerle doluyor.

"Boşalacak." Knox, onun yüzünü incelerken gözleri yarı kapalı, sikini ona sokup çıkarıyor.

Aurora boşalmadan bir saniye önce benim sikimi sıkılaştırır.

Bu sefer orgazmı gelmeden önce neredeyse hiç uyarı yok.

Kıçında bile, amının şiddetli nabızlarını hissedebiliyorum ve üçümüz de inliyoruz.

Damien ağzına daha derine girerek onu öğürtüyor. Bu tatlı sesle testislerim sıkışıyor.

"Her damlayı yut, melek." Damien'in uyarısı yeterince erken gelmemiş olmalı, çünkü kız çoktan boğulmaya başlamıştır. Nefes almaya ve çığlık atmaya çalışırken, aynı anda onun spermlerini yutmaktadır. "*Siktir*, işte bu."

"Amına boşalacağım, güzelim." Knox, onun içine derinlemesine girerken dudağını ısırıyor ve ani bir şekilde duruyor.

Damien sonunda sikini kızın ağzından çıkardığında, ben de saçlarından başını geriye doğru çekerim. Kız çığlık atar. "Aman *Tanrım!*"

Nefesim kulak kepçesini okşayana kadar başını geriye doğru çekerim. "Ben. Sıradaki."

Elim yanağına tokat atıyor, *şaplak* sesi yankılanıyor.

Onun kıkına son bir kez daha sertçe girince, penisim patlar. Sıcak sperm onun içine fişkirir ve gözlerimin önünde yıldızlar dans eder. Hayatımın en iyi orgazmı damarlarımdan fişkirir. Aurora, penisim onun içinde zonklarken çığlık atar. Tekrar tekrar. Her damla onun içinde kaybolur. Mümkün olduğunca derine.

Ben en son çıkanım ve Aurora, Knox'un üzerine yığılır, sonra sırt üstü yatak üzerine yuvarlanır.

"Vay canına." Nefes nefese ve soluksuz bir şekilde tavana bakıyor. "*Bunu* ne zaman tekrar yapabiliriz?"

Gülüyoruz ve Damien alnına bir öpücük konduruyor. "Harika iş çıkardın, melek."

Onu yan çevirip kıkına şaplak atıyor, sonra yataktan kalkıp giyinmeye gidiyor.

Aurora elimi tutana kadar bana uzanır. Elimde sıcak ve yumuşaktır. "Finn?"

"Melek?"

"Bir dahaki sefere" — Bana tatlı bir gülümsemeye bakar —

"çekinme." Ben de ona gülümserim. "Memnuniyetle."

Knox battaniyeyi çekip kendini ve Aurora'yı örter. "Damien, gidip ona çay yap. Finn, banyoyu hazırla."

İkimiz giyinirken, sevimli bir şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Neler oluyor?"

"Sonrası bakımı, bebeğim. Gel, sarıl bana." Knox onu kendine doğru çeker ve Aurora başını Knox'un göğsüne yaslayarak kocaman bir gülümsemeye karşılık verir. "Banyodan sonra sana yine losyon süreceğiz."

Cildi el izlerimizle kırmızılaşmış, göğsü orgazmdan kızarmış. Bu gece ona yaptıklarımızdan sonra iyileşmesi ve rahatlaması için losyona ihtiyacı var.

Yüzü aydınlanır. "Beni paylaştığınız her seferinde bu muameleyi görecektir miyim?"

"Bizi yine böyle boşaltırsan, ne istersen alırsın," diyor Damien.

Knox çenesinden başını yukarı kaldırır. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Kafasını sallar. "Bayıldım." Bakışları tereddütle aramızda dolaşır. "Sizler..."

"Hayatımızın en güzel gecesiydi," Damien, bizim zevk alıp almadığımızla ilgili saçma bir soru sormadan önce sözünü keser.

Jogging pantolonumu giydikten sonra, tuvalete gitmek üzereyken pencerede bir şey gözüme çarpar.

Donakalırim. Bir yüz. Sadece bir saniye kalır ve sonra kaybolur.

Ama orada biri vardı.

Orada biri *var*. Bizi izliyor.

Damien benim tepkimi ilk fark eden kişi oldu. "Ne?"

Gerilim, seks ve ter kokusuyla ağırlaşan odadaki havayı değiştirir. Kalbim şimdi başka bir nedenden dolayı çarpıyor.

Bir çığlık havayı yırtıyor.

Ama Aurora pencereye bakmıyor. Şifonyerin üstünde sürünen siyah ve küçük bir şeyi işaret ediyor. "O ne?"

"Ne oluyor lan?" Damien ışık düğmesine doğru yürür ve düğmeyi çevirerek odayı aydınlatır.

"Fluffy," diye mırıldanıyorum ve Aurora tekrar çığlık atamadan onu yakalayıp, pencereye koşarken nazikçe kucağıma alıyorum. Azalan ışıktaki onun izini arıyorum. Kahrolası Jeremiah Crowder. Ama hiçbir şey yok.

"Ne oldu, Finn?" Aurora ısrar ediyor.

Yatak odasının kapısına koşuyorum. "Yüz."

Aurora'nın yüzü soluyor, gülümsemesi kayboluyor. Dikleşiyor, artık boş olan bardağa bakıyor. "Aman Tanrım. Pencereden bizi izleyen birini mi gördün?"

Damien kapıyı açar ve ben cevap vermek için zaman harcamam. Jeremiah dışarıda. Onu becerirken bizi izledi. Ve o tekrar parmaklarımızın arasından kayıp gitmeden onu yakalamamız gerekiyor.

Damien ve ben odadan fırlayarak çıkarız, Knox da peşimize düşer. Ayak seslerimiz bir hayvan sürüsü gibi gürültü çıkarır.

Oturma odasında Sienna, Luke, Juliet ve Trey kanepede film izliyorlar, sesini bizi bastırmak için sonuna kadar açmışlar. Trey ve Luke bizi koşarak geçerken görürler ve ayağa fırlarlar, ben de Fluffy'yi Juliet'in kollarına bırakırım.

"Ne oluyor?" diye sorar Luke.

"Siz üçünüz bu acele nereye gidiyorsunuz? Pencereden kaçmayı başardı mı?" Juliet piercingli kaşını kaldırır. "Fluffy, onu korkuttun."

Ondan özür dilemelisin."

"Onun eski sevgilisi," diye bağıır Damien. "Bizi lanet olası pencereden izliyordu."

"Aman Tanrım!" Sienna, Aurora'yı bulmak için Knox'un odasına koşarken haykırır.

Ben kapıdan ilk çıkanım. Knox ve Damien hemen arkamda, Luke ve Trey de hemen arkalarında.

Beş karşı bir. Bu orospu çocuğunun hiç şansı yok.

Sokak lambaları kaldırımları aydınlatıyor. Etrafımızda hiçbir hareket yok. Luke ve Knox evin arkasına dolanırken, Damien, Trey ve ben yolu ve kaldırımlara park etmiş arabaların arasındaki boşlukları inceliyoruz.

Hiçbir şey yok. Kimse görünmüyor.

Juliet ön kapıdan içeri girince Trey, "İçeri gir" diye homurdanıyor.

O, Trey'in emrini görmezden geliyor, Sienna ve Aurora birbirlerine sarılmış olarak kapıda duruyorlar. Yüzlerinde aynı endişe okunuyor. Sienna buraya ilk geldiğinde aynı şeyi yaşamıştı. Eski sevgilisi değil, ama onu yakalamak isteyen biri. Sienna neyle karşı karşıya olduğumuzu çok iyi biliyor.

Ve onun yaşadıkları... Aurora'ya yaşatmaya çalışabilecekleri...

Bunu düşünmeye cesaret edemiyorum. Düşünürsem, onun kapısına gidip, onun gördüğü son şey olacağım.

"Ne oluyor lan?" diye boğuk, kadınsı bir ses çığlık attı. "Bisikletimin lastiklerini kesmiş!"

Juliet'in birkaç ay önce Trey ile birlikte gezebilmek için aldığı bisiklet. İki lastiğı de patlak.

"Arabamı da parçaladı." Damien'in düşük sesli homurtusu Aurora'nın Sienna'yı kendine daha sıkı sarmasına neden olur.

"Çok üzgünüm," diye bağıır Aurora.

"Öyle olma," diye tersler Juliet. "O pisliğin yaptığı her neyse, senin suçun değil." "Adresi ne lan?" diye sorar Trey, alçak ve tehlikeli bir sesle.

Jeremiah pes etmiyor. Aurora ile işi henüz bitmedi. Ve bizi takip ederek onu bizden uzaklaştıracağını düşünüyor. Bizi birbirimizden ayıracağını.

Neyle karşı karşıya olduğunu hiç bilmiyor.

Bölüm 23

Knox

DAMIEN VE FINN spor salonundan benden bir saat önce ayrılırlar. Ağırlıklar ve makinelerden kaynaklanan yorgunluk, kafamdaki tüm rahatsız edici düşünceleri uzaklaştırmaya yetmez.

Rory'nin eski sevgilisi bizi gözetliyordu. Yatak odamın penceresinden onu becerdiğimizi izliyordu. Neden perdeleri kapatmayı düşünmedim ki? Neden onu korumayı düşünmedim?

Bizi onu becerirken gördü ve bu onu çileden çıkaracak. Hiç olmadığı kadar öfkeli olacak. Ayrılık, uzaklaştırma emri ve kendi annesinin onu mirastan mahrum bırakmakla tehdit etmesinden sonra, o artık her an patlamaya hazır bir bomba gibi.

Finn, Jeremiah'ın adresindeki mülkün hala ailesine ait olduğunu doğruladı. O gece onunla yüzleşmek için gittik, ama orada değildi. Artık orada yepyeni bir aile yaşıyor, iki küçük çocuk ön bahçede oynuyor. Aile, biz onların garaj yoluna girdiğimizde nefesini tuttu ve hızla geri dönüp diğer yöne doğru gitti.

Gerçekten anne ve babasının yanına taşınmıştı. Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Kesinlikle onun ne zaman gelip gittiğini takip ettikleri anlamına gelmiyor.

Spor salonundan çıktığımda, boynum terden yapış yapış olmuştu ve karanlık çoktan çökmüştü. Bu saatte otoparkta birkaç araba vardı ve biri benim arabamın kaputuna yaslanmıştı.

Jeremiah değil. Şeytanlar'dan biri değil. Aurora değil.

Dişlerimi sıkıp olduğum yerde durdum. "Beni takip mi ediyorsun?"

Gözlerini devirip kaputtan iterek bana doğru yavaşça yaklaşıyor. "Sakin ol. Arabasını gördüm. Ve seninle konuşmam gerekiyordu."

"Aslında benimle hiçbir şey yapmana gerek yok." Artık nazik davranmaktan bıktım. Monica artık benim hiçbir parçamı hak etmiyor. Kesinlikle nezaketimizi hak etmiyor.

"Küçük kız arkadaşının artık seninle yaşadığını duydum," dedi Monica şarkı söyler gibi bir sesle.

"Senin neyin var ki?"

O bana doğru yavaşça yaklaşır ve ben onun bana uzanmasına hazırlıklı olurum. Onu kendimden uzaklaştırmam gerekecek. Belki de ipucunu anlamazsa onu itmem gerekecek. O bu konuda hiç iyi olmamıştır.

"Damien ya da Finn'i değil de seni seçeceği yok."

Dişlerimi sıkıyorum. Monica ne dediğinin farkında değil. Aurora'nın Finn ve Damien'i değil de beni seçmemesi konusunda derin bir güvensizlik yaşadığını düşünüyor, ama biz onun seçim yapmasını hiç beklemedik, hiç istemedik. Monica, Aurora ile aramızdaki ilişkiyi anlamıyor ve asla da anlamayacak.

Kollarımı kavuşturup, tüm irademi kullanarak öfkemi bastırmaya çalışıyorum. "Bütün bu zaman boyunca beni aşağılamak için mi burada bekledin?"

Monica başını sallar, yüzünde midemi bulandıran bir ifade belirir. Çok iyi tanıdığım bir ifade: ağzı hafifçe açık, masum bir ifadeyle gözleri yuvarlaklaşır, kaşları sahte bir endişeyle kalkar. Bana bir adım daha yaklaşır, ama elini uzatmaz.

"Seni aşağılamak istemiyorum, yemin ederim. Ben sadece... Yani, yıllarca çıktık, Knoxy. Hala seni önemsiyorum. Her zaman önemseyeceğim. Benim için gerçekten önemliydin. Gerçekten, *gerçekten* önemliydin. Ve bence, seninle arkadaşların arasında karar veremeyen birinden daha iyisini hak ediyorsun." Derin mor renkteki dudakları, tiksinti ile aşağı doğru kıvrılır. "Benimle böyle bir endişen olmazdı. Bunu biliyorsun. Beni tamamen kendine ait olurdun. Ve sen bunu hak ediyorsun."

İşte insanları böyle manipüle ediyor. Yıllardır beni böyle manipüle etti. Sanki gerçekten umursuyormuş gibi davranıyor, sanki yaptığı her şey senin iyiliğin içinmiş gibi, ama gerçekte kendisi için bir çıkar olmadığı sürece hiçbir şey yapmaz. Aurora'nın bana nasıl davrandığı ya da benim neyi hak ettiğim umurunda bile değil. Hayatıma geri dönmek, tekrar kız arkadaşım olmak ve Aurora'yı hayatımdan çıkarmak istiyor. Ama beni umursadığı için değil. Hayır, beni gerçekten umursuyor olsaydı, beni defalarca incitmezdi.

Monica'nın umursadığı tek şey kazanmak. Gözünü diktiği ödülü almak. Başka biri beni elde ettiğine göre, şimdi beni istiyor.

Yıllarca onun neden böyle davrandığını anlamaya çalıştım, insanlara çektiirdiği acıları haklı çıkarmak için aklımdan neler geçebileceğini anlamaya çalıştım, ama vazgeçtim. Onu asla anlayamayacağım

onu asla anlayamayacağım ve şu anda bunu umursamıyorum bile. Onun hayatımdan çıkmasını istiyorum. Sonsuza kadar.

"Bir erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum."

"Artık yok." O, sanki onun önemi yokmuş gibi omuz silkiyor. Ve önemi yok. Onun için kendinden başka kimse önemli değil. "Yani... ben hazırım. Demek istediğim bu, Knoxy. Değiştim. Tekrar deneyebiliriz."

Göğsümden bir kahkaha patlamak üzere. *Siktir et.* Aurora olmasa bile, Monica'yı bir daha yanıma yaklaştırmaktansa Damien'e beni ezmesini söyledim.

Sonsuz itirazlarımı dile getirmeden önce, eli pazıma konuyor.

Çok yakın, çok samimi. Artık bana dokunamaz.

Onu kendimden uzaklaştırıyorum, dokunuşu sıcak demir gibi yakıyor. "Bana dokunma." Kaşları çatılıyor, tanıdık bir rahatsızlık belirtisi. "Knoxy..."

"Ne istediğimi bilmiyorsun. Ya da neyi hak ettiğimi. Sen hiçbir zaman hak ettiğim şeye yakın bile olmadın."

Monica'nın gözleri kısılır. Şimdi kızgındır. Eskiden midemi bulandıran bir manzara. Şimdi ise gülümsemek istiyorum. *İyi, kızgın ol. O kadar kızgın ol ki, siktirip git ve bir daha geri dönme.*

"Onun neyini seviyorsun?" diye tısladı.

"Sende hiç görmediğim her şeyi." Sonunda, onu geçip gittim. Monica ile ilişkim uzun zaman önce bitti. Artık Aurora ile birlikteyim, umarım sonunda bunu kabul eder ve hayatına devam eder.

"Hata yapıyorsun," diye arkamdan seslenir.

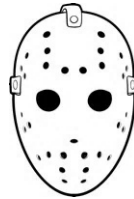
Arabama doğru yürürken geriye dönüp ona bakıyorum. "Yaptığım tek hata, sana bir şans vermektir."

Kaşlarını hiç görmediğim kadar çatıyor. Bana vururken bile. Arkadaşlarımızın önünde bana bağırırken bile.

Omurgamdan bir buz gibi soğukluk geçer.

Sürücü koltuğuna oturuyorum ve park yerinden çıkarken lastiklerim gıcırıyor.

Monica, dikiz aynamda olduğu yerden kıpırdamıyor.

Hokey salonunun önünde bir polis arabası duruyor. İki polis arabadan inip ön kapıya doğru yürürken, ben de sinyal verip kaldırıma paralel park ediyorum.

Spor salonunda çalışmaktan zayıflamış baldırlarıma rağmen, onlara doğru koşarım. "Merhaba memur beyler! Yardımcı olabilir miyim?"

İkisi de bana dönüyor. Erkek polis memuru başını sallıyor. "Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Evet. Takım arkadaşlarımdan birkaçıyla birlikte." Elimi uzattım ve kadın memur ilk olarak elimi sıktı. "Knox Rockefeller."

"Memur Jackson," diyor ve elimi bırakıyor. "Aurora Archer adında bir kadının durumunun kontrol edilmesi için bir talep aldık. Olası bir kaçırılma şüphesi var."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Memurlar bundan hoşlanmıyor. Birbirlerine bakışarak benim baş şüpheli olduğumu ima ediyorlar.

"O içeride. Refah kontrolü yapabilirsiniz. Ama sizi temin ederim ki o gayet iyi."

Memur Jackson dudaklarını büzüyor. "Bayan Archer ile konuşmak istiyoruz." Polisi içeriye götürüyorum, Damien ve Knox kanepede otururken

Damien ve Knox, aralarında bebek gibi duran Aurora ile kanepede minik kalıyorlar.

"Ne oluyor lan?" Polisler beni içeri takip ederken Damien'in kaşları koyu renk gözlerinin üzerinde çatılır.

Omzumun üzerinden başparmağımla onları işaret ettim. "Biri Aurora'nın durumunu kontrol etmek için polisi aramış. Görünüşe göre, onu kaçırdığımızı düşünüyorlar."

Teknik olarak, kaçırdık. Bir kez. Ama sadece onu evine götürmek için. Ama içimden bir ses, polislerin bu bilgiyi pek hoş karşılamayacağını söylüyor.

"Tanrım," diye homurdanır Damien. Aurora'nın koltuktan inebilmesi için yer değiştirir.

Aurora ayağa kalkar ve ikna edici bir gülümsemeyle kendini gösterir. "Gördüğünüz gibi ben iyiyim. Buraya kendi isteğimle geldim."

"Sana birkaç soru sormak istiyoruz." Memur Jackson, Aurora'ya gözlerine ulaşmayan nazik bir gülümsemeyle, Aurora'nın bu konuda pek bir seçeneği olmadığını söyler.

Memur Jackson, Aurora'yı dışarıya çıkarır ve bizim duyamayacağımız bir yerde sorguya çeker. Çenem sıkılır. Onun, tanımadığımız veya güvenmediğimiz biriyle yalnız kalmasını istemem.

Odanın ortasında, Memur Williams kollarını kavuşturmuş, garip bir şekilde duruyor. O da evde karısı ve köftesi ile birlikte olmak isterdi.

"Biri yanlış ihbarda bulundu," diyorum ona. "Taciz ediliyoruz."

Memur Williams kaşlarını çatıyor, şimdi ilgisi uyandı. "Taciz mi? Ne şekilde?"

"Lanet olası pencerelerimizden bizi izliyorlar," diye homurdanır Damien. "Lastiklerimizi kesiyorlar."

Williams not defterini çıkarıp not alıyor. "Bu kişinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Eski sevgilisi." Damien, Aurora'nın diğer memurla birlikte kaybolduğu ön kapıyı işaret ederek başını salladı.

"Peki bu kişinin kimliğini kanıtlayacak bir şeyiniz var mı?"

Sessiz kalırız. Finn, pencereden Jeremiah'ın yüzünü net olarak görememiştir ve lastiklerimizi keserken onu görmemiştir. Ama elimizde bir şey var.

"Onun dairesine zorla girmiş. Elimizde bir video var. Ve Aurora ona karşı uzaklaştırma emri çıkarmış bile."

Ön kapı gıcırdayarak açılır, Aurora ve Memur Jackson sonunda geri döner. Aurora'nın yüzünde şimdi daha fazla endişe vardır ve tek istediğim aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kendime çekmek, onu teselli etmektir.

Nedense, Memur Williams hala ikna olmuş gibi görünmüyor. "Yani, potansiyel kaçırılma hakkında yanlış ihbarı yapan kişinin eski erkek arkadaşı olduğuna inanıyorsunuz?"

"Elbette." Damien ayağa kalkmış, kollarını kavuşturmuş.

"Tüm bu bilgiler kesinlikle endişe verici olsa da" —Memur Williams, 1,95 metre boyundaki Damien'e ihtiyatlı bir bakış attı—"bir kadın, refah kontrolü için aramış."

Damien, Finn ve ben birbirimize bakiştık. Hangi kadın Aurora'nın durumunu kontrol etmek için polisi arar ki? Jeremiah bizimle uğraşan kişi. Bu olayda çıkarı olan tek kişi.

"Barb olmalı," diyor Aurora. "Annesi."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Şimdi de piç kurusu annesini kirli işlerini yapması için kullanıyor. Polisi kokusunun peşinden uzaklaştırıyor.

Onu sandığımdan daha zekiymiş. Bu da işimizi çok daha zorlaştırıyor.

Polisler bize zaman ayırdığımız için teşekkür edip kapıdan çıkarlar. Lanet polisi üzerimize salmışlar. Aurora'yı bizden uzaklaştırmak için bir kez daha evimize polis göndermişler.

Polisler kapıyı kapatıp çıktıklarında, rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Damien patlamak üzere, Finn'in sessiz öfkesi saatli bir bomba ve Aurora... Dudaklarını ısırıyor, parmaklarını büküyor ve rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Her zamankinden daha fazla sıkıntılı.

Sonunda, aramızdaki mesafeyi kapatıp ona sarılırım. Kollarımda soğuktur ve onu kendime sıkıca sarıldığımda ellerinin titrediğini fark ederim. Onu sırtını yatıştırıcı hareketlerle okşarım. "Sorun yok. İyi olacaksın. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

"Biliyorum." Küçük, minnettar bir gülümsemeyle kollarımdan kurtulur, ama gülümseme kaybolur ve üçümüzün arasına bakar. "Özür dilerim. Bütün bunları kapınıza getirdim. İsterseniz gidebilirim."

"Saçmalama Aurora." Damien onu kucaklayıp kanepeye taşır ve kucağına oturtur. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Finn'e ön kapıyı işaret ettim ve o da beni takip etti. İkimizin de biraz havaya ihtiyacı vardı.

Polisler kaldırımdan uzaklaşıp yola çıkarken, boğuk, kadınsı bir ses "Lanet polisler mi?" diye bağırır.

"Arka koltukta kelepçeli değiller," der Trey. "Kimseyi öldürmemiş olmaları."

Sienna bize doğru koşar, kahverengi saçları arkasında dalgalanır. "Ne oldu?"

"Polisler neden bizim evin önüne park etmişler?" Luke kaşlarını çatarak, gözleri polislerin peşinden gider.

Arkadaşlarımı gördüğüm için mutlu olamıyorum bile. "Jeremiah'ın annesine göre, Aurora'yı kaçırdık. Refah kontrolü için gelmişler."

"Bu ilk kez olmuyor," diye söylenir Sienna.

Bu sözler beni gülümsetir. Finn bile kıkırdar. "Hayır, olmaz."

"Onları odama almadın, değil mi?" Trey'in sesi birden gerginleşir.

"Neden? Orada bir ceset mi

saklıyorsun?" "Sadece birkaç tane,"

Juliet ciddi bir ifadeyle cevaplar.

"Aurora nasıl?" diye sordu Sienna, yeşil gözleri endişeyle kapının arkasına doğru kayarken.

Finn'den nadir bir kelime: "Güvende."

Bu rahatsız edici düşünce kafamın içine girer. Ve gece boyunca kafamdan çıkmaz. *Şimdilik.*

Bölüm 24

Aurora

Polis beni sorgulamak için geldiği geceden beri, kendimi müziğe kaptırıyorum. Parmaklarım kanayacak kadar keman tellerine ya da piyano tuşlarına basarken, çoğunu ezberden çaldığım hüzünlü baladlar kafamı dolduruyor. Jeremiah'la kapana kısıldığımda mükemmel bir fon müziği olan şarkılar. Hislerimi yansıtan şarkılar.

"Ne zaman mutlu bir şarkı çalacaksın, Rory?" Arkamdan tanıdık, alaycı bir ses geliyor.

Piyanoda parmaklarım tuşlara vururken, arkamı döndüğümde üç Şeytan'ın bana doğru yavaşça yürüdüğünü gördüm. İnanılmaz bir şekilde, beni gördüklerine sevindiler. Sanki onlara yaşattığım tüm o kötü şeyleri çoktan unutmuşlar gibi.

Jeremiah pencereden bizi gözetlediği geceden beri beni paylaşmadılar. Ne kadar içine kapanık olduğumu, kendimi geri çekip, kampüste ilk gördükleri zamanki kabuğuma geri döndüğümü fark ettiler. Dokunuşları nazik ve rahatlatıcıydı.

Her dokunuşta kalbim acıyor. Bana değer vermelerinin onlara neye mal olduğunu hatırlatıyor.

Merhametli olan şey onları uzaklaştırmak olurdu. Onları bırakmak. Kendi sorunlarımla kendim başa çıkmak ve onların huzurlu hayatlarına, hokeylerine, derslerine ve arkadaşlarına geri dönmelerine izin vermek, ben bir kasırğa gibi hayatlarına girip her şeyi paramparça etmeden önce.

"Neden piyano?" Knox, cevap vermediğimde soruyor. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle benimle birlikte bankta oturuyor. "Evinde keman varken neden bütün dönem boyunca bu enstrümanı çaldın?"

Ev. Ev artık onlarla birlikte. "Bir bando öğretmeni bir keresinde sınıfıma, ciddi bir müzisyenin klavyeye aşına olması gerektiğini söylemişti. Annem de klasik piyanistti. Ama ben hep kemana daha çok ilgi duydum. Onu yanımda taşıyıp istediğim yerde çalabilmeyi seviyordum. O kemanı bana ailem vermişti. Her koruyucu aileye yanımda götürdüm. Onlardan kalan son şey o."

Knox omzumu sıktı. "Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Ama zamanını gerçekten sevdiğin şeyleri yaparak geçirmelisin. Çok fazla zamanımız yok."

Boğazımda oluşan devasa yumruyu yutmak için kendimi zorluyorum. O hiçbir şey bilmiyor.

Ayaklarımı bankın üzerine sallayarak Devils'a bakıyorum. Uzun boylu, formda ve korkutucu. Ama aynı zamanda istikrarlı, güvenilir ve rahatlatıcı. Her şey. "Final turuna kaldım. Juilliard'da."

Üçünün de yüzleri kocaman gülümsemelerle aydınlanır. Knox, hala yanımda otururken kollarını bana dolayarak saçlarıma gülümser. "Bu harika, Rory."

"Tabii ki öyle yaptın," diyor Damien. "Seni istemeyenler aptal olurdu."

Finn'in delici mavi gözleri şefkatli ve yumuşaktır. "*Seninle gurur duyuyorum*" diye işaret eder.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Bu işi daha da zorlaştırıyorlar. "Mayıs ayında yüz yüze bir seçme var. Bu yüzden kabul edileceğimi sanmıyorum."

"Ne diyorsun sen?" Knox'un sesi gerçek bir şaşkınlıkla doludur. "Tabii ki kabul edileceksin. Rory, sen inanılmaz bir müzisyensin. Bu işi yapmak için yaratılmışsın."

Ellerimi birbirine doluyorum. "Öyle olsaydım, insanların önünde çalabilirdim."

Yabancıların önünde çalmak zorunda kalmama sadece birkaç hafta kaldı. Dünyanın en prestijli sahne sanatları kurumlarından birinde yer kazanmak için hayatımda hiç olmadığı kadar iyi çalmalıyım. Tek bir kişinin önünde bile çalmamı engelleyen sahne korkusunu yenmek için birkaç haftam var.

İmkansız. İmkansız bir rüya.

"O zaman çal." Damien arkamdaki piyanoyu işaret etti. "Ne?"

"Çal, Aurora. Eğer birilerinin önünde çalabiliyorsan, o da biz olmalıyız."

"Ben... yapamam." Ellerimi birbirine doluyorum. Onlar bunu biliyorlar. Yıllardır kimsenin önünde çalamıyorum. Şimdi neden farklı olsun ki?

"Onun senin kim olduğunu belirlemesine izin verme." Knox'un sesi bir oktav düşer, kaşları çatık ama bakışları hala şefkatlidir. "Ya da neler yapabileceğini."

Haklı. Sahne korkumun tek bir nedeni var: Jeremiah. Kulaklarını tırmaladığım, zamanımı boşa harcadığım

, onun kız arkadaşından başka bir şey olamayacağını söylediği alaycı yorumları.

Finn'in elleri omuzlarıma konuyor, sıcak ve şaşırtıcı derecede hafif. Beni tuşlara dönene kadar çeviriyor, ellerimi tutup tuşların üzerine koyuyor. Çekileceğini sanıyorum ama avuç içleri tenime değiyor. Her adımda, her notada benimle birlikte.

Titrek parmaklarla, yavaşça, tereddütle tuşlara basıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, tuşların çıkardığı sesi neredeyse duyamıyorum.

Staccato notalara rağmen, melodi tanıdık geliyor. Çocukken kemanımla ezberlediğim bir melodi. Yalnızsam, gözlerim kapalı çalabileceğim bir şarkı.

Ama Finn hala arkamda duruyor, avuç içleri klavyede ellerimi takip ediyor. Knox yanımda, Damien diğer tarafımda. Üç şeytan, üç çift göz ve tüm dikkatleri sadece bana odaklanmış halde etrafım sarılı.

Yine de parmaklarım notaları karıştırmıyor. Ve her ölçüde ellerim daha hızlı hareket ediyor, notalar beynime kendi adım kadar derinlemesine kazanıyor. Nabzım yavaşlamaya başlıyor, notaların andante temposuna uyum sağlıyor.

"Söyle." Damien'in emri fısıltıdan biraz daha fazlası. Onun dudaklarından çıkan en yumuşak kelime. Emirden çok yalvarış gibi.

Dudaklarımı araladığımda, kelimeler akıyor. Stres ve az önce gözyaşlarına boğulmak üzere olmamdan dolayı boğazım sıkışmış ve sesim kısılmış, notaların arasında kendi sesimi zar zor duyabiliyorum. Ama şeytanların hiçbirisi sesimi yükseltmem için beni zorlamıyor. Sınırlarımın farkındalar. Çabaladığımı, uzun zamandır yapabildiğim en iyi şeyin bu olduğunu biliyorlar ve yapabildiğim her şeyden gurur duyuyorlar.

Piyanodan son notalar çalmayı bitirmeden ağzım kapanır. Karşı koyamadığım bir gülümseme dudaklarımı kıvrır. En son ne zaman böyle çaldığımı hatırlamıyorum, her notayı mükemmel bir şekilde çalarken, tek başıma bile.

Yeniden çalabilirim. İnsanların önünde. Onlar sayesinde. Devils sayesinde.

"Vay canına," diyor Knox, ama tam olarak gülümsemiyor. Bana her zamanki gibi bakmıyor, sanki benim hakkında henüz ona açıklamadığım bir sırrı biliyormuş gibi. Hayır, bana daha önce hiç duymadığı, mümkün olduğunu bilmediği bir sırrı söylemişim gibi bakıyor. Sanki bana hayranlık duyuyormuş gibi. "Aurora, bu..."

Finn'in elleri benimkilerden kayarak saçlarımı omuzlarıma üzerine çekiyor ve sonra boynuma konuyor. O eğilip dudağı

kulaklarıma değdiğinde titriyorum. Sözcükler ağzından o kadar alçak bir sesle çıkıyor ki, sadece ben duyabiliyorum. "İnanılmaz."

"Gördün mü? Her şeyi yapabilirsin. İstedğin her şeyi." Damien'in geniş, ağır avucunu dizime koyar, başparmağıyla cildimi okşar. "Seninle olacağız. Seçmelerinde. Gerginleşmeye başlarsan, çalamayacağını düşünürsen, izleyen yüzlere bak ve bizi gör. En büyük hayranlarını."

The Devils benim için fazla iyi. Hak ettiğimden çok daha fazla. Bir ömür boyu yalnızlık, reddedilme, kayıp yaşadıktan sonra... bu kadar şanslı olabileceğime inanamıyorum.

Mutlu gözyaşları içinde gülümsüyorum. "Ya seni kabul etmezlerse?" "Onlara seçim şansı vereceğimizi mi sanıyorsun?"

"Juilliard New York'ta."

Devils şaşkın bakışlar atıştır.

"Değil mi?" Knox sonunda, kelimeyi uzatarak söyler. "New York'a taşınmak istemiyor musun?"

"İstiyorum, ama..." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, cevaplarını duymak istemiyorum, ama duymam gerektiğini biliyorum. "Ama bu bizim için ne anlama geliyor? Hepinizin burada ailesi ve arkadaşları var. Hayatlarınız *burada*."

"New York o kadar da uzak değil." Damien, endişemin saçma olduğunu düşünürcesine gözlerini devirdi. "Seninle birlikte yaşayacağız."

Knox yaklaşarak dizimle dizime dokundu. "Nereye gidersen, biz de seninle geliriz."

"Sizden bunu isteyemem." Kafamı sallıyorum, bu sözleri yüksek sesle söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Onları tüm hayatlarından uzaklaştırmak için yeterince bencil olamadığım için kendimden nefret ediyorum. "Benim için her şeyi geride bırakmanızı isteyemem."

Finn çenemi tutar, başımı yana doğru çeker, böylece gözlerimi ona dikmek zorunda kalırım. O delici, yoğun kristal mavisi bakış geri dönmüştür. "*Sen* her şeysin."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor, hemen ardından bir damla daha. Şu anda ne diyeceğimi bilemiyorum. Onlara olan aşkımda tamamen kaybolmuş durumdayım.

Çünkü durum bu. Ne zamandır böyle hissettiğimi veya ne zamandır aşık olduğumu bilmiyorum, ama artık eminim.

Devils'a aşığım.

Finn'in gömleğini çekip ağzını ağzıma yaklaşıtıyorum. Onlara ihtiyacım var. Hepsine. Şimdi.

Sonsuza kadar.

Finn'in dili ağzıma girdiğinde inlerim ve Damien'in sesi kulaklarımı doldurur. "Kapıyı kilitle."

Knox yanımdaki bankı terk ediyor ve ben gözlerimi açıp onu takip etmiyorum. Finn dilinin ucuyla alt dudağımı okşuyor. Zaten onun elinde oyuncak gibiyim.

Kilitlerin sıkıcı sesi, ışıklar sönmeden birkaç saniye önce duyulur ve bizi aydınlatacak tek bir pencere bile olmayan karanlığa gömer.

Knox ve Damien'in elleri eteğimle uzun çoraplarımın arasındaki çıplak tenime konar, okşar ve keşfeder. Finn ağzımdan ayrılır, ancak boynuma dilini sürtmek için daha da eğilir. Ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılır.

"Dikkatini dağıtırsak ne kadar iyi oynayabileceğini görelim mi?" Damien alaycı bir şekilde sorar.

"Hayır," diye nefes nefese söylüyorum. Beni bir daha böyle eziyet edemezler. Damien'in SUV'sinde bana çektirdikleri tatlı işkence yeterince fazlaydı.

"Ellerini tuşlara koy, melek," diye talimat verir Damien. "Ve başka bir yere koyma."

Şeytanlar, parmaklarım piyanonun soğuk tuşlarına yerleşene ve tanıdık bir şarkının notalarını çekinerek mırıldanmaya başlayana kadar beklerler, sonra ellerini vücuduma koyarlar. Bir avuç içi uyluğumda, diğeri dizimde, parmaklar boynumu okşuyor. Her santimim bir anda alev alır.

"Ellerimizin vücudunda dolaşmasını seviyor musun, melek?" Knox'un sıcak nefesi kulağıma çarptı. Açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oldu.

Cevap veremedim, bir el göğsümü sıkıyor. Diğeri ise boğazımı.

Parmaklarım tuşların üzerinde sendeliyor. Damien, parmak ucuyla nazikçe uyluklarımın arasında geziniyor ve düşük bir kahkaha atıyor, bu da benim ellerimin, yanlış nota çalmasına rağmen hareket etmeye devam etmesini sağlıyor. Ellerin beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Hiçbir şeyin beni tekrar çalmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim.

"Dikkatli ol, Rory. Oyunu bırakma." Knox elini gömleğimin içine kaydırırken, Damien'inki külotuma giriyor.

Nefesim kesilir ve Finn'in boynuma koyduğu avuç içi sıkılaştır, başıma giden kan akışını kısıtlayarak beni zevkten başım dönüyor. Her dokunuşu daha da tatlı hale getiriyor.

Beni sanki kendileri için yapılmış bir enstrüman gibi çalıyorlar.

Knox gömleğimi göğüslerimin üstüne itip sütyenimi aşağı çekerek, sertleşmiş meme uçlarını ona sergiliyor. "Güzel, melek," diye mırıldanıyor, saygıyla.

Damien bacaklarımın arasından külotumu yana doğru çeker. Finn uzun, inanılmaz parmaklarıyla saçlarımı toplar ve başımı yana doğru eğerek boynuma yumuşak öpücükler kondurur.

"Müzik sesinden kimse duymasın," diye uyarıyor Knox.

Knox meme ucumu ağzına alır almaz, Finn boynumu emmeye başlar ve Damien parmağını içime sokar.

Üçünün de benimle oynamasının verdiği enfes zevkten dolayı tıslarım. Ağızları, elleri ve umarım yakında...

"Şşş." Finn'in neredeyse duyulmaz uyarısı, eliyle ağzımı kapatıp dişlerini boynuma batırmasından saniyeler önce gelir.

Saçımı çeker, Damien ikinci parmağını ekler ve Knox diğer meme ucumu emirken benimkini çimdikler ve sanırım vücudum hiç bu kadar hızlı orgazma ulaşmamıştı.

Ellerim klavyede uyumsuz bir ses çıkararak çınlar, şarkı aniden durur, ama hiçbirini beni azarlamaz ya da çalmaya devam etmemi söylemez. Onlar müziği çoktan unutmuşlardır, ben de öyle.

Finn'in kocaman avucunun altında, "Boşalacağım" diye inliyorum.

Damien parmaklarını kıvrırken Knox klitorisimi bulur. Finn elini ağzımdan çeker, ancak iki parmağını içeri sokup pompalama hareketi yapar. Parmaklarını emerim, gözleri bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılır... sanki bir eşya gibi. Bir mülk gibi. Onların istedikleri gibi kullanabilecekleri bir şey.

Tam da istediğim şey.

"Bizim için boşal, melek," diye teşvik ediyor Knox.

Her kasım yanmaya başlar, kalbim deli gibi çarpar, sonra orgazm sonunda yıldırım gibi omurgamdan aşağı iner. Finn'in parmaklarının arasında çığlık atarım, ellerinde kıvranıp bükülürüm.

"İşte böyle." Damien parmaklarını daha sert sokar ve Knox orgazmımın her sarsıntısında zonklayan klitorisimi okşar.

Tek yapabileceğim, istediklerini almalarına izin vermek. Ve bundan daha fazla sevebilmem mümkün değil.

Nihayet orgazmım geçmeye başladığında, Finn parmaklarını ağzımdan çıkarır ve nefes almama izin verir, ciğerlerim hırıltılı, kalbim deli gibi atıyor.

Vay canına. Bunu yaptık. Piyano bankında.

"Houdini'yi duydun mu hiç?" Damien'in sırtışı şeytani.

Knox ve Finn'e baktığımda, ifadelerinin aynı olduğunu görüyorum. Kafamı sallıyorum. "O ne?"

Knox elimi güven verici bir şekilde sıkıyor. "Sana göstereceğiz."

Finn beni bankın üstünden kaldırır ve ben çılgılık atarım. İki uzun adımda beni piyanonun kapağına oturtur, bacaklarım titriyor.

Damien ve Knox arkasında sırtlıyor, Finn ise cebinden ipek bir göz bağı çıkarıyor.

"Gözlerini bağlayacağız, Rory. Sonra uzanıp, uslu bir kız gibi bacaklarını açacaksın ve sırayla hepimiz deneyeceğiz. Sen de içinde kim olduğunu tahmin edeceksin."

Midem düğümlenir, beklenti ve endişenin karışık bir duygusu. Ya yanlış tahmin edersem? "*Bu* Houdini mi?"

Damien omuz silkiyor. "Diğer bir seçenek de seni arkadan almak, sırtına tükürmek ve sen döndüğünde yüzüne boşalmak."

Sigma Chi partisinde yüzüme boşaldığını hatırlayarak kaşlarımı çattım. "İlk seçeneğe sadık kalalım."

Finn gözlerimi bağlar, karanlık iplikler çevremdeki her şeyi engeller. Işığı olmayan bir odada, yanımda kim olduğunu bilmeden duruyor olabilirim. Uyluklarım kasılır, şimdiden onları arzulamaya başlarım.

Devils beni tamamen yozlaştırdı.

Finn göz bağını kafama bağladıktan sonra beni piyanonun kapağına itti. Bir yanım kapağın altımda çökmesinden endişeleniyordu. Diğer yanım ise düşmeden önce Devils'ın beni yakalayacağını biliyordu.

"İpucu yok." Knox'un yüzünü göremesem de, sırttığını biliyorum. "Tek kelime bile etmeyeceğiz. Sadece doğru tahmin ettiğinde."

"Ya yanlış tahmin edersem?"

Aramızda gergin bir sessizlik hakim oldu. "Sakin yanılma. Yoksa bir daha kimin sikişinin içinde olduğunu sorgulamayacağından emin oluruz."

Damien'in uyarısı üzerine boğazımdaki yumruyu yutuyorum. İçimden bir ses, bütün gece içimde kalacaklarını, her deliğimin her santimini ezberlememi sağlayacaklarını söylüyor. "Hazırım."

Odanın sessizliğinde, bana yaklaşan ayakların neredeyse algılanamaz sürünme sesini zar zor duyuyorum, sonra yumuşak ve ıslak bir şey bacaklarımın arasına kayıyor.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadım, uyluklarım istem dışı olarak onun başını sıkıca kavradı.

Dili klitorisimin etrafında dönüyor, sonra parmağı onun yerini alıyor ve meme ucumu dudakları arasına alıyor. Boğazımdan bir inilti kaçıyor.

gölümsedim. Onun hangi Şeytan olduğunu tam olarak biliyorum.

Ama tahminimi yapmadan önce onun içime girmesini bekleyeceğim.

Aramızdaki sessizliğe alışkın değilim, ama her geçen saniye, onun dokunuşunun bir sonraki durağının neresi olacağını, ne zaman içime gireceğini merak ettiğim her gergin an, sessizliği daha çok sevmeye başlıyorum. Finn'in de öyle olduğuna eminim.

"Siktir beni," diye inledim. "Lütfen."

Hiçbiri inlemiyor, hatta benim yalvarışıma gülmüyor bile. Kendilerini adamışlar. Ve onların sessizliğinin, karanlığın gizeminin bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Tereddüt etmiyor. Penisini içime kaydırıyor, beni gerip sonuna kadar girerken çığlık attırıyor.

Amım onun etrafında zonkluyor, yoğun gerilmeye alışmaya çalışıyor.

"Knox," diye nefes alıyorum.

Üstümde, o kıkırdıyor. "Aferin kızım."

İtmeleri hızlanır ve her kalça hareketiyle beni övüyor. *Aferin kızım. Sikimi çok iyi alıyorsun. O göğüslerin sallanmasını izlemeye bayılıyorum. Beni çok sert boşaltacaksın. Çok mükemmelsin, Rory. Bizim mükemmel, mükemmel kızımız.*

"Sikimin üzerine boşal, güzelim."

Sanki dudaklarından orgazmımı emretmiş gibi, kalbim göğsümde patlamak üzereyken amım titriyor. O kadar derinde ki, orgazmım boyunca itmeye devam ederken zevk akıl almaz derecede yoğun ve sonunda kendini sonuna kadar gömüyor ve kendi boşalmasını buluyor.

"*Siktir*, Rory. Sen inanılmazsın." Dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor, beni siktirdiği şekilde tam tersi bir şekilde.

O içimden çıkarken, kalçalarım artçı sarsıntılarla titriyor.

İki şeytan kaldı. Bir sonrakini doğru yaparsam, kimin geleceğini biliyorum. Şansımın oldukça yüksek olduğunu düşünüyorum.

Knox'un spermi hala içimden akarken, başka bir penis ön hazırlık ya da uyarı olmadan içime giriyor.

Onun uzun, kaya gibi sert penisi beni ikiye bölüyor, delikler inanılmaz, coşkulu bir his yaratıyor ve o bana alışmam için zaman tanımadan sertçe girip çıkmaya başladığında inliyorum.

Bunun tek bir Şeytan olabileceği kesin.

"Damien." Ellerim göğsünü bulur, yumuşak gömleği cildini kaplar. "Aynen öyle," diye homurdanır itişler arasında.

O içimde acımasızca pompalarken, vücudum piyanonun kapağında gıcırıyor, zevk her uzvumdan fıskırıyor.

Bir daha boşalamam. Çok yorgunum. Beni binadan taşımak zorunda kalacaklar. Kahretsin, yarın yürüyemeyebilirim.

Bu odada yaptığımız her şeyin anıları aklımda dolaşırken, bu odada nasıl tekrar pratik yapacağım?

"Beni çok sert boşaltacaksın." Damien, içime sertçe girmeden önce uyarısını zar zor çıkarır, elleri kalçalarımı morartacak kadar sıkı tutar ve penisi zonklar.

O içimden çıkarken ben hala gülümsüyorum. Her nasılsa, Devils'la geçirdiğim her gece hayatımın en güzel gecesi oluyor. Diğer erkekler için beni mahvettikleri için yanımdan ayrılmayacaklarına yemin etmeleri iyi oldu.

Sadece bir Devil kaldı. Ama henüz onun adını fısıldamıyorum.

Bir parmak içime giriyor, spermi daha derine itiyor. Bir diğeri ağzıma giriyor. Göğsüm sıkışıyor. Finn kalan tek Devil, ama bu onun gibi gelmiyor.

İkinci parmak girince gerginlikten inlerim. Yine de, parmaklarının sert, kesik kesik hareketleri Finn'in yavaş, derin hareketleri gibi gelmiyor.

Ama ya yanılıyorsam? Ya yanılıyorsam ve bütün geceyi mahvedersem?

Ağzımdaki parmağın etrafında tahminimi mırıldanıyorum. Çünkü bunun Finn olmadığına eminim. "Knox."

Gülüyor ve parmağını ağzımdan çekiyor. "Aferin güzelim. Senin için bu kadar kolay olacağını düşünmemiştin, değil mi?"

"Piçler." Ona şakacı bir şekilde vuruyorum, ama o çoktan içimden çıkmış.

Sırada Damien mi var? Belki Knox tekrar sırayı alır ve beni tekrar atar. Dudaklarımı ısırıyorum.

Sıcak ve sert bir şey bacaklarımın arasında sürtünüyor, yarıklarımın yukarı doğru kayıyor ve klitorisime sürtünüyor. Tıslıyorum, tırnaklarım piyanonun kapağına batıyor.

Hemen kim olduğunu anlıyorum. Ama ağzımı kapalı tutuyorum.

Yavaşça, ucunu içime bastırır. Santim santim ilerler ve beni gererken bacaklarımın arasında büyüyen acı hissine dudaklarımı ısırırım. Bu binadan kesinlikle yürüyerek çıkamayacağım.

Sonunda geri çekilip sadece ucunu içimde bırakıp ittiğinde, onun adını fısıldıyorum. "*Finn*."

Avuç içi kalbimin üzerinde duruyor. Onay.

Sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi, nazıkçe, yavaşça itiyor. Sonra beni piyanonun üstünden çekip kaldırıyor ve hala içimdeyken beni taşıyor, ben de ona sarılıyorum

ona sıkıca sarıldım. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum.

Sonra düşüyoruz ve dizlerimin altında piyano bankının tanidik, deri yumuşaklığında yastığı var.

Finn'in ellerim kalçalarımda beni yukarı aşağı yönlendiriyor, sonra kulağıma fısıldıyor. "Aurora."

Onun sessizliğini sevdiğim kadar, onun konuşmasını da seviyorum. Özellikle de benim adımlı söylerken. "Finn."

Kulağımın hemen altındaki boynuma bir öpücük kondurur. Titrerim. "Ben..." Durur, sözcükler boğazında takılır. Ama ne söylemeye çalıştığını tahmin etmeye ya da onu tekrar konuşmaya zorlamaya çalışmam. Bana verebileceği her şeyi isterim. Sonra, sadece benim duyabileceğim kadar sessizce fısıldar, "Ben... seni seviyorum."

Tüm vücudum, kalbim dahil, donar.

Sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyor ve hayatımın geri kalanında her gün onun dudaklarından duymak istiyorum.

Sonunda, odadaki az ışıktaki bile onu görebilmek için gözlerimdeki bağı çekerim. Mavi gözleri, benimkileri incelerken bir parça belirsizlik barındırır.

Parmaklarımla sert ve keskin çenesini okşarım. "Ben de seni seviyorum." Finn Ashby beni seviyor. Ve ben de onu seviyorum.

Hepsini.

Belki de bir süredir onlara aşığım. Fark ettiğimden çok daha uzun bir süredir.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve beni üzerinde daha hızlı yukarı aşağı hareket ettirir. Kollarımı ona dolayarak onu kendime çekip derin bir öpücük veririm, dilim onun ağzına girer.

Damien ve Knox bankın diğer tarafından gelirler ve Finn beni kucağında onlara dönük hale getirir, ben inerken beni tekrar onun penisine indirir.

Knox çenemi yukarı kaldırır ve Finn'in ağzı boynumu bulur.

Damien gözlerimi tekrar bağlarken bana sırtarak bakar. "Şimdi kimin hangi delikte olduğunu tahmin etme zamanı."

"Ne?" Finn ayağa kalkarken, beni penisinden çekip bu sefer tek başıma bankın üzerine dizlerimin üzerine oturturken, itirazımı ciyaklayarak dile getiriyorum. "Nerede..."

Ama sorumu bitirmeme gerek yok. Üç çift el beni bankın ucuna doğru çekerken, Şeytanların tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

Hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim—gözlerim bağlı, üç adam beni yutmaya hazırlarken, bu kadar halka açık bir yerde tamamen çıplak.

Herkes o kilitli kapıyı istediği zaman deneyebilirdi ve biz de aceleyle giyinip, kapıyı neden kilitlediğimizi ve neden müzik çalmadığını açıklamak için bir bahane bulmak zorunda kaldık.

Nedense, yakalanma ihtimali, üç Şeytanla baş başa kaldığım her saniyeyi daha da ateşli hale getiriyor.

İçlerinden biri göğüslerimi, diğeri kıkıımı okşuyor, bir diğeri ise parmağını ağızıma sokuyor. *Kim hangi deliğe giriyor tahmin edin.* Knox'un odasında yaptıkları gibi beni dolduracaklar. Sıcak bir beklenti damarlarıma doluyor.

Acımasız bir uç girişime dokunuyor, cildi pürüzsüz ve sıcak. Hızla içeri giriyor, bir, iki, üç barbell piercing dişlerimin arasından tıslamama neden oluyor. Onun pazılarına sıkıca tutunuyorum. *"Damien."*

O inliyor ve gözlerim bağlı olduğu için onu göremiyorum ama başını geriye attığından eminim, *"Siktiğimin meleği"* diye mırıldanıyor.

Kıkıma keskin bir yankı ile bir tokat iner ve ben irkilirim. Bu odaya yaklaşan olursa, kapalı kapının arkasında ne tür faaliyetlerin yürütüldüğüne dair hiçbir şüphe kalmaz.

Arkamda, şeytanlardan biri piyano tuşlarına çarparak gürültü çıkarır ve sonra kalçalarımı kendine doğru çeker.

Damien, penisinin başı içimden neredeyse çıkarken protesto etmek için homurdanıyor, ama daha da yaklaşarak tekrar içime giriyor. Zaten ağrımaya başlamıştım ve Damien de bunu fark etmiş olmalı ki parmağı klitorisimi buluyor ve hassas düğmeyi lezzetli daireler çizerek okşuyor.

Arkamdaki Şeytan tükürüyor ve sonra yavaşça kıkıımı parmaklıyor, ben hazır olana kadar beni genişletiyor. Sonra penisi yavaşça içeri giriyor, Damien'in yaptığı gibi bana sertçe giremeyeceğini biliyor, tabii benim onun vücudundan bu uzvu zorla çıkarmamı istemiyorsa.

Ona doğru sırtımı kıvrıncaya kadar inliyorum, ağzı boynumu buluyor ve şimdiye kadar binlerce övgü sözünü geri tutmuş olacağını biliyorum.

Omzumun üzerinden boynuna uzanıp onu kendime çekiyorum. *"Knox."*

"Doğru, güzelim." Kulağıma fısıldarken gülümsediğini neredeyse duyabiliyorum.

İki Şeytan beni dolduruyor. Zaten titriyorum, ikisinin arasında güçsüzüm. *"Geriye sadece..."*

Finn, cümlemi bitiremeden yanaklarımı tutar ve yüzümü aşağı doğru çeker, ta ki ucu dudaklarıma değene kadar. Ona açarım ve dilimi başının altından geçirip daireler çizerim.

O inliyor, elini saçlarıma geçiriyor ve ben, böyle olduğumuzda üçünün de benim için yüksek sesle bağırmasını seviyorum. Her inlemelerini, her homurdanmalarını, her küfürlerini duymak istiyorum. Adımı saygıyla anan her yalvarışlarını.

"Boğaz." Finn'in dudaklarından çıkan emri yerine getirmeden önce, ağzımın derinliklerine doğru itiyor, penisinin başı boğazıma çarpıyor ve beni öğürtüyor.

Üçü de inliyor, Damien ve Knox içime daha derine giriyor, tenin tenle çarpışması odayı dolduruyor.

"Onun öğürmesini duymayı seviyorum." Damien cezalandırıcı bir güçle içime giriyor. "Neredeyse" —Knox nefes nefese—"onun inlemeleri kadar."

Finn onaylayarak mırıldanır.

Yoğun bir zevk tekrar uzuvlarımda birikiyor, kaslarım geriliyor. Finn'in itişleri durmak bilmez hale gelirken, Damien amıma girmeye devam ederken, Knox da kıcımlı ele geçirirken, tükürük çenemden aşağı akıyor.

Şeytanlarla tanışana kadar coşkunun ne olduğunu bilmiyordum. Hayatımın geri kalanında bunu her gün yapmak istiyorum.

"Bizim için boşalacak mısın, melek?" Knox alay ediyor.

"Üçümüzü birden aldığında uzun süre dayanamıyor," diye düşünür Damien.

Ağzım dolu olmasaydı, boş bir cevapla karşılık verirdim.

Biri meme ucumu çimdikliyor, diğeri saçımı çekiyor, bir diğeri ise elini boğazıma dolayarak sıkıyor. Damien klitorisimi daha hızlı ovuştururken, hepsi hızlarını artırıyor, nefesleri hızlanıyor, acımasızca itişler beni doruğa ulaştırıyor.

Orgazm içime girerken tüm kaslarım bir anda kasılır ve ben çığlık atarken bir avuç içi ağzımı kapatır.

Benim orgazmımı izlemek üç şeytani da zevkin zirvesine ulaştırır, Damien keskin bir inilti çıkararak önce beni doldururken, Knox son bir kez kıcıma sertçe girer ve içime boşalır, Finn ise her damlayı yutmak zorunda kalmadan önce boğazımın en derinlerine ulaşır.

Sonunda beni serbest bıraktıklarında, nefes nefese kalıyorum ve göz bağımlı çıkarıyorum. Üzerimde duran yüzleri ve boyunları terden parıldayan, geniş gülümsemeleriyle dizlerimi titretip beni eriten bu adamlar çok yakışıklılar.

Birden fazla orgazmdan sonra vücudumdaki her kas inanılmaz derecede zayıf. Etrafımızdaki boş, loş odayı içime çekiyorum. "Bundan sonra piyanoya asla eskisi gibi bakmayacağım."

Şeytanlar gülüyor ve sesleri büyülü. Bir daha bu sesi duymadan bir gün bile geçirmek istemiyorum.

"Ona bir mola vermeliyiz sence?" Damien, Knox ve Finn'e sırtarak bakıyor. "*Evet*," diye nefes nefese söylüyorum.

"Hmm." Knox düşünürken kıcımı okşuyor. "Bence bir tur daha dayanabilir."

"Yakalanacağız," diye hatırlatırım onlara. "Gitmemiz gerek..."

İnanılmaz bir şekilde, Finn yine sertleşmiş. Tek kelime etmeden, boynumun arkasını kavrar.

"Finn..."

Ama o, dudaklarımın arasından sikini kaydırarak beni susturunca, protestom dilimde kalır.

Sırtarak işaret ediyor, "*Çıkardığın sesleri seviyorum, ama sessizliğini de seviyorum.*"

Bölüm 25

Finn

TEDBİR KOLTUKLARINDAN kalabalık haykırıyor. Buz üzerinde cinayet işliyoruz. Aslanlar huzur içinde yatsın.

Damien, rakip takımın savunma oyuncusunu ezdiğinde cam kanla kaplandı ve temizlenmesi için oyunu durdurmak zorunda kaldık.

Luke, kalenin önünde geçilmez. Lions tek bir gol bile atamadı ve dakikalar geçiyor.

Sezonun son maçı ve şüphesiz en iyisi. Devils muhteşem bir şekilde veda ediyor.

Bununla onun da bir ilgisi var. Aurora. Tribünden gözleri üzerimizde. Uğurlu tılsımımız. Meleşimiz.

Beni seviyor. Beni seviyor lan, ve o sözleri fısıldadığında hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. O andan beri bu heyecandan kurtulamadım. Bu maçın şimdiye kadarki en iyi maçım olması şaşırtıcı değil.

Knox rakibimizin kalesine puck'ı vurduğunda, hepimiz nefesimizi tuttuk. Zaman dolmadan gol atmak için son bir şans.

Puck direğe çarptığında kalbim göğsümde zıplıyor. Ama kalecinin eldivenli elinden kayıp geçiyor ve içeri giriyor.

Bütün pist gürültüye boğulur. Sevinç çığlıkları, tezahüratlar, bağırışlar, çığlıklar. En iyi maçımız, sezonumuz, bildiğimiz takımımız... Bitti.

Ve biz bunu lanet olasıca anlamlı hale getirdik.

Yükselen yıldızımız Ryder, göğsüme çarparak, sopasını havaya kaldırıp bağırır. Damien ve Knox da aynısını yapar, kısa süre sonra Luke da onlara katılır. Hepimiz kızarmış yüzlü, terli ve zafer kazanmış durumdayız.

Koç, son golü atan kendisiymiş gibi çılgına dönüyor ve tribünde, Sienna ve Juliet Aurora'nın bir tarafında tezahürat yapıyor. Diğer tarafta ise Quinn ayağa kalkıp alkışlıyor. Daha önce hiç ilgi göstermediği bir spora şaşırtıcı bir şekilde ilgi gösteriyor.

Buzun etrafında bir tur attıktan sonra, soyunma odasından çıkarken hala kutlama yapıyoruz.

Quinn, büyük, aptalca bir gülümsemeyle beni bekliyor, elleriyle hareketli hareketler yapıyor. *O adam kanamaya başladığında çok sekiydin.*

Kan fetişin mi var? Aurora, Quinn'e eğlenerek kaşlarını kaldırıyor ve kız kardeşimin ağzı açık kalıyor.

Aurora kollarını boynuma doladı ve çığlık attı. "Orada harikaydın, Finn!"

Geri çekildiğinde, elleriyle işaret diliyle konuşuyor. *Seninle gurur duyuyorum.*

Onu kendime sıkıca sarıyorum. Ona zarar vermeyecek kadar sıkı. Bal kokusu beni sarıyor ve umarım hayatımın geri kalanında her gün bu kokuda kendimi kaybederim.

O benimle gurur duyuyor. Beni seviyor. Etrafımdaki tüm dünya yanıp kül olsa bile, ona sahip olacağım.

Onu.

Beni takım arkadaşınla tanıştırdığında seninle gurur duyacağım. Quinn, Ryder'a başını sallar, koç, takım arkadaşları ve hayranlarından övgü alırken gülümser.

Aurora kız kardeşime kaşlarını oynatır. "Biri aşık olmuş." Quinn elleriyle onu düzeltir. *Biri çok sertleşmiş.*

Aurora alaycı bir şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve bacaklarımın arasına bakıyor.

Quinn ona vurur. "İğrenç!"

Ama ikisi de kahkahalara boğulur ve kalbim hiç bu kadar dolu olmamıştı.

Kız kardeşim Aurora'nın omuzlarına kolunu atar, ama gülümsemesini bana yöneltir. *Aslında, onu benim baldızım yaptığında seninle gurur duyacağım.*

Bölüm 26

Aurora

ŞEYTANLAR sarhoş değiller, ama sabahın birinde kapıdan içeri sendeleyerek girdiğimizde, çoktan sarhoş olmuşlardır.

Damien her zamankinden daha gürültülü ve kilitli ön kapıya omzunu vurarak adeta yıkıcı, dev bir oyuncak ayı gibi davranıyor. Sakin ve kontrollü Finn bile bir lamba direğine takılıp Knox'un ağzından çıkan her kelimeye gülüyor. Ve Knox gerçekten kıkırdıyor. Daha önce hiç yetişkin bir erkeğin kıkırdadığını duymamıştım, özellikle de onun boyunda birinin, ama bu, hayatımda duyduğum en sevimli ses olabilir.

Hemen arkamızda, Luke Sienna'nın omuzlarına yaslanıyor, burnuna dokunup onu gıdıklarken, Sienna gülüyor ve şakacı bir şekilde onu itmeye çalışıyor. Partiden ayrılmadan önce de sürekli gülüyordu. Trey'in gözleri neredeyse kapanmış, kaldırırında zombi gibi sürünerek yürüyor, gömleği bir ara gece boyunca kaybolmuş. Juliet, kendisi de en az onun kadar sarhoş olmasına rağmen, gömleksiz erkek arkadaşını eve götürüyor... boynuna doladığı yakasından.

Sormuyorum çünkü *kesinlikle* bilmek istemiyorum.

"Çekilin yolumdan." Sarhoş ve konuşması bozuk olsa da, Juliet Devils'ı itip geçerek ön kapının kilidini açar ve hepimizi içeri alır.

Devils'ın mutluluğu bulaşıcıdır. Bu sezon birçok galibiyet almış olsalar da, hiçbiri Damien, Knox veya Finn'i *bu kadar* mutlu etmemiştir.

Hayatımızın en güzel gecelerinden biri. Knox, birlikte dans ederken mırıldandı. *Senin sayende.*

Onun göğsüne ittim, saçmaladığını bilsem de sırtarak. *Benim sayemde kazanmadınız.*

Senin sayende buradayız. Senin sayende hayattayız. Yani evet, senin sayende kazandık. Her şey senin sayende.

Şu anda kulaklarımda çınlayan sözler bunlar. Birisi başımızın üzerindeki ışığı açtığında, odayı inlemeler dolduruyor. Ve üzerimize ölümcül bir sessizlik çöküyor.

Her şey senin sayende.

Biz yokken, bir kasırga Devils'ın evini yerle bir etmiş. Tabaklar ve bardaklar mutfak zemininde parçalanmış, kanepeler minderleri yere fırlatılmış, sehpa devrilmiş, odalarımızdaki giysiler yırtılmış ve ayaklarımızın dibine atılmış, perdeler pencerelerden sökülmüş.

Jeremiah adlı bir kasırga.

Sienna ağzını kapatıp "Aman Tanrım" diye mırıldanır.

Hepimiz önümüzdeki yıkıma bakarak ciddiyleşiriz. Kalbim göğsümde durur ve bir daha atmaya başlayacağından emin olamam. Çünkü Devils bundan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyecektir. Arkadaşları da benim burada bir gün daha kalmamı istemeyecektir. Onların evine bunu getirdiğim için.

Jeremiah içeri girdiğinde içlerinden biri burada olsaydı ne yapardı?

Onlar da artık güvende değiller. Benim yüzümden.

"Ne oluyor lan?" Juliet'in yüzü fırtına bulutu gibi. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Onu tanımıyorsam, o öfkenin hedefi olmaktan korkardım.

"Orospu çocuğu," Damien içinden küfrederek eve dalar. Jeremiah'ın bizi bir yerde beklediğini düşünerek evi alt üst eder, kapıları menteşelerinden sökmek üzere.

Knox, Trey ve Luke de onu takip eder, Finn ise tek başına geride kalır ve elini kalçama koyarak beni kendine sıkıca sarar. Kabusumdaki güvenli limanım.

Çünkü o beni bu kabustan uyandıramaz.

Devils'ı, arkadaşlarımı tehlikeye atıyorum. Jeremiah'ı tek başıma halletmeliydim, onları bu işe karıştırmamalıydim. Onları hayatıma sokmadan önce, ondan kalıcı olarak kurtulana kadar beklemeliydim. Kazadan sonra onlardan uzak durmak için daha fazlasını yapabilirdim. Onları korumak için.

"Aurora!" Damien'in çığlığı neredeyse evi yıkıyor. Knox'un odasındaki sesine doğru koşuyorum, diğerleri de hemen arkamda.

Yatak odasında, gözlerimi kısıarak bakacağım kadar acı veren bir ışık var. Knox, başını eğmiş, odasının boş köşesine bakarak yatağının kenarında oturuyor.

Dairemden yanımda getirdiğim birkaç eşya için ayırdığımız boş bir köşe. Ama gerçekten önemli olan tek bir şey vardı.

Kemanım.

Ailemin bana verdiği keman. Onlardan bana kalan son şey. Gitti.

O aldı. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Beni son bir kez cezalandırmak için. Benim için önemli olan tek şeyi aldı. Ailem öldüğünde, kalbimin ve ruhumun bir parçası o kemana yerleşmişti.

Ve o onu çaldı.

Kemanımı nereye götürdüyse, muhtemelen şimdi parçalara ayrılmıştır.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve nefes alamıyorum. Dizlerim titriyor, düşmek üzereyim. Jeremiah giysilerimi alabilir, kitaplarımı yırtabilir, dizüstü bilgisayarımı parçalayabilir, telefonumu yok edebilir, ama kemanımı?

Daha da kötüsü, bu dünyada sevdiğim tek insanlara yaptıkları.

Onlara yaptıkları.

Sienna, Şeytanlar'dan herhangi biri yapamadan önce kollarıyla bana sarılır. "Çok üzgünüm, Aurora."

Eşyalarımı nasıl geri alacağımız ya da bana yeni eşyalar alacağımız konusunda boş vaatlerde bulunmuyor. O biliyor. Hepsi biliyor.

Şeytanlar beni inceliyor ve yüzlerinde kazınmış öfkeyi olduğu gibi okuyabiliyorum: pişmanlık.

Beni hayatlarına aldıkları için pişmanlık. Bu karmaşayı yarattıkları için.

O gece kazalarını gören başka bir kız da olabilirdi. Daha az yükü ve dramı olan bir kız. Onların bulduğu kırık ve hırpalanmış kızıdan çok daha iyi bir melek olacak bir kız.

"Bundan paçayı kurtaramayacak." Damien'in bakışları bir şehri yakıp kül edebilir. Saniyeler içinde, o ve Şeytanlar bir sonraki hamlelerini planlamaya başlarlar,

ama ben onları dinlemiyorum. Artık hiçbirinin önemi yok.

Beni bırakmayacak. Bunu en başından beri biliyordum, ayrılmadan çok önce. Devils'ı bu karmaşaya bulaştırmamam gerektiğini biliyordum, ama yine de yaptım. Bencilce.

Tek düşündüğüm kendimdi; güvenliğim, arzularım, beni melekleri yapmaya karar veren üç talihsiz adama olan şehvetim. Ama ben melekten çok uzağım. Hayatlarına kaos ve yıkım getiren benim. Şimdi kampüste başlarını döndürerek dolaşmak zorunda olmalarının sebebi benim.

Çünkü Jeremiah karanlıkta bekliyor. Hepimizi bekliyor. Artık sadece benim peşimde değil. Bunu onlara ben yaptım. Arkadaşlarıma. Dünyada en çok değer verdiğim üç adama.

Uzak duramadım. Ve şimdi onlara aşık olduğum için, ayrılmak çok daha zor olacak.

Bu imkansızlık yüzünden kalbim acı içinde sıkışıyor.

Ama bunu yapmak zorundayım. Onlar için.

Bölüm 27

Damien

DIŞARIDA, evimizin önündeki merdivenlerde volta atarken çenem ikiye ayrılmak üzere. Benim talimatımla Finn, Aurora'nın telefonunu çalmak için içeri girdi.

Bu iş bitti. Bu pisliğe kiminle uğraştığını öğretmemiz gerekiyor. Ona bir uyarı verdik. Hafif bir ceza verdik. Ama görünüşe göre mesajı anlamadı.

Şimdi onu anlayacağı bir şekilde mesajı iletme zamanı. Aurora hala içeride, Sienna onu teselli ediyor. Knox bir kez olsun beni sakinleştirmeye çalışmıyor.

O da benimle aynı fikirde.

Belki alkolün etkisi, belki de Aurora'nın peşine tekrar düşen o pislik, Knox'un sağduyusunu görmezden gelmesine neden oluyor.

O ortaya çıktığında Aurora burada olsaydı... Ne yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Onu nereye götürebilirdi?

Finn elinde bir ganimetle bizimle birlikte verandaya geri döner. Aurora'nın telefonu. Koyu renkli kaşlarını kaldırır. "Emin misin?"

"Ne hakkında? Bu adamı dövmek mi? Tabii ki. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Aurora'nın telefonunu aldığın konusunda," diye düzeltir Knox. Finn'in sözlerini tercüme etmekte her zaman daha iyidir. "Onun arkasından bunu yaptığın konusunda."

"Ne yaptığımızı bilseydi, kızardı. O pisliğe ders vermemizi istemediği için değil, kendimizi tehlikeye atmamızı istemediği için. Evet, bunu yapacağız. İlk başta kızsada, o adam bir daha gelmediğinde bizi affedecektir."

İkisi de bana karşı çıkamaz. Onu korumak zorundayız. Bu bizim yeminimiz. O bizi korudu, hayatımızı kurtardı, biz de onun için aynısını yapacağız.

Finn, Aurora'nın telefonunun ekranını açar ve şifre girmesini ister. Parmakları ekran üzerinde dans eder.

"Peki plan nedir?" diye sorar Knox.

"Onun telefonuna girdiğinde, telefonu bana ver, ben de..."

Finn, kilidi açılmış telefonu bana uzatarak sözümü keser. Benim tarafımda olmasına rağmen, ahlaki açıdan tartışmalı becerileri beni hala ürkütüyor. "Aferin."

Aurora'nın silmeye zahmet etmediği, kaydedilmemiş bir numaradan gelen bir dizi mesaj buluyorum. İhtiyacı olursa diye sakladığı kanıtlar. Mahkeme duruşmasında çok işine yaradı.

AURORA

Kampüste buluşabilir miyiz?

Knox omzumun üzerinden mesaja bakar. "Sence yemi yutar mı?"

"Kesinlikle." Eğer evine girip eşyalarını çalarsa, bu adam onunla işini bitirmemiştir.

"Biz biz bekliyor bekliyor bir bir bir o
cevap Belki biz..."

Knox cümlesini bitiremeden, Aurora'nın telefonu çalar.

BİLİNMEYEN

Yasaklama emri ne olacak?

Kısa, neşesiz bir kahkaha attım. "Şimdi de uzaklaştırma emri için endişeleniyor. Onu almak için evimize zorla girerken pek endişelenmemişti."

"İzlerini örtüyor." Knox'un çenesindeki bir kas seğirir. "Eğer ortaya çıkarsa, mesajları kullanarak inkâr edebilir."

Finn, yüzü bulutlu bir şekilde onaylayarak başını sallar. Mümkünse, her zamankinden daha sessizdir. Suyun altında, saldırmak için mükemmel anı bekleyen bir köpekbalgı gibidir.

Parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

AURORA

Sen söylemezsen ben de söylemem.

Nefesimizi tutarak onun cevabını bekliyoruz. Aurora, birlikte oldukları dönemden kalma tüm eski mesajlarını sildi. Ona nasıl mesaj attığını hiç bilmiyorum. Bunun gerçekten o olduğuna inanacak mı?

Beklerken ekranı kararır ve kalbim sıkışır. Cevap vermiyor. Bir şeyler olduğunu anlıyorum. Bu kadar kolay olamaz.

BİLİNMEYEN

Bir saat içinde orada olabilirim.

Knox ve Finn'e gülümsüyorum. İkisi de aynı şekilde gülümsüyor. Zafer. Ön kapı gıcırdayarak açılır ve Juliet başını dışarı çıkarır. "Üçünüz burada kamp mı yapıyorsunuz, yoksa kız arkadaşınızı teselli etmek için içeri mi giriyorsunuz?"

"Onu bir süre oyala. Halletmemiz gereken bir iş var," diyorum

"Senden emir almam," diye tersler. "Ama ben hallederim." Bunun üzerine Juliet kapıyı çarparak kapatır.

Finn elini omzuma koyar, ağzının köşeleri

. "Dikkatli ol."

"Onu öldürme," Knox da aynı fikirde. "Parmaklıklar ardında ona bir faydamız olmaz."

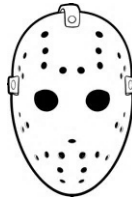
İkisi de ben tek kelime etmeden ne düşündüğümü çok iyi biliyorlar.

Ama ben kararımı çoktan verdim.

Onun için her şeyi yaparım. Bu yüzden birkaç yıl hapis yatsam bile. O buna değer. O yokken daha güvende olacak ve ben bu suçun tek sorumlusu olacağım. Finn ve Knox, ben onlara katılana kadar ona bakmaya devam edecekler. Ve eğer onlar da benimle birlikte hapse girerse, arkadaşlarımız ona göz kulak olacaklar. Trey ve Luke onu koruyacaklardır.

O piçin boğazını ellerimle kavradığımda, yüzü kızarana kadar sıkacağım. Sonra maviye dönecek.

Ve biri ellerimi onun vücudundan çekene kadar durmaya niyetim yok.

JEREMIAH ZAMANINDA GELİR, bunu kabul ediyorum. Onun tek iyi özelliği bu. Ne yazık ki bu gece sonra bunun bir önemi kalmayacak.

Artık hiçbir şeye zamanında gelmesi gerekmeyecek.

Kütüphanenin arkasındaki loş ışıklı otoparktan Jeremiah buluşma noktamıza yaklaşıyor. Kafası dönüyor, elleri sallanıyor. Bunun bir tuzak olabileceğini biliyor, ama ona karşı koyamıyor. Onu tekrar incitme fırsatına karşı koyamıyor.

Knox, öfkeyle titremeye başladığımda bana dirsek atıyor. Sakin ve soğukkanlı kalmam lazım. En azından başlangıçta.

Eğlence başlamadan onu korkutup kaçıramam.

"Rora?" Kütüphanenin önündeki yolu ararken sesleniyor.

"Buluştuğumuz için teşekkürler." Knox yanımda, gölgelerin içinden çıkıyorum.

Gaz maskeleri yüzlerimizi gizliyor, ama Jeremiah'ın kaşlarını çatması, kim olduğumuzu tam olarak bildiğini gösteriyor.

"Ne istiyorsunuz? Rora nerede?" sanki onun nerede olduğunu bilmeye hakkı varmış gibi sorar.

"Sana yakın bir yerde değil." Sesinde sertlik olsa da, Knox neredeyse dostça konuşuyor. Bu da onu bir şekilde daha da korkutucu yapıyor. "Yani, güvende."

Ona doğru bir adım daha atınca Jeremiah geri çekilir. Kaçmaya çalışsa bile, fazla uzağa gidemez.

"Senin sorunun ne? Ondan uzak durdum. Bunu mahkemede hallettik."

"Sen onun evine girip eşyalarını çaldın. Ben buna ondan uzak durmak demezdim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Aptal numarası yapacağını tahmin etmeliydim. Suç mahallinde parmak izleri varken neden şimdi itiraf etsin ki?

Parmaklarımın eklemlerini kırdırdım. "Belki küçük bir hatırlatma hafızana yardımcı olur."

Jeremiah topuklarını döndürür. En azından, gece yarısı gaz maskeli iki adamla kavga etmeye kalkışmayacak kadar akıllıdır.

Ne yazık ki fazla uzağa gidemez.

Finn gölgelerin içinden fırlar ve Jeremiah gözünü kırpmadan bizi doğru itekler.

Yumruğumun burnuna ilk vurduğu anda çıkan ses, şimdiye kadar duyduğum en tatmin edici seslerden biridir. Aurora'nın bacaklarının arasında olduğumda çıkardığı seslere hiç benzemese de, farklı bir şekilde tatmin edicidir. Aylarca kaşındığın bir yeri nihayet kaşıyabilmek gibi.

"Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum." Yüzüne bir yumruk daha atıyorum, bu sefer çenesine.

Jeremiah burnunu tutarak bağırır. Kan parmaklarının arasından fişkirir. "Ben yapmadım dedim! Yemin ederim!"

"Damien..." Knox uyarıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Bu yalana ciddi ciddi inanıyor olamaz.

Ama ikisi de yardım etmek için araya girmiyor. Jeremiah tamamen benim.

Saniyeler içinde yere yığılır, her acımasız darbeden korunmak için kollarını kaldırır. Bir grup kıkırdayan, sarhoş üniversite öğrencisi kaldırımda sendeleyerek yurtlarına doğru yürür. Çok yakınlar. Jeremiah'ın çığlıklarını duyabilecek kadar yakın. Biri polisi arayacaklarını bağırıyor, bir el omzuma dokunup beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor, ama sirenler kafamı parçalarken ve yanıp sönen ışıklar Jeremiah'ı mavi ve kırmızı ışıklarla yıkarken bile ona vurmaya devam ediyorum. Hala bağırıyor, inliyor, hayatta. Onu bırakamayacak kadar hayatta.

Onu durdurmam lazım. Onu korumam lazım.

Parmak eklemlerim yarılmış, kanıyor ve Finn ile Knox beni ondan uzaklaştırmak zorunda kalıyor.

Onları kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama yüksek, keskin bir çığlık beni durduruyor. Benim adım. "*Damien!*"

Angel. Aurora. Ağızını kapatıyor, olanları dehşetle izliyor. Sienna ona yakın duruyor. Luke kız arkadaşının yanında, ama endişeli bakışları polislerin arabadan çıkmasına odaklanmış. Juliet ve Trey'in yüzlerinde gururlu gülümsemeler var.

Sonunda yumruklarımdan kurtulan Jeremiah, kanlı eliyle beni işaret ederek ayağa kalkmaya çalışıyor. "Beni buraya onlar çekti!"

Soğuk kelepçeler bileklerimi sıkıca kavrar. Ellerimdeki acıyı bile hissetmiyorum. Sadece Aurora'nın yüzündeki ifadeyi hissediyorum.

Mutluluk değil. Gurur değil. Zafer değil. Dehşet.

Polisler beni devriye arabasına götürürken yüzü solgunlaşır. Finn ve Knox hemen arkamdadır.

"Ona dokunmadılar bile!" diye itiraz ediyorum. Ama polisler beni görmezden geliyor.

Aurora, yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar içinde bir hayalete dönüşüyor. Bana bakışına dayanamıyorum. Sanki onu korumaya çalıştığım için suçluymuşum gibi.

Polisler beni arabanın arkasına doğru iterken, o yolumuza atılıyor. Ağzı açık kalıyor, ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Seni seviyorum, Aurora." Sesim kulağıma yabancı geliyor. Aciliyet dolu, yalvaran bir ses. Çünkü bunu onun için yaptığımı bilmesini istiyorum. Yaptığım her şey onun için. Çünkü onu bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.

Yüzü düşüyor ve benim kalbim de onunla birlikte düşüyor.

Polisler beni arka koltuğa ittiğinde o kenara çekildi. Sözleri, kulağıma neredeyse ulaşmayan bir fısıltıydı. "Ben de seni seviyorum."

Onun ağzından duymayı o kadar uzun zamandır istediğim üç kelime. Ama veda gibi geliyorlar.

Bölüm 28

Aurora

ŞEYTANLAR TUTUKLANDI. Hapse girecekler.

Midem acı verici, mide bulandırıcı bir düğüm haline geldi. Arkadaşlarım yanımda olsa bile, onlar olmadan kendimi soğuk ve yalnız hissediyorum.

Kollarımı göğsüme sıkıca sarıyorum, ılık gece havasına rağmen titriyorum.

Damien, Jeremiah'in canlı olarak kaçmasına izin vermeyecekti. Benim için, muhtemelen ömür boyu hapis yatmayı göze almıştı. Benim için tüm hayatını feda etmeye hazırды.

Gurur duymalı, aşık olmalıydım, ama bu düşünce midemi bulandırıyor. Benim için bu kadarını feda etseydi, kendimi nasıl affedebilirdim bilmiyorum.

Bir yanım, bu cehennemin sona ermesi için Jeremiah'in ölmesini diliyor. Diğer bir yanım ise Devils'ın cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalmayacağı için rahatlamış durumda.

Bir sağlık görevlisi Jeremiah'a yardım ederken, onun çılgın bakışları bana takılır. Çenesini tutarak bize doğru sendeler.

Luke, Jeremiah çok yaklaşıncı koruyucu bir şekilde kolunu omuzlarıma doladı. "Aklından bile geçirme dostum."

Sıcak bir rahatlık içimi kaplar. Luke, hiç sahip olmadığım koruyucu ağabeyim gibidir.

Juliet aramıza girer. "Bir erkeği hadım etmenin çok fazla yolunu biliyorum, ona bir adım daha yaklaşma."

Ve görünüşe göre, Juliet benim hiç sahip olmadığım koruyucu psikopat kız kardeşim.

Jeremiah ellerini teslim olarak kaldırır. Burnunun altında kurumuş kan lekeleri, yanağında ve gömleğinde kırmızı lekeler vardır. Kulağı şişmiş ve kiraz kırmızısıdır. "Sadece Rora ile konuşmak istiyorum. Ona dokunmayacağım."

"Dokunmayacağını biliyoruz," diyor Juliet. "Çünkü bu çok, çok aptalca olur."

Luke'un kolunu omuzlarımdan çekerim ve midemde kıvranan mide bulantısı, dehşet ve umutsuzluğa rağmen hepsine gülümserim. "Sorun yok."

Bu kadar çok tanık varken Jeremiah bana bir şey yapmaz. Juliet haklı, o kadar aptal değil.

Ben mahremiyet için birkaç adım arkasında yürürken, o barış teklifinde bulunur gibi ellerini ceplerine sokar. Sağlık görevlileri onu hastaneye götürmek için beklerken, o onlara parmağını kaldırır. "Dinleyin. Küçük bekçi köpekleriniz beni evinize girip eşyalarınızı çaldığımla suçladı. Ben hiçbirini yapmadım."

Öfke, gerginliğin yerini hızla alır. Devils, onun hala yalan söyleyip yüzüme karşı inkar etmesi için tüm bunları yapmadı. "Aptal numarası yapma. Onların evini mahvettin. Tüm eşyalarımı çaldın. *Kemanımı*, Jeremiah." Onun neler yapabileceğini çok iyi bilmeme rağmen, sıcak gözyaşları hala görüşümü bulanıklaştırıyor. "Nasıl yapabildin? Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Rora, sana söylüyorum: Ben yapmadım. Yemin ederim. Ailem beni eve geri taşınmaya, iş bulmaya, üniversitelere başvurmaya zorladı. Buradan bir saat uzaklıkta yaşıyorum. Senin evine girmedim, eşyalarını almadım. Kemanını almadım. Ben..."

"Bizi takip ettiğini biliyorum," diye sözünü kestim. Kendim onun suratına yumruk atmaya hazırım. Sürekli yalanlarından bıktım. "Pencerelerden gizlice bakmak, lastikleri kesmek, rastgele numaralardan mesaj atmak. Bundan paçayı kurtaramayacaksın."

Belki Devils bu gece tutuklandı, ama Jeremiah'ın yaptığı her şeyin, koruma emrini ihlal ettiği tüm yolların kanıtını elde ettiğimizde...

"*Yemin ederim*, Rora." Gözleri fal taşı gibi açılmış ve bir adım yaklaşmış, ama elleri cebinde. Yalanlarına çok alıştım, ama bakışlarındaki aciliyet, sesinin tonu, onu gerçekten... samimi gösteriyor. "Hiçbiri ben yapmadım. Ailem beni ev hapsine aldı sayılır. Aramızda olan her şey..." Sanki cevapları bulabilecekmiş gibi başımızdaki yıldızları arıyor. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum, ama bu benim için bir uyanış oldu. Sana çok kötü davrandım ve bunun hiçbir mazereti yok. Bunu söyleme fırsatım hiç olmadı ve muhtemelen bu son konuşmamız olacak, o yüzden... Özür dilerim."

Gözlerimi devirmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Samimi olsa bile, çok az ve çok geç. Özür dilemesi, verdiği zararı telafi etmez ve o çok fazla zarar verdi. "Özrünü kabul etmiyorum. Ve sana inanmıyorum."

Başını sallıyor, bana bir saniye daha bakmak istemiyor. Bir patlama ya da tıslayan bir tehdit için kendimi hazırlıyorum. Bunun yerine, bana dönüp soruyor: "Hırsızlık ne zaman oldu?"

"Bilmiyorum. Saat üç buçuk ile bir arasında bir zaman."

Jeremiah'ın buraya gelip, hırsızlık yapıp, evi dağıtıp, hiçbir şey olmamış gibi evine dönmesi için bolca zaman var.

Arka cebinden, ekranı uzun, pürüzlü bir çatlakla bozulmuş telefonunu çıkarır ve bana ekranı göstermeden önce birkaç saniye boyunca kaydırır.

Kamera görüntüsü. Üç katlı Fransız kolonyal tarzı binayı hemen tanıdım. Bir yıl yaşadığım ev. Jeremiah ile tanıştığım yer.

Onun ailesinin evi.

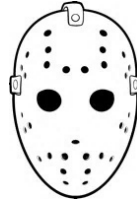
Görüntülerde, Jeremiah evden çıkıp arabasına binerken, garajdan gelen projektör ışığı dışında her yer karanlık.

"Zaman damgasını görüyor musun? Senden, onlardan, burada buluşmamızı söyleyen mesajı alana kadar evdeydim." Geriye doğru kaydırıp öğleden sonra eve döndüğü birçok videoyu gösteriyor. Ailesinin eve geliş gidişleri.

Biz hokey maçındayken ve sonrasında kutlama yaparken, Jeremiah evdeydi.

Mideme bir ağırlık çöküyor. Eve giren, evi dağıtan ve eşyalarımı çalan kişinin Jeremiah dışında biri olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Eğer o evimize girmediyse, kim girdi?

ARKADAŞLARIM UYUYORKEN, elimden geldiğince evi temizliyorum. Perdeleri pencerelere geri taktıktan sonra, onlar olmadan yataklarında uyuyamadığım için kanepede bir saat kadar uyuyakalıyorum, ta ki zil sesim beni uyandırana kadar.

Gece yarısı beni arayan bilinmeyen bir numara. Korku, keskin pençeleriyle beni kavrar. Jeremiah, haftalardır bizi taciz edenin kendisi olmadığını iddia ediyor. Ama o değilse, kim?

Tereddütle parmağımı ekranın üzerinde kaydırıyorum. "Alo?"

Otomatik bir ses, ilçe hapishanesinden bir arama geldiğini söylüyor ve kısa bir süre rahatlamamın ardından tekrar gerginleşiyorum. Şeytanlarla tekrar konuşmaya hazır değilim. Onlarla, yapmamız gerektiğini bildiğim konuşmayı yapmaya hazır değilim. Kaçınılmaz.

Onları benim sorunlarıma bulaştırdım ve şimdi hayatları bu yüzden daha kötü. Çünkü benimle tanıştılar.

Tutuklandılar, bir gece hapisteye kalacaklar ve Jeremiah'ın ailesi şüphesiz üçünü de saldırıdan dolayı dava edecek. Belki beni de davaya dahil ederler, Devils'ı onun peşine düşürdüğüm için suçlarlar.

Bu benim hatam. Devils'ı hayatıma sokmasaydım, bu boktan durumla uğraşmak zorunda kalmazlardı. Bütün bunların arkasında kim varsa, üç masum adamı hedef almaya devam etmelerine izin veremem.

"Aurora?" Damien'in sert sesi kulağımı dolduruyor, yürek parçalayıcı bir şekilde tanıdık ve çaresiz.

"Selam." Sesim küçük, yumuşak. Boğazımı temizliyorum. "Aradığına sevindim."

"İyi misin? Eve döndün mü? Luke ve Trey seninle mi?"

"Ben iyiyim. Herkes evde." Muhtemelen öğlene kadar uyuyacaklar. İçki, hırsızlık ve kavga arasında, hepsi uzun bir gece geçirdiler. Hepsine çok şey yaşattım. "Sen iyi misin? Finn ve Knox nasıl?"

"Harikayız. Hapishanede tuvaleti paylaşmaktan daha iyi bir şey olamaz." Sesindeki alaycı ton beni irkiltti.

"Sana bir şey söylemeliyim. Eve giren ve evi dağıtan Jeremiah değildi."

Hat uzun süre sessiz kaldı, Damien'in alçak, tehlikeli sesi "Başka kim olabilir ki?" diye sorana kadar, hâlâ orada olup olmadığını sormak üzereydim.

Bilmiyorum. İşte bunu anlayamıyorum. Başka kim böyle bir şey yapabilir ki? Başka kim herkesin eşyalarını bırakıp sadece benimkileri çalabilir? Bildiğim kadarıyla, Jeremiah benim tek düşmanım ve haneye tecavüz etmek onun ailesinin tarzı değil.

"Jeremiah bana ailesinin evinden video görüntülerini gösterdi. Hırsızlık olduğunda bir saat uzaklıktaydı. O yapmamış olabilir."

Damien gerçeği bilmeli, bu gerçek onun duymak isteyeceği son Şey olsa bile. Özellikle de bu, Jeremiah'ı kampüse çekip ona saldırdığı ve sebepsiz yere hapse girdiği anlamına geldiği için.

"O zaman bunu yapmak için birini tutmuş olmalı," diye bağırır Damien. "Onun söylediklerine inanma, Aurora."

Gözlerim bulanıklaşırken dudaklarımdan bir i çekiŐ kaar. Telefonu, sanki beni ona baęlayacakmıŐ gibi sıkıca tutarım. ne de. "Seni bu karmaşaya bulaŐtırmamalıydım. Sanırım... Sanırım kendi evime geri dönmem en iyisi."

"Hayır." Finn'in okyanus kadar derin sesi Şimdi kulağımı dolduruyor. Göğsüm sıkışıyor.

"Sen yanlış bir Şey yapmadın, Rory," diye ısrar ediyor Knox, acil bir ses tonuyla. Sanki beni bir uçurumun kenarından aşağı inmeye ikna ediyormuş gibi. "Ve kendi evine taŐınmayacaksın. Artık sen bizimlisin, unuttun mu?"

"Sizi tehlikeye atmaya devam edemem." Bu sözler boğazımda düğümleniyor. Özellikle de Şimdi başka biri beni hedef almıŐken. Devils'ın bu durumdan zarar görmesine izin veremem. "Trey sabah kefaletini ödeyecek. Ama ıkabilmen için birkaç saat geçmesi gerekecek. Ve çıktığında... beni aramaya gelme, tamam mı?"

Onların itirazları fikrimi deęiŐtirmeden önce telefonu kapatıyorum. Finn'in odasından Sienna'nın ödünç verdiği kitabı alıp mutfak masasına bırakıyorum. Bir gün Violet'le tanışıp ona harika bir kitap yazdığını söylemeyi umuyordum, ama Şimdi gitmem hepimiz için en iyisi. İŞler daha da kötüleŐmeden.

Şimdi gitmek tek seçenek. Beklersem, Sienna ve Juliet müdahale etmeye çalıŐacaklar. Sonra Luke ve Trey'i gönderip Devils geri dönene kadar beni evde barikatlayacaklar.

Arkamda, kimseyi uyandırmamak için n kapıyı olabildiğince sessizce kapattım. Kalan birkaç eŐyam antamda. Ceketimi daha sıkı çekiyorum, hayali bir esinti yanaklarımı okşuyor.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Koruyucu aileden koruyucu aileye atladığım zamanlarda bile. En azından o zamanlar, neyim olmadığını bilmiyordum.

Şimdi biliyorum.

Kaldırımda yürürken, telefonumun kilidini açıp bir araç paylaşımı hizmeti çağırıyorum. New York'a uçacağım, Juilliard'a erken varacağım ve mezuniyeti atlayacağım. Diplomamı almak için trene katılmam gerekmiyor.

New York'ta kalacağım ve sekiz milyonluk bir kalabalığın içinde kaybolacağım.

Araç paylaşım uygulamasını açtığında, yumuşak, ıslak bir bez görüşümü engelliyor.
Ağzım açık kalır, ama çığlık atamadan bez burnumu kaplar ve bir el
ağzımı kapatır.
Ve dünya karardı.

Bölüm 29

Finn

TREY KEFALETİ ÖDEDİKTEN SAATLER SONRA serbest bırakıldık.

İyi oldu. Aurora'nın telefon görüşmesi hepimizi gerginleştirmişti. *Beni aramaya gelme.*

O üzgündü. Utanacak hiçbir şeyi olmamasına rağmen suçluluk ve utanç içindeydi.

Quinn de çocukken aynı şeyi yapmıştı. Beni belaya soktuğu için, annemin duymak istemediği bir anda konuşmam için beni cesaretlendirdiği için kendini suçluyordu. Ama Quinn'in yaptığı ya da yapmadığı hiçbir şey annemizin içinde yaşayan canavarı değiştiremezdi.

Aurora'nın hala öğrenmesi gereken şey bu. Hayatımıza girerek bizi tehlikeye atmadı. Jeremiah'ın yaptıklarından sorumlu olan o değil. Sadece o.

Ancak o, bir şekilde evimize giren kişinin Jeremiah olmadığına ikna olmuş görünüyor. Başka kimse evi darmadağın edip sadece Aurora'nın eşyalarını çalmazdı. O hırsızlık hedefliydi ve hedef de Aurora'ydı.

Jeremiah hâlâ onu kontrolü altında tutuyor. Hâlâ onu manipüle edip kandırabiliyor. Ve o hala tehlikede.

Luke bizi eve götürmek için gelir, anahtarlarını sallayarak. Ama Aurora onun yanında değildir.

Siktir.

"Nerede o?" Damien homurdanıyor.

"Hadi." Luke arabasına doğru başını sallar. "Seni eve götürelim."

Knox, eve dönerken arabada küçük sohbetler ve şakalarla ortamı neşelendirir. Her kilometre ile kalbimin atışları hızlanır. O gitmezdi. Üzgündü, ama gitmezdi.

Aurora artık gerçeği biliyor. Onu herkesten daha iyi koruyabiliriz. Jeremiah'a güvenemez.

O hala dışarıda olduğunu bilirken kendi başına gitmezdi.

Luke arabayı tamamen durdurmadan üçümüz kapıları açtık. Kapıya ilk ben ulaştım ve doğruca odama gittim. Mutfakta yoktu. Oturma odasında da yoktu. Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açıldı...

Orada da yok. Yatağım da yok.

"Burada değil!" Knox odasından seslendi.

Midemdeki düğüm daha da sıkılaşmaya başladı. Olabileceği tek bir yer kalmıştı.

"Burada değil!" diye bağıyor

Damien. Kulaklarımda boğuk bir

uğultu var.

Burada değil. *Burada değil, burada değil, burada değil...*

Sienna, Juliet, Trey ve Luke mutfakta toplanır, şaşkın bir halde.

"Nerede bu kadın?" Damien odaya girerken duvarları sarsacak kadar yüksek sesle bağıırır. Yüzü kızarmış, gözleri kısılmış, yumrukları sıkılmış.

"Gideceğini söyledi mi?" Knox, sevdiği kadın için endişeyle yeşil gözlerini iri iri açarak sorar. Ve dehşetle.

"Hayır. Hiçbir şey söylemedi." Sienna mutfak masasından bir kitap alır. Violet'in yazdığı kitap. Aurora'ya ödünç verdiği kitap. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Gece yarısı gitmiş olmalı." Juliet, kollarını kavuşturup tezgaha yaslanarak öfkeyle konuşur. Kızgındır. Aurora'ya değil, onu kalmaya ikna edemediği için kendine kızgındır.

Aurora gitti. Kayboldu. Ve kim bilir onu bir daha ne zaman bulabilecek.

Onu korumak için burada değildik. Ve şimdi o *gitti*.

Ellerim saçlarımı kavırıyor. Çekip çekerken kafamda bir acı hissediyorum. Annem bana bağıırırken çocukken neredeyse her gün yaptığım şey. Her bir saç telini koparmaya hazırdım...

Sienna'nın elleri ön kollarımı kavradı. Gözyaşlarını geri çekerek gözlerini kııptı. "Onu bulacağız, Finn."

Ben de bundan korkuyorum. Kendi başına geri dönmeyecek.

Nerede olduğunu bize haber vermek için aramayacağından.

Onu bulacağımızdan. Geriye ne kalmışsa.

"Gidelim." Sesim kullanılmadığından kısık çıkıyor. Ama onun için, kollarıma geri dönene kadar adını haykıracağım. "Hemen."

Bölüm 30

Aurora

Uyanınca kafam sersemlemiş, ağırlaşmış.

Hava boğucu derecede küflü, küf ve mantarla dolu. Etrafımdaki oda çorak. Altımda acımasız bir vinyl zemin, arkamda boş bir beton duvar ve bir kapıya çıkan yıpranmış bir ahşap merdiven var.

Birinin bodrumundayım.

Sırtımın arkasında, bileklerim birbirine bağlanmış ve omuzlarım gerginlikten çoktan ağrımaya başlamış. Bağları çekiyorum ama yerinden oynamıyorlar. Ne kadar zamandır buradayım?

Çığlık atmaya çalışıyorum ve o anda ağzımdaki tıkaç fark ediyorum. Kaba kumaştan yapılmış bir bez, dilim tüm tükürüğü emdiği için kurumuş. Panik içindeki inlemelerim kendi kulaklarıma bile zor ulaşıyor, kapının diğer tarafında kim varsa ona hiç ulaşmıyor.

Ayaklarımın yanında bir bardak su duruyor. İçinde buz varsa da, çoktan erimiş. Ulaşamadığım bir sıvı alımı vaadiyle benimle alay ediyor.

Karşı duvarda bir şey dikkatimi çekiyor.

Giysilerle dolu bir bavul. *Benim* bavulum. Ve yanında...

Benim kemanım.

Rahatlamaktan neredeyse ağlayacağım. Onu yok etmemiş. Kemanımı çalmış ve buraya getirmiş. Benim de yakında onu takip edeceğimi biliyordu.

Bir kez daha şiddetle çekerek bağları koparmaya çalışıyorum. Tüm çabam sadece bileklerimi acıtıyor, plastik kelepçe esnek değil, yok edilemez.

Jeremiah.

Şeytanlar tutuklandıktan sonra, o onların evinin önünde oyalararak saldırmak için mükemmel bir fırsat bekledi. Ve ben kendimi ona gümüş tepside sundum.

Yalnız, korumasız.

O ıslak beze bir şey sürmüş olmalı. Beni b a y ı l ttıracak bir şey, böylece beni buraya getirebilsin diye.

Devils'ın engellemeye çalıştığı şey tam da buydu. Bu yüzden bunca zamandır kaçıyordum.

Şimdi, onun tuzağındaki avım oldum. Avcının saldırı anını beklemekten başka bir şey yapamıyorum.

İçimden bir his beni yakaladı ve bırakmıyor. Şeytanlar bu sefer beni kurtaramayacak.

Bölüm 31

Damien

Bir saatlik yol, ben direksiyon başında gaz pedalına basarak kırk beş dakikaya indi.

Aurora'nın olabileceği tek bir yer var.

Jeremiah'ın lanet evi. Daha doğrusu, ailesinin evi. Mahkeme duruşmasından beri orada yaşadığı iddia edilen ve şimdi de Aurora'yı götürdüğü yer.

Ellerim direksiyonu, onu gösterge panelinden koparacak kadar sıkı kavradı. Polisler bizi kelepçeledi ve *bu* orospu çocuğunu serbest bıraktı? Adalet nerede? Kızımızı koruyacak olan nerede?

Onu ondan korumak için orada değildik ve sonuç bu oldu.

Onu suçüstü yakaladığımızda, onu ailesinin lanet olası malikanesinde rehin tuttuğuna dair video kanıtımız olduğunda, polis daha fazla seyirci kalamayacak ve ailesi bu sefer onu beladan kurtaramayacak.

Hapse girecek. Sonsuza kadar değil, ama bir süreliğine. Ve çıktığında, biz ona hazır olacağız.

Crowder'ların müstehcen derecede devasa evinde sadece birkaç ışık yanıyor. Garaj yoluna park edilmiş bir Mercedes, çeşmeden akan narin bir su akışı, mülkü kaplayan huzurlu bir sessizlik. Sanki içeride esir tutulan bir kız yokmuş gibi.

"Kapıyı çalacağız ve onunla konuşmak isteyeceğiz," diyor Knox, ben çakıl döşeli garaj yolunda hızla ilerlerken, taşlar çamurluğa çarpıp ses çıkarıyor. "Boğa gibi saldırmayacağız. Onları korkutup polisi çağırırlarsa istediğimizi elde edemeyiz."

"Ne sikim isterlerse yapabilirler." Arabayı park moduna alıp dışarı atlıyorum. "O siktiğimin evine girip onu bulacağım. Bir gece daha hapiste kalmak umurumda değil."

Finn gölgeli bir hayalet gibi hareket ederek, malikaneye doğru yürürken önümü keser. Elini göğsüme koyarak beni durdurur. "Dikkatli ol."

Gözleri, ağzının söylemediklerini söylüyor. Geçen sefer bu işi mahvettim. Bir gece hapiste kalmamızın sebebi benim. Aurora'nın bizsiz savunmasız kalmasının sebebi benim.

Ateşli, dürtüsel, pervasız. Yöntemlerim bizi bu karmaşaya soktu. "Peki. Ama bizi içeri almazlarsa, ben lanet olası pencereyi kırarken sen onların dikkatini dağıtırsın.

lanet olası pencereyi kırarken sen onların dikkatini dağıtacaksın."

Knox omzuma vurur ve kapıya doğru yol alır. "İyi bir uzlaşma."

Finn, pusu saldırısına hazırlıklı olarak arkada kalır. Jeremiah, onu nereye götürürse götürsün, onu aramaya geleceğimizi bilir. Üstünlük on onda.

Knox ön kapıyı çalar. Bir, iki, üç kez. Ben pencereleri sarsacak kadar yüksek sesle bağırarak üzereyken, dördüncü kez çalmak için yumruğunu kaldırır, ama kapı sonunda gıcırdayarak açılır.

Kusursuz buklelerle süslenmiş kafasına gözlük takmış bir kadın bize kaşlarını çatıyor. Barb. Kaşları botoksle donmuş, ama gözleri kısılmış ve dudakları, bizi gördüğüne pek sevinmediğini belli edecek kadar aşağı doğru kıvrılmış. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Jeremiah nerede?" diye bağırırım. Knox beni dörter ve ben yüzüme en sahte gülümsemeyi takınırım. Barb'ın bakışlarına bakılırsa, buna inanmıyor. "Onunla konuşmamız gerek."

"Oğlumdan uzak durmalısın. Avukatımla iletişime geç." Finn'in avucuyla kapıyı yumruklaması üzerine, kapıyı yüzümüze kapatmak üzereydi.

Gözleri fal taşı gibi açılır. Finn, sabit bir gölge gibi, genellikle arka planda kaybolur. Bu yüzden yaptığı her hareket, bunu beklemeyen herkesi korkutur. Hatta ara sıra beni bile irkiltebilir.

"Hanımefendi, Aurora'yı kaçırdığınızı düşünüyoruz. Onu bulamıyoruz."

Knox'un ses tonundaki bir şey onu biraz daha rahatlatır. Gözlerini ona diker, bakmaya cesaret edebileceği tek kişi odur. "Onu görmedim. Jeremiah da evde değil. İş yerinde. Üçünüzün ona çektiğiniz cehennemden sonra bir gün bile izin almadı."

"Peki ya Aurora'ya çektiği cehennem ne olacak?" diye homurdanıyorum. "O senin üvey kızındı. En azından onu umursamıyor musun?"

Dudaklarını büzüyor ve o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, cevabımı almış oluyorum. "Ona kötü bir şey olmasını istemezdim. Ama seni temin ederim ki, oğlum Aurora'ya hiçbir şey yapmadı."

"Etrafa bir bakabilir miyiz? Onu buraya getirmediğinden emin olmak istiyoruz." Knox gülümser, ama gülümsemesi güven verici değildir.

benim kadar iyi biliyor ki, bu kadın bizi evine sokmayacaktır.

Oğlunu korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır, o oğul hak etmese bile. Masum bir kadını tehlikeye atsa bile.

Barb, saldırmaya hazır bir boğa gibi homurdanır. "Oğlum kaçırmadı..."

"Ya evinizi aramamıza izin verirsiniz ya da polis arar. Seçim sizin."

Seçim sizin."

Barb için oğlundan daha önemli olan tek şey itibarı olabilir. Komşuları, arkadaşları, topluluk, oğullarının kaçırdığı bir kızı aramak için polisin evlerini bastığını görürse ne düşünür?

Gözlerini bana diyor. Kafasında, bana defolup gitmemi söylemek için binlerce farklı yol buluyor.

Ama kenara çekilip kapıyı daha fazla açıyor. "Çabuk olun. Ve eğer tek bir eşya bile yerinden çıkmışsa..."

"Buraya eşyalarınızı çalmak için gelmedik." Açık kapıdan içeri giriyorum. "Şarap koleksiyonunuz umurumuzda bile değil, Barb."

Arkamızdan itirazlarını sürdürüyor, ama üçümüz onu görmezden gelerek tertemiz evin içinden geçiyoruz. Burada kimse yaşamıyor gibi görünüyor. Kocası yok. Metresi de yok. Sadece reality TV, bardak altlığında bir şarap kadehi ve bir şişe Bordeaux var.

Ben birinci katı, Knox ikinci katı, Finn de üçüncü katı arıyor. Bulduğum her kapıyı açıyorum, her duş perdesinin arkasına bakıyorum, her yatağın altına bakıyorum. Bu devasa evin, onu saklayabilecekleri her yerine bakıyorum.

Koridordaki bir kapı bodruma açılıyor. Nabzım boynumda hızla atıyor. Sessiz, nemli, karanlık. Meleğimizi saklamak için mükemmel bir yer.

Barb, Finn'in arkasında yürüyor ve ona adımlarına dikkat etmesini, çok fazla parmak izi bırakmamasını ve hizmetçisinin o odayı yeni temizlediğini haykırıyor.

Mahzen merdivenleri her adımda gıcırıyor, yanmış ampul beni karanlıkta bırakıyor. Telefonumu karıştırıp el fenerini buluyorum, önümdeki son basamakları ve boş zemini aydınlatıyorum.

Merdivenin sonuna geldiğimde, etrafıma bakıyorum. Bir şarap mahzeni. Raflar şişe şişe dolu. Köşede, purolar için bir saklama alanı var.

Hepsi bu. Aurora yok.

Merdivenleri çıktığımda, Finn ve Knox beni bekliyorlar.

Finn başını sallıyor, Knox somurtkan. "O burada değil."

Burada değilse, o pislik onu başka nereye götürmüş olabilir? Belki onu arabasının bagajına bağlamıştır. Belki peşine düşeceğimizi biliyor ve onu alıp ülkenin diğer ucuna gitmiştir.

Belki de o çoktan...

"Hayır," diye onaylıyorum. "Öyle değil."

Bölüm 32

Knox

SICAK, Mayıs ayı başındaki güneşin altında, yedi kişi kayıp ilanı asıyoruz, her birimiz kampüsün farklı köşelerine dağılmış durumdayız. Kayıp bir kişiyi bulmak için ilk yetmiş iki saat en kritik zamandır ve Aurora'nın kaybolduğunu bildirdiğimizden beri sosyal medyada haber yayıyoruz.

Jeremiah'ın ailesinin evinde hiçbir şey bulunamadı ve ailesi, evlerinin kamera kayıtlarını ve Jeremiah'ın kullanabileceği tek araba olan Mercedes'lerinin GPS erişim bilgilerini polise teslim etti.

Onu pusuya düşürdükten sonra, sağlık görevlileri onu hastaneye götürdü. Ailesi onu alıp eve getirdi. Ertesi sabah avukatlarının ofisini ziyaret etmesinin dışında, gittiği tek yer evi ve iş yeri idi.

Polis Jeremiah ile konuştuğunda, olayla ilgisi olmadığını ve Aurora'nın yanında olmadığını söyledi.

'a göre polisi, onu şüpheli bulmak için hiçbir nedeni yok. İnanılmaz bir şekilde, ben de bundan şüphe etmeye başlıyorum.

Juilliard'daki yüz yüze seçmeleri hızla yaklaşıyor ve onu yakında bulamazsak, seçmeleri kaçırabilir.

Elimizde kalan tek şey onun telefonu ve Finn hala onu bulamadı. Telefon şu anda şarjı bitmiş olabilir ve onu bulma şansımız o kadar daha azalır.

Damien hala Jeremiah'ın bu işin arkasında olduğuna inanıyor, bu en bariz cevap. Ama ona işaret eden hiçbir kanıt nasıl olamaz?

Belki de kimse onu kaçırmamıştır. Hapisten çıktıktan sonra onu aramamızı söylemişti. Kendi isteğiyle gitmiş olabilir. Şu anda New York'ta olabilir ve belki de geri dönmeyi hiç düşünmüyordur.

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Bize bunu yapmazdı. Bizi terk etmezdi.

Çenem kırılmak üzere. El ilanları asmak ve sosyal medyada insanlara kayıp bir kızı bulmamıza yardım etmelerini söylemekten daha fazlasını yapabilmeliyiz. Hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Ben Üniversite Merkezi'nin dışındaki bir elektrik direğine başka bir ilan yapıştırırken, arkamdaki otoparka sarı bir sedan giriyor. Dışlerimi sıkıyorum. Sanki bu gün yeterince berbat değilmiş gibi.

"Hey, Knoxy! Orada ne var?" Monica sırtarak bana doğru yürür, ama gözü afişe takılınca yüzü düşer. "Aman Tanrım. Aurora kayıp mı?"

"Umursuyormuş gibi davranma."

Elini uzattı. "Ver. Yardım edeyim. Ben de birkaç tane asayım."

Ben kıpırdamayınca, Monica elimden bir yığın el ilanı ve kemerimden sarkan bandı aldı. Tek kelime etmeden, bir el ilanını bankın arkasına yapıştırmakla meşgul oldu.

"Neden yardım ediyorsun?"

Monica, kendisine bir fayda sağlamadıkça hiçbir şey yapmaz. Aurora ile birlikte olmamızı istemediğini zaten açıkça belirtmişti. Hatırladığım Monica, istediğini elde ettiğinde sevinçten dans edecek kadar mutlu olurdu.

Sonunda Monica, incinmiş bir ifadeyle bana bakıyor. "Keşke beni böyle bir canavar olarak görmeseydin."

Omuz silkiyorum. "Keşke öyle davranmasaydın."

Kafasını sallar, sanki sözlerim onu gerçekten incitmiş gibi dudağını ısırır. "Değiştim. Lise *dört yıl önceydi*, Knox. İnsanlar büyür, sorunlarını çözer. Sana bunu kanıtlamaya çalışıyorum."

Monica'nın lisedeki korkunç kişi olmadığını kanıtlamak için yaptığı herhangi bir şeyi hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Aurora ile ilişkiyi bitirip onunla birlikte olmam için beni cesaretlendirmişti. Ama sevmediği kayıp bir kızla ilgili bazı afişleri asmaya yardım ediyor. Jeremiah kampüse gelip Aurora'nın peşine düştüğünde araya giren de oydu. Aurora'yı güvenli bir yere götürdü ve biz gelene kadar sinirlerini yatıştırmak için ona bir içki ısmarladı.

"Benimle birlikte olmak istemediğini anlıyorum." Sözleri kararlı bir şekilde ağzından çıkıyor. Sanki sonunda bunu kabullenmiş gibi. "İkinci bir şansı hak etmiyorum. Sana yaptıklarından sonra olmaz. Ama hala seni önemsiyorum ve mutlu olmanı istiyorum." Afişteki Aurora'nın gülümseyen, güzel yüzüne başını sallıyor. "Ve

Aurora kayıpsa, tehlikede olabilir, tabii ki onu bulmana yardım etmek istiyorum."

Hâlâ ona defolup gitmesini söyleyebilirdim. Ne olursa olsun benden uzak durmasını söyleyebilirdim. Ama Aurora daha önemli ve onu arayan ne kadar çok insan olursa o kadar iyi.

Monica öğleden sonranın geri kalanında yanımda kalır, ama fazla konuşmaz. Birkaç kez konuştuğumuzda, sohbetimiz hep Aurora'ya odaklanır.

O sosyal medyada yabancılardan arama konusunda yardım istemek için paylaşım yaparken, ben de omzunun üzerinden bakıyorum. Yorum yağmuruna cevap veriyor, insanlara gördüklerini nereye bildirebileceklerini ve bu haberi yaymak için nasıl yardımcı olabileceklerini anlatıyor.

Monica ile benim karanlık bir geçmişimiz olması, onun Aurora'ya karşı düşmanlık beslediği anlamına gelmez. Daha önce Aurora'ya yardım etmeye istekliydi, şimdi de yine yardım etmeye istekli.

Bir kez olsun, Monica gerçekten samimi görünüyor. Aurora'nın kaybolmasını gerçekten umursuyor gibi görünüyor. Belki de haklıdır, belki de eskisi gibi bir canavar değildir. Liseden beri ben değiştim. Çok değiştim. Belki o da değişmiştir.

Onun tuzağına düşecek bir sonraki adamın iyiliği için, umarım bu doğrudur.

Bölüm 33

Aurora

Zamanın nasıl geçtiğini fark ^{etmemiştim} ki, sonunda bodrum kapısı gıcırdayarak açıldı.

Kaç saattir buradayım? Kaç gündür? Boğazım kurudu. Hayatımda hiç bu kadar susamış ve aç kalmamıştım. Kapının altından sızan az miktardaki ışıktaki bile görüşüm kötüleşiyor gibi görünüyor. Bu nemli, boş bodrumda, bu dört duvarın dışındaki dünyayı hatırlatacak tek bir pencere bile yok.

Bayat su dolu bardak hala ulaşamayacağım bir yerde duruyor, bu en büyük düşmanıma bile dilemeyeceğim bir işkence. Su olmadan daha fazla dayanamayacağım. Susuzluktan zihnim zaten bulanık, dünya biraz dengesiz görünüyor.

Ama dehidrasyon şu anda en küçük sorunum.

Ahşap merdivenden gelen her uğursuz adım, karnımda bir korku havuzu oluşturuyor.

Jeremiah sonunda istediğini elde etti. Beni, tamamen kendine ait. Beni kurtaracak Şeytanlar ortada yok.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, onun merdivenlerden inip bana ulaşmasını, bana dokunmasını, adımı söylemesini, ben gittiğimden beri hayalini kurduğu her şekilde bana zarar vermesini izlemeye dayanamıyorum.

Bana yaklaştığı her adımın titreşimi ile midem gittikçe daha da aşağıya iniyor. Ta ki durana kadar. Önümde çömelirken dizinden gelen yumuşak bir ses duyuyorum ve sonunda gözlerimi açmaya cesaret ediyorum.

Ama önümde duran Jeremiah değil.

Monica gülümseyerek ağızımdaki tıkaçları çıkarır.

Ağzım kurumuş, birkaç kez öksürdüm, sonra tek bir kelimeyi zorlukla çıkardım. "Sen mi?"

Beni buraya getiren Monica'ydı. Beni bayılatan ve kaçırın oydu. Evimize girip eşyalarımı çalan oydu. Bizi taciz eden o muydu? Aklım karışır, ama nedenini anlayamam.

"Ben." Kirpiklerini kırıştırıyor ve sesi o kadar neşeli, o kadar keyifli ki, onu duyan kimse beni burada zorla tuttuğundan şüphelenmez.

"Neden bunu yapıyorsun?" Bileklerim, onları birbirine bağlayan plastik kelepçeyi çekiyor. Kaçmak için bir başka boşuna girişim. "Beni buraya neden getirdin lan?"

O iç çekiyor. "O seni bırakmadı. Ama o ve ben birbirimiz için yaratılmışız. İstedğin iki erkek daha var, onları elde edebilirdin. Ama hayır, açgözlü olmak zorundaydın. Ben Knox'u istiyorum."

Tanrım, tüm bunlar Knox'a geri dönmek için mi? Gerçekten onu kazanmanın yolu bu mu sanıyor? Monica ne kadar psikopat olduğunu fark etmiyor bile. "O *seni* istemiyor. Ve ben bunu kontrol edemem."

"Belki de. Ama sen ortadan kalktığında, başka seçeneği kalmayacak." Gülümsemesi bir şekilde hala hoş. Bu da durumu daha da rahatsız edici hale getiriyor. "Ve kayıp kız arkadaşını aramasına yardım eden kişi ben olacağım. Birkaç hafta sonra, senin geri dönmeyeceğini anlayacak ve benim ne kadar değiştiğimi görecek. O, kafasında yarattığı canavar değilim. Ben, kayıp kızı aramasına yardım eden, ihtiyacı olduğunda onu teselli etmek için her zaman yanında olan iyi biriyim. Gerçekten istediği kızın başından beri burnunun dibinde olduğunu anlayacak."

Knox'un yalanlarına ve manipölasyonlarına bir daha kanacağını düşünüyorsa, hayal dünyasında yaşıyor demektir. Ama yine de içim endişeyle dolup taşıyor. Ben olmadan, kalbi kırık olan Knox her zamankinden daha savunmasız olacak. Onun aldatmacalarına ve manipölasyonlarına karşı savunmasız.

"Juilliard'a gidiyorsun, değil mi?" Parmağı, ulaşamayacağı camın kenarında rahatça dolaşıyor. "Belki Knox'tan uzak durmaya, onunla ilişkilerini tamamen kesmeye söz verirsen, gitmene izin veririm."

Juilliard'ı nereden bildiğini sormaya tenezzül etmiyorum. Burun kıvırıyorum. "Beni bırakmayı planlasaydın buraya getirmezdin. Senin berbat bir insan olduğunu biliyordum Monica, ama katil olduğunu düşünmemiştim."

Knox'un gençken onun oyununa kanmasına şaşmamalı. O gece beni Jeremiah'dan kurtardığında, içimde biraz iyilik olduğuna beni ikna etmişti. Yanılmışım.

"Ben katil değilim." Su bardağını alır ve dudaklarıma götürür. dudaklarıma götürdü.

Bardağı inceliyorum. Her damlasını içmek için çaresizce can atıyorum. Ama ya suya bir şey kattıysa? Ağzımı ve burnumu kapatmak için kullandığı bezin üzerine bir şey sürdüğü açık. Elbette bana katil olmadığını söyleyerek beni yanlış bir güvenlik hissine kapılmamı sağlayacak ve sonra zehir içirmeli. Böylece beni yolundan kalıcı olarak çekebilecek.

Tereddütlerime gözlerini devirir. "Rahat ol. Sadece su." Hala içmeyi reddedince, uzun bir yudum alır, boğazı titrer. "Gördün mü?"

Camı tekrar dudaklarıma bastırduğunda, teklifini kabul ediyorum. Vücudumdaki her hücre, susuzluğu gidermek için su istiyor.

İçmeyi bitirir bitirmez, Monica bardağı yere bırakıp doğrulur. "Sadece Knox'un onun için her şeyi yapacağımı görmesini istiyorum. İlişkimiz artık farklı olabilir. Eskisinden bile daha iyi."

"Her şey boktan olmaktan iyidir," diye homurdanıyorum. "Ama yine de ona bundan daha iyisini veremezsin."

Dudakları tehlikeli bir şekilde aşağı doğru çekilir ve bir parçam bu sözleri geri alabilmeyi diler. Ama bir başka parçam ise bir an bile pişmanlık duymaz. Knox ondan çok daha iyisini hak ediyor.

Ayağıyla ayağımı dürttü. Uzaklaşmaya çalıştım, ama ayağımı yana itip bileğime basmadan önce çok uzağa ya da hızlıca kaçamadım.

Çatlama sesi, keskin bir acıdan bir saniye önce gelir ve ben çığlık atarım. Acı beni yutarken tüm vücudum terle kaplanır, görüşüm kararır, vücudumun hissedebildiğim tek kısmı acı içinde zonklayan ayak bileğimdir.

Daha önce hiç kemiğim kırılmamıştı, ama eminim ki o benim lanet ayak bileğimi kırdı.

"Seni öldürmeyeceğim demiştim." Monica, bana küçümseme ve ilgisizlik karışımı bir bakışla bakarken dudaklarını büzüyor. Sanki ben, ayakkabısının altında ezdiği bir karıncadan başka bir şey değilmişim gibi. "Seni kırmayacağım demedim."

Ağzıma tekrar tıkaç takıyor ve ben bağlardan kurtulmak için kıvranıp çırpınırken beni yerde bırakıyor. Buradan gitmem lazım. Bir saniye daha burada kalamam. Bana başka ne yapacağını kim bilir?

Monica sessizce merdivenlerden yukarı çıkıyor. Kapıdan çıkmak üzereyken, bana dönüp gülümsüyor. "Seni öldürmeyeceğim de demedim."

Bölüm 34

Finn

BAŞKA BİR GÜN. Aurora'sız başka bir gün. Nerede olduğunu ya da başına ne geldiğini bilmeden.

Cildim, artık bana küçük gelen bir kabuk gibi hissediyorum. Atmak ve soyup çıkarmak istediğim bir kabuk.

Onsuz her şey çok fazla. Çok gürültülü, çok sessiz, çok parlak, çok karanlık.

Arama ekipleri kampüs çevresinde toplanıyor. Eve döndüğümüzde onun orada olmadığını fark edeli altmış saatten fazla oldu. On iki saat kaldı.

Yetmiş iki saat sonra, onu bulma şansımız neredeyse sıfıra düşüyor.

Hala telefonunu bulamadım. Telefonunu kapatmış olmalı.

Ya da başkası kapatmıştır.

Damien kaçırıldığını düşünüyor. Knox ise bizi terk etme tehdidini yerine getirdiğine inanıyor. Her geçen gün, neye inanacağımı bilemiyorum. Her olasılık hayal etmek için çok korkutucu.

Ya biri onu kaçırdı, ya biri onu öldürdü ya da kendi isteğiyle gitti.

"Sen her zaman çok gizemlisin, Finn." Yanımda duran Sienna bana sulu bir gülümseme atıyor. Luke onu teselli ederken, her gece Luke'un odasında ağlıyor. Gündüzleri ise gözyaşlarını içimize saklıyor, böylece biz onları görmüyoruz. "Ne düşünüyorsun?"

"Biliyorsun."

"Onu düşündüğünü biliyorum. Hepimiz öyle."

Boğazım düğümleniyor. Kelimeleri düşünmek bile zor, sesli söylemek ise imkansız. "Ya gitmişse?"

"Yani, ya kendi isteğiyle gitmişse? Kaçmışsa?"

Başımı sallıyorum. En azından kaçıp ararsa, güvende olduğunu bilirim. Bu, diğer seçenekten daha iyidir.

Ama bu, kalbimin parçalanmasını engellemez.

Aurora'nın beni kendi isteğiyle terk etmesinden kurtulabileceğimi sanmıyorum. Çünkü artık beni istemiyor.

"Kaçıysa, bunun nedeni, değerinden daha fazla sorun yarattığını hissetmiş olmasıdır." Sienna'nın sesi kesindir. Tecrübesinden konuşuyor. "Bunun nedeni, seni, Damien'i ve Knox'u önemsemediği içindir, önemsemediği için değil."

Ayaklarımızın altında çimler hışırdıyor. Sienna muhtemelen haklı. Aurora, başkalarının eylemleri için suçluluk ve utanç duyan türden bir kız.

"Ama bence olan bu değil," diye devam ediyor Sienna, etrafımızı Aurora'nın izini arayarak tararken. "En azından, hikayenin tamamı bu değil. Kaçmış olsaydı, Aurora şimdiye kadar bize güvende olduğunu haber verirdi. Bizi böyle bir duruma sokmazdı."

Hayır, yapmazdı. Bizi, hepimizi çok seviyor, kayboluşu yüzünden bu kadar acı çekmemize izin vermezdi. Eğer bir yerde güvendeyse, en azından bizi bu ıstıraptan kurtarmak için bize haber verirdi.

Damien, Juliet, Trey ve Luke'a yakındaki kaldırımda katılıyoruz. Gri bulutlar güneşi kapatıyor, bir damla spor ayakkabımın burnuna düşüyor.

"Aurora kaybolur kaybolmaz Monica'nın tekrar ortaya çıkması tuhaf değil mi sence?" Sienna, arama çalışmalarına yardım eden polis memurlarından biriyle konuşan Knox'un yanında duran esmer kadına kaşlarını çatarak bakar.

Sienna haklı. Monica, Aurora kaybolduğundan beri her gün Knox'un yanında. Onunla flört etmiyor. Her zamanki şaklabanlıklarını yapmıyor. Ama zamanlama tuhaf. Çok uygun.

Damien'in kalın kaşları birbirine yaklaştı. "Bize onu aramada yardım ederek ne kazanacak ki?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Juliet koyu renkli, delikli kaşlarını kaldırır. "Knox'a değiştiğini düşündürmek için. Artık korkunç bir insan değil, kayıp kız arkadaşını aramasına yardım eden tatlı, düşünceli bir kız. Kız arkadaşı geri dönmediğinde onu teselli etmek için orada. Kırık kalbini onarmak için orada. Aurora ortadan kalktığında, her zaman istediği şeyi elde eder: onu."

Hiçbirimiz Monica'yı Knox kadar iyi tanımıyoruz. Ama belki de tatlı, yardımsever tavırlarının altında daha kötü bir şey yatıyordu.

Arama ekipleri, alacakaranlığın kalan son ışıkları da sönmeye başlayınca dağılmaya başlar.

Damien, Monica'nın Knox'u takip ettiği yere öfke dolu bakışlar atarken, Knox arabasından bir sweatshirt alıp başına geçirir. "Bunu öğrenmenin bir yolu var."

O onlara saldırmadan önce, elimi omzuna koyarak onu yerinde tutuyorum. Kafamı sallıyorum.

Monica'yı suçlamak istediğimiz sonucu vermez. Aurora'nın kaybolmasıyla bir ilgisi varsa, ona suçlamalar yöneltmekle cevapları bulamayız.

"Sakin ol," diye beni sakinleştirir. "En iyi davranışımı sergileyeceğim."

Arkadaşlarımızdan ayrılırız, Monica'ya zoraki gülümseriz. Knox bizi görünce kaşlarını çatıyor.

"Geldiğin için teşekkürler," diyor Damien ona. Neredeyse samimi geliyor. "Bize çok yardımcı oldun."

"Gerçek bir meleksin," diye ekledim.

Son söz Knox'un dikkatini çeker.

Monica bize el sallayarak veda eder, ama ilgimizden keyif alır. "Sorun değil. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

Knox'a son bir kez gülümser ve kolunu sıkar. Knox kaşlarını çatarak onu itmek üzereyken, Monica kolunu bırakır ve arabasına doğru yürür.

Monica motoru çalıştırır çalıştırmaz Knox, "Bu da neydi böyle?" diye sorar.

Damien sesini alçaltır. "Onu takip etmeliyiz." "Neden?"

Knox başını eğirir.

"Çünkü Jeremiah dışında bizi Aurora'dan ayırmak isteyecek tek bir kişi daha var. Onu *senden* ayırmak isteyecek tek bir kişi."

Sarı sedanı izlememek için tüm iradesini kullanır.

Onu uyandırma riskini göze alamaz.

Knox'un yüzü sararır. "Monica'nın..." Cümlesini tamamlamaz.

Sadece çingiraklı bir anahtar demetini kapar. "Gidelim."

Bölüm 35

Aurora

BODRUMDA hava puslu. Ya da belki de benim görüşüm.

Rüyalarım, beni kurtarmaya gelen Şeytanların uyanık halüsinasyonlarıyla karışıyor. Sonra Juliet ve Sienna. Sonra ailem. Açlık ağrılarım kayboldu, ama susuzluk beni delirtiyor.

Bileklerimi bağlayan plastik kelepçeyi tırmalıyorum, gözlerim yanıyor ve tırnaklarım kanıyor. Parmağımdaki zonklayan acı henüz geçmedi.

Ben sadece yemim. Monica'nın asıl istediği Knox. Ve ona ulaşmak için beni kullanıyor.

Ayak bileğimi kırdığından beri geri dönmedi.

Monica beni burada ölüme terk edecek. Ben ortadan kalktığımda, Knox tamamen ona ait olacak.

Ama onun hala onu istemediğini anlayacak. Ondan sonra ona ne yapacağını bilmiyorum.

Bana bunu yapabiliyorsa, kalbini kıran birine ne yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

Başımın üstünde ayak sesleri. Monica dışında başka biri olma ihtimalinin çok düşük olduğunu bilmeme rağmen, kalbim aptalca umutla çarpıyor. Her gün gelip gittiğini duyuyorum, sanki ben burada değilmişim gibi beni görmezden geliyor. Beni kendi pisliğimde çürümeye terk ediyor, odada başım dönmeye başladığında başımı yaslayacak yumuşak bir şey bulmak için ellerim arkamda bağlıyken eteğimden sıyrılıyorum, izolasyon içinde delirmemek için zihnimde hala buradaymışlar gibi ailemle konuşuyorum.

Ama hayaletlerle konuşuyorsam, sanırım çoktan delirdim demektir.

Yeni gözyaşları akmaya başladı, gözlerimin altında birikiyor. Ailem öldükten sonra hayatımın nasıl bir hal aldığını görebilselerdi, dehşete kapılırlardı. Onları kaybettikten sonra hayatım cehenneme döndü.

Sonra Şeytanlar'la tanıştım. Hayat ilk kez artık o kadar da kötü görünmüyordu. İlk kez yeniden umutlandım.

Damien. Knox. Finn.

Onları buraya getirmek, Monica beni bu bodrumda ölmeye ve çürümeye terk etmeden önce beni kurtarmak için, sanki onları buraya çağırabilirmişim gibi, kafamda isimlerini tekrar tekrar söylüyorum.

Damien. Knox. Finn.

Damien, koyu renk gözleri, korkutucu boyu ve kafatasını ceviz gibi kırabilecek kadar büyük kaslarıyla. Sinir bozucu sırtışı, keskin emirleri, lezzetli derecede sert elleri. *Sonunda. Seni bulduk.*

Parlak yeşil gözleri, bulaşıcı gülümsemesi ve bitmek bilmeyen şakalarıyla Knox. Her durumda beni gülümsetip güldürme yeteneği. Cazibesi, şakacı gülümsemesi, alaycı göz kırpmaları. Beni rahatlatmak ya da benim için hazırladığı her şeye hazırlamak için her şeyi benimle konuşma şekli. *Seni daha önce gördük. Kampüste. Gözlerimizi senden alamadık. Seni arıyorduk.*

Finn, delici mavi gözleri, stoik ifadeleri ve hem acı hem de zevk verebilen kocaman, lezzetli elleriyle. Dudaklarından daha iyi konuşan elleriyle. Nadiren bozulan sessizliği, ayak parmaklarımı kıvrılmaya zorlayan okyanus derinliğinde bir sesle bozulur. Bana bakışı ve beni anlaması, ben bir kelime bile söylemeden ne düşündüğümü tam olarak bilmesi. *Ben buradayım. Seni seviyorum... her şeyini.*

Onları bir daha asla göremeyeceğim. Bu gerçek beni ezip geçiyor, göğsüm çöküyor.

Monica'nın ayak sesleri yaklaşıyor ve bodrum kapısının önünde duruyor. Nefesimi tutuyorum.

Sonunda, *sonunda* kapıyı açar.

Yukarıdan gelen ışık neredeyse gözlerimi kamaştırıyor. Floresan ışık. Dışarısı karanlık mı? Saat kaç? Hangi gün olduğunu bile bilmiyorum.

Ahşap merdivenler onun ağırlığı altında gıcırıyor ve floresan ışık elindeki bir şeyin üzerinde parlıyor. Gümüş.

Bir bıçak.

Bir bıçak. Lanet olası bir *bıçağı* var.

Kimse duyamasa da, bana yapmayı planladığı şeyi yapmasını engelleyecek hiçbir şey olmasa da, ağzımdaki tıkaçla bağıryorum ve kaçmaya çalışıyorum.

Benim tepkimi fark edince iç geçirip gözlerini devirir. "Sana ne demiştim? Ben katil değilim."

Monica önümde çömelir, bacaklarım beni ayağa kaldırmaya güç yetmez. Serbest eliyle ağzımdaki tıkaçları çıkarır.

Nefes nefese kalıyorum ve öksürüyorum, ama bakışlarım onun elindeki bıçaktan hiç ayrılmıyor. Çenem, uzun süre açık tutulduğu için ağrıyor. Gözyaşlarımın rahatlamadan mı yoksa sonsuz acıdan mı geldiğini bilemiyorum. Ona söyleyebileceğim tüm kötü sözler aklımdan geçiyor, ama hepsini geri yutuyorum. Bu bana istediğimi vermez. İhtiyacım olanı.

"Fikrini değiştirdin mi?" Monica tiksintiyle bana bakıyor. Soluk tenim, dağınık saçlarım, çıplak bacaklarım. "Gerçekten bir cesedi ortadan kaldırmak istemiyorum."

Zihnim dönüyor, dünya da onunla birlikte. Ama başımı sallamayı başarıyorum. "Kimse buna değmez."

Monica bana neredeyse tatlı bir şekilde gülümsüyor. Ama gülümsemesi, yaptığı her şey gibi, kötücül bir tonla karışık. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Her zaman Juilliard'a gitmek istemişimdir. Onlarla olan ilişkimin uzun süreceğini hiç beklemiyordum zaten." Bu tamamen yanlış değil. Yakın zamana kadar, ben eyaletten ayrıldığımda Devils'ın ilişkimizi sürdürmek isteyeceğini düşünmüyordum.

"Yani ondan ayrıldın." Bu sözler Monica'nın ağzından bir soru değil, bir emir olarak çıkıyor. "New York'a gideceksin ve bir daha onunla asla konuşmayacaksın."

Kafamı sallıyorum. "Konuşmayacağım. Onunla ilişkim bitti. Hepsiyle."

Monica bıçağını kaldırır. Geri çekilirim, ama bıçağı karnıma saplamaz ya da boğazımı kesmez. Bileklerimi bağlayan kablo bağını tutar ve kalbim umutla çarpar.

Bıçağının ucu, sert plastiği okşar gibi gezer. Kalbim küt küt atarken, nefesimi tutarak her saniyenin geçmesini beklerim.

Ama sonra bıçağı çekip bağlı ellerimi bırakır. "Ne yazık ki sana inanmıyorum."

Monica ayağa kalkar, bıçağı yan tarafında sallanırken merdivenlere doğru yavaşça yürür. Beni burada bırakır. Beni burada susuzluğa yenik düşmeye terk eder.

"Monica!"

Ama o geriye bakmıyor.

Beni öldürmeyecek. Ama ölmeme izin verecek.

Yolundan çekil de Knox'un hayatına geri dönebilsin. Onu tekrar incitse.

Bileklerimi bir arada tutan kelepçeyi çekip çeviriyorum. Uyanık olduğum her saat boyunca, bileklerim

devam edemeyecek kadar yıpranana kadar uğraştığım kelepçeler.

Fazla vaktim yok. Onun merdivene dönmesine saniyeler kaldı.

Merdivene tırmanıp kapıyı kapatarak beni tekrar kilitleyecek.

Son bir kez sertçe çektim ve yumuşak bir çıt sesi geldi. Kolumdaki kırık kablo bağı

Bileklerimi kucağımda okşarken rahatlamadan çığlık atıyorlar.

Acılarının geçip geçmeyeceğini bilmiyorum, kaçma girişimlerimden dolayı cildim kırmızı izlerle dolu ve parmaklarım kanıyor.

Mümkün olduğunca sessizce odanın diğer ucuna doğru topallayarak ilerliyorum, her adımda ayak bileğimi delen keskin acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Elimi kemanımın boynuna götürüp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Aileme özürlerimi söylüyorum. Bana verdikleri en unutulmaz hediye. En karanlık anlarımda bana huzur, rahatlık ve umut veren hediye.

Beni affedeceklerini biliyorum. Anlayacaklarını biliyorum.

Derin bir nefes alıp kemanı elime alıyorum ve Monica'ya doğru sendeleyerek bir adım atıyorum.

Ve kemanı kafasına savuruyorum.

Enstrüman mide bulandırıcı bir sesle vurur ve Monica çığlık atar. Yere düşer, bıçak elinden kayar.

Ayak bileğim ağrıyarak bağırarak bodrum merdivenlerinden yukarı koşarım. Floresan ışıklar beni kendi meleklerim gibi yönlendirir. Merdivenler ağırlığımla gürültü çıkarır, kalbim hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı atar, kanım o kadar hızlı pompalanır ki Monica'nın peşimden koştuğunu duyamam.

Kapıyı kapatmaya çalıştığımda, avucuyla kapıyı vurur, tam arkamda.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, nereye gideceğimi ya da bu lanet evden nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Bacaklarım güçsüz, uzuvlarım hala titriyor, kırık ayak bileğim omurgamda yıldırım gibi bir acı yaratıyor ve baş dönmesi dengemi bozuyor. Kalbim her an durmak üzereymiş gibi göğüs kafesime çarpıyor.

Kafa derimde yakıcı bir acı hissediyorum. Monica beni yakalayıp geri çekince saçlarım başımdan çekiliyor.

Yine bodruma. Çığlık atıyorum.

Bölüm 36

Knox

Monica'nın evinden ^{boğuk} bir çığlık geliyor.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor, ön kapıya doğru koşarken Finn ve Damien peşimden geliyor. "Rory!"

Kan pompalarken, kollarımı sallayarak, hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Monica onu aldı. *Monica* onu buraya getirdi.

Monica, Aurora'yı burada tutarken ona ne tür bir işkence çektirdi kim bilir.

Monica ona başka bir şey yaparsa kendimi affetmem.

Damien tüm ağırlığını kapıya verir ve kapı, kulaklarımızı tırmalayan başka bir çığlık eşliğinde açılır.

Monica, Aurora'yı saçından tutmuş, Aurora çırpınıp direnmeye çalışsa da onu çekiyor.

Bir saniye içinde, onların üzerine atlıyorum, Monica'nın elini Aurora'nın saçlarından çekip onu duvara yapıştırıyorum.

Monica, kafası acımasız duvara çarparak inler.

Arkamda Damien, Aurora'nın iyi olup olmadığını sorar ve Finn, Aurora'yı kendine doğru çeker, Aurora göğsüne yaslanıp ağlarken saçlarını okşar.

"İyi misin?" diye sorar Finn. Gözyaşları ve nefes nefese kalmasına rağmen, başını sallamayı başarır.

Onu teselli eden, ona sarılan, onu ne kadar sevdiğimi fısıldayan, onunla birlikte ağlayan kişi ben olmak istiyorum. Kollarımda olmadığı her saniye için. Öldüğünü düşündüğüm her saniye için.

Birazdan o fırsatı yakalayacağız. Ama Monica'nın bir daha kaçmasına izin vermeyeceğim.

Sadece onun umduğu şekilde değil.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Polis yolda." Monica, sesimdeki öfkeyi duyunca yüzü soluyor. "Knoxy, bekle..." "Bana öyle deme *lan*," diyorum.

Kollarım öfkeden titriyor. Ona hiç bu kadar kızmamıştım. Kimseye de. Aurora'yı benden aldı. Onu buraya kilitledi ve meleğimizin haline bakılırsa, Monica ona zarar verdi.

Onu öldürebilirim. Vücudumdaki her hücre, onun bir daha nefes almamasını sağlamak için bana bağırıyor.

"Neden bunu yaptın lan?" diye bağırır Damien.

"Sadece seninle olmak istedim, Knoxy," diye ağlıyor Monica, cansız gözlerini dolduran musluk gibi açıp kapatabildiği sahte gözyaşlarıyla. "Bunu *senin için* yaptım. Hala seni seviyorum. Ondan daha iyisini hak ediyorsun. Sana istediğini verebilirim. *Hak ettiğini*."

"Bu yüzden onu *öldürmeye* mi çalıştın?" Tanrım, Monica lisedeki halinden bile daha kötü hale gelmiş. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Öldürmedim! Onu öldürmezdim..."

"Beni *ölmeye* terk edecektin!" Aurora çığlık atıyor.

Çılgılığı ensemdeki tüyleri diken diken etti. Kısa bir süre gözlerimi kapattım. Burada yaşadığı şeyleri düşünmek bile istemiyorum. Bundan sonra yaşayacağı tüm travmaları.

Sesimi bir oktav düşürdüm. "Bunları benim için yapmadın. Ve beni sevmiyorsun. Kendinden başka kimseyi sevmiyorsun."

Sonunda, yıllardır içimde biriktirdiğim her şeyi ona söyleyebiliyorum. Onu mesajla terk ettiğimde ona hiç söylemediğim her şeyi. O zamanlar tek istediğim ondan kurtulmaktı. Bir daha onunla yüzleşmek zorunda kalmamaktı.

Ama bazen, içindeki şeytanlarla yüzleşip onlara siktirip gitmelerini söylemek iyi gelir.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, yalvarır gibi bakıyor. "Bu..."

"Bana vurdun. Beni incittin. Bana bok gibi davrandın. Sence ben bunu hak ettiğimi mi sanıyorsun? Benim neyi hak ettiğimi bilmiyorsun. Benim hak ettiğim kız, senin asla kıyaslanamayacağın türden bir kız. O kız." Monica'ya Aurora'yı net bir şekilde görebilmesi için kenara çekilip onu işaret ediyorum. "Şuradaki kız bana hak ettiğim gibi davranıyor. Ve ben de ona aynı şekilde davranmak için elimden geleni yapacağım."

Monica'nın gözlerindeki sahte yalvarış, yakarış ışıltısı solmaya başlar. Gerçekte olduğu kıza dönüşmesinin başlangıcı. İntikamcı, kindar, sadist.

"*Senin* hak ettiğin şey bir hapisane hücresi. Ve tam da bunu alacaksın."

Monica'nın ifadesi tamamen soğuk bir öfkeye dönüşür ve o bir saniyelik uyarı, bana pençesini gibi kıvrılmış parmaklarıyla saldırmadan önce alabildiğim tek şeydir.

O bana vurmadan önce bileğini yakalıyorum. Daha önce defalarca yaptığı gibi bana vurmadan önce.

Bakışları adeta ateş saçıyor. "Keşke sana tek bir saniye bile zamanımı harcamamış olsaydım."

Ben gülmeden gülerim, bu da onun kaşlarını daha da çatmasına neden olur. "Keşke sen de öyle yapsaydın."

Arkamda, Aurora'nın hıçkırıkları göğsümü sıkıştırıyor. Monica ona bunu yaptı. Sonunda yaptıklarının bedelini ödemesini sabırsızlıkla bekliyorum, ama keşke Rory bu işe bulaşmasaydı.

Damien'e başımı sallıyorum. "Devral."

Monica Jones'a söylemem gereken her şeyi söyledim. Onunla işim bitti. Umarım bir daha o lanet suratını görmek zorunda kalmam.

Damien tereddüt etmeden Monica'yı döndürür, kollarını birbirine bağlar ve bir polis gibi onu duvara dayar. Monica protesto etmek için çığlık atar, ama onu görmezden geliriz.

Aurora'yı Finn'in kollarından çekip çıkarırım ve onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor. Gözlerinin altında torbalar, cildi çok solgun, saçları dağınık, ayak bileği şişmiş... Çok şey yaşamış. Ailesi öldüğünden beri hayatı bir felaket. "Çok üzgünüm, Rory."

Kanlı ve morluklar içinde, bu geceden sonra görünenden daha fazla yara izi olacak. Kurumuş kanla kaplı parmak uçlarını, derisine kazınmış parlak kırmızı izlerin olduğu bileklerini, soğuk terle nemli avuç içlerini öpüyorum.

Aurora başımı yumuşak karnına bastırarak parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. İnanılmaz bir şekilde, hıçkırıklar ve ağlamalar arasında bile beni teselli eden kişi o. "Üzülecek bir şey yok. Beni buldun. Ben buradayım."

Kollarımı ona doluyorum. Onu bir daha asla bırakmayacağım.

Dışarıda, yakınlardan siren sesleri geliyor. Monica'nın öfkesi yerini korkuya bırakıyor. Damien'in kollarından kurtulmaya çalışıyor, ama nafile. Kendi kendine, "Buraya bu kadar çabuk nasıl geldiler?" diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum. Günlerdir ilk kez içten gülümsüyorum. "Buraya gelirken onları aradım."

Bölüm 37

Aurora

HUYSUZ HEMŞİRE hastanede yine yüzümü silmeye başladı. Bu sefer ona karşı tavır almadım.

Monica tutuklanır tutuklanmaz, sağlık görevlileri beni hastaneye götürdü, Devils de peşlerindeydi. Ayak bileğim kırılmış, ama doktora göre kırık hafif ve stabil. İyileşene kadar ayak bileğimi sabit tutmak için tek ihtiyacım olan bir yürüyüş botu.

Daha da iyisi, Monica bir dizi suçlamayla karşı karşıya ve hapiste önemli bir süre geçirme ihtimali oldukça yüksek.

Kaçmayı başaramasaydım, Devils beni bulmasaydı, cesedimi bulabilirler miydi? Yoksa Monica cesedimi ortadan kaldırıp suçtan paçayı kurtarabilir miydi? Devils, onlardan kaçtıktan sonra bana ne olduğunu merak ederek hayatlarının geri kalanını geçirirlerdi.

Bunu hayal etmek bile midemi bulandırıyor. Bu boktan durum çok *daha* daha kötü sonuçlanabilirdi. Oradan sağ kurtulduğum için şanslıyım.

Knox sonunda istismarcısından kaçtı. Ben de öyle. İkimiz de sonunda adalete kavuştuk.

Barb, Jeremiah adına beni arayarak, Devils'a karşı dava açmayacağını bildirdi. Bundan memnun değil ve böyle bir olay tekrar olursa dava açmakta ısrar edecek. Jeremiah mesafesini koruduğu sürece, böyle bir şey olmayacak.

Hemşire benimle ilgilenmeyi bitirip odadan çıktıktan sonra bile, Devils'ın kaşları hala çatık.

"Çok üzgünüm," diyorum. "Gittiğim için. Benim sorunlarımla ve saçmalıklarımla uğraşmaktan daha iyisini hak ettiğinizi düşündüm. Gidersem..."

Finn elimi tutar ve başını sallar.

"Özür dilenecek *bir şey yok*, Rory." Knox benimle birlikte hastane yatağına oturur ve dizimi sıkıca tutar. "Hiçbir şey."

"Ve bir daha bizi asla terk etme," diye uyarıyor Damien.

"Bırakmayacağım." Bu yeminin ağırlığı omuzlarıma çöküyor. Onları bir daha asla terk etmeyeceğim. Ben onlarınım. Sonsuza kadar. "Hepinizi çok seviyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Devils'la tanışacak kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. O gece onları trafik kazasından kurtaran kişi olmak. Onları korumaya ve kollamaya yemin ettikleri kişi olmak. Devils'ın meleği olmak.

"Yine mi sen?" odanın dışında düşük bir ses sinirli bir şekilde homurdanıyor.

"Yine biz," diye keskin bir kadın sesi yanıtlar. "Ve bu ses tonunu hiç beğenmedim. Biz çok keyifliyiz."

Juliet siyah botlarıyla odaya ilk giren olur, onu Sienna, Trey ve Luke takip eder.

Yüzümde bir gülümseme belirirken göğsüm balon gibi şişer. En son hepimiz hastanedeyken, onlar benim için neredeyse yabancılardan farksızdı. Şimdi ise benim arkadaşlarım. Ailem öldüğünden beri sahip olduğum en yakın şey.

Sienna koşarak bana sarılır ve rahat bir nefes alır. "İyi olduğuna *çok* sevindim Aurora. Çok endişelendim."

"Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim. Ben bir aptalım." Göğsüm sıkışır. O gece ayrılmasaydım, hepsini günlerce strese sokmazdım.

"Üzülme. İyi olduğuna sevindik."

"O kaltağı hakladığın için tebrikler." Trey, duvara yaslanarak monoton bir sesle konuşuyor, ama gerçekten etkilenmiş görünüyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Hepsi onların eseri." Devils'a başımı sallıyorum.

"Kafasına kemanla vurdun," diye hatırlatıyor Luke. "Kavga ettiğini söylemek yanlış olmaz."

"Bu çok havalı," diye Juliet de aynı fikirde.

Onlara gülümserim, içimde gurur hissedirim. Haklılar, o bodrumdan çıkmak için mücadele ettim. Çıkış yolu olmadığını düşündüğümde bile devam etmek için güç buldum. Tünelin sonunda ışığı göremediğimde bile. Devils gurur duyuyor, arkadaşlarım gurur duyuyor, ailem de gurur duyardı.

Ama daha da önemlisi, ben kendimle gurur duyuyorum. Cehennemi yaşadım ve diğer tarafa geçmeyi başardım. Burada, kırık bir ayak bileğimle de olsa, ama başardım.

"Sizleri arkadaşım olarak gördüğüm için şanslıyım" diyorum onlara.

Tanıştığımızdan beri başımıza gelen onca kötü şeye rağmen, Devils ile tanıştığımndan beri hiç bu kadar şanslı ve mutlu olmamıştım.

"Keman demişken." Knox dudağını ısırarak Damien ve Finn'e kaşlarını çatarak bakar. "Kötü bir haberimiz var."

"Kırıldı mı?" diye tahmin ediyorum.

Onlar başlarını sallarlar, Finn elimi sıkar. Odadaki herkes benim tepkimi bekler. Bir çöküş, daha fazla gözyaşı, öfkeli bir çığlık.

Ama kemanımı Monica'nın kafasına vurmadan önce, kemanımın başına gelecekleri kabullenmiştim. Ailemin bana son hediyesi, hayatımı kurtarmak oldu. Nefes aldığım sürece, onlarla her zaman bir bağım olacak. Onlara olan anılarımı ve beni ne kadar sevdiklerini hayatımın sonuna kadar taşıyacağım.

"O zaman bana yenisini alabilecek üç erkek arkadaşım olması iyi bir şey."

Bölüm 38

Knox

DÖRT TELEFON ve üç sesli mesajdan sonra, nihayet annemi bizi hastanede ziyaret etmelerine gerek olmadığına ikna etmeyi başardım. Rory'ye taburcu olduktan sonra eve uğramamız gerekeceğini önceden söyledim.

Monica'nın kefalet talebi reddedildi, bu yüzden duruşma gününe kadar gözaltında tutulacak. Karşı karşıya olduğu tüm suçlamaları takip edemedim. Kaçırma, yasadışı alıkoyma, haksız tutuklama.

Sonuç ne olursa olsun, uzaklaştırma emri çıkarmak için gerekli işlemleri başlattım. Aurora, mahkemede yanımda olacağına söz verdi.

Yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Sanki omuzlarımdaki büyük bir yük nihayet kalkmış gibi. Bunca yıl sonra, Monica Jones nihayet adalete teslim oluyor.

Bu, Aurora'nın hastanede geçireceği son gece ve tek bir isteği var.

Finn ve ben kapının önünde nöbet tutarken, arkamızdaki odada yatağı gıcırıyor. Damien onu sessiz tutmak için takdire şayan bir iş çıkarıyor, ama onun onu susturmak için daha iyi bir iş çıkarması gerekiyor. O inlemeler sadece bir tür eylemden kaynaklanabilir.

Damien odadan çıktığında yanakları lekeli ve alnı parlak. Finn sırasını çoktan aldı, bu yüzden son sıradaki benim.

Karanlık odanın içinde Aurora nefes nefese, bacakları hala davetkar bir şekilde açık. Göğsü inip kalkıyor ve Finn ve Damien'den sonra çoktan yorgun düşmüş, ama bana gülümsüyor.

Günlerdir ona sahip olamadığım için, penisim kaya gibi sertleşmiş ve içine girip özlediğim şeyi almadan önce ona ne kadar ön sevişme yapabileceğimi bilmiyorum.

"Selam yakışıklı."

Onun gülümsemesine karşılık veriyorum. "Selam, güzelim.

Üçüncü raunt için hazır mısın?" "Senin için her zaman hazırım."

Onun üzerine tırmanıp, eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. Yumuşak ve serin, o lezzetli bal kokusu yine ona yapışmıştı. "Beni kurtardın, Rory. Seninle tanıştığımda çok kaybolmuştum, ama sonunda pusulamı bulmuş gibi hissediyorum."

Benim için yaptığı her şey için ona sonsuza kadar minnettar olacağım. O ortaya çıktığında hayatımın daha iyiye doğru değişen her şey için.

Bizim meleğimiz.

Parmak uçlarıyla saçlarımı ve kulak arkamı okşarken gözleri nemlenir. "Ben de."

"Seni seviyorum." Boğazım titrer ve onun içine girerim. Elleri pazılarımı sıkamak için iner, dudaklarından küçük bir inilti kaçır. "Çok seviyorum. Seni neredeyse kaybetmek, başıma gelen en korkunç şeydi."

"Ben de seni seviyorum," diye nefes nefese söyler. Bacaklarından birini kalçama dolayarak beni kendine daha yakın, daha derine çeker.

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır. "Fikrini değiştirdin mi?"

Başı yana eğilir, ağzı hala açıkken, ben ona girerken keskin bir nefes alır. Yatak altımızda gıcırıyor, sıkı duvarları benim aletimin her santimini o kadar sıkı kavırıyor ki, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. "Ne hakkında?"

"İlk görüşte aşk. İlk gördüğün zaman beni görüp, *ona aşık olabileceğimi düşünmedin.*"

Gülümser. "Fikrimi değiştirmeme gerek yoktu. Zaten öyle hissediyordum." "Yani *yalan mı söyledin?*" Onun kulağını ısırarak alay ederim.

O kıkırdar. "Bunu bir yabancıya itiraf edemezdim. Ben senin kadar deli değilim."

"Oh, ben deli değilim." Sıra bana geldi. "Sadece sana deli oluyorum." Gülümsemesi şeytani bir hal alır. "Kanıtla."

Ağzımı kapatıp bunu yapamadan, hastane odasının kapısı açılır. İkimiz de donakalırız, gözleri fal taşı gibi açılır.

Ne oluyor lan? Damien ve Finn nöbet tutuyorlardı. Birinin içeri girmesine izin vermezlerdi...

Kapı kapanır ve ışık sönük kalır, ayak sesleri yaklaşır. Bir çift ayak sesi ağır ve gürültülü, diğeri hafif ve sessizdir.

"Eğlenceye katılmaya geldik." Damien Aurora'ya sırtarak bakar. "Yakalanacağız." Aurora gözlerini kısarak onlara bakar.

Damien omuz silkiyor ve ben onu ters çevirip sırtımı duvara dayayarak üstüme oturuyorum. Finn yatağa tırmanıyor ve ben onu sikimde yukarı aşağı hareket ettirirken parmağıyla kış deliğini okşuyor. Finn'in diğer eli ağzını kapatana kadar inliyor.

"Sessiz kalırsan yakalanmayız." Damien yatağın kenarında durur. "Bunu yapabilir misin, melek?"

"Üçünüz için mi?" Gülümsemeyle aramıza bakıyor, sonra bakışları bana takılıyor ve ben de ona gülümsemeden edemiyorum. "Ne isterseniz."

Bölüm 39

Damien

YAŞADIĞI BÜTÜN OLAYLARA RAĞMEN Aurora hala müzik yapıyor.

Juilliard için yaptığı canlı seçmeler, şimdiye kadar çaldığı en iyi performanstı. Sadece ikimizin izlediği şarkılardan bile daha iyiydi. Hala apartman dairesinde yaşarken, kimsenin dinlemediğini düşündüğü zamanlarda çaldığı kemandan bile daha iyiydi.

Melekimiz tabureye oturur, kemanı vücudunun bir uzantısı gibi, yayını tellerin üzerinde gezdirir. Müzikten hiç anlamam ama onun iyi olduğunu biliyorum. Çok iyi.

O pislik eski sevgilisi ondan çok şey aldı. Ama hepsini geri almasını sağlayacağız. Güvenini, güvenliğini, mutluluğunu. O dünyayı hak ediyor ve eğer elimde olsaydı, ona verirdim.

Aurora'nın kemanından son nota çaldığında ve taburesinden kalkıp kırık bileğini koruyan yürüyüş botuyla yürüdüğünde, öğretim üyeleri nazıkçe alkışlarken, üçümüz ayağa fırlıyoruz.

Knox ellerini ağzına götürür ve bağırır. "Evet, Rory!" "O bizim kızımız!" diye bağırırım.

Aurora, hepimiz onu alkışlarken somurtuyormuş gibi yapar, ama mükemmel dudaklarında beliren gülümsemeye karşı koyamaz. Öğretim üyelerine seçmeler için teşekkür eder ve yanaklarının pembeliği bizim yüzümüzden utandığını açıkça gösterir, ama öğretim üyeleri bizi yeterince eğlenceli bulur.

Sonunda bize ulaştığında, kemanını yere koyar. Ailesinin ona verdiği keman değil. Hayal kırıklığı yaratan bir yedek.

"Harikaydın, Rory. Seninle gurur duyuyorum."

Geniş bir gülümsemeye Knox'tan çiçek buketini kabul eder. "Vay canına, teşekkürler. Daha önce hiç çiçek almamıştım."

"Bunlar hepimizden," diye araya girdim.

Finn ona bir kutu çikolata uzattı ve o çılgılık attı. En sevdiği tadı. Fıstık ezmeli çikolata. "Mmm!"

"Bir şey daha var." Keman şeklindeki altın kolyeyi uzattım.

Sesi alçaldı. "Aman Tanrım. Bu çok güzel." "Tıpkı senin gibi," dedi Knox.

Bize eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Bunun sadece bir seçme olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Kabul edilmeyebilirim."

"Seni almazlarsa aptal olurlar," diyorum, fakülte üyelerinin duyabileceği kadar yüksek sesle. Ona da ekliyorum, "Kesinlikle kabul edileceksin."

Aurora bana vurur.

Onun saldırısından kaçınarak arkasına geçip saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru tararım. O titrer, ben ise sırtarım. Aurora, bizim ona yaptığımız etkiyi saklamakta hiç iyi olmamıştır. Kolyenin zincirini boynuna geçirip bağlarım, minyatür keman göğsünde durur. "Tüm performansların için hediyeleri hak ediyorsun. Sonuç ne olursa olsun."

Omzunun üzerinden bana dönüyor ve lanet olsun. O güzel kahverengi gözleriyle bana bakışını asla unutamayacağım. "Bir sonraki performansımı bekle."

Knox ve Finn gözlerime bakıp sırttılar.

Ben başımı salladım ve Finn kapıdan çıktı. Aurora sesini alçaltır. "Teşekkürler Damien. Her şey için. Beni zorladığın için, ben direndiğim halde. Bana inandığın için."

Çenesini avuçlarım. "Hayatımın geri kalanını sana ihtiyacın olanı vermek için harcayacağım."

Senin için yapabileceğim her şeyi yapacağım."

Gülümser. "Biliyorum. Ben de senin için aynısını yapacağım."

"Öyle olsa iyi olur," diye takılıyorum. Finn geri dönmeden önce beni yanımdan dürtüyor ve ben onun başının üzerinden başımı sallıyorum. "Bir şey daha var."

O dramatik bir şekilde iç çeker. "Başka bir şeye ihtiyacım yok..."

Son hediyemizi görür görmez, sözleri boğazında kalır. Donakalır, aralık dudaklarından küçük bir çığlık çıkar. Eli ağzını kapatmak için hızla yükselir ve bana baktığında gözleri cam gibi parlar.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Ama artık her şey yolunda."

Finn'in elindeki, neredeyse yeni gibi olan kemanına koşar. Ailesinin ona verdiği keman. Onlardan kalan son şey. Bu dünyada, ona verebileceğimiz her şeyden daha değerli olan tek şey.

Göz yaşları yanaklarından süzülürken, sırayla hepimizi kucaklar ve teşekkür eder. Sonunda bana geldiğinde, "Seni çok seviyorum, Damien," diye fısıldar.

Onun ağzından bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım. Hayatımın geri kalanında.

Bölüm 40

Finn

MEZUNİYET GÜNÜ.

Hepimiz sahneye çıkıyoruz, ailelerimiz ve arkadaşlarımız kalabalığın içinde bizi alkışlıyor. Quinn, benimle gurur duyduğunu işaret diliyle ifade ediyor. Aurora, beni sevdiğini işaret diliyle ifade ediyor.

Törenin ardından Knox, ailesi tarafından kuşatılır ve Damien'in annesi, kep ve cüppesiyle onun düzinelerce fotoğrafını çekmekte ısrar eder.

Sonunda onu bulduğumda göğsümdeki düğüm çözülüyor. Sanki hayatım boyunca karanlıkta kalmışım da şimdi güneşi görmüşüm gibi bana gülümsüyor. Kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Başparmağımla alt dudağına bastırıyorum. "Aşık."

Dudakları daha geniş bir gülümsemeye bükülüyor.

"Çok klişesin."

Aurora Juilliard'a kabul edildi. Sonbahar döneminde oraya gidecek ve biz de onunla birlikte gideceğiz. Knox fizik tedavi, Damien ise koçluk okumak istiyor. New York gibi bir şehirde bu onlar için kolay olmalı. Ben ise St. John's Üniversitesi'nin Odyoloji Doktorası programına kabul edildim.

O nereye giderse gitsin, biz de onu takip edeceğiz.

Koyu kahverengi saçlı, keskin mavi gözlü, 1,93 metre boyunda bir adam, yanında minyon bir esmerle kalabalığın arasından sıyrılarak bize doğru geliyor.

"Onlar kim?" diye fısıldıyor

Aurora. "Wes. Violet."

"Violet Novak mı?" diye bağırır. "Aman Tanrım! Onunla şahsen tanışacağıma inanamıyorum!"

Aurora'nın heyecanına gülümsemeden edemiyorum.

Bize ulaştıklarında Wes elini bana uzatır. "Finn. Tebrikler." "Kitabını *çok sevdim!*" Aurora o kadar yüksek sesle bağırır ki Violet irkilir.

Violet kızarır ve utangaç bir gülümseme atar. "Aww, teşekkürler."

"En sevdiğim kısım, kütüphanede seviştikleri kısım." Wes, Violet'e göz kırptı.

Violet daha da kızarır ve Wes'e vurur. "Sen kitabı okumadın bile."

"Okudum," diye itiraz ediyor,
meydan okurcasına. "Sen
sadece göz gezdirdin."

"Önemli kısımları okudum."

"Yani baharatlı kısımları."

"*Ve* diyalogları."

Aurora kıkırdar ve Violet'in kitabı hakkında bir dizi soru sorar.

Arkamda, birinin dirseği omurgama çarpar. Dişlerimin
arasından tıslar ve dönerek...

Gelecek dönem burada okumaya başlayacağım için çok heyecanlıyım.

Quinn'in gözleri yaramazca parıltıyor. Bakışları Ryder'a sabitlenmiş. Sigma
Chi partisinde gösterdiğinden daha da fazla ilgiyle onu izliyor.

Kız kardeşler kuralı, işaret diliyle yazıyorum. Kampüs dışındayken de bu kural geçerli.

Kızgın bir ifadeyle bana bakar. Seni reddetmekten korkmuyorum.

Luke ve Sienna sonunda ailelerinden ayrılmayı başarır ve Juliet ile Trey
bize katılır. Kısa süre sonra Knox ve Damien de gelir ve ikisi de Aurora'ya
sarılır.

Göğsümde tanıdık olmayan, acı tatlı bir his dolaşüyor. Hepimizin bir
arada olduğu son an olabilir. En azından bir süreliğine.

"Kim eve pizza yemeye gitmek ister?" diye seslenir Luke.

Birkaç kişi onaylayarak bağırır ve tezahürat yapar. Yakında hepimiz iş ve
okul için ülkenin farklı yerlerine gideceğiz. Sienna ve Luke birlikte yaşayacak,
Trey ve Juliet, Aurora ve biz üçümüz.

Ama her zaman arkadaş kalacağız. Devils gibi takım arkadaşlarınız
olmadan ömür boyu kardeş olamazsınız.

Aurora, arkadaşlarımızı takip ederek hokey evine dönerken elimi tutar.
Bana gülümser ve benim için öğrendiği dilde "*Hadi eve gidelim*" işareti yapar.

Epilog

Aurora

FINN kitapçının kapısını benim için açık tutar ve Damien peşimden girerken popomu sıkar.

Bağırıp ona vuruyorum, ama gülümsemeden edemiyorum. Halka açık yerlerde bile uslu durmayı reddediyorlar. Devils'ı hiçbir yere götüremem.

"Uslu olun," diye fısıldarım. "Violet için en iyi davranışlarımızı sergileyeceğiz."

"Onun konuşmasını biraz dinleyeceğiz," diyor Damien, "ama ilk bölümü okumaya başladığında, seni bu raflardan birine dayayıp sikeceğiz."

Ben itiraz etmeden önce Knox araya girer: "Merak etme. İmza töreni için zamanında döneceğiz."

Finn, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla elimi tutarken, ben gözlerimi deviriyorum. Hepsi çok saçma.

Dört yıl sonra, Devils hala tanıştığımız zamanki kadar çılgınlar.

Finn doktora programını tamamladığı için artık buna uygun giyiniyor. Jogging pantolonlarını, spor ayakkabılarını ve kapüşonlu sweatshirtlerini düğmeli gömlekler ve pantolonlarla değiştirmiş. Kolları dirseklerine kadar sıvadığında her seferinde eriyorum. Yoğun programını takip etmek için takmaya başladığı saatinde bile seksi bir yan var.

İkimizin de eğitimleri tamamlandığına göre, Diamond'a geri taşınıyoruz. Damien kısa süre önce Diamond Devils takımının yardımcı koçu olarak işe başladı ve Knox da kendi fizik tedavi muayenehanesini açmayı planladığı bir yer buldu. Bulduğumuz ev, benim için bir ev stüdyosu olarak mükemmel bir dolaba sahip ve geçen hafta internete yüklediğim şarkılardan biri her gün yüz binlerce kez izleniyor.

Devils ile birlikteyken her zaman evde olsam da, Diamond'a dönmek büyüdüğüm yere dönmek gibi geliyor. Devils ile tanıştığım ve aşık olduğum yer. Hayatımın tamamen değiştiği yer

daha iyiye doğru değiştiği yer. Uzun zamandır aradığım bulmacamın eksik parçalarını sonunda bulduğum yer.

Kitapının açık, ferah bir köşesinde, Violet, geleneksel olarak yayınlanan ilk kitabı olan en yeni kitabının yığınlarıyla dolu bir masanın arkasında oturuyor. Bu kitap, ilkinden daha da ilgi çekici, daha da şaşırtıcı ve daha da seksi. Tek oturuşta bitirdim. Devils, gün boyunca birkaç kez beni kontrol ederek hayatta olduğumdan emin oldular ve beni besleyip su içirdiler.

Violet tam bir yazar gibi görünüyordu: burnunda okuma gözlüğü, sırtına dökülen uzun kahverengi saçları, yere kadar uzanan eteği ve imza etkinliğine gelen arkadaşlarına, ailesine ve okuyucularına gülümseyen yüzüyle.

Wes her zaman koruyucu ve uyanık bir şekilde onun yanında duruyor. Tıpkı benim şeytanlarım gibi.

"Aurora!" Violet beni görünce el sallıyor ve ben de koşarak ona sarılmak ve kitapları hakkında vglerimi söylemek için yanına gidiyorum. O benim yeni favori yazarım.

Ondan ayrıldığımda, karnına bakarak gülümserim. "Ne zaman doğuracaksın?" Karnı neredeyse hiç çıkıntılı olmasa da, elini karnına koyar.

Fazla ekmek yedikten sonra benim karnımdan daha büyük değil. "Beş ay." "Tebrikler Wes," diyorum.

Bana minnetle başını sallar, ağzı hala ciddi. Karısını çok sıkı kucaklayan herkes gibi, ona ve bebeğe zarar verebileceği için çok dikkatli davranıyor.

"İsim kararını verdiniz mi?"

"Elizabeth." Violet gülümser. "Bu Chloe'nin ikinci adıydı."

Violet ile tanıştığımızdan beri, Chloe'nin hikyesini duymuştum. Onu hiç tanımamış olsam da, gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu. Wes'in kız kardeşine ve Violet'in en iyi arkadaşına ne kadar güzel bir saygı gösterisi. Onları bir araya getiren kız.

"ok beğendim. Elizabeth, Aurora teyze ve amcalarıyla vakit geçirmeyi çok sevecek."

"Sienna teyzesini de unutma!" Sienna, Violet'i kucaklayarak Wes'i gerginleştirir, ta ki o da bana sarılana kadar. Luke, Wes'in elini sıkmak ve Violet'e nazikçe sarılmak için yanımızdan geçerken, eski takım arkadaşının her an saldırıya geçebileceğini düşünürcesine Wes'e bakmaya devam eder. "Seni zledim!"

"Seni geçen hafta gördük," diye hatırlatırım.

Beni yanımdan drtt. "Bu yetmez."

"Lanet olsun." Elini tutuyorum. "Bu lanet bir kaya."

"Gözünü çıkarabilir," arkadan düz, kadınsı bir ses onaylar.

Ben.

Juliet ve Trey her zamanki gibi baştan aşağı siyah giyinmişler, ellerinde motosiklet kasklarıyla giyinmişler. Hiç değişmemişler. Tek fark, parmaklarındaki eşleşen alyanslar. Mezun olur olmaz, kimseye haber vermeden adliyeye gidip kaçtılar ve gruptaki diğerlerine haberleri grup sohbetinden verdiler.

"Teklifi nasıl yaptığını anlatın." Violet, Luke ve Sienna'nın arasında gülümsüyor.

"Çok romantikti." Sienna elini göğsüne koyar, Luke'a kirpiklerini kırpar, Luke ise ona piyango kazanmış gibi sırtarak onu kendine çeker.

"Çok romantikti," diye onaylar. Violet'e, "Bunu bir sonraki kitabına yazmalısın," der.

Sienna onaylayarak çığlık attı.

"Bir sonraki kitapta daha fazla seks olmasını sağla," diye seslenir Juliet. Trey başını sallar. "En azından her iki bölümde bir."

"Anlaştık," der Damien kulağıma fısıldayarak.

"Etkinlikten sonra bir araya gelmeliyiz." Knox gülümser. "Yeni evimizde bir ev partisi yapalım mı?"

Violet alkışlar. "Evet! Tüm gelişmeleri duymak istiyorum!" Wes, önümüze oturan okuyuculara boğazını temizlerken, Violet ekler: "Bazı kitapları imzaladıktan sonra."

Kendi koltuklarımızı buluruz. Damien ve Knox yanımda, Finn ise tam arkamda, sahiplenici ellerini omuzlarıma koyarak masaj yapmaktadır. Moderatör, izleyicilerden soru almaya başlayana kadar Violet'e kitapla ilgili sorular sorar. Violet, okuyucularla kitabını konuşurken tamamen kendi dünyasındadır ve onun adına çok mutluyum.

İmza sırası oluşmaya başladığında, Şeytanlar bana sırtarak kitapçının sakın bir köşesine götürüyorlar.

Finn beni bir rafa doğru iter ve Damien'in eli ağzımı kapatıp beni susturmadan önce bir çığlık atarım.

Damien bir tarafımda, Knox diğer tarafımda, Finn önümde. Yıllar önce Sigma Chi partisinde, kendimi onlara teslim ettiğimde olduğumuz pozisyonun aynısı.

Damien'in avucunu ağzımdan çekiyorum. "İmza etkinliğine geri dönmeliyiz. Kimsenin bizi yakalamasını istemeyiz."

"Ne yaptığımızı çok iyi biliyorlar," diye homurdanır Damien. "Gelip bizi ararlarsa, bu onların suçu."

Finn parmağını dudaklarıma bastırır ve işaret eder, *Sessiz ol. Seni duymalarına izin verme*

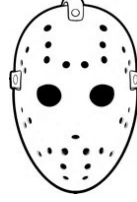
"Hiçbir yere gitmiyorsun, melek." Knox sırtıyor. "Sen de gitmiyorsun." biz."

Finn diz çökerken, ben gülümserim ve itiraz etmeyi bırakırım. Knox

haklı.

hiçbir yere gitmiyorum.

Sonuçta, her şeytanın bir meleğe ihtiyacı vardır.

Knox, Finn, Damien ve Aurora' ya veda etmeye hazır değil misiniz? [Özel baharatlı bonus sahneyi buradan okuyun.](#)

Die for You'yu okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Beğendiyseniz, [bir yorum bırakırsanız](#) çok sevinirim!

Daha fazla baharatlı karanlık romantizm mi istiyorsunuz? [Diğer kitaplarıma göz atın!](#)

Harmony West'ten Daha Fazlasını Okuyun

Briar, maskeli takipçisinin bir katil olduğunu kanıtlamaya kararlıdır... ta ki [Saint and Sinner Duet](#)'te ona aşık olmaya başlayana kadar. **Her Saint'in sonu bir gerilimle biter ve karakterler ikinci kitap His Sinner'da mutlu sonlarına ulaşırlar.*

Cassie kayıp en iyi arkadaşını ararken eski sevgilisine aşık olmaya başlarken, Noelle birinin bodrumunda rehin olarak uyanır ve [Captivate Me](#)'de onu esir tutan tehlikeli, çekici adamdan daha zeki davranmak zorundadır. [Captivate Me](#)'de onu esir tutan tehlikeli ve çekici adamdan daha zeki davranmak zorundadır.

Madalyn, [Always with You](#)'da isimsiz bir takipçinin hedefi olduktan sonra, mükemmel erkek arkadaşı ile şüpheli kötü çocuk arasında kalır.

Teşekkür

Okurlarıma, dört kitaplık seriyi sonuna kadar takip ettikleri için teşekkür ederim. Devils serisini okumaktan keyif aldığınızı ve bu karakterleri benim kadar sevdiğinizi umuyorum. Bu kitaplar hakkında konuştuğunuz ve tavsiye ettiğiniz için teşekkür ederim. Size çok minnettarım.

Beta okuyucularım Lauren, Kelsey, Jaymie ve Lianne'e, inanılmaz geri bildirimleriniz ve desteğiniz için çok teşekkür ederim. Sokak ekibime, desteğiniz ve kitaplarım hakkında bilgi yaydığınız için hepinize teşekkür ederim. Nezaketiniz ve coşkunuz beni her zaman şaşırtıyor ve sizleri yanımda olduğu için dünyanın en şanslı yazarı olduğumu düşünüyorum.

Alex'e, en başından beri bana inandığın için teşekkür ederim. Ne kadar küçük olursa olsun her zaferimi benimle kutladığın, en çok ihtiyacım olduğunda beni cesaretlendirdiğin ve desteklediğin için teşekkür ederim. Aşk hikayeleri yazabilmemin sebebi sensin.

Yazar Hakkında

Harmony West, karanlık ve yasak aşk romanları yazıyor. Gizem, sürprizler ve heyecan dolu aşk hikayelerini seviyor.

Harmony West'in son yayınları hakkında güncel bilgiler için [haber bültenine abone olun](#), [web sitesini ziyaret edin](#) veya sosyal medyada onu takip edin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Access](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>